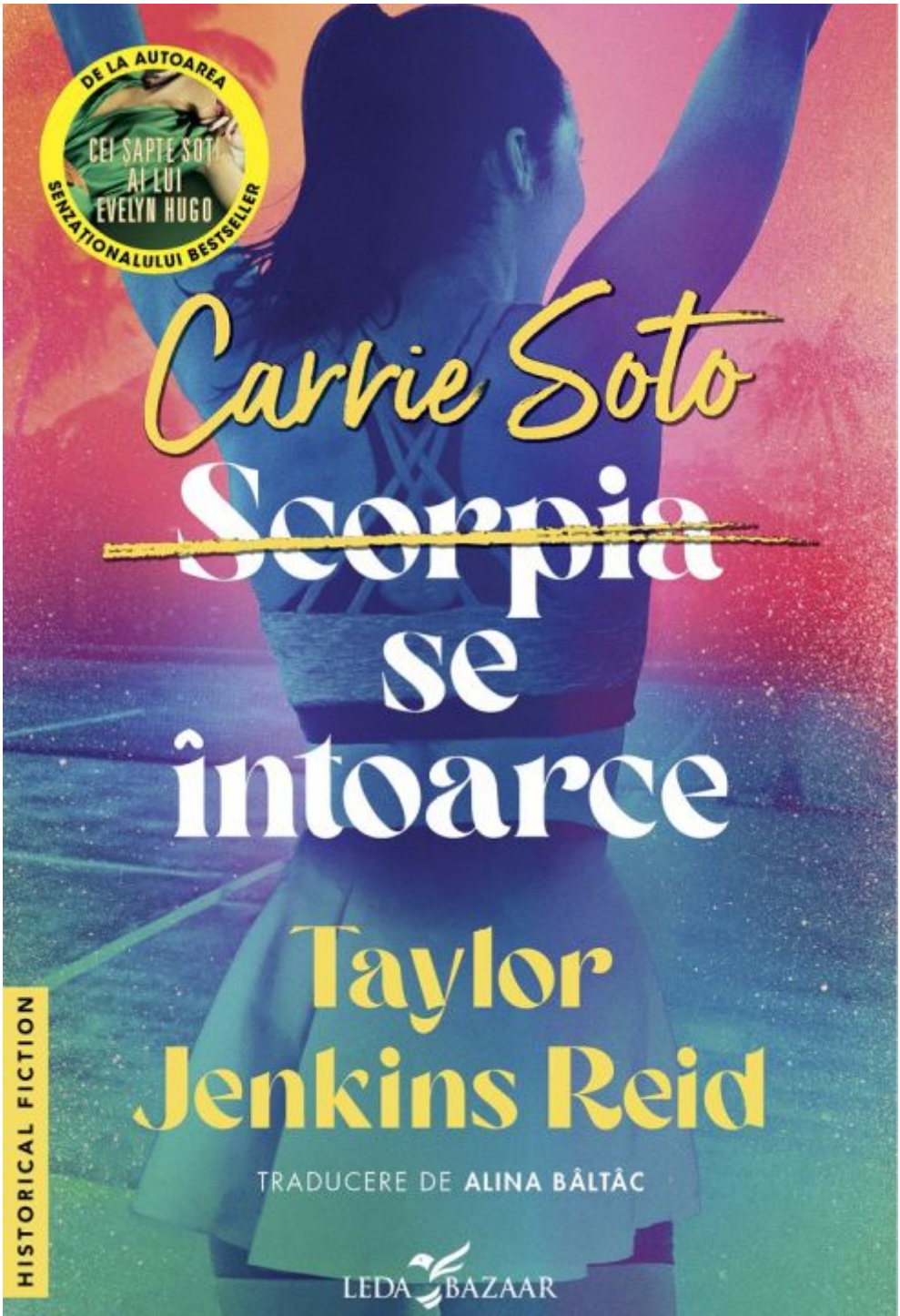
DE LA AUTOAREA
CEI ȘAPTE SOȚI
AI LUI
EVELYN HUGO
SENZAȚIONALULUI BESTSELLER
Carrie Soto
Scorpia
se
întoarce
Taylor
Jenkins Reid
TRADUCERE DE ALINA BÂLTÂC
HISTORICAL FICTION
LEDA BAZAAR

Taylor Jenkins Reid

Carrie Soto se întoarce

Traducere din limba engleză și note de

Alina Bâltâc

EDITURA LEDA BAZAAR

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

TAYLOR JENKINS REID
CARRIE SOTO IS BACK

Copyright © 2022 by Rabbit Reid, Inc.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-193-3

ISBN EPUB 978-606-088-320-3

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

Lui Brad Mendelsohn, persoana cea mai apropiată
de un antrenor pe care am avut-o în viața mea!

CHAN VS. CORTEZ

US OPEN

Septembrie 1994

Munca mea de-o viață depinde de rezultatul acestui meci.

Eu şi tatăl meu, Javier, stăm în primul rând, în mijloc, la Flushing Meadows, aproape de tuşă. Cu mâinile la spate, arbitrii de linie s-au poziționat de o parte şi de cealaltă a terenului. Chiar în fața noastră, arbitrul de scaun e la post şi prezidează de la înălțime. Fetele de mingi stau ghemuite cât pot de jos, gata să sprinteze când e cazul.

Acesta este cel de-al treilea set. Nicki Chan l-a câştigat pe primul, în vreme ce Ingrid Cortez şi l-a adjudecat pe cel de-al doilea. Acest ultim set o va decide pe învingătoarea zilei.

Eu şi tata privim – la fel cum o fac şi ceilalți 20 000 de spectatori prezenți pe arenă – cum Nicki Chan se apropie de linia de fund. Îşi îndoaie genunchii şi se propteşte bine pe

picioare. Apoi se ridică pe vârfuri, aruncă în aer şi, cu o zvâcnire a încheieturii, trimite mingea cu o viteză ameţitoare de aproape 203 kilometri la oră către reverul lui Ingrid Cortez.

Aceasta din urmă îi răspunde cu o forţă incredibilă. Mingea cade chiar în interiorul liniilor care delimitează terenul. Nicki nu izbuteşte să ajungă la timp. Punctul merge la Cortez.

Închid ochii strâns şi expir.

— *Cuidado!*[1] Camerele ne vânează reacţiile! mă avertizează tata printre dinţi.

Poartă una dintre nenumăratele lui pălării de panama de sub care, la spate, i se iţeşte părul argintiu şi cârlionţat.

— Tată, *toată lumea* ne vânează reacţiile!

Anul acesta, Nicki Chan a câştigat deja două titluri de Grand Slam: Australian Open şi French Open. Dacă învinge şi în meciul de acum, îmi va egala recordul personal de 20 de titluri de Grand Slam la simplu. L-am stabilit în 1987, când am câştigat Wimbledonul pentru a noua oară şi am devenit cea mai importantă jucătoare de tenis a tuturor timpurilor.

Stilul de joc al lui Nicki – îndrăzneţ, în forţă şi cu o incredibilă agresivitate a serviciilor şi a loviturilor de pe linia de fund – a ajutat-o să domine lumea tenisului mondial în ultimii cinci ani. Totuşi, la sfârşitul anilor 1980, când abia începea să participe la turneele WTA, am considerat-o a fi o adversară ca toate celelalte. Bună pe zgură, însă pe care o puteam învinge aproape fără niciun efort pe iarba de acasă, de la Londra.

---

[1] „Ai grijă!” (în orig., în lb. sp.).

Lucrurile s-au schimbat după ce m-am retras în 1989. Nicki a început să câştige Grand Slamuri cu o viteză alarmantă. Acum îmi suflă în ceafă.

Maxilarul mi se încordează în timp ce o privesc.

Tata se uită la mine cu o expresie calmă.

— Spun doar că fotografii abia aşteaptă să te surprindă cu o expresie nervoasă sau pierzându-ți cumpătul.

Port o cămaşă neagră, fără mâneci, şi jeanşi. O pereche de ochelari de soare Oliver Peoples, cu rame de baga. Am părul desfăcut. La aproape 37 de ani, arăt la fel de bine ca de obicei, după umila mea părere. În concluzie, n-au decât să facă fotografii cât poftesc.

— Mai ții minte ce îți spuneam întotdeauna când erau campionatele pentru juniori?

— „Nu lăsa să ți se vadă pe față!”

— *Exacto, hija!*[2]

Ingrid Cortez este o jucătoare de tenis în vârstă de 17 ani din Spania care a surprins aproape pe toată lumea cu rapiditatea cu care a urcat în clasamente. Stilul ei seamănă întrucâtva cu al lui Nicki – îndrăzneț şi în forță –, dar Ingrid găseşte unghiuri de abordare mai bune. Pe teren, e surprinzător de copleşită de emoții. Realizează un punct direct din serviciu, mingea trecând pe lângă Nicki, şi strigă de bucurie.

— Ştii, poate că, până la urmă, Cortez e cea care o să o oprească, îi spun tatei.

Tata clatină din cap.

— *Lo dudo!*[3]

Tata abia îşi mişcă buzele atunci când vorbeşte, iar ochii săi evită în mod conştient camera. Nu am nici cea mai mică

---

[2] „Exact, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

[3] „Mă îndoiesc!” (în orig., în lb. sp.).

îndoială că, mâine-dimineaţă, va deschide ziarul şi va analiza paginile de sport în căutarea unei fotografii cu el. Va zâmbi în barbă când va vedea cât de chipeş arată. Deşi a mai pierdut în greutate de la începutul acestui an din pricina sesiunilor de chimioterapie pe care le-a îndurat, acum poate spune în sfârşit că a scăpat de cancer. Trupul lui şi-a revenit, iar culoarea pielii arată bine; pare sănătoasă.

În timp ce razele soarelui îi mângâie chipul, îi înmânez un tub de cremă cu protecţie solară. Îl priveşte cu ochi mijiţi şi clatină din cap, de parcă ar fi o insultă la adresa noastră, a amândurora.

— Cortez a avut parte de o mână bună, îmi spune tata. Dar Nicki îşi păstrează forţele pentru cel de-al treilea set.

Pulsul mi-o ia la goană. Nicki face trei puncte la rând şi îşi adjudecă ghemul. Acum e 3-3 în cel de-al treilea set.

Tata se uită la mine cu ochelarii coborâţi pe nas, astfel încât să îi pot vedea ochii.

— *Entonces*[4], ce ai de gând să faci? mă întreabă.

Îmi feresc privirea.

— Nu ştiu!

Îşi potriveşte ochelarii pe chip şi îşi îndreaptă ochii spre teren, făcându-mi un mic semn din cap.

— Ei bine, dacă nu faci nimic, exact asta faci. Nimic!

— *Si, papá*[5]*,* am înţeles!

Nicki serveşte mult înspre lateral. Cortez aleargă şi încearcă să ajungă la minge, dar aceasta zboară direct în fileu.

Mă uit la tata. E uşor încruntat.

În loja jucătorilor, antrenorul lui Cortez stă încovoiat în scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

---

[4] „Atunci, în condiţiile astea” (în orig., în lb. sp.).

[5] „Da, tată” (în orig., în lb. sp.).

Nicki nu are antrenor. L-a concediat pe ultimul cu aproape trei ani în urmă, iar de atunci a câştigat şase Grand Slamuri, fără să aibă pe nimeni care să o pregătească.

E regulă, tata face o mulțime de glume pe seama jucătorilor care nu au antrenor, dar, în cazul lui Nicki, pare că se abține de la comentarii.

Cortez e aplecată, cu o mână pe şold, încercând să îşi tragă sufletul. Nicki nu se lasă. Trimite o nouă minge în lungul terenului. Cortez o ia la fugă, dar nu ajunge la timp.

Nicki zâmbeşte.

Ştiu zâmbetul acesta. L-am mai văzut.

La următorul punct, Nicki câştigă ghemul.

— La naiba! bombăn când situația din teren se schimbă.

Tata ridică din sprâncene.

— Cortez se prăbuşeşte de îndată ce nu mai are control pe teren, iar Nicki ştie asta.

— Nicki e o jucătoare puternică şi se adaptează din mers! îi răspund. Când o conduci, ei bine, conduci pe cineva care se adaptează din mers şi care îşi modifică jocul în funcție de punctele tale slabe.

Tata încuviințează cu o mişcare din cap.

— Toți jucătorii au un punct slab, iar Nicki e grozavă când vine vorba să ți-l descopere, adaug.

— Exact!

— Aşadar, care e punctul ei slab?

Tata îşi reține un zâmbet, apoi îşi ridică băutura şi ia o înghițitură.

— Ce-i? îl întreb.

— Nimic!

— Nu m-am hotărât.

— Bine!

Amândouă jucătoarele se întorc pe teren.

— Nicki e un pic cam lentă, continui în timp ce o urmăresc îndreptându-se spre linia de fund. E foarte

puternică, dar nu e rapidă – nici când e vorba de jocul de picioare, nici când e vorba de alegerea serviciului. Chiar şi azi, nu e la fel de rapidă ca adversara ei, Cortez. De fapt, în mod special nu e la fel de rapidă ca Moretti, Antonovici sau chiar Perez.

— Sau ca tine! adaugă tata. La momentul acesta, în turneu nu e nimeni care să fie la fel de rapid pe cât erai tu. Nu doar în ceea ce priveşte picioarele. În ceea ce priveşte capul, *también*.

Încuviinţez.

— Mă refer la modul în care se pregăteşte şi preia mingea din aer devreme, dar şi la felul în care impune ritmul, astfel încât Nicki să nu poată să riposteze cu forţa pe care o are. Nimeni din acest turneu nu face asta aşa. Nu cum făceai tu.

— Ar trebui să am aceeaşi putere. Şi, cumva, să păstrez viteza.

— Ceea ce nu va fi uşor.

— Nu la vârsta mea şi cu siguranţă nu cu genunchiul care mă sâcâie! îi răspund. Nu mai am săriturile pe care le aveam odată.

— *Es verdad!*[6] spune tata. O să fie nevoie de tot ce poţi da.

— *Dacă* o să o fac! ţin să subliniez.

Tata îşi dă ochii peste cap, dar apoi îşi întipăreşte încă un zâmbet fals pe faţă.

Izbucnesc în râs.

— Serios acum, cui îi pasă dacă îţi fac o poză încruntându-te?

— Eu te las în pace! îmi zice tata. Lasă-mă şi tu! *Lo entiendes*, *hija*?[7]

Izbucnesc din nou în râs.

---

[6] „Adevărat!” (în orig., în lb. sp.).

[7] „Înţelegi, fata mea?” (în orig., în lb. sp.).

— *Sí*, *lo entiendo*, *papá.*[8]

Nicki câştigă şi următorul ghem. Încă unul, şi partida s-a terminat. O să-mi egaleze recordul.

Tâmplele încep să-mi zvâcnească în timp ce îmi imaginez totul. Cortez nu o să o oprească pe Nicki Chan, nu azi. Iar eu sunt blocată aici, în tribună, şi trebuie să stau cuminte şi să urmăresc cum Nicki îmi ia toate lucrurile pentru care am muncit o viaţă întreagă.

— Cine o să mă antreneze? îl întreb pe tata. Tu?

Nu se uită la mine, dar văd bine cum îşi îndreaptă umerii. Respiră adânc şi îşi alege cuvintele:

— Tu trebuie să răspunzi la întrebarea asta, îmi zice într-un final. Nu e o decizie pe care să o iau eu.

— Şi ce să fac? Să îl sun pe Lars?

— O să faci ceea ce vrei să faci, *pichona*[9], îmi răspunde tata. Aşa fac adulţii.

O să mă facă să îl implor. Dar o merit.

Cortez se dă peste cap să lovească aşa cum trebuie. A obosit însă. Poţi să o vezi din felul în care îi tremură picioarele când stă liniştită. Pune la cale o revenire. E 30-0.

Afurisita!

Mă uit la oamenii din jur. Unii se apleacă înainte, alţii bat darabana cu degetele. Toţi par să respire un pic mai precipitat. Pot doar să îmi imaginez ce spun comentatorii sportivi.

Spectatorii din jur ne privesc pe mine şi pe tata cu coada ochiului, aşteptându-mi reacţia. Încep să mă simt încolţită.

— Dacă o să o fac..., zic încetişor, vreau să mă antrenezi tu. Asta vreau să spun, tată!

---

[8] „Da, înţeleg, tată” (în orig., în lb. sp.).

[9] „Dovlecel” (în orig., în lb. sp.).

Se uită la mine în timp ce Cortez câştigă un punct. Spectatorii îşi ţin respiraţia, dornici să vadă cum se scrie istoria. Poate că şi eu aş proceda aşa, dacă n-ar fi istoria *mea* în joc.

— Eşti sigură, *hija*? Nu mai sunt omul care eram odată. Nu mai am... energia pe care o aveam odată.

— Atunci, suntem doi în situaţia asta! îi răspund. Vei antrena o fostă campioană.

Scorul e acum 40-15. Nicki serveşte pentru punctul de campioană.

— O voi antrena pe cea mai mare jucătoare de tenis a tuturor timpurilor, îmi zice tata.

Se întoarce apoi către mine şi mă apucă de mână. Merg pe 40 de ani, dar, cumva, mâinile lui sunt uriaşe pe lângă ale mele. Şi, exact ca atunci când eram copil, sunt calde, aspre şi puternice. Când îmi strânge palma, mă simt atât de mică, de parcă aş rămâne pentru totdeauna copil, iar el e uriaşul la care va trebui să mă uit cu capul dat pe spate pentru a-l privi în ochi.

Nicki serveşte. Inspir adânc.

— Aşadar, o să o faci? îl întreb.

Cortez trimite mingea înapoi.

— Am putea pierde... şi încă rău! îl avertizez. Le-am dovedi tuturor că Halebarda e nimic. Oamenilor le-ar plăcea asta. Mi-aş întina nu doar propriul record, ci şi moştenirea. Aş putea să... distrug tot.

Nicki se pregăteşte pentru o lovitură de pe linia de fund.

Tata clatină din cap.

— Nu putem să distrugem totul. Pentru că tenisul nu este totul, *pichona*.

Nu sunt sigură că sunt de acord.

Cortez returnează.

— Totuşi, va trebui să muncim împreună mai mult decât am făcut-o vreodată. Te încumeţi? îl întreb.

— Ar fi cea mai mare onoare din viața mea! îmi răspunde tata.

Îmi dau seama că ochii îi înoată în lacrimi şi mă silesc să nu privesc în altă parte. Tata mă strânge şi mai tare de mână.

— Să te antrenez din nou, *pichona*, m-ar face să mor fericit.

Încerc să nu observ durerea surdă care îmi strânge pieptul.

— Păi, atunci cred că rămâne stabilit! îi spun.

Pe chipul tatei se iţeşte un zâmbet.

Nicki trimite un lob[10]. Mingea descrie încet un arc în aer. Întreg stadionul o urmăreşte cum zboară incredibil de sus, apoi îşi începe coborârea.

— Atunci, presupun că renunț la retragere.

Mingea arată ca şi cum ar fi pe punctul de a zbura din teren. Dacă se întâmplă asta, Cortez va reuşi să amâne înfrângerea cu câteva clipe.

Tata îmi cuprinde umerii cu un braț şi mă îmbrățişează strâns. Abia mai pot respira.

— *Nunca estuve más orgulloso, cielo!*[11] îmi şopteşte la ureche, apoi îmi dă drumul.

Mingea cade chiar în interiorul liniei de fund. Mulțimea amuțeşte în timp ce mingea țopăie repede şi destul de sus.

Cortez s-a retras deja, gândindu-se că va fi o minge lungă, dar acum e prea târziu. E imposibil să returneze serviciul. Se întinde înainte cât poate, dar ratează.

---

[10] Lobul presupune o lovitură care constă în trimiterea mingii pe deasupra capului adversarului atât de sus, încât acesta nu o mai poate ajunge cu racheta pentru a o returna.

[11] „Niciodată nu am fost mai mândru de tine, scumpa mea!” (în orig., în lb. sp.).

Preț de o clipă, nu se aude niciun sunet, apoi mulțumea izbucneşte.

Nicki Chan tocmai a câştigat US Open.

Cortez se prăbuşeşte la pământ. Nicki îşi agită victorioasă pumnii în aer.

Eu şi tata zâmbim. Gata!

PRIMA DATĂ

1955-1965

Tata s-a mutat de la Buenos Aires în Statele Unite la vârsta de 27 de ani. Fusese un excelent jucător de tenis în țara lui natală, câştigând 13 titluri în cei peste 11 ani de carieră. I se spunea „Javier el Jaguar”. Pe teren era elegant, dar extrem de periculos.

Însă, după cum avea să povestească, îşi supralicitase genunchii. Săriturile lui erau prea înalte şi nu ateriza întotdeauna cum trebuie. Pe măsură ce se apropia de ٣٠ de ani, şi-a dat seama că genunchii nu o să-l mai țină mult. S-a retras din activitate în ١٩٥٣, un subiect despre care nu vorbea niciodată cu mine fără să se încordeze şi, în cele din urmă, să iasă din cameră. Curând după aceasta, a început să facă planuri pentru a veni în Statele Unite.

Ajuns la Miami, şi-a găsit o slujbă într-un elegant club de tenis, fiind toată ziua la dispoziția membrilor care aveau chef de o partidă. În mod normal, era un post rezervat studenților care se întorceau vara acasă, dar el îşi făcea

treaba cu aceeaşi concentrare pe care o avea când concura. După cum le-a mărturisit multora dintre membrii acelui prim club: „Joc tenis cu tot sufletul. Altfel nu ştiu cum să o fac.”

Curând, oamenii au început să îl solicite pentru lecţii particulare. Era cunoscut din pricina obsesiei lui pentru a fi în formă, a aşteptărilor ridicate şi a faptului că, dacă ascultai de *El Jaguar*, exista o foarte mare probabilitate să începi să câştigi meciuri.

Până în 1956, primise oferte să lucreze ca instructor de tenis pe tot cuprinsul ţării. Aşa a ajuns la Palm Tennis Club în Los Angeles, unde a întâlnit-o pe mama, Alicia. Aceasta era dansatoare şi le preda membrilor clubului dansuri precum vals şi foxtrot.

Mama era înaltă şi părea şi mai şi, pentru că purta mereu tocuri de 10 centimetri. Mergea încet, hotărât, şi întotdeauna îi privea pe oameni în ochi. Era greu să o faci să râdă, dar când, într-un final, reuşeai, era atât de zgomotoasă, că o auzeai prin toţi pereţii.

La prima lor întâlnire, i-a reproşat tatălui meu că priveşte lumea cu ochelari de cal când vine vorba de tenis.

— E ceva de care trebuie să scapi, Javier, altfel, cum o să poţi învăţa să fii întreg?

Tata i-a răspuns că nu e întreagă la cap. Tenisul era ceea ce îl *făcea* să fie întreg.

— A, carevasăzică, mai eşti şi încăpăţânat! i-a răspuns mama.

Cu toate aceasta, a doua zi, tata şi-a făcut apariţia la finalul uneia dintre orele ei de dans cu o duzină de trandafiri roşii. Mama i-a primit şi i-a mulţumit, dar tata a remarcat că ea nu îi mirosise înainte să îi pună jos, având impresia că, în vreme ce el le oferise flori doar câtorva femei, ea primise buchete de la zeci de bărbaţi plini de speranţă.

— Vrei să mă înveţi să dansez tango? a întrebat-o.

Ea l-a privit cu capul plecat într-o parte, neînghiţind nicio secundă gălușca cum că argentinianul nu avea ideea despre cum se dansează tango. Şi-a pus însă o mână pe umărul lui, iar pe cealaltă a ridicat-o în aer şi l-a îndemnat:

— Hai!

El i-a luat mâna, iar ea l-a învățat cum să o conducă pe ringul de dans.

Tata spune că nu putea să îşi mai ia ochii de la mama şi că se minuna cât de uşor îi era să alunece cu ea în brațe în încăperea aceea.

Până la final, a reuşit să o mai înmoaie, iar ea i-a zâmbit şi apoi i-a spus pe un ton oarecum nerăbdător:

— Javier, acesta este momentul când mă săruți.

În câteva luni a convins-o să fugă cu el. I-a spus că are planuri mari pentru ei doi. Mama i-a răspuns însă că planurile acestea sunt doar ale lui şi că ea, una, nu are nevoie de prea mult alături de el.

În noaptea în care i-a mărturisit că este însărcinată, s-a aşezat în poala lui, în apartamentul pe care îl împărțeau în Santa Monica, şi l-a întrebat dacă simte că ține în brațe greutatea a doi oameni. El a început să lăcrimeze în timp ce o privea. Apoi i-a zis că presimte că o să fie băiat şi că o să devină un tenismen de două ori mai bun decât el.

Când eram doar o copilă, tata aducea pe teren un scaun înalt ca să îl pot urmări cum joacă. Mi-a povestit că îmi bălăbăneam capul de la stânga la dreapta, cu ochii după minge. După spusele lui, uneori mama venea şi încerca să mă dezlipească de pe scaunul cel înalt ca să mă mute mai la umbră sau ca să îmi dea să ciugulesc câte ceva, dar mă puneam pe plâns şi nu mă potoleam până nu mă aducea înapoi pe teren.

Tata adora să povestească despre momentul când eram doar o copiliță şi mi-a pus pentru prima dată racheta în

mână. A aruncat încetişor mingea spre mine şi jură că, în acea zi hotărâtoare, m-am răsucit şi am nimerit-o.

A alergat apoi acasă, cu mine pe umeri, ca să îi dea mamei vestea cea mare. Ea i-a zâmbit şi şi-a văzut de treabă, continuând să pregătească cina.

— Tu înțelegi ce-ți spun? a întrebat-o.

Mama a izbucnit în râs.

— Că fiicei noastre îi place tenisul? Bineînțeles că îi place tenisul – e singurul lucru pe care i l-ai arătat.

— Asta e ca şi cum ai zice că Ahile a fost un mare luptător doar pentru că a trăit în vremea războiului. Ahile a fost un mare luptător pentru că aşa i-a fost *destinul*, să fie un mare luptător.

— Înțeleg! Aşadar, Carolina e Ahile? l-a întrebat mama, zâmbind. Şi asta te face pe tine ce, un zeu?

Tata s-a făcut că nu-i bagă de seamă ironia.

— Ăsta e destinul ei! a insistat el. E limpede ca lumina zilei. Cu eleganța ta şi forța mea, poate deveni cea mai mare jucătoare de tenis pe care a văzut-o lumea. Într-o bună zi, o să se spună poveşti despre ea.

Mama şi-a dat ochii peste cap şi a început să pună cina pe masă.

— Aş prefera să fie bună şi fericită.

— Alicia, a spus tata în timp ce se afla în spatele mamei şi o cuprindea cu brațele, nimeni nu spune vreodată poveşti despre astfel de oameni.

* * *

Nu îmi amintesc să mi se fi spus că mama murise, după cum nu îmi amintesc nici înmormântarea, deşi tata zice că am fost acolo. După cum povesteşte el, mama făcea nişte supă şi şi-a dat seama că rămăseserăm fără pastă de tomate, aşa că s-a încălțat şi m-a lăsat în garaj cu tata, care schimba uleiul la maşină.

Când nu s-a întors acasă, tata a ciocănit la uşa vecinilor şi i-a rugat să aibă grijă de mine cât o căuta el prin cartier.

Câteva străzi mai încolo, a văzut ambulanța, iar stomacul a început să-i fâlfâie. Mama fusese lovită de o maşină când traversa strada, întorcându-se acasă.

După înmormântare, tata a refuzat să mai intre în dormitorul lor. A început să doarmă în living şi îşi ținea hainele într-un coş, lângă televizor. Chestia asta a durat luni la rând. Ori de câte ori aveam vreun coşmar, mă dădeam jos din pat şi mergeam direct la canapea. Era tot timpul acolo, cu televizorul pornit, fâşâind în întuneric.

Şi apoi, într-o bună zi, holul a fost inundat de lumină. Uşa dormitorului lor s-a deschis, praful care se tot acumulase a dispărut, iar toate lucrurile mamei au fost împachetate în cutii de carton. Rochiile ei, pantofii cu toc, colierele, cerceii. Chiar şi agrafele. Cineva a venit acasă şi le-a luat. Şi asta a fost!

N-au rămas multe după ea. Aproape nicio dovadă că trăise vreodată. Doar câteva fotografii, pe care le-am găsit în sertarul de sus al dulapului tatei. Am ales-o pe cea care îmi plăcea cel mai mult şi am ascuns-o sub pernă. Mi-era teamă că, dacă nu procedam aşa, avea să dispară şi poza asta.

O vreme, tata mi-a povestit diverse lucruri despre mama. Despre cum voia ea să fiu *fericită*. Că era *bună* şi *corectă*. Plângea când stăteam de vorbă despre mama, aşa că, destul de curând, tata a încetat să îmi mai spună ceva.

Până în ziua de azi, cea mai semnificativă amintire pe care o am legată de ea e învăluită în ceață. Nu pot spune dacă lucrurile acelea s-au întâmplat cu adevărat sau dacă nu cumva sunt goluri pe care imaginația mea le-a umplut de-a lungul timpului.

În mintea mea, o văd în bucătărie, stând aplecată deasupra cuptorului. Poartă o rochie maro, cu model, poate buline sau poate nişte flori micuțe. Ştiu că are părul ondulat

şi bogat. Tata se îndreaptă spre mine din celălalt colţ al casei, adresându-mi-se cu porecla pe care mi-o dăduse pe atunci, *Guerrerita*[12]. Dar mama clatină din cap şi îmi spune: „Nu-l lăsa să îți spună că eşti o războinică – tu eşti o regină."

În cea mai mare parte a timpului sunt mai mult decât sigură că lucrurile astea s-au întâmplat cu adevărat. Totuşi, câteodată mi se pare atât de evident că nu a fost decât un vis!

Ceea ce îmi aduc cu adevărat aminte în legătură cu ea este golul pe care l-a lăsat în urmă. Sentimentul că acolo, în casă, mai trăia cineva.

Acum însă suntem doar eu şi tata.

În primele amintiri concrete, sunt tânără, dar deja enervată la culme. Enervată de întrebările celorlalte fete: „Unde este mama ta?" sau „De ce nu eşti niciodată pieptănată?" Enervată din pricina insistenței profesoarei de a vorbi engleză fără nicio urmă din accentul tatălui meu. Enervată că mi se spunea să mă port mai frumos în timpul pauzelor, când tot ce voiam era să mă întrec cu ceilalți copii în curtea şcolii ca să vedem cine se putea da cel mai tare în leagăne.

Bănuiam că problema o reprezenta faptul că întotdeauna câştigam. Dar pentru nimic în lume nu puteam înțelege de ce asta îi făcea pe ceilalți să îşi dorească să se joace *mai puțin* cu mine, în loc de mai mult.

Amintirile acelea timpurii legate de încercările de a-mi face prieteni sunt toate acompaniate de un junghi de nedumerire: „Fac ceva greşit şi nu ştiu despre ce este vorba!"

---

[12] „Mica războinică" (în orig., în sp.).

Când se terminau orele, le priveam pe celelalte eleve cum îşi salutau mamele când veneau să le ia cu maşina. Colegele mele de clasă le povesteau mamelor despre cum decursese ziua, se zbăteau la îmbrăţişările pe care le primeau la maşină şi îşi ştergeau obrajii după săruturile pe obraji.

Puteam să le urmăresc făcând asta ore în şir. Oare ce altceva mai făceau împreună cu mamele lor după ore? Mergeau oare să îşi ia îngheţată? Sau să-şi achiziţioneze împreună penarele drăguţe pe care unele dintre ele le aveau? De unde îşi luau fundele de pus în păr?

În timp ce se îndepărtau, îmi începeam îndatoritoare călătoria de două străzi, până la terenurile de tenis, unde mă întâlneam cu tata.

Am crescut pe teren. Pe terenurile publice după ore şi pe cele de la country club în timpul verilor sau în weekenduri. Am crescut purtând fuste de tenis şi părul prins în coadă. Stând pe tuşă, la umbră, şi aşteptând ca tata să-şi termine orele.

Umbra lui plutea ameninţător peste fileu. Serviciile îi erau întotdeauna fluide, iar loviturile în teren, cursive. Adversarul sau, după caz, elevul său arăta incredibil de haotic, prin comparaţie. Invariabil, tata avea controlul asupra terenului.

Privind în urmă, îmi dau seama că trebuie să se fi simţit încordat şi singur în cea mai mare parte a vieţii mele de copil. Era un tată văduv într-o ţară care nu era a lui şi nu avea pe nimeni pe care să se bazeze. Acum îmi pare evident că probabil tata era ca o coardă atât de întinsă, încât putea ceda în orice clipă.

Dacă pentru el zilele erau dificile, iar nopţile, pline de nelinişte, a devenit foarte bun la a ascunde asta de mine. Timpul pe care îl petreceam cu el părea un dar de care ceilalţi copii nu aveau parte. Spre deosebire de ei, timpul meu avea un *scop*; eu şi tata munceam pentru ceva care avea *însemnătate*. *Urma* să devin cea mai bună.

În fiecare zi, după ore, când tata termina cu lecțiile lui plătite, se întorcea spre mine şi mă privea.

— *Vamos! Los fundamentos!* îmi spunea, moment în care îmi luam racheta şi mă alăturam lui pe linia de fund a terenului. Ghem, set, meci! De ce spunem asta? mă întreba tata.

— Pentru că, de fiecare dată când joci, este un ghem. Trebuie să câştigi cele mai multe ghemuri ca să îți adjudeci setul. Şi trebuie să câştigi cele mai multe seturi ca să îți adjudeci meciul, recitam pe de rost.

— Într-un ghem, primul punct este...

— Cincisprezece. Apoi treizeci. Patruzeci. Atunci câştigi. Dar trebuie să câştigi la două puncte distanță.

— Când scorul este 40-40, cum numim asta?

— Egalitate de puncte. Dacă eşti la egalitate de puncte şi câştigi un punct, asta îți aduce fie avantaj la serviciu dacă eşti servant, fie avantaj la primire, dacă te afli la primire.

— Şi cum câştigi?

— Dacă eşti la serviciu, trebuie să îți adjudeci următorul punct pentru a putea câştiga ghemul. Trebuie să câştigi de şase ori pentru a-ți adjudeca setul, dar, din nou, trebuie să câştigi la două ghemuri distanță. Pur şi simplu, nu poți câştiga un set cu 6-5.

— Care e faza cu meciurile?

— Femeile joacă trei seturi, bărbații, adesea, cinci.

— Dar ce înseamnă *love*[13]?

— Ei bine, nimic.

— Da, adică zero.

— Exact, nu ai puncte. Dragoste egal nimic.

După ce ofeream toate răspunsurile corecte, primeam o bătaie prietenească pe umăr. Şi apoi ne antrenam.

Există mulți antrenori gata să inoveze, dar acesta nu a fost niciodată cazul tatei. El credea în frumusețea şi simplitatea de a face ceva aşa cum s-a făcut dintotdeauna, dar mai bine decât reuşise cineva vreodată.

— Dacă eu, unul, aş fi fost dedicat ideii de a fi în formă, *hijita*, îmi spunea tata, încă aş fi jucat tenis la „categoria profesionişti".

Acela a fost unul dintre puținele momente în care mi-a spus ceva despre care am bănuit că nu este adevărat. Am priceput pe loc că nu există prea mulți oameni care să joace tenis la nivel profesionist înainte de a împlini 30 de ani.

— *Bueno, papà!* ziceam înainte de a ne începe antrenamentele.

Toată copilăria mea a constat în antrenamente. Antrenament după antrenament după antrenament. Servicii, lovituri de pe linia de fund, joc de picioare, voleuri. Servicii, lovituri de pe linia de fund, joc de picioare, voleuri. Din nou şi din nou. Toată vara, după şcoală, în fiecare weekend. Eu şi tata. Întotdeauna împreună. Micuța noastră

---

[13] Joc de cuvinte intraductibil în limba română, care porneşte de la termenul *love* şi care înseamnă şi „dragoste, iubire", dar şi „nimic". Din câte se pare, francezii, care ar fi inventat acest joc, foloseau cuvântul *l'oeuf* („ou"), destul de asemănător cu *love*, când se refereau la zero. De altfel, 0 chiar arată ca un ou. O altă explicație pentru folosirea termenului *love* ar fi aceea că jucătorii care nu reuşeau să se distingă pe teren jucau de dragul jocului, din dragoste pentru acest sport, nu pentru puncte sau a face performanță.

echipă formată doar din doi oameni. Mândru antrenor şi elevă eminentă.

Îmi plăcea că fiecare element al jocului avea o modalitate *greşită* şi una *corectă* de a fi executat. Exista întotdeauna ceva concret pentru care să lupți.

— *De nuevo!*[14] îmi spunea tata în timp ce încercam pentru a cincea oară serviciul perfect. Vreau ca ambele brațe să se ridice mereu cu aceeaşi viteză.

Sau:

— *De nuevo!* îmi spunea când, ditamai adultul, se târa pe jos pentru a ajunge să ne privim ochi în ochi atunci când nu îi treceam de şold în înălțime. Într-o postură de mare precizie, trebuie să aduci piciorul din spate înainte să faci contact. *De nuevo!* îmi spunea, zâmbind. Păstrează efectul[15] pentru al doilea serviciu, *hijita*[16]! *Entendido?*[17]

Şi, de fiecare dată, la cinci, la şase, la şapte, la opt ani, căpăta acelaşi răspuns: *Sí*, *papá. Sí*, *papá. Sí*, *papá. Sí*, *papá.*

În timp, tata a început să îşi condimenteze acest „*De nuevo!*" cu „*Excelente!*"

Luptam în fiecare zi pentru a auzi „*Excelente!*" Visam cuvântul ăsta. Stăteam întinsă în pat, în aşternuturile mele Linus and Lucy, holbându-mă la fotografia de presă a lui Rod Raver[18] pe care o obținusem după ce mă rugasem de

---

[14] „Din nou!" (în orig., în lb. sp.).

[15] Rotație imprimată mingii prin modul de lovire.

[16] „Fetiță" (în orig., în lb. sp.).

[17] „Ai înțeles?" (în orig., în lb. sp.).

[18] Rodney George Laver (1938), fost tenismen australian, considerat unul dintre cei mai mari campioni din istoria acestui sport. Laver a fost

tata cu cerul şi cu pământul, şi îmi revizuiam din nou şi din nou forma în care mă aflam.

Curând, loviturile mele au devenit puternice, voleurile, precise, iar serviciile, mortale. La opt ani, eram în stare să servesc de pe linia de fund şi să nimeresc mica țintă reprezentată de o cutie de lapte de o sută de ori la rând.

Oamenii care treceau pe lângă teren credeau că sunt isteți când îmi spuneau „Micuța Billie Jean King”[19], ca şi cum nu auzeam asta de zece ori pe zi.

În scurtă vreme, tata mi-a prezentat ideea lui de strategie:

— O mulțime de jucători pot câştiga ghemuri datorită felului în care servesc*. Decime por qué!*[20]

— Pentru că singurul moment când jucătorul poate controla mingea este atunci când serveşte.

— *Y que más?*[21]

— Dacă serveşti corect, controlezi serviciul şi apoi returul. Şi chiar şi raliul[22].

— *Exacto!* Să controlezi jocul când serveşti este baza strategiei tale.

— *Bueno, entendido!*[23]

---

numărul unu mondial între 1964 şi 1970. Cele 200 de titluri câştigate de Laver de-a lungul carierei sunt un record absolut în istoria tenisului.

[19] Billie Jean King (n. 1943) este o fostă jucătoare de tenis care s-a aflat pe primul loc în clasamentul WTA. King a câştigat 39 de titluri de Grand Slam, dintre care 12 la simplu, 16 la dublu feminin şi 11 la dublu mixt. King a câştigat prima ediție a Turneului Campioanelor.

[20] „Spune-mi de ce!” (în orig., în lb. sp.).

[21] „Şi altceva?” (în orig., în lb. sp.).

[22] Seria de lovituri efectuate în cadrul disputării punctului.

[23] „Am înțeles!” (în orig., în lb. sp.).

— Dar cei mai mulți oameni își concentrează energia pe servicii. Le perfecționează enorm de mult și uită partea cea mai importantă.

— Cum să returnezi.

— *Exacto!* Serviciul este apărarea ta, dar poți *câștiga* returnând bine. Dacă câștigi toate punctele pe care le servești, iar adversarul le câștigă pe ale sale, cine câștigă setul?

— Prima persoană care reușește să câștige un ghem pe serviciul adversarului.

— *Exacto!* Dacă câștigi un punct servit de adversar într-un singur ghem – unul singur – și le câștigi pe toate servite de tine, câștigi setul.

— Așadar, trebuie să servesc bine și să returnez bine.

— Trebuie să fii ceea ce numim un „jucător complet". Bun la servit, bun la voleuri, la lovituri de pe linia de fund, la returnat mingea. Acum, hai să jucăm!

Tata câștiga întotdeauna, zi după zi. Eu însă continuam să mă străduiesc. Meci după meci, în fiecare seară, după ore, uneori și de două ori în weekenduri.

Până într-o după-amiază înnorată de ianuarie, când aerul era un pic prea rece. Toată ziua amenințase să se întâmple lucrul pe care cerul din sudul Californiei promisese să nu îl facă aproape niciodată.

Eram la egalitate când am returnat două servicii consecutiv cu forehanduri trimise în diagonala terenului cu așa o viteză, încât tata nu a ajuns la minge.

Atunci, pentru prima dată în copilărie, i-am parat serviciul.

— *Excelente!* mi-a strigat, agitându-și brațele în aer și alergând până în jumătatea mea de teren, unde m-a ridicat în aer.

— Am reușit! i-am spus. Ți-am parat serviciul!

— Da, așa ai făcut! mi-a confirmat. Așa ai făcut!

Cam la două minute după ce am câştigat setul, cerul s-a deschis şi a început să toarne cu găleata. Tata şi-a pus jacheta peste capul meu şi am fugit la maşină.

După ce am urcat şi am închis portierele, m-am uitat la el. Chipul îi strălucea de bucurie, chiar dacă îi clănțăneau dinții de frig.

— *Excelente, pichoncita!* mi-a spus în timp ce îmi strângea mâna. *Muy, pero muy bien!*[24]

Încă zâmbea când a introdus cheia în contact şi a ieşit cu spatele din parcare.

Din acea clipă, chiar dacă încă nu îl puteam învinge într-un meci, mi-am stabilit în minte să îi parez serviciul cel puțin o dată pe zi. Şi am făcut-o.

La sfârşitul fiecărui antrenament, eu şi tata ne întorceam acasă cu maşina, eu ținând în poală două pungi cu mâncare caldă încă de la restaurantul clubului. Priveam casele pe lângă care treceam în drumul nostru către apartamentul în care locuiam.

Tata parca şi, chiar înainte să coborâm, îmi spunea:

— Ne-am descurcat bine astăzi, dar oare o să ne descurcăm şi mai bine mâine?

Începeam să îi turui lista de lucruri pe care urma să le fac şi la care lucrasem în drum spre casă:

— O să îmi pun în mişcare picioarele mai repede! O să îmi țin încheietura jos! O să mă asigur că nu mă retrag prea mult pe teren înainte de o lovitură de jos de la fileu.

În fiecare seară, tata adăuga pe listă un lucru la care nu mă gândisem.

— Şi ține-ți ochii pe minge, nu pe rachetă! Urmăreşte forehandul de pe linia de fund!

În fiecare seară, încuviințam.

---

[24] „Foarte, foarte bine!” (în orig., în lb. sp.).

Bineînțeles! Cum de am putut uita de asta?

Apoi intram în casă şi luam cina în fața televizorului. În majoritatea serilor ne uitam la ştiri, dar îmi plăceau la nebuniei momentele acelea rare când îmi era îngăduit să casc gura la *The Lucy Show.* El, pe fotoliu, eu, pe canapea, cu tăvile în brațe. Râdea aşa de tare! Şi aşa râdeam şi eu.

Mai târziu, după ce mă spălam pe dinți, tata mă săruta pe frunte şi îmi spunea:

— Noapte bună, Ahile, cel mai mare războinic pe care l-a văzut tenisul!

Când se stingea lumina, îmi vâram mâna sub pernă, căutând fotografia cu mama pe care o şterpelisem din sertarul în care îşi ținea tata lucrurile.

În ea, mama e în hamac, în curtea din spate a casei noastre, ținându-mă în brațe şi zâmbind spre aparat. Deasupra se pleacă un portocal. Eu dorm în brațele mamei, care are o mână pe spatele meu în vreme ce bărbia i se odihneşte pe căpşorul meu. Are părul lung şi bucle lejere. Aveam obiceiul să îmi trec degetul peste fotografia asta, peste rochia ei, de la umeri până la picioare.

Țineam poza la piept o vreme, apoi o ascundeam sub pernă şi mă culcam.

Într-o noapte, pe când aveam vreo opt ani, am căutat fotografia şi am descoperit că dispăruse.

Am aruncat cu perna de pământ. Am sărit din pat şi am ridicat salteaua. Cum să pierd ceva atât de important? Am început să țip în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji.

Tata a venit şi m-a văzut cum şedeam acolo, roşie la față, cu ochii plini de lacrimi, în mijlocul camerei întoarse cu susul în jos. A pus uşor salteaua la loc şi m-a luat în brațe.

— *Pichoncita!* mi-a spus. *No te preocupes!* Fotografia nu a pățit nimic. Am pus-o înapoi în sertar. A venit momentul să nu te mai uiți la ea în fiecare noapte.

— *Pero* vreau să mă uit la ea în fiecare noapte.

Tata a clătinat din cap şi m-a ţinut strâns.

— *Cariño*[25], scoate-ţi-o din minte! E prea mare povara asta pe care o duci!

1966

Până să împlinesc nouă ani, îi învinsesem pe toţi copiii de vârsta mea de la club. În concluzie, tata l-a recrutat pe fiul unuia dintre elevii lui adulţi ca să joace cu mine; era vorba de un băiat în vârstă de 13 ani pe nume Chris.

— Nu înţeleg de ce ţi se îngăduie să joci aici! mi-a spus Chris. Nu eşti membră a clubului.

Mă aflam lângă fileu, aşteptând începutul partidei. Taţii noştri stăteau de vorbă şi râdeau.

— Nici tu nu eşti! i-am întors-o.

— Dar tatăl meu, da! Tatăl tău, pe de altă parte, *lucrează* aici. Tatăl tău lucrează *pentru noi*. Taţii s-au apropiat, iar Chris a mormăit: Putem să terminăm odată cu asta, vă rog? N-am niciun chef să joc contra unei fete în vârstă de şapte ani.

M-am holbat la el câteva clipe, simţind cum mi se încordează umerii.

— Am nouă ani, tâmpitule!

Chris a căscat ochii la mine, dar nu a mai spus nimic. Un lucru pe care l-am învăţat de mică e că tâmpiţii nu corectează niciodată ce au greşit.

---

[25] „Scumpa mea” (în orig., în lb. sp.).

— Bine, copii, cel mai bun din trei! a zis tata.

Chris a servit primul, iar eu am adoptat poziția de aşteptare, gata să primesc mingea. A aruncat-o şi a lovit-o cu o micuță curbă. Am trimis-o înapoi, pe diagonală. Punctul meu.

0-15.

Chris a servit din nou, iar eu am returnat cu un passing shot[26]. *0-30.*

Data următoare, m-am prefăcut că mă ia căscatul. *0-40.*

— Ghem pentru Carrie! a anunțat tata.

Chris începuse să se înroşească. Nu îmi puteam da seama dacă de supărare sau de jenă. I-am zâmbit.

Restul meciului a fost relativ scurt.

La ultimul serviciu, am bătut mingea, deloc dornică să îmi pierd vremea cu vreun topspin[27] sau cu viteza. El însă a lovit-o cu sete.

— Eşti catastrofal la tenis! i-am spus când i-am strâns mâna.

— Carolina! mi-a atras atenția tata.

— Îmi pare rău, dar este! am spus şi m-am uitat la Chris. Chiar eşti!

Am observat cum Chris îi aruncă o privire tatălui său, aflat la marginea terenului. Bărbatul a clătinat din cap şi şi-a stins țigara, dându-şi ochii peste cap.

E, uite d-asta ar trebui să te mai antrenezi, Chris! îmi amintesc că am gândit.

Când am ieşit de pe teren, tata şi-a pus o mână pe umărul meu şi a zis:

---

[26] Minge cu traiectorie foarte lungă, care trece rapid (în diagonală sau în lungul liniei) pe lângă adversarul venit la fileu.

[27] Lovitură de atac la tenis, în urma căreia mingea urmează o traiectorie neprevăzută.

— Ei, asta chiar a fost ceva deosebit!

— Nici măcar nu a trebuit să depun vreun efort, am replicat în timp ce ne îndreptam către vestiare.

— Oh, ai lămurit asta. Şi ai fost rea.

— De ce ar trebui să fiu drăguță cu el? Mi-a zis că am doar şapte ani.

— De-a lungul vieții, oamenii o să-ți spună într-o mulțime de feluri. Oamenii le fac asta celor ca noi.

— Pentru că nu suntem membri aici? am întrebat în timp ce îmi lăsam lucrurile jos.

Tata s-a oprit în loc.

— Pentru că suntem câştigători. Nu căuta cearta cu lumânarea, Carolina! m-a avertizat. Nu lăsa nimic din ce spune lumea să determine ce părere ai despre tine!

Mi-am ridicat privirea la el.

— Dacă îți spun că ai părul mov, oare înseamnă asta că e într-adevăr mov? m-a întrebat.

— Nu, e castaniu!

— Şi înseamnă asta că trebuie să îmi dovedeşti că este castaniu?

Am clătinat din cap.

— Nu, poți vedea şi singur cum este!

— Într-o bună zi ai să fii una dintre cele mai importante jucătoare de tenis din lume, *cariño*. Iar lucrul acesta este la fel de adevărat precum faptul că ai părul castaniu. Nu trebuie să le demonstrezi nimic oamenilor. Pur şi simplu trebuie doar să fii cum eşti tu.

Am căzut pe gânduri.

— Data viitoare când o să joci cu un puşti cum e Chris, mă aştept să văd că faci un joc frumos. Ai înțeles?

Am încuviințat cu o mişcare din cap.

— *Está bien!*[28]

---

[28] „Bine!” (în orig., în lb. sp.).

— Şi nu plângem când pierdem, dar nici nu ne împăunăm când câştigăm.

— *Bueno, entiendo!*

— Nu joci cu adversarul tău, înțelegi asta, da?

Am făcut ochii mari la el, nesigură. Totuşi, aveam nevoie să creadă că înțeleg tot ce trebuia să fiu – părea o trădare de neiertat a misiunii noastre să fiu confuză în legătură cu oricare parte a ei.

— De fiecare dată când ieşi pe teren, trebuie să faci un joc de tenis mai bun decât ai făcut data trecută. Ai făcut cel mai bun joc al tău astăzi?

— Nu!

— Data viitoare vreau să te învingi pe tine însăți. În fiecare zi trebuie să depăşeşti performanța din ziua anterioară.

M-am aşezat pe banca de alături şi am căzut pe gânduri. Sarcina încredințată de tata era mult mai grea decât îmi imaginasem. Dar, odată ce ideea îmi fusese sădită în minte, trebuia să am grijă de ea. Nu o puteam izgoni.

— *Entiendo!*

— Acum, ia-ți lucrurile! Mergem pe plajă!

— Nu, tată! Te rog, nu! l-am implorat. Nu putem, pur şi simplu, să mergem acasă? Sau ce-ar fi să luăm nişte înghețată? O fată de la mine din clasă mi-a povestit despre un loc unde au nişte sandviciuri cu înghețată absolut grozave. Mă gândeam să mergem şi noi.

Tata a izbucnit în râs.

— Nu o să îți antrenăm picioarele pierzând vremea şi mâncând sandviciuri cu înghețată. Putem face asta doar…

M-am încruntat.

— Alergând pe nisip.

— *Sí,* alergând pe nisip. *Entonces vámonos!*[29]

---

[29] „Atunci, hai!” (în orig., în lb. sp.).

1968

După încă vreo doi ani în care i-am învins pe absolut toți puştii din oraş, am primit un telefon de la Lars Van de Berg, unul dintre cei mai renumiți antrenori de tenis pentru juniori din țară.

Pe atunci o pregătea pe Mary-Louise Bryant, în vârstă de 14 ani, în Laguna Beach. Mary-Louise câştigase deja câteva campionate pentru juniori, iar în anul acela ajunsese în semifinala de la Wimbledon Junior.

— Lars a sunat pentru că toată lumea din LA vorbeşte despre tine, m-a anunțat tata în timp ce ne îndreptam cu maşina pe autostradă, spre sud, către Laguna Beach.

Purtam o fustă de tenis şi un tricou polo albe, iar pe deasupra, un cardigan crem. Aveam şosete noi şi o pereche de pantofi sport noi-nouți, de un alb orbitor.

Tata mersese în oraş şi îmi cumpărase ținuta cu o săptămână în urmă. O spălase şi mi-o pregătise pentru dimineața aceea. Când văzusem volanele de pe fundul şortului pe care aveam să îl port pe sub fustă, mă holbasem la el o vreme, sperând că nu vorbea serios. Totuşi, din privirea lui, mi-am dat seama că nu era nicio glumă. Aşa că n-am mai făcut nazuri şi m-am îmbrăcat.

— Cică va fi, pur şi simplu, un meci amical, a continuat tata, dar adevărul e că vrea să vadă dacă reprezinți un pericol pentru Mary-Louise.

Deja pe la colțuri apăruseră bârfe legate de viitorul meu. Ştiam că, în scurtă vreme, urma să particip la competiții, aşa cum unii copii ştiu că urmează să meargă la facultate. Şi, la fel ca în cazul facultății, aveam impresia că tata căuta în tăcere o modalitate de a susține financiar acest plan.

M-am foit în scaun, încercând să împiedic puloverul să mă frece pe gât.

— *Reprezint* un pericol pentru Mary-Louise? l-am întrebat.

— Da!

Am coborât geamul şi am privit oceanul Pacific pe lângă care treceam în goană.

— Vreau să îţi faci planul pentru partida asta! mi-a spus tata. Mary-Louise este cu trei ani mai mare decât tine, aşa că trebuie să pleci de la premisa că este mai înaltă, mai puternică şi poate are mai multă încredere în forţele proprii. Cum o să îţi influenţeze strategia aceste amănunte? Ai cinci minute la dispoziţie.

— Bine! am acceptat.

Tata a dat sonorul radioului mai tare şi s-a concentrat asupra drumului. Curând, traficul a încetinit considerabil, pentru ca, în cele din urmă, să ne oprim de tot. M-am uitat pe geam la copiii de pe plajă care se jucau în nisip. Am văzut două fetiţe de vârsta mea care construiau un castel de nisip.

Prăpastia dintre mine şi fete precum acelea – fete precum colegele mele de şcoală – fusese întotdeauna mare, dar acum părea de-a dreptul de netrecut.

Jumătate de secundă mai târziu, am început să ne mişcăm din nou, iar eu m-am întrebat de ce ar vrea cineva să construiască ceva, orice, din nisip, ştiind că a doua zi avea să dispară şi că nu va mai avea nimic ce să arate.

— *Bueno, contame!*[30] Care este planul de bătaie?

— Dacă este mai puternică decât mine, trebuie să o fac să se apropie cât mai mult de fileu şi să-mi folosesc unghiurile. Şi, pentru că probabil se simte destul de încrezătoare, trebuie să o zgâlţâi chiar de la început. Dacă o pot

[30] „Bine, povesteşte-mi!” (în orig., în lb. sp.).

determina să îşi facă griji legate de faptul că o puştoaică de 11 ani ar putea să o învingă, atunci o puştoaică de 11 ani chiar o să o învingă.

— *Muy bien!* a spus tata şi şi-a ridicat palma ca să bat cuba. Ahile al meu! Cel mai măreţ dintre greci!

Mi-am reţinut zâmbetul în timp ce înaintam cu viteză pe autostradă.

Mary-Louise a câştigat tragerea la sorţi şi a ales să servească.

Am mers pe linia de fund şi am lovit de palmă corzile întinse ale rachetei. Am apucat bine mânerul şi l-am răsucit în mâini.

M-am uitat în jos, la pantofii mei noi-nouţi. Am observat o zgârietură pe degetul mare, aşa că m-am aplecat, încercând să o fac să dispară.

Tata şi Lars erau pe bancă. Lars avea vreo 1,82 de metri înălţime, părul nisipiu şi un zâmbet pe care nu i-l regăseam şi în privire. I-l prezentase pe tata elevei sale, Mary-Louise, folosind porecla „Jaguarul” pe un ton care nu îmi plăcuse.

Mary-Louise se afla în partea cealaltă a terenului şi purta fustă de tenis şi hanorac albe, plus o bentiţă asortată. În timp ce stătea acolo, am remarcat cât de înaltă şi deşirată e, dar nici unghiurile şi delicateţea chipului nu au scăpat neobservate. Se prea poate să fi fost pliurile perfecte ale fustei sau felul în care îşi ţinea racheta de lemn Dunlop Maxply Ford, dar mi-am dat seama că, deşi amândouă ne simţeam ca acasă pe teren, nu aveam să ne potrivim una în lumea celeilalte.

Mi-a zâmbit, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva era posibil să fie cea mai drăguţă fată pe care o văzusem în viaţa mea.

Nu îmi făceam iluzii că sunt vreo frumuseţe. Eram îndesată şi lată în umeri, iar pulpele şi antebraţele îmi erau

mai groase decât ale fetelor de la mine din clasă. Unele dintre colegele mai populare – cele care purtau funde în păr şi cardigane pe deasupra rochiilor, cele după care alergau băieţii – începuseră să mă strige folosind tot felul de porecle atunci când profesoara nu era atentă.

Într-o dimineaţă, în timp ce intram în clasă, Christina Williams îi şoptise suficient de tare, încât să aud, lui Diane Richards: „Uite-o că vine! Zdup, zdup, zdup!", făcând un zgomot ca şi cum clasa s-ar fi zguduit din pricina paşilor mei grei în timp ce mă îndreptam spre bancă.

Toţi colegii izbucniseră în râs.

— Cel puţin n-am încasat un cinci la test la matematică! îi răspunsesem şi mă aşezasem în bancă.

Colegii au râs iar, dar Christina a început să plângă. Profesoara a observat şi ne-a chemat pe amândouă la catedră.

Silită să povestească ce se întâmplase, Christina a plâns şi mai tare şi a negat că m-ar fi necăjit. Eu, una, am ţinut fruntea sus şi am recunoscut ce îi spusesem.

Şi, cumva, laşa a scăpat basma curată, iar eu am fost trimisă în biroul directoarei, care l-a chemat pe tata la şcoală. Acesta a venit şi m-a dus acasă.

După ce a ascultat şi varianta mea, m-a certat şi apoi m-a pus să mă uit în oglindă. Mi-a spus că sunt frumoasă:

— *Pichona, sos hermosa.*

Mi-am cercetat cu luare-aminte chipul, încercând să descopăr o urmă din ceea ce spunea el. Avem pielea măslinie şi ochii verzi ai mamei. Culoarea părului o moştenisem de la tata. Dar corpul, trăsăturile... nu îmi dădeam seama de unde le luasem. Voiam păr ondulat, ca mama şi ca tata, voiam înălţimea mamei, încheieturile ei delicate, nasul ei perfect. Nici urmă de aşa ceva.

— Nu semăn deloc cu mama! am spus în final.

Mama fusese incredibil de frumoasă, lucru evident pentru toată lumea.

— Ba da, semeni! m-a contrazis tata. Şi eşti la fel de puternică precum ea.

M-am uitat la umerii laţi şi la braţele puternice. Din fericire, nu era nevoie să fiu puternică. Corpul îmi era construit pentru a purta războaie.

Şi, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, pentru că eram pe cale să îl folosesc ca să o zdrobesc pe frumuşica de Mary-Louise Bryant.

Zero la zero.

Mary-Louise a aruncat mingea în aer şi apoi a lovit-o cu putere cu racheta. În timp ce alergam să o prind, m-am gândit că cea mai bună soluţie pentru mine era să opresc repede zborul mingii. Dar, în timp ce luam poziţia potrivită, am văzut-o pe Mary-Louise apropiindu-se de fileu. Presupunea că nu am forţa necesară pentru un passing shot. Aşa că, în ultima clipă, am venit cu o lovitură puternică de pe linia de fund. A trebuit să accelereze ca să returneze, iar mingea ei a lovit fileul.

Am câştigat primul punct. *0-15.*

În timp ce mergeam spre linia de fund, l-am căutat cu privirea pe tata. Atât el, cât şi Lars erau cu ochii aţintiţi asupra mea; de fapt, Lars se holba de-a dreptul. Tata se chinuia să îşi reţină un zâmbet.

Am adoptat poziţia de aşteptare, gata pentru următorul serviciu al adversarei. Chipul lui Mary-Louise era împietrit. Deodată, mingea a năvălit de după fileu iute, ca o lovitură de bici. Nu am reuşit să returnez.

15-15.

Serviciu după serviciu, m-a uimit.

30-15.

40-15.

Şi uite aşa a câştigat primul ghem.

M-am uitat la tata şi i-am văzut sprâncenele încruntate. Îmi era imposibil să ghicesc ce gândeşte.

Rândul meu să servesc. Am trimis fiecare minge exact acolo unde voiam. Îmi calculam loviturile cu câteva mişcări înainte. O făceam pe adversară să alerge pe tot terenul. Dar, de fiecare dată, Mary-Louise returna. Lungile noastre schimburi aveau să se încheie inevitabil în favoarea ei.

Am rămas vigilentă. Am lovit mingea de fiecare dată. Dar, indiferent cât de bune îmi erau loviturile, pur şi simplu, nu conta.

Mary-Louise a câştigat primul set cu 7-5.

Eram deja istovită. Tata mi-a dat un prosop, fără să îmi adreseze nici măcar un cuvânt. Am inspirat profund. Nu puteam pierde; nu era o opțiune pe care să o iau în calcul.

Crezusem că, luându-i acel prim punct, urma să o dau peste cap, să o destabilizez, dar nu făcusem decât să o trezesc. Îi dădusem un motiv puternic să joace cât de bine poate.

Trebuia să îi iau orice şansă la loviturile direct câştigătoare. Trebuia să lupt pentru aşi[31] la fiecare serviciu. Era o strategie riscantă; puteam face dublă greşeală, dar îmi părea că asta e singura mea şansă.

Primul meu serviciu a fost tare, iar mingea a sărit înalt. Mary-Louise s-a repezit după ea şi a lovit-o. *15-0.*

Am făcut-o din nou. *30-0.*

M-am uitat la tata în timp ce mergeam să recuperez mingea şi am văzut cum pe chipul lui se insinuează un zâmbet.

Am servit la rama plată, dar de data asta aproape de T. Mingea a trecut şuierând pe lângă ea. *40-0.*

---

[31] As, serviciu valabil, dar care nu poate fi „luat” de adversar; punct făcut direct din serviciu, mingea nefiind atinsă de adversar.

Era la mâna mea. O simțeam în creştetul capului şi pe şira spinării. Îmi simțeam spațiul dintre articulații şi fluiditatea muşchilor. Simțeam un soi de zumzăit în oase.

Am servit jos şi rapid. A returnat cu un spin[32] pe care l-am *înțeles* instinctiv. Am ştiut unde o să ajungă mingea, unde o să sară. Am lovit-o cu toată forța din umăr. A returnat prea lung.

Am câştigat setul. Scorul era acum 1-1, iar câştigătoare avea să fie cine îşi adjudeca al treilea set.

Primul serviciu al lui Mary-Louise ne-a făcut să alergăm înainte şi înapoi, disputându-ne punctul, dar s-a sfârşit cu o lovitură de teren puternică din partea ei care a trecut vâjâind pe lângă racheta mea. Dar ştiam că tata nu o să înghită asta.

Uite care-i chestia cu zumzăitul din oase: cum apare, aşa dispare!

Mary-Louise avea acum control asupra terenului. A obținut punctul de pe serviciul meu şi de pe al ei. M-am repezit spre minge. Am alergat ca nebuna. Nu a fost suficient însă.

Când a înscris ultimul punct, am căzut în genunchi. Simțeam cum lumea se destramă în mii de bucățele. Am atins terenul şi, pentru o clipă, am închis ochii.

Când i-am deschis, Mary-Louise şi Lars erau lângă bancă şi vorbeau calm, în timp ce tata se afla lângă mine şi îmi oferea mâna ca să mă ridic.

---

[32] Efect de învârtire; rotație aplicată mingii prin modul de lovire. Dacă impactul este jos, efectul poartă numele de „underspin” sau „backspin”. Dacă efectul se face de jos în sus, acesta poartă numele de „overspin”, „topspin” sau „lift”. Dacă efectul este lateral, atunci este vorba despre „sidespin”.

Tata avea o expresie blândă şi părul ondulat întunecat la culoare. Genele îi erau lungi, sprâncenele, groase, iar ochii aveau o nuanță caldă de căprui. Îmi era greu să mă uit în ei.

— *Vámonos!* mi-a spus. Putem pleca.

M-am ridicat şi am privit-o fix pe Mary-Louise. Ştiam ce trebuie să fac. Trebuia doar să găsesc voința pentru asta.

M-am apropiat de ea.

— Ai jucat frumos! i-am spus.

Mă auzeam în timp ce vorbeam, dar parcă nu era vocea mea. Era o voce aspră şi rece, fără inflexiuni. I-am întins mâna, ca să i-o strâng, iar ea a zâmbit şi a acceptat-o.

— Carrie, mi-a spus, a fost cel mai greu meci pe care l-am jucat în ultima vreme.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele astea, dar tu ai câştigat! i-am răspuns.

— Totuşi, a insistat ea, cu siguranță nu te-aş fi învins când aveam 11 ani.

— Mulțumesc! i-am spus, dar eram sigură că ştie că pentru mine nu conta decât că pierdusem.

Împreună cu tata, am împachetat lucrurile şi am pornit-o spre maşină. Mi-am pus racheta în husă, am tras fermoarul şi am aruncat-o pe locurile din spate, apoi m-am afundat în scaunul din față.

Când tata a urcat în maşină, mă holbam la torpedou, încercând să îmi rețin lacrimile care mi se formau în ochi.

— *Hablemos!*[33] mi-a spus.

— Nu ar fi trebuit să mă pui să joc cu ea! am spus, iar vocea mi s-a frânt.

Tata a clătinat din cap.

— *Ni lo intentes!*[34] a replicat. Nu asta e lecția pe care trebuia să o înveți de aici. Mai încearcă o dată!

---

[33] „Hai să stăm de vorbă!” (în orig., în lb. sp.).

[34] „Nici să nu te gândeşti!” (în orig., în lb. sp.).

— Urăsc tenisul! am spus şi am lovit torpedoul.

— Ia-ţi picioarele de pe maşina mea! Ştii asta!

Am închis ochii şi am încercat să respir adânc. Când i-am deschis, nu mă puteam uita la tata. Am privit în schimb pe geam şi am văzut cum, peste stradă, o femeie ieşea din casă şi se ducea să îşi ridice corespondenţa de la cutia de scrisori. M-am întrebat dacă şi ziua ei e groaznică. Sau poate că viaţa ei nu semăna defel cu a mea. Poate că nu avea habar ce e aia tensiune sau cum e să te lupţi cu sentimentul că trăieşti sau mori în funcţie de cât de bună eşti la un anumit lucru. Trăia şi ea oare împovărată de nevoia de a excela la orice făcea? Sau îşi ducea zilele fără să-şi bată capul cu nimic?

M-am uitat la tata, dar, la început, nu s-a întors, iar atunci am bănuit că îi înşelasem aşteptările, că mă dovedisem nedemnă de toată încrederea pe care o avusese în mine.

— Ai terminat? m-a întrebat într-un târziu în timp ce se întorcea spre mine. Cu istericalele?

— Încă mai vrei... să mă antrenezi? l-am întrebat.

Felul în care i s-a schimonosit faţa mi-a făcut imposibil să-i interpretez expresiile. A clătinat din cap şi mi-a cuprins obrazul în palmă, ştergându-mi lacrimile cu degetul mare.

— *Cariño*, cum poţi să întrebi aşa ceva?

Şi-a plecat privirea până când a ajuns să se uite fix în ochii mei.

— Astăzi am fost mai mândru să îţi fiu tată şi antrenor decât am fost în toată viaţa mea.

— Cum aşa?

— Ştiu că eşti mâhnită pentru că ai pierdut.

— *Am pierdut!* Ceea ce mă transformă într-o *învinsă*.

Tata a clătinat din cap, încă zâmbind.

— Semeni atât de mult cu mine, *hija*! Acum însă ascultă-mă! M-am concentrat atât de mult pe a te învăţa cum să

câştigi, încât am omis să îți povestesc că toată lumea pierde meciuri.

— Eu nu sunt toată lumea! Eu ar trebui să fiu cea mai bună!

Tata a încuviințat.

— Şi vei fi. Azi ai dovedit-o. Azi ai jucat mai bine decât ai jucat în toată viața ta.

L-am privit.

— Ai mai lovit vreodată mingile care sar *chiar* în fața liniei de fund? m-a întrebat.

— Nu! i-am spus.

— Ai mai servit vreodată trei aşi consecutiv, aşa cum ai făcut azi?

Am început să bat darabana cu degetele pe picior în timp ce îl ascultam.

— Nu! i-am răspuns. Primul meu serviciu a fost grozav astăzi.

— Ai fost dinamită, *cariño*. Ai prins aproape toate mingile.

— Da, dar le-am trimis direct în fileu în aproape jumătate din cazuri.

— Pentru că nu eşti încă jucătoarea care vei fi într-o bună zi.

L-am privit pe tata, iar inima mi-a mai venit un pic la loc.

— Cu fiecare meci pe care îl joci eşti mai aproape cu un pas de a deveni cea mai mare jucătoare de tenis din lume. Nu te-ai născut aşa. Te-ai născut ca să *devii* aşa. Acesta este motivul pentru care trebuie să fii din ce în ce mai bună de fiecare dată când intri pe teren. Nu atât ca să îți învingi adversara...

— Cât ca să devin eu! am încheiat fraza.

— Acum mai vii de acasă! Azi ai jucat mai bine decât ai jucat în toată viața ta.

— Iar tu eşti fericit! Datorită mie. Pentru că am jucat grozav.

— Pentru că ai jucat mai bine decât ai jucat *vreodată*!

— Şi în fiecare zi o să joc din ce în ce mai bine. Până când, într-o zi, o să fiu cea mai bună.

— Până când o să îți atingi întregul potențial. Acesta este cel mai important lucru. Nu ne vom opri nici măcar o secundă până când nu vei fi cea mai bună. Nu o să ne odihnim până când visul nostru nu o să devină realitate. *Algún día!*[35]

— Pentru că atunci voi fi cine m-am născut să fiu.

— *Exacto!*

Tata s-a întors spre volan şi a pus maşina în mişcare, însă, chiar înainte să intrăm pe drum, s-a mai uitat la mine o dată.

— Să nu te mai întrebi niciodată, *hija*, dacă mai vreau să te antrenez! Să nu te mai întrebi asta! *Nunca!*[36]

Am încuviințat, zâmbind. M-am gândit că înțelesesem perfect ce încerca să îmi transmită.

— De vreme ce azi a mers bine, am reluat câteva clipe mai târziu, în drum spre casă, m-am gândit la ce am făcut. Ştii, adică la ce a mers.

Tata a încuviințat.

— *Contame!*[37]

I-am făcut o listă a strategiilor pe care le folosisem şi a deciziilor pe care le luasem într-o fracțiune de secundă. Şi apoi i-am pomenit de ultimul lucru:

— *También*[38], chiar înainte meci, mi-am curățat vârful încălțărilor.

---

[35] „Într-o bună zi” (în orig., în lb. sp.).

[36] „Niciodată!” (în orig., în lb. sp.).

[37] „Povesteşte-mi!” (în orig., în lb. sp.).

[38] „De asemenea” (în orig., în lb. sp.).

Tata a ridicat din sprâncene a mirare.

— Mă gândesc că poate e o chestie pentru noroc. Înțelegi ce zic? Un obicei, aşa cum au unii dintre jucătorii profesionişti.

Tata a zâmbit.

— *Me encanta.*

— Da, am adăugat. Şi cred că mă va ajuta, înțelegi? Voi deveni din ce în ce mai bună. Până într-o zi, când voi fi suficient de bună ca să devin profesionistă.

1971-1975

La 13 ani, am început să particip la campionatele pentru juniori. Am şocat pe toată lumea, mai puțin pe tata şi pe mine însămi, când am câştigat SoCal Junior Championships în acel an şi am urcat mult în clasament.

La prima mea participare la Wimbledon Junior, am ajuns până în semifinală. În anul următor, am fost în finală. Destul de iute, şi eu, şi tata am ajuns la concluzia că, deşi eram grozavă pe zgură, pe iarbă dominam. Să câştig Wimbledon Junior devenise din vis, un scop.

Tata mi-a întrerupt programul deja agresiv de antrenamente şi a accelerat pregătirea până la cea mai mare viteză posibilă. Mergeam la toate turneele posibile, fără să ne pese de programul meu de la şcoală. Am călătorit cu avionul peste tot prin țară.

De asemenea, am observat că, atunci când eram acasă, tata accepta de două ori mai mulți clienți. Din când în când, se întorcea acasă noaptea târziu cu un pas săltăreț, care mă nedumerea.

La început, am crezut că poate are o iubită. Apoi, într-o noapte, am izbutit să scot adevărul de la el. Escroca aristocrați la jocuri de noroc la club. Făcea sute de dolari într-o singură noapte.

Când l-am întrebat de ce, a spus că asta îi ținea mintea în priză. Însă eu știam care sunt prețurile pentru închiriat terenuri cu zgură, pentru biletele de avion către New York și Londra sau cât costă taxele de participare la turnee.

Data următoare când l-am văzut plecând la un meci, l-am urmat pe mica noastră verandă și l-am strigat chiar când punea mâna pe portieră.

— Ești sigur în legătură cu treaba asta? l-am întrebat.

M-a privit cu atenție.

— Niciodată n-am fost mai sigur de ceva.

Am respirat adânc.

— Vreau să renunț la școală și să mă dedic tenisului cât e ziua de lungă.

Turneul Virginia Slims s-a dovedit o semnificativă sursă de bani pentru sportivele care treceau la categoria profesionistă. Eram deja destul de bună pentru a participa la câteva dintre evenimentele principale, așa că tata nu mai trebuia să fraierească tipi multă vreme de acum încolo.

— Nu încă! mi-a răspuns, dar i-am văzut colțurile buzelor ridicându-se și am simțit și continuarea frazei, deși a rămas nerostită: *Nu încă, dar curând.*

În zilele în care nu concuram, eram pe teren la ora opt dimineața și nu plecam până la începutul după-amiezii.

De la 15 la 17, luam o pauză de studii cu un meditator pe care tata mi-l găsise în *Pagini aurii.* Apoi, vreme de o oră sau

cam aşa, revizuiam cu tata strategia de joc, discuție care, uneori, se prelungea până la cină.

După asta, dacă nu aveam teme, îmi puteam vedea de treburile mele timp de oră, înainte să merg la culcare pe la ora 10 seara, astfel încât să mă pot trezi la 5.30 ca să alerg, să iau micul-dejun şi să studiez strategia înainte de a mă întoarce pe teren la ora 8.

În primăvara anului ١٩٧٣, când aveam ١٥ ani, ne-am stabilit în Saddlebrook, Florida, ca să putem juca în fiecare zi pe terenuri cu iarbă, perfecționându-mi absolut fiecare lovitură pe care o aveam în arsenal pentru cea de-a treia mea participare la Wimbledon Junior.

În Saddlebrook l-am întâlnit pe Marco.

Tata îmi angajase pe cineva care să îmi arunce mingi, ajutându-mă astfel să îmi exersez returul. Elena avea aproape 20 de ani şi un serviciu incredibil. Când ne antrenam împreună, mă întrebam adeseori de ce nu îşi îmbunătățea şi restul tehnicii pentru a putea juca în mod profesionist. Ea însă părea total neinteresată de acest aspect, un lucru care începuse să mă enerveze din ce în ce mai tare.

Îşi făcea apariția pe teren în fiecare zi, îşi etala serviciile incredibile care mă făceau să gândesc mai repede decât o făcusem vreodată şi apoi pleca.

Într-o zi, la câteva săptămâni după ce ne-am cunoscut, fratele ei, Marco, a venit pe teren.

Marco avea 16 ani şi 1,83 metri înălțime, şi mi-a fost cu desăvârşire imposibil să nu îl remarc în timp ce stătea dincolo de gardul verde de plasă, aşteptând ca Elena să-şi termine treaba. Către finalul sesiunii de antrenament, m-am surprins holbându-mă la el preț de câteva clipe. M-a văzut, iar eu mi-am ferit iute privirea.

După asta, a tot revenit la antrenamente.

Habar n-aveam ce înseamnă să te îndrăgosteşti – să simți o atracție inexplicabilă față de o altă persoană –, dar, până să apară Marco pentru a treia oară la teren, începusem deja să fiu cu capul în nori, stare care îmi era cu totul necunoscută.

Săptămâni la rând, Marco venea din ce în ce mai devreme ca să o aştepte pe Elena. Uneori, îi simțeam privirea ațintită asupra mea şi mă căzneam să îmi păstrez concentrarea asupra jocului.

Mă sileam să nu mă uit la umerii lui perfect pătrați, la părul de un şaten profund, la buzele uşor îmbufnate, la felul în care se sprijinea cu atâta naturalețe de gard. Încercam să nu îmi imaginez ce aş simți cu mâinile lui pe spate.

— Rămâi cu ochii pe minge, Carrie! Hai odată! mi-a spus tata într-o după-amiază.

A clătinat din cap, iar inima mi s-a prăbuşit, însă mi-am corectat jocul şi am încheiat în forță.

După ce am terminat, tata a mers să rezerve cu terenul pentru următorul antrenament. În timp ce Elena îşi împacheta lucrurile, Marco a venit pe teren şi m-a abordat:

— Bună! m-a salutat.

— Bună!

— Eu sunt Marco!

— Carrie.

— Ştiu, mi-a răspuns, zâmbind. Toată lumea pare să ştie cine eşti.

Elena şi-a pus geanta pe umăr şi a făcut semn că e gata de plecare. Marco i-a spus să îl aştepte la maşină şi apoi s-a întors spre mine.

— De ceva vreme tot vreau să intru în vorbă cu tine, dar tată tău e mereu prin preajmă.

— Oh!

Pentru o clipă, mi l-am imaginat invitându-mă în oraş, iar pulsul mi-a luat-o la goană în asemenea hal, încât am fost la un pas de leşin.

Dacă avea să mă invite, ce Dumnezeului aveam să-i răspund?

Tata îmi spusese cu câteva zile în urmă să mă aştept la antrenamente duble pentru rever[39] şi forehandul invers. Şi picasem – cu adevărat picasem – la testul pentru bac pe care mi-l dăduse meditatorul săptămâna trecută. Îi promisesem tatei că în weekend aveam să mă pun cu burta pe carte. Să accept invitaţia ar fi fost de-a dreptul imposibil. Şi, cu toate astea, dorinţa ca el să mă invite creştea tot mai mult cu fiecare clipă.

— Păi... deci..., a reluat Marco, însă nu a terminat fraza.

Îmi aţintisem privirea asupra lui, disperată să ştiu la ce se gândeşte. Simţeam o povară, o greutate ca de plumb în zona şoldurilor. Habar nu aveam ce îmi doream cu atâta ardoare de la el, dar simţeam că îmi doresc.

Înainte să mai spună ceva, Marco a pus mâna pe gard, făcând să dispară distanţa dintre noi. I-am privit buzele în timp ce îşi înclina gura către mine. Când în sfârşit m-a sărutat, nu am ezitat. I-am răspuns cu tot trupul, lipindu-mă de el, dorindu-mi ca fiecare centimetru din mine să atingă fiecare centimetru din el.

Buzele lui atât de moi, iar mâinile, extrem de calde în timp ce îmi coborau de pe umeri pe spate!

Mi-am dat capul pe spate în timp ce gura lui îmi cobora pe gât şi am gemut încet, uitând de toate în afară de acest băiat, de mâinile lui şi ce senzaţii trezeau în mine.

---

[39] Procedeu tehnic care constă în trimiterea mingii peste fileu după ce aceasta a atins terenul de joc, de pe partea opusă mâinii care ţine racheta.

Şi apoi, deodată, am auzit scrâşnetul pietrişului, ceea ce însemna că tata se întorcea pe alee. Marco şi-a retras mâinile.

Totul s-a terminat pe cât de iute începuse. Marco mi-a şoptit „Ne mai vedem” şi a şters-o exact când se întorcea tata. Acesta din urmă şi-a luat racheta şi a mers în capătul celălalt al terenului, de unde a început să-mi anunțe loviturile pe care voia să le repetăm.

Am lovit mingea la fel ca întotdeauna, dar în sinea mea eram copleşită că aveam primul meu secret adevărat. Era ca atunci când deschizi uşa şi laşi aerul proaspăt să îți intre în casă.

În următoarea lună, în fiecare zi după antrenamente, Marco a fost nelipsit. Când nici tata, nici Elena nu se aflau prin preajmă, mă săruta pe ascuns într-un colț al terenului. Mă simțeam jenată de cât de mult aşteptam asta, de cât de disperată eram să îl simt tot mai mult, de cât de des mă gândeam la el când nu era lângă mine.

Tânjeam după atingerea lui; îmi era foame de trupul lui! Era la fel ca foamea de victorie de pe teren. Sentimentul că în centrul ființei mele se găsea un gol pe care nu îl puteam umple. Niciodată nu câştigam suficient de multe meciuri. Niciodată nu mă săturam de Marco.

Iar sentimentul era împărtăşit. Şi el părea să aibă nevoie de mine. Îmi dădeam seama după graba cu care mă atingea sau după privirea pe care mi-o arunca atunci când trebuia să plec. Mă simțeam luminoasă şi strălucitoare poate pentru prima dată în viață, radiind la gândul că sunt dorită.

Încă sunt uluită că, în primăvara aceea, în Florida, eu şi Marco am scăpat neprinşi cu micile noastre săruturi furate şi că lucrurile au mers atât de departe. În cele din urmă, am ajuns pe bancheta din spate a vechii maşini a părinților lui, aflată în capul îndepărtat al parcării.

Marco mi-a dezvăluit o bucată de lume pe care nu o cunoşteam şi lucruri pe care corpul meu le putea face, iar eu mă simțeam mistuită de asta. Puteam să îmi chinui trupul ziua întreagă – să îmi obosesc muşchii în aşa măsură, încât să mă simt de plumb –, dar, în câteva minute, Marco putea să ridice această povară care mă apăsa, făcându-mă să suflu uşurată.

— Eşti iubitul meu? l-am întrebat într-o după-amiază de iunie în timp ce îmi trăgeam tricoul în jos şi îmi aranjam părul.

Wimbledon Junior începea în doar două săptămâni.

— Nu cred! mi-a răspuns Marco. Nu ne petrecem timpul împreună sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, poate am putea să o facem, i-am sugerat. După turneu. Va avea loc peste două săptămâni, iar după ce se termină, aş putea să încerc să îl conving pe tata să ne întoarcem aici.

— Nu vreau să te întorci aici doar pentru mine, mi-a spus Marco şi m-a sărutat pe buze.

Când s-a desprins, zâmbea. Îmi plăcea zâmbetul lui – felul în care gropițele abia se zăreau, însă eu mă aflam suficient de aproape să le văd.

— Dar dacă mie îmi place de tine, iar ție îți place de mine...

— Desigur, a încuviințat, dar e bine cum sunt lucrurile acum. Adică fiecare îşi vede de treburile lui, apoi facem... asta.

M-a sărutat pe gât, şi din nou m-am surprins închizând ochii şi pe punctul de a ceda.

Puținele informații pe care le ştiam despre Marco şi despre lucrurile pe care le făcea când nu eram împreună mă nedumereau. Era un elev cam de nota şapte şi nu practica niciun sport. Mama şi tatăl lui nu ştiau niciodată pe unde umblă. Tot ce-l interesa era să cânte la chitară şi să îşi

convingă trupa să apară la repetiții în garajul familiei lui. Nu prea puteam să-mi imaginez cum era de fapt lumea lui şi, cu toate astea, nu mă puteam împiedica să încerc să o fac.

Îmi plăcea că vorbea mult, dar, în realitate, spunea prea puține. Că nu lua niciodată nimic prea în serios. Că nimic nu-i părea a fi vreo mare scofală. Uneori, îmi imaginam că sunt cu el şi în afara maşinii. Că stăteam de partea cealaltă a mesei într-un restaurant, iar el îşi întindea mâna, căutând-o pe a mea. Astfel încât oamenii din jur să vadă că *mă alesese pe mine.*

— Spuneam doar că, dacă am vrea, am găsi o modalitate, i-am zis.

— Nu e ca şi cum ai avea timp să mergi la o petrecere cu mine sau face ceva din ce îmi doresc eu. Tu eşti obsedată de tenis.

— Nu sunt „obsedată" de nimic. Sunt dedicată visului de a câştiga. Şi muncesc din greu ca să reuşesc asta.

— Da, corect! Aşa că hai să continuăm aşa!

Nu mi-a plăcut răspunsul lui, dar, în după-amiaza următoare, m-am întâlnit cu el din nou pe bancheta din spate a maşinii, toată un zâmbet.

Poate că eu şi Marco nu aveam să ieşim niciodată la cină. Poate că nu eram genul de fată care să devină iubita cuiva. Poate că eram genul de fată pe care o săruți când nu se uită nimeni şi asta e tot. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era în regulă. Nu aveam să mă înjosesc dorindu-mi mai mult. Dar asta nu însemna că nu puteam să mă aleg cu restul, că trupul meu nu merita ce îi putea oferi el.

Când am plecat din Saddlebrook spre Londra, ştiam în inima mea că probabil nu aveam să-l mai văd pe Marco niciodată. Nu am plâns însă. În timp ce priveam avionul înălțându-se deasupra norilor, mi-a fost limpede că în viața mea aveau să existe şi alți Marco – că Marco de felul acesta erau uşor de găsit acum, că ştiam unde să îi caut.

Când avionul s-a îndreptat, m-am întors spre tata, care stătea de vorbă cu stewardesa. Nu prea puteam să îmi dau seama ce e cu el. Mă tot uitam la fața lui, încercând să îmi dau seama de ce acum îmi părea atât de străin.

Între noi apăruse o prăpastie care nu fusese acolo, o insulă pentru care nu avea să fie construit niciun pod.

Săptămâni mai târziu, am câştigat Wimbledon Junior. Am câştigat şi următoarele competiții dedicate juniorilor. Jurnaliştii mă proclamau deja „noul fenomen al tenisului".

Tata decupa articolele din paginile sportive. Toate spuneau lucruri de genul DEBUTANTA CARRIE SOTO SE DOVEDEŞTE DE NEOPRIT. Tata le înrăma şi le atârna pe pereți în dormitorul meu. Când au publicat un articol cu titlul STILUL LUI JAVIER SOTO, VIITORUL TENISULUI FEMININ?, l-a pus la vedere, pe frigider.

Telefonul a început să sune cu o asemenea frecvență, încât am fost siliți să ne cumpărăm un robot telefonic. Jurnaliştii voiau interviuri; o companie care producea rachete îmi oferea un contract de publicitate.

Şi a urmat şi un apel de la o reprezentantă a turneului Virginia Slims. În mesajul lăsat, a sugerat că venise momentul să intru pe tabloul principal feminin.

Eu şi tata ne-am privit îndelung.

Sosise momentul meu.

1975-1976

În dimineața primului meu meci din cadrul turneului Virginia Slims, chiar înainte de a

intra la vestiare, tata mi-a ținut discursul de îmbărbătare:

— Poți să vorbeşti şi să faci glume cu celelalte jucătoarea, dacă trebuie, dar aminteşte-ți că nu îți sunt prietene, îți sunt...

— Duşmane.

— Adversare, m-a corectat.

— Totuna! i-am răspuns.

— Şi, aşa cum am mai discutat, toate vor fi cu ochii pe tine, ca să vadă dacă eşti atât de bună pe cât au auzit că eşti. Ignoră toate astea! Pur şi simplu, *fii* bună – nu încerca să o dovedeşti!

— *Bueno, entiendo!*

În timp ce mă întorceam ca să intru în vestiar, uşa s-a deschis larg şi m-a lovit tare în umăr. Paulina Stepanova!

18 ani, 1,82 metri înălțime, păr blond, aproape alb, şi brațe ca nişte tunuri – apărută de nicăieri. O jucătoare de tenis de la periferia Moscovei care se ținea aproape de linia de fund a terenului, Paulina era genul de adversară la care nu mă aşteptam. Se alăturase turneului cu doar două luni în urmă şi deja ajunsese în finala de la Australian Open.

În timp ce îndepărta, abia m-a învrednicit cu o privire.

— *Izvinite minia!*[40] Nu te-am văzut! Eşti atât de scundă!

I-am aruncaat un zâmbet încordat şi m-am întors spre tata, spunându-i:

— Vreau să o învinq pe teren!

În primul meu an de turneu, am câştigat câteva titluri importante şi am trecut rapid la nivel profesionist, câştigând zeci de mii de dolari. Concuram împotriva unora dintre cele

[40] „Îți cer scuze!” (în orig., lb. rusă).

mai mari nume din tenis, femei la care mă uitasem cu admirație ani la rând, cum ar fi Amparo Pereira, şi jucătoare care mă evitau de multă vreme, ca Mary-Louise Bryant. Însă despre Stepanova scriau toate ziarele.

PAULINA CEA PUTERNICĂ DOMINĂ RESTUL JUCĂTOARELOR. STEPANOVA IESE ÎN ARENĂ ÎN APLAUZELE ASURZITOARE ALE PUBLICULUI.

În public, expresia mea era neutră. Dar după, la hotel sau în timpul lungilor zboruri cu avionul, spumegam de furie.

— *Îmi stă în cale!* i-am spus tatei.

— Eşti în primul tău an de turneu, mi-a răspuns. Nu totul se întâmplă chiar în clipa în care îți dorești ceva. Ține capul la cutie şi continuă să te antrenezi! O să ajungi acolo unde trebuie.

Am făcut ce mi-a spus. Am făcut *tot* ce mi-a spus. Antrenamente în plus, fără pauze duminica, sau studiat înregistrări cu meciurile adversarelor. Am văzut meciurile Mary-Louise Bryant – Tanya McLeod şi Olga Zeman – Amparo Pereira. Am urmărit înregistrări cu Stepanova jucând contra tuturor. Chiar şi a mea.

Iar eu şi tata ne-am adaptat. Am învățat să preiau mingea din aer mai devreme când jucam cu Stepanova, să încetinesc jocul când o aveam adversară pe Mary-Louise, să mă arăt puternică de la început în cazul Tanyei McLeod şi să încerc să o enervez pe Pereira.

De-a lungul anului 1975, mi-am croit drum către fruntea clasamentului.

Locul 61
Locul 59
Locul 30
Locul 18
Locul 16
Locul 12
Locul 11

În toamna lui '۷۵, am avut în sfârşit şansa să concurez de la egal la egal cu Stepanova pentru un titlu când am ajuns amândouă în finala de la Thunderbird Classic. Nu o mai învinsesem niciodată în cadrul unui turneu important. În timpul celui de-al treilea set, am simţit un soi de motivaţie, de energie, şi am perceput acel zumzăit familiar din oase.

Când scorul a fost 6-6, am ajuns la tie-break. N-am slăbit-o nicio clipă. Apoi scorul a fost 12-12 şi am observat că încetinea ritmul. A făcut o dublă greşeală, iar eu am câştigat un as.

Jocul ajunsese la final. O învinsesem.

La conferinţa de presă de după, s-a confirmat că intrasem în mod oficial în top 10. Aveam 17 ani şi eram numărul 10 în tenisul mondial. Am zâmbit când am auzit anunţul. Unul dintre reporteri a comentat:

— Nu suntem obişnuiţi să te vedem zâmbind. Ar trebui să zâmbeşti mai des.

În secunda următoare, am strâns buzele.

După meci, cineva a întrebat-o pe Stepanova:

— Tu şi Carrie Soto aţi dovedit că sunteţi la fel de bune. Eşti de acord?

Preţ de o clipă nu a spus nimic, apoi s-a aplecat spre microfon şi a comentat:

— În dimineaţa aceasta a început să mă doară umărul. Cu toată suferinţa, am jucat, dar durerea şi-a spus cuvântul. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, Carrie nu ar fi câştigat. Nu are capacitatea de a mă învinge atunci când sunt în cea mai bună formă.

— Ce-i asta? O glumă? am comentat cu tata în timp ce urmăream intervenţia de la televizor. A fost bine-mersi! N-a fost accidentată. Ce tâmpenie!

Tata a insistat s-o ignor, iar eu m-am străduit să îi dau ascultare.

Până la sfârşitul anului, eram numărul 4. Stepanova era numărul 3.

Într-un interviu pentru revista *SportsPages*, Paulina a fost întrebată ce părere are despre rivalitatea Soto – Stepanova, considerată a fi una memorabilă. Concuraserăm una împotriva celeilalte în finala a două Grand Slamuri în acel an şi într-un număr de turnee desfăşurate în toate colţurile lumii. Gazetarii sportivi îi spuneau „Războiul Rece”.

— Carrie Soto... Mda, oamenii vorbesc mult despre ea zilele astea, a răspuns Stepanova. Totuşi, trebuie să slăbească vreo cinci kilograme dacă vrea să câştige atunci când joacă împotriva mea şi nu sunt accidentată. Asta nu e rivalitate.

Când am citit comentariul acela, am pus revista jos şi am tras un picior în coşul de gunoi din camera mea de hotel, trimiţându-l în zbor până în partea cealaltă a încăperii şi făcând o crăpătură în perete.

Tata a clătinat din cap.

— Controlează-te, *hija*! Nu concurezi împotriva ei. Concurezi împotriva ta.

— Ba *concurez* împotriva ei şi pierd.

— Este un joc de durată, mi-a spus tata în timp ce ne întorceam de la Australian Open în 1976, unde pierdusem în semifinală în faţa Stepanovei, care, într-un final, câştigase nenorocitul ăla de turneu.

— Am terminat-o cu jocurile de durată! i-am răspuns.

Stewardesele tocmai ne serviseră un mic-dejun copios, iar tata îl devorase pe al lui. Al meu rămăsese neatins.

— Trebuie să câştig absolut de fiecare dată când concurez împotriva ei, am spus.

— În momentul de faţă, joacă mai bine decât tine, mi-a zis tata. Dar eşti capabilă de mult mai mult. Acesta este

secretul tău, faptul că ai şi mai mult potenţial decât crede lumea. O să găsim noi o cale.

Cu o mişcare violentă, mi-am tras oblonul.

— Nu vreau potenţial, vreau victorii!

În ciuda faptul că de-acum aveam ١٨ ani, tata şi-a pus cu blândeţe mâna pe umărul meu şi mi-a spus:

— Suntem familia Soto. Nu ţipăm şi nu facem crize de isterie dacă nu suntem suficient de buni. Ce facem noi?

— Devenim suficient de buni, i-am răspuns şi mi-am întors privirea de la el, aţintind-o pe geam.

Preţ de o clipă, nu am fost în stare să îmi amintesc ce ţară părăsiserăm şi încotro ne îndreptam. M-am uitat în jos şi atunci mi-am dat seama că suntem deasupra Pacificului.

— *Bien!* a zis tata.

Câteva clipe mai târziu m-am întors spre el.

— Servesc destul de bine împotriva ei. Trebuie să câştige la tie-break în jumătate din cazuri.

— *Es cierto!*[41] mi-a răspuns tata fără să îşi ridice ochii din revista pe care o frunzărea.

— Dar are mai multă forţă decât mine, am continuat. Iar uneori am probleme în a-i rupe ritmul. Şi aleg loviturile greşite.

Tata a rămas tăcut.

— Ai spus că voi fi cea mai mare jucătoare de tenis a unei generaţii. Ai spus că ar trebui să devin asta. Ce o să facem? Am nevoie de tine... Am nevoie de tine ca să îmi dau seama cum să procedez.

Tata şi-a închis revista şi m-a privit.

— *Dame un minuto!*[42] Mă gândesc...

---

[41] „Este adevărat!” (în orig., în lb. sp.).

[42] „Lasă-mă un minut!” (în orig., în lb. sp.).

S-a ridicat, şi-a îndreptat spatele şi a început să umble de colo-colo pe culoar. Apoi, deodată, s-a întors.

— Soto Slice, lovitura ta tăiată[43]!

— Lovitura mea tăiată?

— Hai să o rafinăm, să o facem mai precisă, impenetrabilă! Asta o să îi ia tot elanul. O facem mortală şi apoi... Tata a făcut un semn de încuviințare din cap în timp ce adăuga: Asta o să o termine!

* * *

Am exersat luni la rând cu tata lovitura tăiată. Am transformat-o în cea mai bună lovitură a mea, perfecționând-o în timpul a ore şi ore de antrenament. Unghiul meu era brutal şi ştiam cum şi când să îl folosesc.

Amparo Pereira a capotat când am folosit lovitura tăiată. Tanya McLeod n-a mai avut nicio şansă împotriva mea. Olga Zeman a căzut în genunchi în vara aceea şi a plâns când am bătut-o în două seturi. După meciul acela, un reporter m-a întrebat în fața camerei de filmat ce sfaturi am pentru adversarele care se chinuie să țină pasul cu mine.

— Sincer? am spus. Să joace tenis mai bine!

Răspunsul a fost difuzat în toate emisiunile sportive din țară. De fiecare dată când îl auzea, tata clătina din cap.

— Chiar nu era necesar, Carolina!

— Dar asta am făcut *eu*! i-am amintit. De ce e toată lumea atât de sensibilă când vine vorba să spui adevărul?

— A ajuns să ți se spună „Carrie cea cu Inimă de Gheață”, mi s-a plâns tata la un moment dat.

---

[43] Lovitură care presupune imprimarea unui efect asupra mingii în sensul de rotire spre înapoi, deci opus direcției de zbor (invers efectului liftat).

Nimănui nu-i plăcea stilul meu, dar cine avea ceva de comentat când se vedeau rezultatele? Nu le doboram doar pe McLeod, Pereira şi Zeman.

Şi Stepanova se prăbuşea. O anihilasem cu lovitura tăiată în semifinala de la Wimbledon. Şi apoi, două zile mai târziu, câştigam primul meu Grand Slam, învingând-o în finală pe Mary-Louise Bryant.

Primul meu trofeu Wimbledon!

În ziua de după ce am câştigat, am dormit până la ora opt, pentru prima dată în ceea ce mi se păreau a fi ani întregi. Când m-am trezit, am auzit televizorul din livingul apartamentului în care eram cazați, tata delectându-se cu momentul pentru care munciserăm aşa de mult amândoi.

„E posibil să fim martorii începutului unei frumoase cariere la Wimbledon", l-am auzit pe crainic spunând în timp ce mă dădeam jos din pat. „Lovitura tăiată a lui Carrie Soto s-a dovedit a fi o armă periculoasă, căci ieri a ajutat-o să o scoată din joc pe colega americană Mary-Louise Bryant. Şi, încă şi mai demn de reținut, a nimicit-o în semifinală pe cea mai aprigă rivală a ei, Paulina Stepanova. Deşi, Brent, Paulina a zis că problemele pe care le are la gleznă i-au creat probleme pe teren."

M-am năpustit în living şi am închis televizorul.

US Open 1976.

Eu şi Stepanova eram în finală.

Am câştigat uşor primul set. În cel de-al doilea, scorul era 5-4. Tot ce trebuia să fac era să controlez jocul şi să nu pierd niciun set în fața Stepanovei, ajungând astfel în finală.

Am servit un as chiar pe linie. Stepanova a bătut din picior. A mers la arbitru şi i-a contestat decizia, dar acesta a rămas ferm pe poziții. Punctul mi-a revenit mie.

Stepanova s-a îndreptat către linia de fund, clătinând din cap. Când fanii au huiduit, ținându-i partea, şi-a dus mâna

la inimă şi s-a îmbufnat, ca şi cum ar fi fost victima unei decizii greşite.

Am ignorat-o şi am servit din nou, urmărind cum mingea aterizează pe linie şi apoi sare sus şi departe.

Stepanova a alergat după ea, întinzându-se cât a putut de mult. A returnat, dar a aterizat pe marginea externă a labei piciorului, care a cedat sub greutatea corpului, şi şi-a sucit glezna.

Până să ajung să lovesc mingea, adversara mea era chircită la pământ. Pe teren a pătruns în fugă un medic. Curând, acesta o ridica pe Stepanova care şchiopăta. S-a cerut pauză pe motive medicale.

M-am aşezat şi mi-am şters fruntea. Am mâncat o banană. Am băut apă. Curând după aceasta, un oficial a venit la mine şi m-a abordat:

— Domnişoara Stepanova întreabă dacă sunteți de acord cu o întârziere.

— Poftim? a venit reacția mea.

— Echipa ei solicită mai mult timp pentru a bandaja glezna şi a îngriji rana.

— O întârziere? am repetat, luând încă o înghițitură de apă. Nu, în niciun caz! Dacă lucrurile ar fi stat invers, nu ar fi fost de acord cu o întârziere nici într-un milion de ani. Nu!

Bărbatul a mers la Stepanova să îi comunice răspunsul meu. M-am uitat la tata, aflat în lojă. Mi-am dat seama că înțelesese ce mi se ceruse. Mi-a aprobat decizia cu un semn din cap.

În timp ce ne întorceam pe teren, Stepanova mi-a aruncat o privire încruntată. Nu îmi venea să cred. Cu ce drept era încruntată?

— Dacă chiar eşti rănită, ar trebui să abandonezi, i-am spus. După cum le declari mereu jurnaliştilor, te învinge doar când eşti accidentată.

— Nu o să abandonez niciodată în faţa ta! a scuipat vorbele printre dinţi.

— Pur şi simplu te omoară gândul că aş putea fi mai bună decât tine, nu-i aşa? am întrebat-o.

A râs.

— Nu poţi fi mai bună decât mine dacă sunt întotdeauna deasupra ta în clasament, *drujok*[44]!

Mulţimea o încuraja. Stepanova a salutat publicul cu mâna în timp ce se îndrepta, şchiopătând, spre linia de fund.

Era genială! Ştia că urmează să piardă acest meci, dar măcar acum avea compasiunea întregii lumi. Căpătase cumva un ascendent moral, susţinând că îi exploatam rănile pentru a câştiga.

Mă prinsese în capcană.

La dracu'! m-am gândit. Dacă insista să joace, atunci însemna că era dispusă să joace pe glezna rănită, şi exact asta aveam de gând să îi ofer.

Am trimis un serviciu fulgerător chiar în capătul îndepărtat, determinând-o să alerge ca să ajungă la minge. Când a reuşit să returneze, am trimis mingea în colţul opus al terenului. Am privit-o cum se luptă să ajungă, şchiopătând. Grimasa ei mi-a spus că e în agonie. Punctul a fost al meu.

Îmi puteam imagina – aproape că puteam *simţi* – prin ce trece. Sensibilitatea piciorului, durerea cumplită care o străbătea în timp ce se întorcea pe el, conştientizarea că ar putea să cedeze în orice moment.

Totuşi, aceasta era o minge de meci.

Înainte ca Stepanova să se îndrepte şontâcăind către linia de fund, a făcut un pas către fileu şi mi-a zis:

---

[44] „Colega" (în orig., în lb. rusă.).

— Acesta este singurul mod în care vei câştiga în faţa mea. Aşa că sper că te vei bucura de victorie.

— Înţelegi că o să te fac una cu pământul, nu-i aşa? i-am replicat, fără să mă obosesc să vorbesc în şoaptă.

Camerele erau pe noi, iar arbitrul ne urmărea.

— O să te fac să alergi aşa de mult pe glezna aia, că o să ţi-o faci praf!

Inima îmi bătea aşa de tare, încât mi se lovea de piept. M-am îndreptat către linia de fund. Am respirat adânc. Apoi am servit cu viteza unui glonţ chiar în afurisitul ei de picior.

A sărit în lături, căzând la pământ. Era în lacrimi.

— Ghem, set, meci, Soto!

Jumătate din public ovaţiona, iar jumătate huiduia mai tare decât auzisem vreodată.

În interviul de după meci, unul dintre reporteri m-a întrebat dacă mă simţeam rău pentru că vizasem glezna Stepanovei.

M-am aplecat deasupra microfonului şi am răspuns:

— Nu!

Încăperea s-a cufundat într-o linişte atât de adâncă, încât îmi auzeam bătăile inimii.

În dimineaţa următoare, sub un titlu care numea meciul disputat drept „Războiul cel mai Rece”, unul dintre jurnalişti m-a numit „Halebarda”. În câteva zile, aceasta a devenit porecla mea.

23 IANUARIE 1979

Până să împlinesc 20 de ani, câştigasem deja patru Grand Slamuri. Două la Wimbledon, unul la US Open şi o învinsesem pe Stepanova

în finala de la Australian Open, un meci care durase aproape trei ore şi fusese una dintre cele mai urmărite confruntări din istoria tenisului.

Rivalitatea noastră domina paginile de sport. RĂZBOIUL RECE CONTINUĂ PE TEREN. SOTO CÂŞTIGĂ GRAND SLAMURI, DAR STEPANOVA IA MAI MULTE TITLURI. ÎNTÂLNIREA DINTRE STEPANOVA ŞI SOTO DEVINE URÂTĂ LA LONDRA. Şi totuşi, în clasamentul de la sfârşit de an, tot ea conducea.

Rivalitatea a devenit aşa de populară – şi beneficia de o promovare atât de bună la televizor –, încât şi tata devenise celebru. Camerele îl iubeau pe seducătorul Javier Soto. Ziarele publicau fotografii cu „El Jaguar" stând mândru în loja jucătorilor. Una dintre publicaţii l-a numit chiar „Omul care a învăţat-o pe Carrie Soto tot ce ştie".

În ١٩٧٨, tata a publicat o carte, *Frumoasele elemente fundamentale,* care a ajuns pe lista bestsellerelor şi a devenit rapid pilonul principal al antrenamentelor la tenis. Ba a existat şi un moment în care era invitat în mod regulat în emisiunea lui Johnny Carson.

Oamenii îl iubeau, iar el o accepta cu plăcere. Părea mulţumit de ceea ce făcuserăm împreună, de ceea ce realizaserăm. Visurile lui se împliniseră.

Ale mele însă nu.

— Ar trebui să fiu numărul unu, i-am spus în timp ce luam prânzul la un club de tenis din Florida.

Tocmai o învinsesem pe Stepanova la Houston la un eveniment din cadrul Avon Championships.

— În clipa de faţă, mi-am câştigat acest drept.

— Te rog, hai să ne bucurăm de prânzul pe care îl luăm! mi-a spus tata.

— Vreau să deţin recordul pentru cele mai multe Grand Slamuri câştigate vreodată de un jucător! am insistat,

ridicând vocea. Şi nu pot face asta până nu reuşesc să o distrug *de fiecare dată* când joc contra ei.

— *Hija*..., m-a dojenit tata cu blândeţe.

Tata insista mereu să nu fac vreo scenă pe teren sau în afara lui. Iar eu chiar mă străduiam să ţin cont de rugămintea lui, dar era nevoie de un mare efort. În concluzie, jurnalişţii de sport începuseră să se refere la mine ca fiind „împăiată" sau „un robot".

Văzusem articole, şi nu puţine, în revistele de specialitate despre cum „Carrie Soto se comportă mai degrabă ca o maşinărie decât ca o femeie" sau „Halebarda pare că nu se bucură niciodată de victoriile ei". Alte jucătoare din cadrul turneelor povesteau prin interviuri cum că nu sunt deosebit de prietenoasă. Ca şi cum se presupunea că ar trebui să mă împrietenesc cu exact aceleaşi femei pe care le învingeam săptămână de săptămână.

Citeam tabloidele prin aeroporturi şi, ori de câte ori era menţionat numele meu, apărea invariabil şi un comentariu legat de faptul că nu zâmbeam niciodată.

Îmi e imposibil să spun de câte ori mi s-a întâmplat să frunzăresc o revistă şi să dau peste un articol în care cineva ştergea cu mine pe jos. Îi dădeam publicaţia cu pricina tatei, ca să nu mai fiu silită să mă uit la ea. Totuşi, cinci minute mai târziu, o luam înapoi şi continuam să mă torturez de bunăvoie.

Indiferent cât de bună eram pe teren, nu eram niciodată suficient de bună pentru public.

Nu era suficient să joc tenis aproape perfect. Trebuia să fac asta şi, *de asemenea*, să fiu şi fermecătoare. Iar farmecul trebuia să pară că nu implică niciun efort.

Nu puteam *să încerc* să îi fac să mă placă. Nu puteam să las pe nimeni să bănuiască faptul că i-aş putea *dori* aprobarea. Vedeam felul în care scriau despre o sportivă

precum Tanya McLeod, felul în care o disprețuiau pentru că încerca din greu să fie drăguță. Şi eu disprețuiam asta.

Dar hai să fim serioşi! Mai lesne era să intre o cămilă prin urechile acului.

Iar urechile acului deveneau tot mai mici pe măsură ce aveam succes tot mai mare.

Era în regulă să câştig atâta timp cât păream *surprinsă* când o făceam şi o puneam pe seama norocului. Nu trebuia niciodată să îmi scape cât de mult îmi *doream* să câştig sau, mai rău, că eram încredințată că *merit* să câştig. Şi niciodată, sub nicio formă, nu trebuia să recunosc că nu-mi consideram adversarele a fi la fel de vrednice de succes ca mine.

Cei mai mulți dintre comentatorii sportivi... ei bine, voiau o femeie ai cărei ochi să înoate în lacrimi de recunoştință, ca şi cum le-ar fi datorat victoria, ca şi cum lor le datora tot ce avea.

Habar n-am dacă mi s-a părut vreodată natural să mă port astfel, dar, până să ajung la 20 de ani, un astfel de comportament dispăruse cu totul.

Şi m-a costat!

Când am ajuns să câştig un Grand Slam şi să fiu numărul doi în lume, aveam mai puține contracte de sponsorizare decât oricare dintre jucătoarele din Top 10. Nu aveam nici prietenii adevărate în turnee sau în afara lor.

Şi, cu toate că îmi făceam de cap din greu, cea mai lungă relație sentimentală pe care am avut-o a fost cu un actor cu care mă văzusem de câteva ori la Chateau Marmont în timp ce filma în LA.

Tipul era un mare fan al tenisului. Fusese în public când câştigasem la Wimbledon cu un an în urmă. Poate că acesta a fost motivul pentru care am crezut că m-ar putea *plăcea* cu adevărat. Dar, după câteva săptămâni, fără niciun avertisment, a încetat să mă mai sune.

M-am convins că îmi pierduse numărul. În concluzie, l-am căutat pe agentul lui şi am încercat să îi las un mesaj prin intermediul acestuia. Când am auzit pauza stânjenitoare a agentului, mi-am dat seama că tipul nu îmi pierduse numărul.

Aşa că, la dracu', era indicat să devin numărul unu. Ce altceva mai aveam?

— Stepanova nu e la fel de bună ca mine, tată! i-am spus. Dar încă adună mai multe titluri decât ar trebui şi, aşa, reuşeşte să mă învingă în clasamentele de la sfârşit de an.

— Ai săptămâni la rând când eşti numărul unu, m-a contrazis tata. Clasamentele de la final de an nu sunt cea mai bună unitate de măsură.

— Se presupune că ar trebui să fiu cea mai bună, indiferent de *unitatea de măsură,* am comentat. Tata şi-a pus jos furculița, privindu-mă intens în timp ce continuam: Dacă nu devin numărul unu până la finalul acestui an, ei bine, e pentru că nu am câştigat suficiente meciuri din cele potrivite şi, în concluzie, nu sunt încă cea mai mare.

Tata s-a încruntat

— *Como quieras*[45], Carolina!

— Trebuie să muncim *mai mult*. Amândoi. Trebuie să ieşim pe teren de două ori mai mult. Trebuie să te uiți în băgăjelul tău cu şmecherii şi să propui un alt unghi, pe care eu, una, nu îl văd. Stepanova a devenit mai rapidă ca să țină pasul cu mine. Ai remarcat?

— *Hija*, eşti tot ce ne-am dorit amândoi să fii. Iar timpul va demonstra că eşti o jucătoare de tenis mai bună decât ea, mi-a răspuns tata. În câțiva ani, Stepanova va fi istorie. Deja îşi distruge umărul. Iar atunci domnia ta va fi mai lungă.

---

[45] „Cum doreşti" (în orig., în lb. sp.).

— Dacă voi fi numărul unu doar după ce nu mai joacă înseamnă că nu sunt cea mai bună, ci că ea e.

— Dar tu vei intra în istorie drept cea mai premiată jucătoare de tenis.

— Vreau ca asta să fie evident *acum*. Avem nevoie de un plan.

Tata şi-a împins farfuria din faţă.

— *Hija*, nu ştiu cât de bună mai poţi deveni.

— Ce spui acolo?

— Cred că ţi-am făcut un deserviciu, a răspuns tata în sfârşit, privindu-mă în ochi. Ţi-am spus de la o vârstă fragedă că ai putea fi cea mai bună, însă nu ţi-am explicat niciodată că e vorba despre a ţinti către excelenţă, nu despre statistici.

— Poftim?

— Spun doar că, atunci când erai doar o copilă, vorbeam... ca un grandoman. Dar, Carrie, de fapt, nu există un incontestabil „cel mai mare jucător de tenis". Sportul ăsta nu funcţionează aşa. Lumea nu funcţionează aşa.

— Nu am de gând să stau aici şi să accept să fiu insultată.

— În ce fel te insult? Îţi spun doar că nu există un singur mod de a-l defini pe cel mai mare jucător de tenis al tuturor timpurilor. În momentul de faţă, nu te concentrezi decât pe clasamente. Dar cum rămâne cu cei care câştigă cele mai multe titluri de-a lungul carierei? Sunt sau nu sunt cei mai mari? Sau cu persoana care deţine recordul pentru cel mai rapid serviciu? Sau cu cea care e cel mai bine plătită? Te rog să faci o pauză şi să îţi regândeşti aşteptările!

— Poftim? am reacţionat, ridicându-mă în picioare. Să îmi regândesc aşteptările?

— Carrie! Te rog, ascultă-mă!

— Nu! am refuzat, ridicând mâinile. Nu-ţi folosi vocea asta calmă şi nu te purta ca şi cum ai fi drăguţ! Pentru că nu eşti. Faptul că există cineva pe planeta asta care este la fel

de bun ca mine – sau chiar mai bun – înseamnă că nu mi-am atins scopul. Dacă vrei să antrenezi pe cineva împăcat cu gândul că este numărul doi, atunci n-ai decât, du-te să antrenezi pe cine vrei!

Zicând acestea, am aruncat şervetul cât colo şi am ieşit din restaurant. Mi-am croit drum prin hol, până în parcare. Încă mai clocoteam de furie când tata m-a ajuns din urmă la maşină.

— Carolina, opreşte-te, faci o scenă!

— Ai idee cât de greu este? i-am strigat, şi mi s-a părut de-a dreptul şocant să îmi aud vocea atât de tare. Să dai tot ce ai pentru a obține un lucru şi să nu fii în stare să îl ai? Să dai greş în a ajunge sus, zi după zi, iar oamenii să aibă pretenția să o faci cu zâmbetul pe buze? Poate că nu mi se permite să fac o scenă pe teren, dar o să fac o scenă aici, tată! Măcar atât poți să faci pentru mine. Măcar o dată în viață, îngăduie-mi să țip din cauza a ceea ce mi se întâmplă.

Oamenii se adunau în parcare şi toți ştiau cine sunt, eram sigură de asta. Ştiau cine e tata. Ştiau exact la ce sunt martori.

— LA CE VĂ HOLBAȚI CU TOȚII? VEDEȚI-VĂ DE VIEȚILE VOASTRE AMĂRÂTE!

Am urcat apoi în decapotabila mea şi am plecat.

În secunda în care am ajuns în apartamentul meu de la hotel, m-am aşezat pe canapea şi am înşfăcat telefonul de pe măsuță. L-am pus în fața mea şi m-am holbat la el preț de câteva clipe înainte să ridic receptorul şi să formez.

— Alo?

— Bună, sunt Carrie!

Inima mi-o luase la goană şi simțeam cum îmi arde fața. Mă tot uitam la uşă, ştiind bine că tata putea să intre dintr-o clipă în alta.

— Halebarda! În sfârşit! a exclamat Lars Van de Berg. Ţi-am lăsat nenumărate mesaje.

Mă sunase cu insistenţă din momentul în care cariera lui Mary-Louise începuse să stagneze.

— Mda, bine, să zicem că a fost complicat să te sun înapoi.

— Păi, îmi imaginez că aşa stau lucrurile.

— Sunt numărul doi în lume, i-am spus.

Am prins telefonul între ureche şi umăr şi m-am ghemuit cu coatele pe genunchi.

— Ar trebui să fiu numărul unu.

— De acord!

— Javier crede că a fi pe locul al doilea e o mare realizare şi că ar trebui să fiu mândră de asta, i-am explicat.

— Ei bine, este tatăl tău. Am trei copii şi vreau, chiar foarte mult, ca ei să fie fericiţi, dar uneori cred că să fii cel mai bun se bate cap în cap cu să fii fericit.

— Da! am încuviinţat. *Exact!*

M-am ridicat şi am luat telefonul cu mine în balcon. Priveam palmierii unduindu-se în bătaia vântului. Se simţea briza, şi eram recunoscătoare pentru asta, în ciuda vremii răcoroase de ianuarie din Florida.

— Carrie, ascultă-mă! Sunt unul dintre cei mai buni antrenori de tenis pentru femei din lume, ştii asta. Toată lumea e de aceeaşi părere de când am antrenat-o pe Chrissy Salvos şi a luat opt titluri în ’62. Ce am reuşit împreună cu Mary-Louise a fost de-a dreptul spectaculos, date fiind abilităţile de care dispune. Ea însă nu mai evoluează la nivelul la care am eu nevoie.

— Dacă ai părăsi-o acum, asta i-ar grăbi finalul carierei! i-am spus.

— Da, e o posibilitate, dar nu trebuie să îţi faci griji!

— Ea şi-ar face griji dacă lucrurile ar sta diferit. S-ar gândi la sentimentele mele.

— Da! a admis el şi apoi a oftat. Da, s-ar gândi! Şi se mai întreabă de ce nu îşi atinge întregul potenţial. Ascultă, n-am antrenat niciodată o jucătoare care să aibă atât de mult talent nativ pe cât ai tu. Şi, ca antrenori, nu putem să ne facem treaba la cel mai înalt nivel dacă nu avem jucătoarea *perfectă*. Nu o să aflu niciodată de ce sunt cu adevărat capabil până nu o să am şansa să antrenez pe cineva care e la fel de bun ca tine. Am nevoie de tine ca să îmi desăvârşesc munca. Eu sunt un sculptor, iar tu eşti cea mai bună bucată de lut pe care aş putea să o modelez. Am văzut-o încă din ’68, când ai jucat pentru prima dată contra lui Mary-Louise. Şi o să îţi spun acum ce i-am spus şi tatălui tău atunci: a făcut o treabă minunată şlefuindu-ţi talentul, dar de aici pot să preiau eu.

M-am uitat înapoi, spre uşa apartamentului.

— Ce ai să faci şi n-a făcut încă tata?

— Chiar eşti pregătită să purtăm conversaţia asta acum?

M-am holbat la oamenii care treceau pe trotuarul de sub mine. La maşinile care se înscriau în trafic. La familia care stătea de vorbă la colţ în vreme ce aştepta la semafor să poată trece.

— Este singurul motiv pentru care am sunat! i-am răspuns.

— Păi, a început Lars, distanţa dintre jucătoarea care eşti azi şi jucătoarea care îţi doreşti să devii...

— Vreau să devin cea mai mare jucătoare de tenis din lume.

— Distanţa asta nu e mare. Vorbim de o îmbunătăţire vitală de jumătate de procent. Iar asta nu presupune o schimbare a strategiei. Presupune scurtarea la nanosecundă a timpului care se scurge între preluarea mingii şi trimiterea ei în partea cealaltă a terenului. Presupune schimbarea minusculă pe care o faci în ceea ce priveşte unghiul serviciului. Detaliile acestea sunt fine şi o să devină încă şi

mai fine. Felul în care e nevoie să îți schimbăm jocul e aproape imperceptibil. Nimeni din afară nu o să reuşească să vadă nimic, dar Stepanova o să o simtă. De fiecare dată când va pierde în fața ta în următorii 10 ani.

Aproape că îmi puteam simți pulsul în urechi; fața îmi ardea.

— Bine! i-am răspuns. Cum facem asta?

— Faci antrenamente complexe? a vrut să ştie.

— Alerg şi fac exerciții.

Lars a izbucnit în râs.

— Nu e suficient! Stepanova are dreptate în privința unui lucru: trebuie să dai jos măcar câteva kilograme. Trebuie să faci sprinturi, fandări, să ridici greutăți. Trebuie să poți sări mai sus ca să loveşti deasupra capului. Rareori o faci; după părerea mea, asta e o slăbiciune în jocul tău. Vreau să văd ce se întâmplă dacă sari mult în aer. Ia din mingile Stepanovei înainte să atingă terenul. Începem de aici şi vedem unde ajungem.

— Nu! i-am răspuns, clătinând din cap. Dacă facem asta, am nevoie să ştiu de pe acum că eşti încredințat că o pot îngropa. Că pot fi numărul unu.

— Dacă voi fi antrenorul tău şi nu vei deveni numărul unu anul acesta, o să fiu dezgustat.

Un scut se forma în jurul meu, unul cu margini dure.

— Bine! Te voi suna curând ca să discutăm mai mult! Nu sufla o vorba despre asta! Nimănui.

Când m-am întors în apartament, l-am găsit pe tata lângă măsuța de cafea.

Mă privea cu ochii larg deschişi şi înotând în lacrimi. Nu îl mai văzusem niciodată în starea asta.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat pe un ton domol.

Vocea îi era mai mult o şoaptă şi i s-a frânt în timp ce vorbea.

— Carolina!

— Nu pot să am un antrenor care este mai puțin ambițios decât mine în ceea ce mă privește.

Vocea îmi era puternică și clară, în ciuda faptului că nu îl puteam privi în ochi.

— Nu mă înțelegi cum trebuie dacă crezi că așa stau lucrurile, m-a înfruntat tata. *Y lo sabés!*[46]

— Ba nu, *nu știu*! i-am răspuns.

— *Cariño*, de când erai suficient de mare să ții racheta în mână, ți-am spus că ai potențialul să devii extraordinară. Nu știu ce ambiție mai mare poate avea cineva când vine vorba de copilul lui.

— Mi-ai spus că ești încredințat că m-am născut să fiu „cea mai mare", i-am întors-o. Și acum, dintr-odată, se presupune că trebuie să mă mulțumesc cu ce am. Cu numărul doi.

— Nu asta am spus, ci că deja ești mare. Că ai reușit tot ceea ce visam pentru tine.

— De ce? Pentru că ai vândut suficiente cărți?

I-a căzut falca din cauza șocului.

— Cum poți să spui așa ceva?

Nu i-am răspuns. Știa deja. Dacă un antrenor are nevoie de un lut bun din care să modeleze, tata mă transformase deja în asta.

— Când te văd jucând, văd perfecțiune, mi-a spus tata. O văd pe jucătoarea de tenis care am crezut întotdeauna că o să devii. Așa că fii fericită, bucură-te de ce ai aici și acum! De ce ai realizat, de cine ai devenit. Fără ca asta să fie condiționată de a fi sau nu numărul unu.

— Dar de ce să încetez să mai lupt *acum*, tată? M-ai crescut dorindu-mi să fiu *cea mai bună*. Asta înseamnă numărul unu. Și încă nu sunt. De ce schimbi regulile?

---

[46] „Și știi asta!" (în orig., în lb. sp.).

Tata s-a aşezat pe scaunul din imediata lui apropiere. Eu însă nu puteam să stau jos.

— Măcar fii cinstit cu mine! i-am spus, clătinând din cap. *Decime la verdad, papá!*[47]

Simțeam că mă ard ochii şi mi se umplu de lacrimi.

— Nu crezi că o pot face? l-am întrebat. Nu crezi că o pot da jos de pe locul întâi?

Tata a închis ochii şi a oftat. L-am țintuit cu privirea în timp ce îmi ştergeam lacrima care curgea pe obraz.

— După atâta timp, ai renunțat oare la mine? l-am întrebat.

Nu şi-a deschis ochii şi nici nu mi-a răspuns.

— *Respondeme!*[48] am insistat. *Creés que puedo hacerlo?*[49]

Tata şi-a azvârlit brațele în aer a disperare.

— De ce nu asculți ceea ce încerc să îți spun, Carolina?

M-am apropiat de el. Respirația mi s-a încetinit, iar colțurile gurii mi s-au lăsat în jos.

— Crezi că o pot învinge, tată? am insistat. Da sau nu?

Într-un final, tata s-a uitat la mine, şi jur că inima a început să mi se frângă încă dinainte ca el să îmi răspundă:

— Nu ştiu!

Am închis ochii şi am încercat să mă țin dreaptă, dar picioarele aproape că mi-au cedat. M-am aşezat, apoi, într-o fracțiune de secundă, am fost din nou în picioare.

— *Te podés ir!*[50] i-am spus.

Am alergat la uşa camerei mele de hotel şi am deschis-o.

---

[47] „Spune-mi adevărul, tată!” (în orig., în lb. sp.).

[48] „Răspunde-mi!” (în orig., în lb. sp.).

[49] „Crezi că o pot face?” (în orig., în lb. sp.).

[50] „Poți să pleci!” (în orig., în lb. sp.).

— *ANDATE DE ACÁ!*[51] i-am strigat.

— Carolina!

— Ieşi din camera mea! Noi doi am terminat-o!

— Carolina, nu poți să o „termini” cu tatăl tău!

— Ca antrenor, mă refer! Ieşi!

Tata s-a ridicat, dar umerii îi erau căzuți. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi grei. Capul îi atârna în timp ce se îndrepta de spate.

— *Te amo, hija!*[52] mi-a spus în timp ce ieşea pe hol.

Am închis uşa după el.

De dimineață m-am trezit şi am mers pe teren singură. Tata a zburat acasă, în LA, puțin mai târziu, în ziua aceea.

1979-1982

Curând după asta am început să mă antrenez cu Lars şase zile pe săptămână, chiar şi atunci când aveam meci. În câteva luni, pierdusem un kilogram şi jumătate de grăsime şi câştigasem cam jumătate de kilogram de masă musculară, aproape în întregime pe brațe şi umeri.

Serviciul meu a devenit mai lung. Puteam alerga cu o jumătate de secundă mai repede. Loviturile mi-au devenit mai puternice.

---

[51] „Cară-te de aici!” (în orig., în lb. sp.).

[52] „Te iubesc, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

Dar cel mai mult mi s-au îmbunătăți săriturile. Lars mă făcea să sar mai sus decât o făcusem vreodată. Dintr-odată, aveam unghiuri mai bune la servicii, preluam mingile din aer mai repede şi returnam lovituri care erau aproape *nereturnabile.* Nu mai văzusem o astfel de diferență în evoluția mea de când lucrasem la lovitura tăiată. De acum era aproape imposibil să mai treacă vreo minge de mine.

Până în septembrie, o învinsesem pe Stepanova la Openurile italian şi francez şi avansasem mai mult decât ea la Wimbledon.

În dimineața primei runde de la US Open, am intrat în vestiar ca numărul doi. Ştiam că, dacă era să joc cu Stepanova, asta nu avea să se întâmple până în finală. Înăuntru erau jucătoare care stăteau la taclale. N-am stabilit contact vizual cu nimeni.

Suze Carter, o jucătoare în vârstă de 17 ani, nouă în turneu, a venit la mine.

— Sper să câştigi! mi-a spus. Toate lumea zice că, dacă iei trofeul, Stepanova nu mai are cum să fie numărul unu.

Ines Dell'oro, o sportivă care îşi făcuse loc în peisaj de vreo câțiva ani, şi-a pus mâna pe umărul lui Suze.

— Nu-ți răci gura! Halebarda nu vorbeşte cu noi. Suntem sub nivelul ei.

M-am uitat la Suze şi i-am spus:

— Mulțumesc!

Apoi m-am uitat şi la Ines.

— Sunt numărul doi, iar tu eşti... cât? Treizeci, poate... Aşadar, în acest caz, chiar eşti sub nivelul meu.

Aşa cum prevăzusem, m-am întâlnit cu Stepanova în finală.

Şi, cu toate că mai erau câteva luni până la clasamentele de sfârşit de an, ştiam bine amândouă care era miza meciului. Acesta avea să determine cine urma să încheie anul ca numărul unu.

În următoarele două ore şi zece minute, am câştigat şi meciul, şi campionatul.

După ovaţii şi ceremonia de premiere, în timp ce mă îndreptam spre vestiar, l-am văzut pe Lars în tunel, rânjind.

— *Prachtig*[53], Soto! Contează aerul, aşa cum te-am învăţat! mi-a spus. Iar acum vei încheia anul drept cea mai bună jucătoare de tenis din lume.

M-a bătut prieteneşte pe spate. Apoi dus a fost. Plecase să stea de vorbă cu reporterii.

Nu m-am mai îndreptat spre vestiar; am rămas locului, nemişcată. Aşteptam să mă simt aşa cum îmi imaginasem că urma să se întâmple când avea să sosească momentul. Să vină cineva să mă îmbrăţişeze şi să îmi spună că mi-am spulberat adversara, aşa cum făcuseră grecii cu Troia.

Dar, desigur, nu era nimeni care să facă asta.

În toamna aceea, am înfrânt-o pe Stepanova la US Indoor, Thunderbird Classic şi Porsche Grand Prix. Cu problema ei la umăr neluată în serios de comisie la Emeron Lion Cup, am bătut-o în doar două seturi.

În decembrie, după ٣٠ de săptămâni în care fusesem numărul unu, am zburat la Melbourne. Australian Open începea în Ajunul Crăciunului. În mai puţin de o săptămână avea să apară clasamentul de la sfârşit de an.

În noaptea aceea, în timp ce mă aflam în camera de hotel şi auzeam muzica de Crăciun care se înălţa de pe străzile din jur, am ridicat în sfârşit receptorul ca să îl sun pe tata. Trecuseră aproape ١١ luni de la ultima noastră discuţie.

— Alo?

Vocea lui, odinioară atât de prezentă în viaţa mea, lipsise mult prea multă vreme. Mă aşteptam să îmi sune străină

---

[53] „Practica” (în orig., în lb. germ.).

sau ciudată. În schimb, mi s-a părut incredibil de familiară, ca şi cum nu se schimbase nimic.

— *Hola, papá! Feliz Navidad!*[54]

Preț de câteva clipe, la capătul celălalt al firului s-a lăsat liniştea, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva închisese.

— *Feliz Navidad, cariño!*[55] Sunt foarte mândru de tine!

Greutatea din piept a cedat şi nu mi-am putut reține lacrimile. Tata a rămas tăcut cât mi-am recăpătat suflul.

— *Pichona*, trebuie să ştii că, indiferent ce se întâmplă între noi, voi fi întotdeauna mândru de tine! Voi veghea mereu asupra ta.

— Îmi e dor de tine! i-am spus.

Tata a râs.

— Crezi că eu m-am distrat mai bine?

M-am şters la ochi.

— Dar te descurci minunat! mi-a spus tata. Ține-o tot aşa! Luptă pentru ceea ce îți doreşti! Aşa cum ai făcut întotdeauna. Iar eu voi fi mereu alături de tine!

Am încheiat anul ca numărul unu feminin. Când a venit rezultatul oficial, am desfăcut o sticlă de şampanie de una sigură în camera de hotel. Apoi, n-am reuşit să mă adun ca să torn în pahar doar pentru o persoană.

După Australian Open, am zburat spre casa tatei. Când a deschis uşa, avea deja pregătite două pahare cu Dom Pérignon. L-am îmbrățişat şi am băut până la fund chiar acolo, la uşă.

Mai târziu, mi-am despachetat lucrurile în camera de oaspeți. Tata a pregătit friptură la grătar. Şi am căutat o nouă modalitate de a sta de vorbă unul cu celălalt.

---

[54] „Bună, tată! Crăciun fericit!” (în orig., în lb. sp.).

[55] „Crăciun fericit, scumpo!” (în orig., în lb. sp.).

Să îl întreb pe tata de ce erau un aparat de ras de damă şi încă o periuță de dinți în baia lui? Avea oare să mă întrebe de fotografiile din tabloide în care apăream în fața unor hoteluri în compania a diferiți bărbați?

În schimb, dialogul nostru s-a rezumat la platitudini de genul „Iarna asta e mai umedă decât în trecut, nu?" sau „Aşadar, acum bei Fresca în loc de suc de ghimbir?"

Însă în a doua zi petrecută acasă la el, a venit în living şi m-a întrebat dacă nu vreau să ieşim să luam nişte sandviciuri cu înghețată.

— Sandviciuri cu înghețată? l-am întrebat. Despre ce vorbeşti?

— Nu îți aminteşti de vremea când erai doar o copiliță şi voiai mereu sandviciuri cu înghețată sau înghețată?

— Asta... nu-mi pare cunoscut!

Tata a suspinat şi şi-a luat cheile de la maşină.

— Vino cu mine, *por favor, hija*!

M-am uitat la ceas.

— Ar trebui să merg la antrenament curând.

— Nu o să ia decât jumătate de oră, mi-a spus. Poți să lipseşti jumătate de oră.

În după-amiaza aceea, am stat pe locul din față în noul Mercedes al tatei şi am mâncat sandvici cu înghețată alături de el în timp ce ne uitam la trecători.

— E bun! i-am spus.

Tata a încuviințat.

— Îmi pare rău că nu te lăsam să mănânci aşa ceva!

— Oh, nu! A fost mai bine!

Din felul în care mă privea, mi-am dat seama că nu era sigur că e adevărat. Şi atunci m-am gândit: *Vezi, tată, ăsta e motivul pentru care nu mă mai antrenezi.*

Dar, după asta, atmosfera dintre noi s-a schimbat. Am mers la film împreună. La restaurant. I-am cumpărat o nouă pălărie de panama. Mi-a dăruit vechiul lui joc de şah,

„pentru că întotdeauna trebuie să gândeşti patru mutări înainte”.

În ultima zi petrecută acasă la el înainte să mă întorc în turneu, împachetam când a venit să stăm de vorbă.

— Vreau să discutăm ceva! a început în timp ce adunam pereche după pereche de pantofi Adidas.

Era cel mai mare contract de imagine pe care îl aveam după rachetele Wilson şi le creasem o linie de pantofi cu numele Carrie Soto Break Points. Deşi nu eram la fel de populară ca Stepanova şi McLeod, aveam şi eu fanii mei. Nimeni nu putea nega faptul că, atunci când jucam, chiar aveai parte de spectacol, iar numărul spectatorilor – şi, în concluzie, şi al contractelor de imagine – începea să reflecte asta.

— Bine! am spus.

— Te înalți din ce în ce mai mult pe teren, ca să ajungi la mingile trimise de Stepanova.

— Da, ştiu! i-am răspuns şi m-am oprit din împachetat, privindu-l cu atenție. Şi funcționează. O învinge de fiecare dată.

— Dar aterizezi greu, mi-a explicat. Şi poate că nu e o problemă când e sezon de jucat pe zgură, dar pe suprafețele mai dure...

— N-am nicio problemă la aterizare.

— Crede-mă că ştiu despre ce vorbesc! Trebuie să îți îndoi piciorul mai mult atunci când aterizezi. Îmi fac griji pentru genunchii...

— Lars spune că e în regulă. Dacă nu aş fi câştigat în înălțime, niciodată nu aş...

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre Lars! m-a repezit tata.

— Iar eu nu vreau să vorbesc *cu tine* despre cum joc *tenis*.

— *Está bien!* mi-a spus tata şi a ieşit din cameră.

La începutul anilor ’80, vorbeam cu tata la telefon în fiecare zi a turneelor şi, treptat, am început să ne deschidem sufletul în privința unor lucruri despre care nu mai discutaserăm niciodată unul cu altul.

În sfârşit, tata mi-a povestit despre mama, mărtu-risindu-mi cât de mult îi duce dorul. La rândul meu, i-am spus că mă gândeam la ea atunci când în jurul meu era prea multă linişte. Apoi el mi-a dezvăluit care erau lucrurile pe care mama le voia pentru mine.

— N-a crezut niciodată că tenisul ar fi din cale afară de important, mi-a spus tata la un moment dat, când eram la Roma pentru Italian Open. Zicea că bucuria e mult mai importantă.

Am izbucnit în râs.

— Victoria este bucurie! i-am spus.

— Exact, *pichona*, să ştii că am încercat să îi explic asta, dar ea era mai puțin competitivă decât suntem noi. În schimb, era mai fericită cu ce trăia. Şi atât de deschisă la minte, şi accepta lucrurile aşa cum veneau. Probabil că nu ar fi fost deranjată de toate idilele tale. Dar, *cariño*, nu ştiu dacă mai vreau să văd multe poze de felul celor din reviste cu tine şi cu... peținorii tăi.

Am oftat.

— Mă distrez. Atâta tot!

Nu am ştiut cum să îi spun tatei că bărbații cu pricina nu erau peținori şi că rareori mă sunau şi a doua oară. L-am lăsat însă să creadă că eu eram cea care hotăra să nu se mai vadă cu ei, nu invers.

Eram Halebarda. Eram rece. O maşinărie. Sigur, mulți dintre ei erau intrigați de ideea de forță pură cu care era înzestrat trupul meu. Totuşi, nu eram genul de femeie pe care bărbații erau nerăbdători să o ducă acasă şi să le-o prezinte mamelor.

Mi-am amintit să nu pun botul la rahaturile cu care căutau să îmi împuie capul. Cât de mult mă admirau, cum eram ca nicio altă persoană pe care o cunoscuseră. Vorbeam extrem de des despre vacanțe pe care să le petrecem împreună, despre ideea de a închiria un iaht în sudul Franței, despre un viitor imaginar. Ştiam însă că trebuie să ignor promisiunile pe care mi le făceau cu prea mare uşurință, promisiuni pe care, de altfel, îmi doream cu disperare ca măcar unul dintre ei să şi le țină.

— Poate că o să găseşti pe cineva care e potrivit pentru tine, mi-a spus tata. Cineva care să fie mai mult decât o simplă întâlnire.

— Nu e aşa de simplu, tată! Nu e...

Voiam să pun capăt discuției telefonice, dar, în acelaşi timp, voiam să îi spun cuiva, oricui, despre spaima care creştea în mine şi care începuse să mă roadă pe interior: *Nimeni nu mă vrea.*

— Alegi bărbați nepotriviți, cum ar fi Bowe Huntley. Cum să fii fotografiată ieşind dintr-un hotel cu scandalul ăla umblător? Este numărul doi în clasamentul ATP şi zbiară la arbitri? Nu e un tip potrivit pentru tine.

— Şi atunci, cine este tipul potrivit pentru mine?

— Brandon Randall e un băiat bun.

Brandon Randall era numărul unu în clasamentul ATP şi fusese poreclit „Tipul cumsecade din tenis”.

— *Sí, claro, papá!*[56] Mi-ar plăcea să ies cu Brandon Randall. Problema e că e însurat. Cu Nina Riva, un model de costume de baie.

— Fata lui Mick Riva? m-a întrebat tata. Nu pot să-l suport pe individul ăla! Ei, atunci cu cineva *ca* Brandon. Un tip cumsecade. Caută un tip cumsecade! Te rog!

---

[56] „Da, bineînțeles, tată!” (în orig., în lb. sp.).

1983

Brandon Randall chiar era însurat. Şi nu era *deloc* tipul cumsecade pe care îl credea tata a fi.

Ştiu pentru că am mers în camera lui de hotel la Paris, după finala de la French Open în ١٩٨٣.

Nu câştigasem French Open până atunci. Era un teren cu zgură, care este cea mai dificilă suprafaţă de joc pentru cineva ca mine, care are serviciu şi voleuri rapide. Mulţi dintre cei mai mare jucători din lume nu l-au câştigat.

Însă am învins-o pe Renee Levy în finala din anul respectiv, iar în momentul acela am simţit bucuria nestăvilită de a şti că am deosebit de rara abilitate de a câştiga orice Grand Slam.

Eu şi Brandon ne-am întâlnit în lift, în weekendul în care fiecare dintre noi şi-a adjudecat titlul la simplu. Când ascensorul s-a oprit la etajul lui Brandon, acesta a făcut un pas afară, apoi a oprit cu mâna uşa, împiedicând-o să se închidă. M-a privit în ochi şi mi-a spus:

— Vrei să bei un cocktail în camera mea? Să toastăm, poate? Pentru succesul nostru?

L-am privit cu luare-aminte, căutând un indiciu legat de ceea ce-şi dorea cu adevărat – ceea ce cerea cu adevărat. Nu eram singură, dar am acceptat.

În timp ce îmi pregătea băutura, mi-a spus că mariajul lui cu Nina e pe butuci.

— Nu mă înţelege! mi s-a plâns. Şi am impresia clară că tu o faci.

Sunt jenată acum, când mă gândesc cât de lipsit de originalitate a fost.

În dimineața următoare, în timp ce şedeam sub aşternuturile de un alb strălucitor, Brandon mi-a spus că mă credea a fi singura persoană din lume care îl făcea să se simtă mai puțin singur.

— Încerc să le spun oamenilor din jurul meu cât de cumplită este presiunea pe care o simt. Cât de jos sunt atunci când sunt cu moralul la pământ. Dar ei nu pricep. Şi mă boscorodesc singur pentru că acum îmi pare evident: cine să mă poate înțelege mai bine dacă nu tu, care eşti egala mea?

Mi s-a părut o impertinență din partea lui să spună că suntem egali. Câştigasem mult mai multe Grand Slamuri decât el. Totuşi, l-am lăsat să facă această comparație.

Întinsă în pat, aşa cum stăteam, cu lumina soarelui revărsându-se prin ferestrele mari, am simțit că poate nu îmi era hărăzit să fiu mereu singură. Că poate eram atât de unică şi de excepțională, că puteam forma o legătură doar cu cineva ca Brandon, cu cineva la fel de pasionat ca mine.

Mă temeam că exista posibilitatea să fie doar o aventură de-o noapte. Dar Brandon a continuat să sune. A continuat să sune, iar apropierea dintre noi a tot crescut, ca un balon care se umple cu aer cald.

A existat un moment, în mijlocul tuturor lucrurilor care se întâmplau – când eu şi el eram împreună în secret şi câştigam titluri şi chiar şi Wimbledonul –, când mi s-a părut că aici e vorba de soartă. Am trecut în revistă experiențele pe care le avusesem cu diferiți bărbați şi mi-am dat seama că fiecare dintre ei fusese doar o piesă de domino care trebuise să cadă pentru a putea ajunge în sfârşit la el.

În lunile în care am fost împreună, am simțit, în sfârşit, că-i aparțin cuiva. Că e la fel de bine pe cât îmi imaginasem eu că o să fie.

În vara lui ۱۹۸۳, am desființat-o pe Paulina Stepanova ori de câte ori am jucat împreună. Umărul ei (odinioară doar o

scuză) era din ce în ce mai afectat. Mai mult, căzuse ٣٠ de locuri în clasament.

Chiar înainte de US Open, a anunțat că se retrage. Am fost şocată să aflu că femeia care îmi fusese cea mai mare adversară avea să devină o simplă notă de subsol.

Până în clipa retragerii, Stepanova câştigase doar 9 Grand Slamuri. Eu, 12. Iar acum, pentru ea se terminase.

În dimineața de după marele anunț, Brandon a sunat la room service şi le-a cerut să aducă micul-dejun. Când a sosit mâncarea, m-a felicitat pentru că reuşisem să o îngrop pe Stepanova o dată pentru totdeauna.

— S-a terminat! mi-a spus. Gata cu rivalitatea! Nu mai încape îndoială cine e câştigătoarea!

Mi-am prins fața în palme, iar zâmbetul îmi era atât de larg, încât aveam senzația că gura îmi ajunsese până la urechi.

M-a sărutat, iar eu m-am gândit: *Am totul!*

Ca o nenorocită de drogată!

Presa ne-a dat în vileag relația la sfârşitul lui iulie. Brandon a părăsit-o pe Nina la scurt timp după aceea, iar tabloidele au făcut totul public în august, când a devenit evidentă cruzimea a ceea ce făceam.

Povestea a ajuns pe prima pagină a tuturor revistelor expuse pe culoarele magazinelor: LOVE–LOVE: BRANDON ŞI CARRIE, CUIBUŞOR DE NEBUNII LA HOTELUL BEVERLY HILLS. NINA RIVA, CU INIMA FRÂNTĂ. BRANDON ŞI CARRIE LOVESC CU HALEBARDA ÎN INIMA NINEI RIVA.

Cu toate astea, nu am pus capăt relației.

Nici când paparazzii au început să ne urmărească, nici când revista *NowThis* a publicat o fotografie cu Nina, plângând în fața unei băcănii din Malibu. Nici măcar când Brandon a încercat să se împace cu ea, iar ea l-a respins. Ticălosul s-a întors în genunchi la mine, iar eu l-am primit

chiar şi atunci. Mersesem prea departe, disperată să cred că găsisem dragostea adevărată.

Şi, după toate astea, el a fost cel care a pus punct relației când m-a părăsit în decembrie pentru o altă femeie.

Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi revin, dar, chiar şi atunci când am făcut-o, nu am putut să rămân indiferentă la ura fanilor din tribune. Titlurile din tabloide au devenit şi mai cumplite. Chestii de genul: CARRIE SOTO, SINGURĂ ÎN VÂRF. Şi apoi, cel mai îngrozitor dintre toate: CINE AR PUTEA IUBI O HALEBARDĂ?

Eram obişnuită cu antipatia oamenilor, dar nimic nu mă pregătise pentru asaltul paparazzilor în timp ce ieşeam dintr-un restaurant şi eram întrebată pe un ton dezinvolt: „Cum te simți, ştiind că oamenii cred despre tine că eşti o târfă?”

Purtam ochelari de soare şi şepci de baseball chiar şi în interior. Fugeam de oricine avea în mână o cameră. Mă ascundeam în camere de hotel. Cu greu mă uitam la spectatorii din tribune care asistau la meciurile mele. Sportsade a renunțat la contractul publicitar cu mine, vânzările de bilete au scăzut, iar oamenii spuneau că e din vina mea.

Simțeam un milion de lucruri.

Unul însă era mai puternic decât toate: fusese o greşeală să încerc să îi dăruiesc lui Brandon inima mea. Nu mai aveam să pic niciodată într-o astfel de capcană.

1984-1989

Mulți oameni mă urau în 1984. Eu însă mi-am văzut de treaba mea şi am câştigat trei Grand

Slamuri. Am stabilit un record ca fiind jucătoarea de tenis care a rezistat cele mai multe săptămâni ca numărul unu. Iar victoria, am descoperit, îi subjugă pe mulți, astfel încât le-am recâştigat afecțiunea.

În ١٩٨٥ am câştigat Wimbledonul pentru al treilea an consecutiv. În ١٩٨٦ l-am câştigat din nou şi am fost victorioasă şi la US Open.

Când am participat la Wimbledon în ’87 aveam 29 de ani. Toată lumea era cu ochii pe mine, curioasă să vadă dacă pot câştiga cel ce-al douăzecilea Grand Slam din carieră şi stabili un nou record pentru cele mai multe Grand Slamuri câştigate la simplu. Majoritatea ziarelor proclamau că mă apropiam de finalul carierei.

Am câştigat meciul final în două seturi. Şi asta a fost! Record mondial!

La un pas să împlinesc 30 de ani şi nu eram doar mare. Eram *cea mai mare.* A tuturor timpurilor.

În timp ce stăteam pe teren, privindu-i pe oficialii care se apropiau de mine pentru a-mi înmâna trofeul, mi-am privit întreaga carieră cu ochii minții.

Făceam antrenamente cu tata când eram copil. Jucam cu Mary-Louise Bryant. Câştigam la juniori, apoi intram direct pe tablourile principale. Urcam în clasament, îmi îmbunătățeam lovitura tăiată, învățam să sar mai sus, o învingeam pe Stepanova din nou şi din nou. Dominam tot.

Acum eram cea mai premiată jucătoare de tenis, după aproape toate standardele imaginabile. Cele mai multe Grand Slamuri câştigate la simplu. Cele mai multe săptămâni ca numărul unu din istoria acestui sport. Cele mai multe titluri la simplu. Cel mai bine plătită sportivă a tuturor timpurilor.

Eram în sfârşit acea Carrie Soto despre care credeam că aş putea fi.

În ziua aceea mi-am acceptat trofeul aşa cum le acceptasem şi pe toate celelalte – expresie sobră, discurs scurt. Doar că, de asta, în timp ce salutam mulţimea fluturând din mână şi mă întorceam să plec, a trebuit să şchiopătez către ieşire.

Genunchiul stâng mă ucidea. Mă durea adesea şi era sensibil la atingere toată ziua. Simţeam o durere ascuţită când îl flexam prea mult sau când puneam prea multă greutate pe el. Începea să mă încetinească pe teren. Şi, cu toate că până în clipa aceea reuşisem să îmi ţin în frâu durerea doar printr-un incredibil efort de voinţă, ştiam că nu aveam să o pot face la nesfârşit.

— *Hija!* mi-a spus tata la telefon. Trebuie să te operezi!

— Termină! i-am spus cu vocea frântă.

Ştiam însă că are dreptate. Înainte de US Open, durerea de genunchi era aşa de cumplită, că era necesar să mi se injecteze analgezice direct în el. În plus, am pierdut în semifinală în faţa lui Suze Carter. Mai devreme în acel an, fusesem nevoită să mă retrag de la Australian Open.

Mi-am luat o pauză ca să mă refac, dar, când am revenit, nu am reuşit nimic. În tot anul ’88 nu am câştigat nici măcar un titlu.

Chiar înainte de Wimbledon, în 1989, am avut o discuţie cu Lars în sala de sport a hotelului din Londra unde eram cazaţi.

— S-a terminat; Carrie! mi-a spus. Am făcut tot ce se putea face. Iar tu ai reuşit tot ce se putea reuşi.

— Nu, nu s-a terminat! Doar... Am privit în pământ, apoi la el, gata să recunosc ceea ce negasem multă vreme: Trebuie să mă operez. Apoi o să revin.

— Să revii ca să pierzi din nou? Ca să le îngădui tuturor să vadă că regina a murit?

Am tresărit.

— N-a murit nicio regină! i-am răspuns.

Lars a clătinat din cap.

— Carrie, corpul tău, abilitățile tale, toate au o dată de expirare. Şi aceea este acum. Ai 31 de ani. A sosit vremea.

— Nu ştiu ce să spun despre asta. Poate că da, poate că nu.

— A sosit!

L-am privit în ochi şi am început să îmi dau seama ce se întâmplă.

— Ai în vedere o altă jucătoare! i-am spus. Te-ai hotărât deja.

— Nu contează! Corpul tău nu mai poate, Carrie! Nu vreau să văd ce versiune a ta departe de perfecțiune ne aşteaptă după operații. Nu mă interesează aşa ceva!

— Aş putea să revin în forță! S-ar putea să mă aştepte cei mai frumoşi ani ai carierei.

— Ei, nu la 31 de ani! mi-a întors-o. Nu mă face să îți cânt în strună în privința asta! Dacă vei continua după Wimbledon, va fi fără mine ca antrenor.

Zicând acestea, Lars s-a ridicat şi a plecat, iar eu am rămas în sala de sport rece în care domnea un aer stătut, holbându-mă la bicicleta medicinală. Genunchiul mă durea doar la gândul că ar trebui să mă sui pe ea.

Cu toate acestea, am ignorat sfatul lui Lars şi am intrat pe tabloul principal de la US Open. Pentru prima dată în ultimii 10 ani, nu am ajuns în optimi.

Am căzut atât de mult în clasament, încât la US Open nu m-aş fi numărat printre favoriți.

— Operează-te şi apoi vezi unde te afli! mi-a spus tata la telefon.

Eram la New York şi mă pregăteam de Open, beneficiind de un wild card. Tata era în LA, pregătindu-se să se instaleze în complexul pe care îl cumpărasem pentru noi. O casă principală pentru mine, o casă de oaspeți pentru el, piscină şi teren de tenis.

— Nu poți să îți dai seama dacă genunchiul tău îşi poate reveni dacă nu încerci.

— Şi să risc să pierd din nou? În fața tuturor? Nu vezi cât de mult le place asta? Să dau greş? Nu o să le pun pe tavă aşa ceva! Exclus!

— Şi ce ai de gând să faci? m-a întrebat tata.

— Nu discut asta cu tine! i-am răspuns. Nu tu decizi!

— OK! mi-a zis. *Está bien!*

Două zile mai târziu, în august 1989, m-am retras de la US Open şi am anunțat că îmi închei cariera.

— Am avut parte de clipe memorabile de-a lungul unei cariere cu adevărat incredibile în lumea tenisului, am spus, citindu-mi de la pupitru discursul dinainte pregătit. Am reuşit tot ce îmi propusesem. Cred că realizările mele vor fi amintite cu admirație şi în anii ce vor veni. Acum însă a venit momentul să ies din scenă. Vă mulțumesc!

De atunci, nu am mai jucat niciun meci la nivel profesionist!

Până acum!

REVENIREA

OCTOMBRIE 1994

Cu trei luni şi jumătate înainte de Melbourne

Mă trezesc la 7.15 dimineața. Beau un smoothie de afine şi mănânc migdale crude şi nesărate pe post de mic-dejun. Îmi pun pantalonii de trening şi un tricou. Adaug o bentiță pe frunte.

La 8.00 fix, la 5 ani de la retragerea mea din viața sportivă – şi la 15 ani de când tata m-a pregătit ultima oară –, păşesc pe terenul de tenis, gata de antrenament.

Soarele îşi aruncă lumina cu forță asupra munților, iar cerul este senin şi fără pată, cu excepția unui petic de vreo 15 metri, unde se află palmierii care îmi mărginesc grădina. E linişte aici, în ciuda faptului că freneticul trafic din LA se desfăşoară chiar dincolo de porțile casei mele.

Puțin îmi pasă de restul oraşului! Mă concentrez asupra *acestui* teren şi a *acestui* pământ pe care îl simt sub tălpi. Îmi voi apăra recordul. O voi învinge pe Nicki Chan!

— Începem! mă anunță tata.

Poartă un tricou polo şi pantaloni chino.

Uitându-mă la el, îmi dau seama că e mult mai cărunt decât ultima oară când ne-am aflat pe un teren de tenis împreună şi că e şi mult mai slab. Însă e la fel de falnic ca atunci când eram copilă.

— Sunt gata! îi răspund.

Nu îşi poate reține zâmbetul.

— Sunt trei lucruri pe care vreau să le îmbunătățim azi! îmi spune.

Mă aplec, încercând să îmi ating degetele de la picioare, ca să îmi întind muşchii.

— Mai întâi serviciul, zic în timp ce țopăi şi îmi apuc piciorul drept cu ambele mâini, apoi fac acelaşi lucru şi cu stângul.

Tata clatină din cap.

— Nu, eu sunt cel *care îți spune* ce vrea să se întâmple – nu mergem pe ghicite. Nu e un concurs.

Mă îndrept de spate şi clipesc când îi remarc tonul.

— OK!

Se aşază pe banca de pe o latură a terenului, iar eu îmi pun un picior chiar lângă el, continuând să mă întind.

Tata începe să enumere.

— *Uno*, serviciul, iar prin asta vreau să spun că încerc să aflu ce forță mai au loviturile tale. Vreau să văd cum controlezi.

— *Está bien!*

— În al doilea rând, jocul de picioare. Vreau să văd cât de rapid te deplasezi de la un capăt la celălalt al terenului şi cât de agilă poți fi.

— *Perfecto! Qué más?*[57] Rezistență?

Tata se face că nu mă aude.

— În al treilea rând, rezistență.

Încuviințez cu un semn din cap.

— Ți-ai îmbunătățit rezistența în bună măsură în timpul antrenamentelor cu Lars.

Tresar când menționează numele lui Lars.

— Ce anume a adăugat în sesiunile de antrenament ca să obțineți asta?

Nu mi-e clar cum să răspund sau cum să port discuția asta cu el.

— Adică în afară de sărituri? întreb într-un final.

— Nu o să-ți forțăm genunchiul cu prea multe sărituri. Tocmai ai suferit o operație ca să îți repari ligamentul încrucişat anterior şi nu o să ți-l rupi din nou...

— *Bueno, papá! Basta, ya lo entendi!*[58]

---

[57] „Perfect! Altceva?” (în orig., în lb. sp.).

[58] „Bine, tată! Gata, am priceput!” (în orig., în lb. sp.).

— Aşadar, ce a mai adăugat la tipul tău de joc?

Mă ţintuieşte cu privirea.

— *Contame!*[59]

— Antrenamente complexe, îi răspund. Cu tine alergam întotdeauna, însă el a adăugat elemente de aerobic, gimnastică şi ridicarea greutăţilor.

Tata încuviinţează şi îşi dă ochii peste cap.

— Te antrenezi pentru tenis făcând lucruri care nu au legătură cu tenisul! Un geniu, ce mai!

— Tu ai întrebat! Şi a funcţionat!

Tata încuviinţează dând din cap.

— *Bien, bien, bien!*

Preţ de câteva clipe, rămânem amândoi tăcuţi. Aud cum grădinarul porneşte maşina de tuns iarba pe proprietatea din spatele locuinţei mele.

— În concluzie... vrei să faci aşa sau...

Tata dă din cap.

— *Sí, estoy pensando!*[60]

Aştept să termine de gândit. Încep să fac exerciţii pentru încălzirea gâtului.

— Nicki o să presupună că cea mai bună soluţie pentru ea este să te obosească.

— Oricine joacă împotriva mea o să presupună asta. Am 37 de ani. Tot ce trebuie să faci este să scoţi sufletul din bătrâna doamnă.

Tata izbucneşte în râs.

— Habar n-ai cum e să fii bătrân.

— În marea schemă a lucrurilor, da, tată, ai dreptate. Însă în tenis...

Tata încuviinţează.

---

[59] „Povesteşte-mi!” (în orig., în lb. sp.).

[60] „Da, mă gândesc!” (în orig., în lb. sp.).

— Aşadar, cel mai important lucru pe care îl putem face pentru tine în clipa asta este să îți antrenăm rezistența.

— Da, corect!

— Aşa că o să începem – în fiecare zi – cu o alergare de 16 kilometri.

N-am mai alergat 16 kilometri de câțiva ani, dar fie...

— Şi apoi lovim mingi?

Clatină din cap.

— Şi apoi genuflexiuni, sprinturi şi sărit coarda pentru jocul de picioare. Bănuiesc că la asta lucrai cel mai mult cu Lars? Apoi vei înota, pentru a-ți antrena muşchii, dar fără a avea un efect vizibil. Apoi, poți lua prânzul, iar după, loveşti.

— O să mor!

— Nu te mai văicări!

— Nu o să particip la triatlon în fiecare zi *fără* să mă plâng din cauza asta. Tata dă să deschidă gura, dar îl opresc: Nu mai sunt o copiliță. Uneori, o să am şi eu părerile mele. În unele zile, când o să am ١٦ kilometri de alergat şi ٥٠ de bazine de înotat, o să mă plâng. Însă o să fac ce-mi spui, iar tu o să te împaci cu atitudinea mea, şi poate că în viitorul apropiat o să câştigăm împreună un alt Grand Slam. *Está bien?*

Tata mă priveşte şi, pentru un moment, pare lipsit de emoție. Apoi însă zâmbeşte şi îmi întinde mâna.

— *Perfecto!*

În fiecare zi, timp de şapte zile, îmi pun încălțările de alergat şi mă apuc de treabă.

Alerg cât pot de repede în timp ce tata, aflat într-o maşinuță de golf, țipă:

— *Más rápido! Más rápido!*

Picioarele mele lovesc pământul din nou şi din nou şi din nou.

— Dacă nu eşti în față, eşti în spate! țipă el la mine.

— *Sí!* îi răspund de fiecare dată. *Lo sé!*[61]

— *Vamos, más rápido!* urlă la mine în secunda în care îşi dă seama că încetinesc ritmul. Nu am ieşit să facem jogging. Alergăm ca să câştigăm un titlu!

Din când în când, încerc să ţip la el în oricare limbă îmi vine la gură. Dar, până să termin cei 16 kilometri de alergat, încetez să îmi irosesc orice răsuflare.

Alergările sunt rezonabile. După acestea însă, când sar coarda în timp ce el stă acolo şi latră la mine lucruri de genul „*Más rápido!*” şi „*No pares!*”[62], îmi vine să ţip.

În schimb, mă concentrez asupra pulpelor care mă ard şi a durerilor de braţe.

Şi apoi urmează înotul. Bazin după bazin, iar în timp ce picioarele şi umerii încep să încetinească din cauza uzurii, tata stă pe marginea piscinei strigând *Usá esos brazos*[63], ca şi cum ar fi un soi de comandă militară.

În fiecare zi, când mă întorc de la piscină, braţele îmi sunt lipsite de vlagă, iar picioarele îmi tremură. Sunt ca un viţel abia fătat, incapabil să stea pe picioare.

În a şaptea zi, după ultima tură de bazin, abia mai pot să urc pe scară. Totul mă doare – coapsele şi cvadricepşii sunt inflamaţi, iar umerii şi bicepşii mă dor. Mi-a fost imposibil să îmi păstrez ritmul în timpul ultimei ture de bazin.

Mă lungesc pe margine, iar tata se apropie şi îmi întinde un prosop. Se aşază lângă mine.

Îl privesc. Îi simt încruntătura încă înainte să îi se formeze pe frunte.

— Cât de rău a fost? îl întreb.

---

[61] „Da, ştiu asta!” (în orig., în lb. sp.).

[62] „Nu te opri!” (în orig., în lb. sp.).

[63] „Foloseşte braţele alea!” (în orig., în lb. sp.).

Tata clatină din cap dintr-o parte în cealaltă.

— Eşti cu aproape 800 de kilometri pe oră mai lentă. Trebuie să îți îmbunătățeşti forma. Înotul tău este...

Inspiră adânc.

— *Mirá*[64], având în vedere vârsta pe care o ai şi cât timp ai stat departe de teren, este impresionant. Dar nu eşti încă acolo unde ar trebui să fii ca să poți câştiga un Grand Slam, *cariño.*

— *Sí, lo sé.*

Mă şterg pe față şi mă ridic. Clatin din cap şi mă uit la cer. E senin şi strălucitor, fără nici măcar un nor, fără niciun lucru care să îl tulbure.

Toată chestia asta e o glumă tâmpită. O sportivă care revine în activitate după ce s-a retras în urmă cu atâția ani? Şi chiar cred că o să câştig un Grand Slam? Am înnebunit de tot?

— Cred că eşti pe drumul cel bun, îmi spune.

Îl privesc.

— Eşti cea mai muncitoare persoană pe care o ştiu, adaugă tata. Dacă te dedici acestui țel, vei reuşi!

Încuviințez cu o mişcare din cap, urând faptul că începem cu vechiul „efort", nu cu „talentul pur"

— Mulțumesc!

Îmi dă un ghiont în umăr şi îmi zâmbeşte.

— Ceea ce încerc să spun este că, deşi mai ai mult de muncă, sunt încredințat că poți fi din nou cea mai mare din lume. Am încredere.

Încep să mă joc cu unghiile de la mâna stângă.

— Da? îl întreb. Eşti sigur?

— Absolut sigur! Dar ascultă, *hija*, spune tata şi mă cuprinde cu brațul pe după umeri, strângându-mă. Nu contează dacă am eu încredere.

---

64 „Vezi tu" (în orig., în lb. sp.).

— Ba da, de fapt, spun, iar în vocea mea e o nuanță care ne înspăimântă pe amândoi.

Tata încuviințează, dar nu mai spune nimic. La fel ca mine, nu are niciun interes să dezgroape morții.

— Încrederea te-a dus odinioară în vârf. Şi o poate face din nou, îmi zice într-un final.

Ştiu că are dreptate. Decenii la rând, talentul şi determinarea mea au fost de-a dreptul devastatoare pentru cei care mi-au stat în cale. Dacă este adevărat că fiecare dintre noi este binecuvântat cu un dar, al meu este hotărârea.

— *Tu* crezi că o poți învinge? mă întreabă.

Îi răspund mai repede decât am intenționat:

— Da!

— Şi vei fi capabilă să te împaci cu gândul dacă nu o vei face?

Îmi ia mai mult timp să răspund la întrebarea asta.

— Nu!

Tata închide ochii şi apoi dă din cap.

— Bine! spune şi oftează. Atunci nu mai avem timp de pierdut.

Stau pe scaun în biroul agentei mele, lângă ferestrele care merg până în tavan. Lucrez cu Gwen de vreo şapte ani.

Am început colaborarea cu ea după ce am trecut pe la două agenții conduse de bărbați care îmi spuneau să fiu rezonabilă legat de anumite lucruri în privința cărora eram deja rezonabilă. Am avut întâlniri cu toate agențiile din oraş

şi, la una dintre ele, în încăpere a intrat Gwen Davis. O femeie de culoare născută şi crescută în LA care lucrase ca agent pentru o agenție mare, dar apoi făcuse o schimbare către vedetele din sport şi pornise pe un drum propriu.

— Dacă simți că e nevoie, mă aştept să îmi spui să mă duc dracului! mi-a zis în timpul acelei prime întâlniri. Iar dacă simt că e nevoie, o să îți răspund în consecință. Trebuie să avem o relație brutal de onestă. Nu mă interesează să fiu omul care spune „da" la tot ce ți se năzăreşte ție. Nu merită să ne pierdem timpul nici tu, nici eu cu aşa ceva.

Am semnat pe loc contractul cu ea.

Astăzi, mă aflu în biroul ei şi mă uit către Beverly Hills – la palmieri, la străzile largi şi la terenurile generoase. De aici pot vedea coroana aurie din vârful primăriei.

Mă întorc spre Gwen, aşezată pe canapea lângă mine. Se apropie de 60 de ani şi poartă un taior roşu, cu pantaloni şi saboți. Uneori stau şi mă întreb dacă nu cumva activează în domeniul greşit; e prea atractivă şi prea strălucitoare ca să lucreze în spatele reflectoarelor.

Ali, asistenta ei, intră în birou. Cu ajutorul unui pix, părul lung şi brunet îi e strâns într-un coc care e deja pe cale să se dezintegreze. Poartă o cămaşă din flanel şi jeanşi negri la care a asortat o pereche de bocanci. Faptul că lui Gwen nu îi pasă ce poartă asistenta ei la birou în timp ce ea arată ca un supermodel mă face să le plac pe amândouă încă şi mai mult.

— Un ceai de plante pentru tine, îmi spune Ali în timp ce îmi înmânează o cană. Şi o brioşă pe care ştiu că nu o să o mănânci.

Izbucnesc în râs.

— Trebuie să mă întorc pe teren în după-amiaza asta, şi nici măcar nu îmi plac brioşele.

— Data viitoare o să te tratez cu migdale crude şi nesărate! îmi promite Ali, şi ştiu că râde de mine, dar sincer, *mai degrabă* aş mânca migdalele.

Ali îi oferă lui Gwen o cafea şi apoi pleacă.

Gwen ia o înghiţitură şi apoi îşi aţinteşte privirea asupra mea. Ridică din sprâncene în timp ce lasă uşor cana pe masa de sticlă, alături de o carte-album care are pe copertă chipul meu. A apărut în 1990 şi include fotografii cu mine la Wimbledon realizate pe parcursul a 15 ani. *Soto pe iarbă.*

Ne privim ochi în ochi în timp ce Gwen se sprijină de spătarul canapelei.

— Eşti sigură în privinţa revenirii?

— Nu m-aş afla aici dacă n-aş fi sigură.

— Nu e o decizie pe care să o iei cu uşurinţă.

— Arăt eu ca o persoană care ia o decizie cu uşurinţă?

— Ei bine, sponsorizarea...

— Ştiu!

— Ar trebui să faci şedinţa foto pentru campania Elite Gold în primăvara asta.

— Ştiu!

— Iar Gatorade va difuza curând reclama „Campionii” cu tine în deschidere şi centru...

Încuviinţez înclinând din cap.

— În clipa de faţă, Break Points, pantofii creaţi de tine, se vând mai bine decât orice alte încălţări pentru tenis de la Adidas.

Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri legate de retragerea mea din activitatea sportivă e că aceasta s-a dovedit a fi extrem de profitabilă. Din câte se pare, atunci când nu eram prin preajmă, oamenii tindeau să uite cât de antipatică le eram şi îşi aminteau cât de mult le plac pantofii creaţi de mine.

— Ştiu şi asta, îi spun.

— Toate aceste contracte de imagine au la bază ideea că acum eşti o legendă. Că ai fost una dintre *cele mai mari* sportive din lume.

— Corect, şi o să dovedesc că *încă* sunt.

— Dar dacă...

Îmi ațintesc privirea asupra ei, provocând-o să o rostească.

Ezită.

— Dacă e vorba de bani, cred că pentru tine ar fi mai profitabil din punct de vedere financiar să fii comentator sau oficial WTA decât jucătoare. Te poziționăm ca personalitate mai în vârstă a tenisului. Aşa îți vom păstra relevanța şi vei rămâne activă.

— Întâi de toate, nimeni nu vrea să asculte ce am eu de zis, îi răspund.

Gwen ridică din sprâncene, cugetând, şi apoi dă din cap, recunoscând că am dreptate.

— Apoi, nu e deloc vorba de bani. Este o chestiune de onoare.

Gwen se apropie de mine şi îşi pune mâna pe brațul meu.

— Aş vrea să te gândeşti la ceva, Carrie. „Onoare" este... Ei bine, câteodată este pur şi simplu un cuvânt mai drăguț pentru „orgoliu". Iar eu voi alege întotdeauna banii, nu orgoliul. Adică eu, una, aşa fac.

Mă uit la ea.

— Îți apreciez sfatul, dar decizia mea nu e negociabilă.

— Încerc să am grijă de viitorul tău, încearcă Gwen, bătând în retragere.

Ia o brioşă, apoi rupe o bucățică şi o mănâncă.

— Gwen, tot ce am avut vreodată e tenisul, îi explic.

Încuviințează din cap.

— Ştiu asta.

— Iar acum, asta e pe cale să îmi fie smuls din mâini. Lăsându-mă fără nimic.

— Nu e adev...

— Ba da! îi tai vorba. Ba e adevărat. Nu o pot lăsa pe Nicki să îmi doboare recordul. Iar pentru asta, am nevoie să îmi fii alături.

Ia o înghițitură de cafea, apoi lasă cana jos.

— Şi eşti încredințată că e mişcarea corectă?

— Este singura mişcare posibilă. Nu îmi pot imagina niciun alt viitor.

— Bine! îmi răspunde. Atunci contează pe mine! Mă bag!

Privindu-i expresia timidă, îmi dau seama că e îngrijorată. Sunt pe cale să pierd o mulțime de bani. Pentru amândouă. Şi, cu toate că simt o scânteie de furie pentru lipsa ei de încredere, sunt suficient de isteață să-i iau acceptarea ca pe o victorie.

— Îți mulțumesc! îi spun. Şi pregăteşte-te pentru clipa în care îți voi demonstra că te-ai înşelat ezitând!

— Nu trebuie să îmi demonstrezi că m-am înşelat. Cred în tine. Aşadar, care-i planul?

— Am de gând să joc în toate cele patru Grand Slamuri de anul acesta şi să câştig cel puțin unul, ca să îmi revendic titlul.

— Aşadar, în primul an după revenire, eşti încrezătoare că poți câştiga un Grand Slam? mă întreabă Gwen.

— Da! Sunt!

— Şi dacă Nicki câştigă unul mai întâi?

Umerii mi se încordează, şi încerc să îmi descleştez dinții.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji din pricina asta!

— Bine! cade ea de acord. Am înțeles! Şi nu ai de gând să participi la toate turneele WTA?

Clatin din cap.

— Nu! Pur şi simplu vreau să joc în anumite turnee. Nu ştiu însă cum stau în clasamentele ITF[65] sau WTA.

Gwen se ridică şi apasă un buton de pe telefonul aflat pe birou.

— Ali, poți să iei legătura cu cineva de la ITF sau de la WTA şi să afli – cât de discret posibil – dacă o jucătoare cum e Carrie ar putea primi wild carduri pentru toate cele patru Grand Slamuri dacă s-ar înscrie?

— Mă ocup imediat!

Gwen ia degetul de pe buton.

— OK, şi acum? De ce altceva mai ai nevoie?

— Am nevoie de cineva care loveşte bine, dacă ai vreo idee... Însă nu e vorba doar de cineva cu care să fac schimb de mingi. Am nevoie de cineva aflat cu adevărat la un nivel superior. Astfel încât să pot să îmi dau seama dacă sunt pregătită să dau piept cu cele mai bune jucătoare.

Gwen încuviințează cu o mişcare din cap.

— Ai nevoie de cineva care e în vârf, cineva care te poate duce acolo unde e Nicki.

Mă strâmb la aluzia că ne aflăm atât de departe.

— Păi, Nicki e... Mda, cineva din vârf.

— Pot să dau nişte telefoane! zice Gwen. Şi să văd cine vrea să se antreneze cu tine.

— OK! Bine! Numai să nu fie Suze Carter; nu pot să o sufăr! Sau Brenda Johns. Oricine altcineva e în regulă. Astea două sunt aşa de... încrezute! Ce zici de Ingrid Cortez? Îi face zile fripte lui Ingrid în finale. Poate că putem să ne antrenăm un pic împreună!

— Altceva?

— Am nevoie ca Wilson să îmi trimită rachete noi, Adidas să-mi trimită ținute noi, iar noii Break Points să fie în

---

[65] International Tennis Federation (ITF), Federația Inter-națională de Tenis.

culorile sezonului. Ar trebui oare să îmi angajez din nou o asistentă? Care să se ocupe de planificare călătoriilor şi rezervările la hoteluri?

— Dacă sunt doar patru turnee, Ali se poate ocupa de treburile astea.

— OK! Îți mulțumesc!

— Dar îți faci singură bagajul! Nu sunt maică-ta!

Gluma stăruie între noi şi, preț de o clipă, o simt cum mă împovărează. Când ți-a murit mama, chestia asta te urmează pretutindeni şi vine peste tine când te aştepți mai puțin. Remarc astfel de lucruri tot timpul, chiar dacă persoana cu care stau de vorbă nu o face. Îmi dau seama că Gwen a priceput cât lipsită de empatie a fost şi apreciez că schimbă rapid subiectul. Nu e nimic mai rău pe lume decât să fii silit să faci pe cineva să se simtă mai bine pentru că ție ți-a murit mama.

— Care-i următoarea mişcare? mă întreabă.

Pentru o clipă, mă întreb ce ar crede azi mama despre mine. Dacă ar fi mândră de ceea ce încerc să fac. Habar n-am care e răspunsul şi îmi dau seama cât a trecut de când nu mi-am mai pus această întrebare.

Ali bate la uşă, apoi intră.

— OK! Treaba asta e palpitantă! Am răspunsurile la întrebările tale.

— Dă-i drumul! o îndemn.

— Pentru că eşti fostul numărul unu WTA şi ai câştigat toate cele grand patru Grand Slamuri anterior, ți se garantează wild card la orice eveniment WTA sau ITF alegi.

— Da! exclam. Acum mai vii de-acasă.

— Poți să îți alegi turneele la care vrei să participi. Trebuie să completăm nişte acte, dar nu va fi nicio problemă să te înscriem ca wild card la Australian Open peste trei luni.

— O să fiu cap de serie?

— Nu! îmi răspunde Ali. Acum, toate punctele pe care le-ai obținut în trecut au devenit irelevante. Până în momentul de față, nu ai o poziție în clasament. Dar asta e valabil doar până începi să câştigi, adaugă ea cu un zâmbet.

Mă şi văd, trei luni de acum încolo, stând pe terenul verde şi dur de la Melbourne[66], privind peste fileu la adversara mea, indiferent cine va fi fiind aceasta. Aproape că pot auzi mulțimea şi simți tensiunea care pluteşte în aer.

A trecut mult de când nu am mai jucat într-un turneu şi aproape de trei ori pe atât de când n-am mai jucat fără să fiu cap de serie.

Chestia asta mă face să mă înfior de parcă aş fi o adolescentă care se uită la muntele pe care nu l-a escaladat încă, fiecare meci fiind un pas mai aproape de vârf. A trecut atât de mult timp de când nu am mai simțit durerea perfectă a ascensiunii!

Următoarea declarație a fost dată publicității de Carrie Soto, prin intermediul agentei sale, Gwen Davis.

Pentru publicare imediată 11/10/1994

CARRIE SOTO SE ÎNTOARCE

Revin pe teren, după retragerea din activitatea sportivă, pentru a participa în sezonul 1995 la evenimente din cadrul celor patru Grand Slamuri – Australian Open în ianuarie, French Open în mai, Wimbledon în iunie şi US Open în august – şi a-mi apăra

[66] Înainte de 1988, Australian Open se juca pe terenuri cu iarbă, dar de atunci au fost folosite trei tipuri de suprafețe de teren dur: Rebound Ace, de culoare verde, până în 2007, Plexicushion, de culoare albastră, din 2008 până în 2019, şi GreenSet, de asemenea albastru, din 2020.

recordul mondial care mă recunoaşte a fi sportiva cu cele mai multe titluri de Grand Slam la simplu.

O felicit pe Nicki Chan pentru realizările din lumea tenisului, însă dominația sa a luat sfârşit.

M-am întors!

Soto revine pe terenul de tenis pentru a o învinge pe Chan

Los Angeles Daily
12 octombrie 1994

Campioana la tenis Carrie Soto, în vârstă de 37 de ani, cunoscută odinioară sub porecla „Halebarda”, şi-a anunțat intenția de a reveni în activitatea competițională pentru a-şi apăra recordul mondial în ceea ce priveşte câştigarea celor mai multe titluri de Grand Slam la categoria simplu. O veritabilă forță a naturii, Nicki Chan, în vârstă de 30 de ani, este o figură proeminentă a tenisului feminin din 1989, când Soto s-a retras din activitate, după ce câştigase de-a lungul carierei un număr record de titluri de Grand Slam, respectiv 20. Supranumită de fanii tenisului „Bestia”, Chan a egalat recordul luna trecută.

Soto este de mult timp un personaj controversat al lumii tenisului, fiind cunoscută pentru limba ascuțită şi strategiile nemiloase în ceea ce le priveşte pe adversarele de pe teren. Dacă fosta glorie a tenisului ar câştiga un Grand Slam, ar deveni cea mai vârstnică sportivă din istoria tenisului care ar reuşi această performanță.

„Îi salut revenirea”, a declarat Nicki Chan în cadrul unei conferințe de presă care a avut loc ieri, întrebată fiind ce părere are despre intenția lui Soto. „Am privit-o

cu admirație pe Carrie Soto întreaga mea carieră. Ar fi o onoare să joc împotriva ei încă o dată."

Întrebată dacă este de părere că Soto ar putea să o învingă, Chan a părut mai degrabă amuzată. „Ei, bine, asta rămâne de văzut, nu-i aşa?", a răspuns tenismena.

Transcriere

SportsNews Network
Wild Sports, cu Bill Evans
12 octombrie 1994

Bill Evans: Aşadar, avem parte de ceva iureş venind dinspre lumea tenisului mondial feminin. Jimmy, ce ne poți spune? Carrie „Halebarda" Soto se întoarce? Ce înțelegem din asta?
Jimmy Wallace, editor SportsSunday: Cu siguranță este un eveniment neaşteptat.
Evans: Puțin spus „neaşteptat". Soto şi-a încheiat cariera după ce a căzut dramatic în clasamente la sfârşitul anilor '80.
Wallace: Da, aşa este. Deşi cred că ea ar pune asta pe seama problemelor pe care le-a avut cu genunchiul. Care de atunci s-au rezolvat.
Evans: Dar au trecut de atunci – cât? – cinci ani? Cinci ani lungi în tenisul feminin.
Wallace: Desigur! Şi în tot acest timp am fost cu toții martori ai evoluției lui Nicki Chan.
Evans: Şi ai apariției unui nou tip de tenis.
Wallace: Da, cred că ai dreptate. Tenisul feminin a evoluat şi nu mai înseamnă doar serviciu şi voleu. Acum vedem mai multe jucătoare care lovesc de pe linia de fund, jucătoare mult mai puternice. Soto a fost întotdeauna o dansatoare – agilă şi grațioasă pe teren.

Chan este o brută – aproape ca o jucătoare de box. E dură.
Evans: Mai poate Halebarda concura, având în vedere stilul de joc practicat astăzi?
Wallace: Rămâne de văzut. Cred însă că mai este ceva foarte important de remarcat.
Evans: Ce anume?
Wallace: Nu doar că Soto are un stil de joc învechit, bătrânesc – ea însăşi este bătrână. Nicio altă jucătoare de tenis nu a mai câştigat un Grand Slam la această vârstă, aproape de patruzeci de ani.
Evans: Şi se mai pune o întrebare: chiar vrem să o vedem revenită pe teren? Nu e chiar cea mai... plăcută ființă, nu-i aşa?
Wallace: La o adică, nu i se spune Halebarda degeaba...
Evans: Aşa că poate vine la Melbourne şi e trimisă acasă rapid. Şi apoi face un lucru elegant şi se retrage din nou.
Wallace: Cred că e foarte posibil, Bill. Doar timpul ne-o va spune. Altfel, Chan va trebui să o doboare.

Tata citeşte prea multe pagini sportive de prin gazete şi se uită prea mult la ştiri.

— Absurd! exclamă, aşezat la masa la care luăm micul-dejun. Felul în care dau de înțeles că nu poți câştiga...

Iau o înghițitură de smoothie. Felul în care este prezentată revenirea mea pe teren mă deranjează, dar nu pot face nimic în privința asta. Când am hotărât să joc tenis profesionist, pare-se că am semnat şi un contract care le dă voie oamenilor să spună tâmpenii despre mine până o să închid ochii.

Tata continuă să citească ziarul.

— Cred că oamenii ăştia ar trebui să îşi reamintească despre cine anume vorbesc, bombăne el.

— Exact aşa cred şi eu.

Tata se întoarce spre televizor, care are sonorul dat pe mut.

— Stai aşa! zice şi se ridică să dea sonorul mai tare. Vorbesc despre tine la *Morning in America*.

Îmi îndrept privirea spre televizorul din bucătărie.

Prezentatorul de la ştiri, Greg Phillips, vorbeşte uitându-se direct în cameră şi având undeva, chiar deasupra umărului, o imagine cu mine de la Wimbledon. Nu pot să-l sufăr. M-a intervievat de cel puțin 12 ori de-a lungul anilor şi mă întreabă în mod constant despre lungimea fustelor. Am intrat într-o discuție în contradictoriu, la un moment dat, pe la mijlocul anilor ’80, când a spus că dețin recordul pentru cel mai mare număr de trofee de Grand Slam din tenisul feminin. L-am corectat chiar atunci, în direct, subliniind că dețin recordul pentru cele mai multe trofee din *tot* tenisul.

— Ai fi zis că a terminat-o cu sportul! zice Greg. Dar campioana americană Carrie Soto se întoarce în tenisul feminin pentru a-şi apăra recordul în materie de Grand Slamuri. Soto s-a retras din activitate acum cinci ani şi, la 37 de ani, cât are acum, va fi *cea mai bătrână* sportivă din circuit. Cu toate acestea, a pretins cu îndrăzneală că va câştiga cel puțin un turneu anul acesta, o performanță care, dacă se va ține de cuvânt, o va transforma în prima femeie din Era Openurilor care va câştiga un titlu chiar dacă se apropie de patruzeci de ani. Indiferent cum vor evolua lucrurile pentru ea, va fi un an sălbatic în tenisul feminin acum, că Halebarda s-a întors.

Mă duc să închid televizorul chiar când Greg anunță o pauză comercială şi apare sigla emisiunii. Apoi, chiar când mâna mea atinge butonul, îl aud limpede ca lumina zilei pe prezentator spunându-i cuiva:

— Pe bune? „S-a întors Halebarda”? Poate ar trebui să spunem „S-a întors scorpia!” pentru că asta e, de fapt.

Apoi am parte de un feedback supărător, sunetul unei femei icnind şi de timp mort când regia taie microfonul. O secundă mai târziu, apare o reclamă în care un adolescent cotrobăie prin frigider, împingând cât colo chestiile mov pentru că vrea Sunny D.

Închid televizorul şi mă uit la tata. Acesta mă priveşte la rândul său, cu ochii larg deschişi.

— Cumva Greg Phillips tocmai m-a numit scorpie pe postul național de televiziune? reuşesc să îl întreb într-un final.

Tata e roşu la față, iar gâtul i se înroşeşte şi mai tare de la o secundă la alta.

— A făcut-o, nu-i aşa? insist, încremenită. Tocmai a spus despre mine că sunt o scorpie.

Tata se ridică de la masă şi aruncă ziarul cât colo.

— Adică..., îngaim. Ştiam ce crede lumea. Totuşi... nu m-am aşteptat să o spună cu glas tare.

Tata îşi pune mâinile pe umerii mei.

— *Pichona*, începe el cu o voce imploratoare. Ascultă-mă cu atenție!

— Nu ar trebui să mă surprindă şi, cu toate astea, o face. Cu ce diferă asta de orice alt lucru pe care l-au spus despre mine?

— Pentru că e lipsit de respect. Iar tu ți-ai câştigat dreptul de a fi respectată. Dar ascultă cu atenție, *hija*, pentru că vorbesc serios!

— *Bueno!* îi răspund, privindu-l în ochi.

— La naiba cu ei! Du-te şi câştigă fiecare afurisit de meci, şi arată-le că nu îți pasă de părerea lor şi că nu pleci nicăieri!

ÎNCEPUT DE NOIEMBRIE

Două luni şi jumătate până la Melbourne

Eu şi tata ne aflăm pe terenul de acasă şi lucrăm la primul meu serviciu.

— *De nuevo!*[67] îmi strigă el.

E îmbrăcat în trening şi stă de cealaltă parte a fileului.

— *Necesitás ser mucho más rápida, hija!*[68]

A pus un coş de cumpărături plin cu mingi de tenis în dreapta mea. Scot una, pregătită să servesc din nou. O să stăm aici toată ziua, la fel ca atunci când eram doar o copilă. O să ţintesc în cutia aia cartonată de lapte până când o să fie mulţumit.

De o lună, de când mă antrenez, jocul pare că mi s-a îmbunătăţit. Îmi simt muşchii devenind atenţi. Am câştigat în viteză şi, pe zi ce trece, am tot mai multă forţă. Serviciul meu e rapid – uneori atinge şi 193 de kilometri pe oră. Controlul asupra mingii şi acurateţea loviturilor sunt excelente. Tatei îi e din ce în ce mai greu să estimeze unde o să aterizeze mingile servite.

Şi totuşi...

Nu mai am trupul de la 29 de ani. Nu mai alerg la fel de rapid. Obosesc mult mai repede. Sunt mai înceată când mă răsucesc. Uneori, în timp ce sar, îmi simt cartilajul de la genunchi. Când joc contra unui tun de mingi, nu ridic întotdeauna racheta pe cât de rapid ar trebui. Şi chiar şi

---

[67] „Din nou” (în orig., în lb. sp.).

[68] „Trebuie să fii mai rapidă, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

când reuşesc să o fac, este mai dificil. E nevoie de mai mult efort.

Zilele astea, cam prin a doua oră de antrenament, simt că încep să obosesc. Balansez mai mult şi mai puţin controlat. Urmărirea mingii este mai dezordonată. Pare că loviturile mi s-au mai înmuiat.

Şi, când se întâmplă asta, îmi pierd controlul mai iute. Încep să ratez mai multe lovituri, devin frustrată, gândesc prea mult. E de-a dreptul înnebunitor să munceşti atât de mult pentru un rezultat mai puţin impresionant. Să joc tenis cu trupul pe care îl am acum e ca şi cum aş încerca să tai o friptură cu un cuţit neascuţit.

În timp ce stau pe linia de fund şi trimit încă o minge dincolo de fileu, mă gândesc la Björn Borg. A fost cel mai bun tenismen din circuit în anii '٧٠, dar când a revenit în activitatea competiţională în urmă cu trei ani, nu a fost în stare să câştige nici măcar un singur set. Un campion mondial, un etalon! Şi acum, uită-te la el!

Unde dracului mi-a fost mintea?

Există un motiv pentru care voi doborî un record mondial în eventualitatea că voi câştiga un Grand Slam la vârsta mea: pentru că nimeni nu a mai reuşit să o facă vreodată.

Nimeresc din nou cutia de lapte. De vreo zece servicii nu am mai ratat-o.

— *Excelente!* mă laudă tata în timp ce ia cutia şi o mută într-un alt loc, mai departe. Vreau să văd că nimereşti patru din cinci care să treacă direct pe lângă mine, în colţ. *Vamos!*

— *Sí, papá!*

Arunc mingea în aer şi o trimit dincolo de fileu, chiar în vârful cutiei de lapte, care cade încă o dată. Mă uit la tata, care însă nu mai e atent la mine. Gwen îşi parchează Benzul pe alee.

Las racheta jos, apoi iau un prosop şi beau o înghiţitură de apă în timp ce Gwen se apropie de noi.

— Gwen! spune tata cu o voce bubuitoare în vreme ce îi iese în întâmpinare şi o cuprinde într-o îmbrăţişare.

Care-i treaba cu îmbrăţişatul? De ce ar vrea cineva să îşi lipească trupul de al unei alte persoane pentru a saluta? Ajunge dacă faci un semn cu mâna; o strângere de mână e mai mult decât suficientă.

— Javi! îi răspunde Gwen, îmbrăţişându-l la rândul ei.

— Eşti radioasă, ca întotdeauna! o complimentează tata.

— Oh, încetează, Javier! zice Gwen, apoi se întoarce spre mine: Am veşti!

— Care probabil că sunt proaste, altfel ai fi sunat la telefon, îi răspund.

— Carrie, nu ai de unde să ştii! intervine tata.

— Nu, are dreptate. Sunt aici ca să îi ofer susţinere.

Mă aşez pe bancă.

— Despre ce e vorba?

— Avem probleme în a găsi pe cineva cu care să te antrenezi.

— Serios?

Gwen ia loc lângă mine.

— Am sunat... pe aproape toată lumea din WTA.

— Cu siguranţă vreuna dintre jucătoarele mai tinere vrea să înveţe o şmecherie, două de la mine, îi răspund. Ai precizat că vor fi beneficii de ambele părţi? Nici Ingrid Cortez?

Ochii lui Gwen fug de colo-colo.

— Ingrid este de părere că, fiind numărul patru mondial, nu are nimic de câştigat făcând schimb de mingi cu tine.

Tata izbucneşte în râs.

— Reverul ei e cumplit, motiv pentru care le oferă adversarelor şanse să câştige serviciul. E o copilă!

— Şi restul jucătoarelor din turneu? întreb.

— Ştii, cred că jucătoarele care n-au jucat până acum împotriva ta sunt probabil un pic intimidate. Iar cele care au jucat...

— Mă urăsc, continui fraza.

— Ei bine, cred că au resentimente în ceea ce te priveşte.

— Pentru că le-am făcut fundul arşice şi o să li-l fac din nou? o întreb.

— Ştii, ai un fel de... a-ți pune adversarele la pământ. Eşti conştientă că felul tău de a câştiga nu a fost întotdeauna pe placul oamenilor.

— Data viitoare când o să şterg pe jos cu cineva pe teren, o să-mi amintesc să mă prefac „şocată că mi-a ieşit în cale" şi că „ar fi putut să câştige oricare"! îi răspund.

Gwen izbucneşte în râs.

— Bine, dar, între timp, trebuie să ne gândim că nu prea mai avem opțiuni.

Îmi îndrept privirea către tata.

— Într-un fel, e amuzant, nu-i aşa? îi zic. Am 37 de ani, şi tot nu vrea nimeni să joace cu mine.

— O să îți facem rost de o parteneră de antrenament obişnuită! vine el cu soluția. Nu e ca şi cum înainte am avut nevoie să ne antrenăm cu jucătoare profesioniste.

— Dar vreau să ştiu exact cum stau înainte să ies pe teren, insist. Nu e ca înainte. Este... Trebuie să joc împotriva colegelor mele. Să văd dacă mai pot să le țin piept. Trebuie să fac asta aici, pe un teren particular. Înainte să ies şi să joc în fața întregii lumi.

Gwen încuviințează cu un semn din cap.

— Ai întrebat-o pe Nicki? zic.

— Adică să îi cer lui Nicki să se antreneze cu tine?

— Nu!

— OK, bine! spune Gwen, apoi adaugă: Ali are o idee.

Mă uit la ea şi îmi dau seama că nu a condus atâta până aici doar ca „să îmi ofere susținere”. E aici ca să *îmi propună* ceva.

— Despre ce e vorba?

— Am un client mai vechi care e în aceeaşi barcă, să zicem, cu tine, îmi răspunde Gwen.

— Cine Dumnezeului e în aceeaşi barcă?

Gwen izbucneşte în râs.

— Un jucător cu care am lucrat pe vremuri, care face lucrurile ca pe vremuri şi care vrea să facă o ultimă încercare. Iar voi doi v-ați putea ajuta unul pe celălalt.

— Despre cine vorbeşti? Ilona Heady? Abia dacă are 30 de ani.

— Nu! îmi spune Gwen. Nu e vorba despre Ilona.

— Ilona o să joace cu mine?

— Ai învins-o pe Ilona la Monte Carlo în ’88 şi apoi le-ai spus reporterilor că a fost „jenant de uşor”, aşa că nu, Ilona nu vrea să se antreneze cu tine.

— Chiar *a fost* jenant de uşor. Mi-a fost jenă pentru ea. Se cheamă *empatie*.

— Aşadar, despre cine e vorba? intervine tata.

— Doar... te rog, încearcă să cântăreşti bine ce urmează să îți spun!

— Hai odată!

— Bowe Huntley.

N-am mai auzit de Bowe Huntley de când ne-am culcat împreună la Madrid, iar el nu m-a mai sunat niciodată.

— Cu siguranță, glumeşti! vine replica mea.

— Omul ăla este o ruşine pentru tenis, adaugă şi tata. Tipul care urla la arbitri? Care îşi arunca racheta?

— Bowe nu mai bea. A divorțat anul trecut. Trece printr-o perioadă în care... reflectează. Şi, în ciuda lucrurilor pe care le-ai putea crede despre crizele lui, este un jucător de tenis

foarte talentat. Chiar şi acum. Acesta însă va fi ultimul lui an în ATP.

— E mai bătrân decât mine! remarc.

— Are 39 de ani.

— N-a mai câştigat un Grand Slam de aproape un deceniu, îi amintesc lui Gwen.

— Da, este adevărat! Dar mai câştigă câte un titlu pe ici, pe colo. Şi e un tip OK. A părăsit agenția pentru a merge la YRTA acum vreo zece ani, dar am păstrat legătura. Nu e chiar aşa cum pare.

— Da! zice tata. Probabil Carrie îl ştie... bine.

Îi arunc tatei o privire urâtă.

— OK, ține asta pentru tine!

Gwen se uită la mine.

— Ideea e următoarea: dacă nu e confortabil pentru tine, nu o face! Dar dacă vrei un jucător pe care să îți încerci puterile... Bowe e omul tău.

— L-ai întrebat deja?

— Doar nu era să îți propun asta fără să ştiu dacă va accepta.

Mă întorc spre tata.

— Putem să facem rost de un partener de antrenament. La o adică, putem încerca doi la unu, ca să te facem să alergi pe tot terenul.

Iau în calcul şi varianta asta. Mă imaginez devenind din ce în ce mai încrezătoare în timp ce mă pregătesc pentru Melbourne jucând împotriva unor amatori. Pentru a fi apoi bătută măr de oricine din cadrul circuitului. Gândul la asta mă doboară.

Pe de altă parte însă nu vreau să dau ochii cu Bowe Huntley. Şi asta mă doboară.

— Nu ştiu! îngaim un răspuns. Trebuie să mă gândesc la asta.

Mai târziu în seara aceea, îmbrăcată în pantaloni de trening şi cu un sifon în mână, mă aşez pe canapea ca să urmăresc *Spitalul de urgenţă*, când sună telefonul. Amuţesc sonorul televizorului chiar în timp ce începe genericul.

Îmi las băutura jos şi ridic receptorul, aşteptându-mă să fie tata care să îmi spună că a rămas fără hârtie igienică sau şampon şi să îmi ceară cu împrumut.

E însă Bowe.

— Oh, bună! îl salut.

— A trecut mult timp!

— Da! Cred că da!

— Ei bine, îmi pare rău că sun atât de târziu! se scuză. Gwen zice că ai vrea să ne antrenăm împreună, şi mi-am dat seama că, dacă o să facem asta, trebuie să venim cu un plan cât de curând posibil.

— Practic, mă împiedici să mă uit la noul meu serial preferat, dar hai, putem sta de vorbă!

Bowe izbucneşte în râs.

— Te uiţi la *Spitalul de urgenţă*? Ce se întâmplă?

— Habar n-am! Stau de vorbă cu tine în loc să mă uit pentru că eşti de părere că e OK să suni oamenii la 10 seara.

— Bine, aştept! îmi zice.

— Vrei să îţi spun ce se întâmplă în *Spitalul de urgenţă*? Nu poţi să deschizi televizorul?

— Stau la o prietenă drăguţă pe care abia am cunoscut-o şi care nu crede în existenţa unui televizor în casă.

— Sfinte Dumnezeule! îi răspund. Nici nu ştiu cine e mai catastrofal: tu sau ea? Mă întorc spre televizor, apoi adaug: Dr. Lewis discută cu Carter. Fac o pauză scurtă, după care îl întreb: Chiar vrei să îţi povestesc ce se întâmplă cadru cu cadru în tot episodul?

— Oarecum! Reluarea nu o să se difuzeze decât în vară.

Mă aşez pe canapea, picior peste picior.

— Bine, în regulă! Acum au adus un adolescent în sala de operații. Şi, iată! Iată-l pe George Clooney!

— Îmi place doctorul Ross.

— Mie îmi place de cel care nu suportă rahaturile. Cum îl cheamă?

— Benton.

— Da, ăsta e preferatul meu!

— Bineînțeles că el e! comentează Bowe.

— De-asta m-ai sunat? îl întreb. Ca să îți povestesc *Spitalul de urgență*?

— Nu! Vreau să ştiu dacă o să facem într-adevăr chestia asta. Gwen a zis că nu eşti chiar încântată de idee.

— Am spus doar că vreau să mă mai gândesc.

— Păi, şi ce mai e de gândit?

— Nu ştiu, Bowe! De-asta am nevoie de timp.

— Trebuie să *te gândeşti* la ce trebuie să *te gândeşti*?

— Încerc să fiu foarte atentă în legătură cu orice o să fac în următoarele câteva luni.

— Uite ce e! replică Bowe. E o idee bună! Ne putem ajuta reciproc. Tu ai nevoie de cineva care să te ajute să fii din nou în formă. Eu am nevoie de cineva care să mă ajute...

— Să îți aminteşti cum e să câştigi un meci? îl întreb.

Rămâne tăcut preț de câteva clipe, apoi îmi dă replica:

— Ştii, nu eşti chiar aşa de fermecătoare pe cât crezi că eşti.

— Dacă îmi amintesc corect, tu eşti cel pe care oamenii ar trebui să îl considere fermecător.

— Şă ştii că o mulțime de oameni *chiar* mă consideră fermecător.

— Frumos din partea lor!

— Iar eu îmi amintesc asta despre tine: fiecare propoziție care îți iese pe gură e tăioasă ca o sabie.

— Mda, poate că de-asta te-ai culcat cu mine şi pe urmă nu m-ai mai sunat.

Izbucneşte în râs.

— Ce tâmpenie!

— Aşa s-a întâmplat!

— Ba nu! Se prea poate să îmi fi petrecut cea mai mare parte a anilor ’80 beat şi incapabil să îmi dau seama în ce turneu jucam, dar lasă-mă să lămuresc un lucru, Soto! Înainte să pleci din camera mea de hotel la Madrid, ți-am spus „O să te sun!”, iar tu ai zis „Asta rămâne de văzut!” Şi îmi amintesc bine asta, pentru că m-am gândit „Uau! E aşa grozavă”, dar şi „Nu vrea să mă mai vadă”.

— Oh, şi ar trebui să cred că ți-am frânt inima?

— Nu! Deloc! Pur şi simplu, nu vreau să pretinzi că sunt vreun afemeiat, pentru că nu sunt.

— Dar eşti un afemeiat! Toată lumea o ştie!

Bowe este acum unul dintre cei mai amendați tenismeni din istorie. Odinioară însă a fost şi unul dintre cei mai buni tenismeni din istorie. A câştigat 11 titluri de Grand Slam – cele mai multe la Australian Open şi US Open, la începutul anilor ’80. A fost unul dintre jucătorii cu cel mai bun retur pe care i-am văzut. Era şi zgomotos, chipeş şi te făcea să îți pierzi mințile. Şi aproape toate femeile din turneul WTA ştiau că trebuie să stea departe de el – motiv pentru care niciuna dintre noi nu a făcut-o.

— Ei bine, ideea e că nu încercam să te bag în pat.

— Ei, da, clar! Oricum, toată lumea din ambele circuite crede că eşti un nemernic.

— Iar despre tine se spune, pare-se, că eşti o scorpie.

Izbucnesc în râs.

— *Nemernicul şi scorpia*, toamna asta, la NBC!

Bowe râde tare, iar eu nu mă pot abține să zâmbesc.

— Aşadar, ce spui? Vrei să jucăm împreună? Da sau nu? mă întreabă. Glezna mea e praf. Încheietura nu şi-a revenit după operația de acum doi ani. Spatele mă termină. Sunt cel mai bătrân jucător din turneu. Dar încă mai e ceva foc în

mine. Şi ştiu că la fel e şi în cazul tău. În afară de asta, ştiu cum joci, Soto. Ştiu că eşti cea mai bună afurisită de jucătoare de tenis. Puțin îmi pasă cât ai stat departe de terenul de joc. Dacă pot să lovesc câteva mingi cu tine – dacă pot învăța de la tine –, vreau să o fac!

Mă uit prin cameră, gândindu-mă, căutând cu disperare un motiv pentru care să îl refuz. Totuşi, adevărul este că Bowe reprezintă cea mai bună şansă a mea de a-mi rafina jocul la timp, iar acesta trebuie să fie cel mai important lucru. Acesta trebuie să fie lucrul care le pune în umbră pe toate celelalte.

— Bine! îi spun. Accept! Când te întorci în oraş?

— Luni, joc la Frankfurt; după asta, vin direct acasă, în Los Angeles. Ce zici dacă am începe în duminica în care mă întorc? Vin eu la tine!

— Sună bine! O să vină şi Javier. Dar la tine? Cu cine te antrenezi acum? Tot cu Gardner?

— A, nu! Pete îl antrenează acum pe Washington Lomal, dintre toți. Sunt doar eu acum. Fără antrenor.

Las tăcerea să zăbovească prea mult între noi. Bowe o destramă după câteva clipe:

— E-n regulă! Mi-a fost alături cât de mult a putut. Ştiu cine sunt, Soto! Ne vedem săptămâna viitoare!

După ce închid, rămân cu receptorul în mână, incapabilă să îi dau drumul.

MIJLOCUL LUI NOIEMBRIE

Două luni până la Melbourne

Sunt afară, pe teren, făcându-mi încălzirea. Este 8.30 dimineața.

Aerul e proaspăt şi răcoros. Soarele a început deja să ardă. Mă tot uit peste umăr, la drum, întrebându-mă când o să-şi facă apariția Bowe.

Tata umblă încolo şi încoace pe tuşă.

— A întârziat deja două minute.

— Poate că toată chestia asta e o greşeală! îmi dau cu părerea.

Îşi întoarce capul în direcția mea.

— Mie mi s-a părut că implicarea lui Bowe e o greşeală din secunda în care Gwen a venit cu propunerea asta.

Mai trec câteva minute, timp în care mă ridic şi îmi încălzesc umerii şi brațele, aruncând încă o privire către drum. Tata se uită la mine.

— Eşti neliniştită! remarcă. N-ar trebui. Loviturile tale au o viteză pe care jucătoarele de mijloc nu o pot atinge. Desigur, Chan nu intră în discuție. Cred că nici Cortez sau Antonovici. Dar asta e! Eşti mai rapidă decât erai săptămâna trecută. Îți ascunzi frumos loviturile. Şi ai doar o lună şi jumătate de antrenament. Joci deja la un nivel superior!

Îl ațintesc cu privirea.

— Şi, cu fiecare zi ce trece, eşti tot mai bună, adaugă. N-ai observat?

Dau drumul umărului şi mă îndrept de spate. Are dreptate! La un moment dat în carieră, am încetat să mai gândesc aşa, concentrându-mă doar pe clasamente şi recorduri. Însă nu acestea au fost adevăratul meu țel. Clatin din cap, punându-mi ideile în ordine, uimită, pentru o clipă, de cât de uşor mi-a fost să uit idealurile de bază cu care am crescut.

Oamenii se poartă de parcă nu ai putea în veci să îți uiți numele, dar, dacă nu eşti pe fază, e posibil să te îndepărtezi incredibil de mult de tot ce ştii despre tine, până în punctul în care încetezi să recunoşti ce se şopteşte pe la colțuri.

— În fiecare zi joc mai bine decât am făcut-o cu o zi în urmă, spun.

Tata încuviințează.

— Atunci, nu trăi în viitor, *cariño*! Nu juca primul meci de la Melbourne cu luni înainte de a fi ajuns acolo. Nu ştim încă ce fel de jucătoare vei fi în ziua aceea.

— O să fiu cu două luni mai bună decât sunt azi!

Pe alee opreşte un jeep din care coboară Bowe. Pare mai îmbătrânit şi mai cărunt decât ultima oară când l-am văzut, obosit – ca un portofel de piele care s-a uzat şi crăpat pe la cusături. Ne vede şi ne face un semn cu mâna în timp ce se apropie de teren.

Tata mă bate uşor pe spate.

— Hai să vedem de ce mai e în stare golanul ăsta! A întârziat deja 10 minute.

— Fii drăguț, tată!

— O să fiu drăguț în fața lui, ştii asta, dar e dreptul meu de la Dumnezeu să mă plâng de el pe la spate.

Una dintre cele mai mari nedreptăți ale acestei lumi false în care trăim este credința că femeile se trec odată cu înaintarea în vârstă în vreme ce bărbații cumva câştigă în prestanță.

Bowe însă îndepărtează rapid orice resentimente aş avea. Arată ca dracu' şi îl bat măr în două seturi.

Când meciul se încheie, se aşază pe jos, holbându-se la racheta pe care o ține în mâini.

— M-ai demolat! îmi zice.

— Fiica mea este una dintre cele mai bune jucătoare de tenis din lume! îi aminteşte tata.

— Da, ştiu! îi răspunde Bowe. Totuşi...

Tata îşi dă ochii peste cap, apoi merge în casă pentru a mai aduce nişte apă. Mă aşez lângă Bowe.

— Pentru mine a fost o zi chiar o zi bună. Nu o să te mint, îi spun.

Bowe ridică privirea. Ochii lui căprui sunt foarte mari şi căscați, iar părul îi e tuns scurt, cu fire argintii strecurându-i-se pe la tâmple. Are pielea arsă de soare. Au trecut 10 ani necruțători.

— Ai jucat bine! îmi zice. Nu eşti chiar aşa de departe de Carrie pe care o ştiam eu.

Sunt surprinsă de generozitatea lui. Eu, una, nu aş da dovadă de ea dacă aş fi în locul lui.

— Mulțumesc! Încă mai sunt multe lucruri de făcut. Încă îmi pare că alerg prin noroi.

Încuviințează cu o mişcare din cap.

— Ştiu ce zici!

— Şi nu e suficient să fiu *bună*. Nu e suficient nici măcar să fiu grozavă. Trebuie să fiu...

— Trebuie să fii mai bună decât ai fost vreodată ca să le poți înfrunta pe femeile alea, intervine Bowe. Le-am văzut pe câteva dintre ele. Chan e o asasină, dar şi Cortez e mortală.

— Ştiu! îi răspund, încordându-mă toată.

— Uite, sunt ani de când mă confrunt cu situația asta, concurând împotriva unor oameni care au, practic, jumătate din vârsta mea. Unele dintre femeile cu care vei da piept sunt cu 20 de ani mai tinere decât noi. Au genunchi sănătoşi, noi-nouți – direct din fabrică. Totul la ele e nou – nici măcar o fractură.

— Chestia asta nu mă ajută...

— Inimi noi, de asemenea. Nu au fost distruse, nu au mâncat bătaie din nou şi din nou. Inimile noi bat mai repede.

— Nu mă...

— Ştii cum e inima mea...? Ba nu, sufletul. Ca o saltea veche pe care s-a sărit prea mult, iar acum, dacă pui mâna pe ea, rămâne o adâncitură permanentă. Aşa e sufletul meu acum. Ca o saltea mare şi veche care îşi arată fiecare gaură.

— Întotdeauna ai fost atât de priceput la a-ți plânge de milă?

Izbucneşte în râs.

— De ce crezi că beam atât de mult?

Îmi întorc privirea de la el şi las o minge de tenis să se rostogolească, urmărind-o cum se îndepărtează tot mai mult pe teren.

— Ascultă! îi zic. Nu pot să progresez dacă nu o faci şi tu. Trebuie să joc cu cineva bun, iar asta trebuie să se întâmple *acum*. Aşa că termină cu văicăreala şi încearcă să joci cum trebuie!

Bowe îmi evită privirea.

— Nu ştiu ce să zic. Poate ar fi mai bine să faci treaba asta cu altcineva. Cineva din WTA.

Oftez.

— Nu e chiar aşa de simplu.

Mă uit la fileul care se unduieşte în bătaia brizei, apoi din nou la Bowe.

— Nimeni din WTA nu vrea să joace cu mine.

Bowe face ochii cât cepele.

— Vorbeşti serios?

— Bowe, am auzit chestia asta de destule ori. N-am nevoie să o mai aud şi din gura ta. Nimeni nu mă place – pricep.

Bowe îmi surprinde privirea.

— Eu te-am plăcut întotdeauna.

Îmi dau ochii peste cap.

— Să simți atracție față de mine şi să mă placi sunt două lucruri diferite.

Ochii săi zăbovesc asupra mea.

— Aha! zice el. Uau!

— Ce-i?

— Eu... Ai dreptate!

— Nu ştiai asta? îl întreb, clătinând din cap. Ai aproape 40 de ani. Cât de atrofiat emoțional poți fi?

Bowe se uită la mine şi se încruntă. Are însă delicatețea de a nu sublinia că râde ciob de oală spartă.

— De ce te întorci? mă întreabă. De ce te supui la toate astea?

Ridic din umeri.

— Pur şi simplu, nu pot... Nu o pot lăsa să aibă asta.

Bowe încuviințează din cap.

— Tu de ce o faci? îl întreb. De ce nu te laşi?

— Nu ştiu! îmi răspunde oftând. Poate că ar trebui să o fac.

— Dar încă nu ai făcut-o. Trebuie să existe un motiv.

— Presupun că da!

Se ridică şi se scutură de praf. Întinde mâna ca să mă ajute, dar mă ridic singură.

— Hai să jucăm încă o dată! Două din trei. Nu o să câştig niciun turneu dacă joc cum am jucat în dimineața asta. Şi sincer, nici tu nu o să o faci.

— Eşti sigur că vrei să joci din nou împotriva mea? îl întreb în timp ce mă îndrept spre linia de fund. Poți să înduri ruşinea de a pierde în fața unei femei de două ori într-o zi?

— Ți-am spus, Carrie, nu eşti aşa de fermecătoare pe cât crezi că eşti.

— OK! zic, ridicând din umeri. Dar nu cred că sunt fermecătoare defel.

Doar pentru că Soto poate nu înseamnă că şi trebuie

De John Fowler

Editorial, Departamentul Sport
California Post

S-au spus multe despre revenirea lui Carrie Soto. În interviul ei pentru SportsPages de săptămâna trecută, Carrie pare să creadă că are şanse mari să câştige luna viitoare la Melbourne. „Mulți oameni cred că sunt nebună. Totuşi, am făcut multe lucruri excepționale de-a lungul carierei. Amintiți-vă asta!" Ca şi cum ne-ar lăsa vreo clipă să uităm aşa ceva!

Soto nu este decât una dintre celebritățile disperate care nu pot trăi fără lumina reflectoarelor. Ai fi sperat că până acum a trecut mai departe şi şi-a întemeiat o familie sau îşi conduce fundația. Dar nu. Ea e din nou pe teren.

De-a lungul vieții, mi-a fost dat să văd cum mulți oameni din lumea sportului pe care îi iubesc s-au transformat în complexe maşinării de publicitate la nivel industrial, crescând astfel campioni care nu s-au dovedit defel a fi modele adevărate pentru ceilalți. Mă gândesc, de exemplu, la Tonya Harding şi Pete Rose. Scriu aceste rânduri în timp ce țara aşteaptă cu sufletul la gură să descopere ce fel de om este cu adevărat O.J. Simpson.

Se pare că cel mai bun lucru pe care îl putem spera este ca legendele noastre să nu devină nişte paravane obsedate de propria persoană care promovează răcoritoare, pantofi sport şi ceasuri.

Dar pe cine surprinde? Aceasta nu este decât consecința naturală a punerii chipurilor sportivilor pe cutiile de cereale Wheaties cu atâția ani în urmă. Când se retrag din activitatea competițională, nu suportă să fie ca noi, restul, care nu ne vedem mutrele decât în fotografiile de familie şi oglinzi. Tânjesc după un alt tip de afiş.

Curând, Carrie Soto ne va arăta cu siguranță ce înseamnă cinci ani de pauză pentru corpul unui jucător de tenis. Eu însă sunt mai curios să aflu ce i-au făcut aceşti cinci ani de pauză creierului ei.

Pare că acum lucrurile stau mai rău decât atunci: e mult mai absorbită de propria persoană şi mai nesocotit de ambițioasă.

Totuşi, dacă iese un spectacol de calitate, cine sunt eu să stau în calea lui? Un lucru vă spun însă: când jucătorii dau un astfel de exemplu într-un sport al gentlemenilor, nimeni nu câştigă!

De ce sunt recunoscătoare pentru Carrie Soto

Scrisoare din partea editorului

Helene Johannes
Vivant Magazine

Când aveam vreo 11 ani, mama m-a rugat să mă aşez la masă şi mi-a explicat că de acum sunt prea mare ca să mă mai iau la trântă în curtea din spate cu frații mei mai vârstnici.

„Nu se mai cade!" mi-a spus. Şi-a mai îndulcit dojana, pregătindu-mi un cidru de mere cald. „De acum înainte, am nevoie de tine aici, înăuntru, cu mine, ajutându-mă cu cina."

În seara aceea, am stat la masa din bucătărie, urmărindu-mi cei trei frați mai mici cum se luptă în timp ce eu curățam cartofi.

Mama a murit de mult, iar acum eu şi frații mei suntem adulți, dar aş minți dacă aş spune că amintirea felului în care mi-am pierdut modul preferat de a-mi petrece timpul în compania fraților mei – hârjonindu-ne

în aerul răcoros al toamnei şi ascultând foşnetul frunzelor în timp ce îl atacam pe unul dintre ei – nu m-a durut.

Bărbaţilor li se permite să-şi trăiască copilăria la nesfârşit. În schimb, femeilor li se aminteşte adesea că au treburi de făcut.

Şi iat-o pe Carrie Soto, care îndrăzneşte să joace!

Am simţit entuziasm când am auzit anunţul ei de luna trecută. Şi nu doar eu cred asta; atât de multe dintre prietenele mele sunt de acord: Carrie Soto trăieşte visul pentru noi toate, revenind pe teren pentru o ultimă înfruntare.

În timp ce aşteptăm să descoperim ce ne rezervă anul 1995, jurnaliştii noştri s-au concentrat luna asta pe ce e nou: ingenuele, debutantele şi emisiunea The Young Turks. Avem articolul de pe copertă cu o vedetă în ascensiune, Cameron Diaz, un material despre planurile pe care şi le-a făcut Aaliyah şi un interviu cu Ethan Hawke şi Julie Delpy, vedetele următorului film regizat de Richard Linklater, Înainte de răsărit.

Cu toate acestea, aş vrea să îmi rezerv un moment pentru a-i elogia pe cei din generaţia anterioară care aleg să rămână în luptă.

Ştim că este foarte posibil ca anul viitor Carrie Soto să nu câştige nici măcar un titlu şi că poate s-ar cuveni din partea ei să recunoască asta încă de pe acum, scutindu-ne de situaţia jenantă de a pretinde că lucrurile stau altfel. Nimeni nu poate nega ravagiile pe care le face timpul asupra trupului unui sportiv, indiferent cât de nedrept este. Carrie va fi doar o umbră a Halebardei care domina terenul în anii ’80. Dar nu asta e ideea.

Este dreptul ei să se distreze, să continue să joace. Să nu ajute la pregătirea cinei.

Eu, una, sunt bucuroasă că şi-l exercită.

DECEMBRIE 1994

O lună şi jumătate înainte de Melbourne

Pentru moment, încetez să mai citesc paginile de sport din ziare. În schimb, dimineața, îmi beau smoothie-ul, îmi mănânc migdalele şi citesc tabloidele. Cindy Crawford şi Richard Gere divorțează, ceea ce într-un fel mă şochează, deşi nu ştiu de ce.

Îmi plac revistele de scandal. Nu mă mai pot sătura de deliciosul şuvoi de informații despre cine se culcă cu cine şi cum îşi botează copiii. Este unul dintre beneficiile faptului că viața mea amoroasă nu mai ajunge pe coperta revistelor. Acum pot citi articolele astea la micul-dejun fără nicio frică. O clipă de pace într-o zi altfel chinuitoare.

După micul-dejun, în fiecare dimineață, fac sport. Apoi, după-amiaza, am antrenament. Şi apoi, seara, puțin după ora 17, luminile se aprind, apare Bowe şi jucăm în aerul răcoros.

La început, câştigam de fiecare dată. Dar jocul lui Bowe se îmbunătățeşte rapid, prea rapid. Curând, ajung să înving numai când jucăm două din trei. Bowe începe să câştige când jucăm trei din cinci, lucru care îmi aminteşte cu cruzime că trebuie să îmi sporesc rezistența.

Acum, azi, Bowe joacă mai bine decât a jucat vreodată. Serviciul lui e precis şi concentrat unde trebuie. Loviturile lui mă surprind. Mi-a distrus serviciile de mai multe ori astăzi.

— Ăsta! strigă tata la el din partea opusă a terenului. Ăsta e tenismenul pe care voiam să îl văd.

— Poftim? îi strigă Bowe înapoi.

— Am spus că ăsta e tenismenul pe care voiam să îl văd, repetă tata.

Bowe încuviințează şi apoi serveşte. Suspectez că l-a auzit pe tata de prima oară, dar pur şi simplu nu a ştiut cum să răspundă.

Eu şi Bowe jucăm până aproape de ora opt, când el se furişează către o victorie. Am început să mă clatin în ultimul set, trimițându-mi forehandurile departe şi reverele direct în fileu.

Nu e nevoie ca tata să îmi zică ceva. Îmi dau seama ce gândeşte când îi surprind privirea. Dacă o să joc aşa la Open, sunt terminată.

Bowe îşi împachetează lucrurile.

— Aşadar, pe mâine? mă întreabă.

Am stabilit să facem o ultimă sesiune de antrenament înainte să pornească spre turneul ATP. O să jucăm un pic şi la Melbourne, înainte de debutul turneului – ca să ne obişnuim cu vremea şi terenurile. Tata a plănuit deja în care zile o să fac antrenamente, meciuri de probă sau o să mă odihnesc. Practic, pentru luna decembrie poate să îți spună ce o să fac, pe minute, la sfârşitul lui ianuarie.

— Pe mâine! îi răspund.

— O să fiu disponibil doar pentru antrenamente, nu meci, îmi zice Bowe. Amândoi avem nevoie să facem ceva exerciții în ceea ce priveşte serviciul. Reuşesc mai bine să îți parez serviciile. Simt că reverul meu e mai precis. Dar serviciul... încă trebuie...

— Trebuie să lucrezi la primul serviciu o săptămână întreagă! intervine tata. Forma în care eşti acum e jalnică, având în vedere ce poți face.

— Tată!

— Nu, e în regulă! spune Bowe.

— Fireşte că e în regulă! o ține pe a lui Javier. Pentru că ştii că am dreptate. Nu ar trebui să foloseşti o poziție de servire precisă. Nu ai nevoie de forță. Ai nevoie de precizie, ai nevoie...

— Dar am folosit poziția asta de servire toată viața. De-asta pot să îi pun cu botul pe labe pe ticăloşi ca Randall.

— Randall nu mai joacă tenis de şapte ani. Şi nu mai pui cu botul pe labe pe nimeni.

— Aşadar, încotro bați? întreabă Bowe, ridicând tonul.

— Păi, poate că ar trebuie să exersezi poziția de servire platformă. Încă mai ai forță. Ți-ai pierdut însă acurateța. Te bazezi prea mult pe al doilea serviciu. Fă în aşa fel încât prima minge servită să treacă de fileu şi vei câştiga mai mult.

Bowe se uită la tata şi apoi la mine.

— Are dreptate! spun.

— Aha! face Bowe, strângându-şi lucrurile şi îndepărtându-se. Ştiu naibii că are dreptate. Ne vedem mâine-dimineață!

În timp ce maşina lui Bowe se îndepărtează, îi arunc tatei o privire.

— De ce ai făcut asta? îl întreb. Nu eşti antrenorul lui; nici măcar nu îl placi.

Tata clatină din cap dintr-o parte în alta.

— Progresează... progresează semnificativ doar jucând împotriva ta. Iar tu... tu loveşti uneori mingea cu o viteză cu 5-6 kilometri la oră mai mult decât o făceai săptămâna trecută. Mingile pe care ți le trimite se aseamănă cu cele la care te poți aştepta de la Nicki şi Cortez, şi poate şi Antonovici. Iar tu... tu le loveşti mai bine decât ai făcut-o toată toamna, *hija*. Nu vezi asta?

— Adică... aranjamentul nostru funcționează! îi zic.

— Da! îmi răspunde tata. Funcționează!

Când îşi face apariţia în dimineaţa următoare, Bowe abia dacă îi aruncă tatei o privire.

La primul lui serviciu însă recurge la poziţia de servire platformă stabilă.

Tata e la marginea terenului şi cugetă. Observ cum abia îşi reţine un zâmbet.

IANUARIE 1995

Melbourne

Mai puţin de o săptămână până
la debutul Australian Open

Eu şi tata ne aflăm deja de două săptămâni la Melbourne. Bowe a tot venit şi plecat, jucând la Hard Court
Championships de la Adelaide şi la Sydney Outdoor.

Simt că îmi lipseşte când participă la un turneu ATP. Sezonul 1995 a început, şi mi se pare o greşeală faptul că nu fac parte din el. Totuşi, nu mai sunt jucătoarea care eram acum 15 ani. Şansa mea de a câştiga este să mă concentrez asupra Grand Slamurilor.

În fiecare dimineaţă, eu şi tata ne antrenăm până la vremea prânzului. Iar apoi, în zilele în care Bowe e în oraş, jucăm împreună o partidă la amiază.

Un fan sau doi ne-au surprins uneori împreună şi s-au oprit, privindu-ne cum alergăm încolo şi încoace. Astăzi însă mulțimea de privitori a sporit considerabil. Cred că sunt vreo douăzeci de oameni care îşi fac de lucru în zonă, încercând să surprindă ceva demn de interes.

Nu pot să nu mă uit la ei. Nu sunt în stare să mă uit la teren, aşa cum ar trebui. Ratez câteva lovituri.

— Putem să îi rugăm să plece? îl întreb pe tata în timpul unei pauze.

Bowe e gata să câştige setul.

— I-am rugat deja! îmi răspunde. Nu ştiu ce altceva mai putem face. Mai ales pentru că îi stârneşte Bowe.

Mă uit la Bowe în timp ce acesta face cu mâna şi se îndreaptă spre mulțime. Îl văd cum semnează un autograf şi face o fotografie. Zâmbetul îi e larg şi aproape sclipitor pe sub şapca de baseball.

În săptămânile din urmă ale turneelor, a jucat câteva meciuri grozave. A urcat chiar câteva locuri în clasament. Mi-a devenit evident acum un element din jocul lui Bowe pe care nu l-am remarcat până deunăzi. Atunci când are alături energia publicului, când toți ochii sunt ațintiți asupra lui, se ridică la nivelul aşteptărilor.

— Hai, Soto! îmi strigă Bowe în timp ce se îndreaptă spre linia de fund, gata să o ia de la capăt.

Mă pregătesc, iar el serveşte – o lovitură rapidă, mortală. Un as.

Mă uit la tata şi văd că are chipul lipsit de orice expresie. Simt cum mi se încordează umerii.

Îmi amintesc mult din vechiul meu stil de joc, de parcă muşchii mi-ar fi înzestrați cu o memorie lungă şi generoasă. Uneori însă pierd controlul asupra balansului sau aleg lovituri greşite. Iar astea sunt semne care demonstrează că nu sunt pregătită pentru un Grand Slam.

De-a lungul a trei ghemuri, Bowe mai face doi aşi. Când trimite un forehand la centru, iar eu lovesc greşit, aproape că arunc racheta cât colo. Mă uit la tata, care e şi mai încordat.

Bowe câştigă şi următorul ghem, făcând 4-1 în setul al doilea. Vreau să opresc meciul. Nu îmi doresc ca toţi spectatorii aceia să mă vadă – ar fi pentru prima oară când dau cu ochii de mine după o absenţă de cinci ani, iar eu sunt *praf*. Îmi vine să turbez de furie. La următorul serviciu, fac dublă greşeală de două ori la rând. La dracu'! La dracu'! LA DRACU'!

Tata mă cheamă deoparte.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu!

— Ba ştii!

— Nu vreau să mă fac de râs în faţa oamenilor!

— Când o să ieşi pe teren, în primul tur de săptămâna viitoare, toată lumea o să fie cu ochii pe tine.

— Mulţumesc, tată!

— Adună-te! Nu ai muncit din greu în ultimele patru luni ca să te îneci la mal tocmai acum.

— Ştiu asta! îi dau replica.

— *Hija*, ori poţi să le înfrângi pe celelalte jucătoare, ori nu poţi. Acela o să fie momentul când o să afli cum stau în realitate lucrurile, şi, din câte te cunosc, nu ţi-a fost niciodată teamă de adevăr.

Respir adânc. Odinioară, adevărul era mereu în favoarea mea.

— Haide! ţipă Bowe. Fără sfaturi în timpul meciului!

— Nu e un meci adevărat, Huntley!

— Ba e, dacă eu îl câştig, Soto!

Trei ore mai târziu, sunt cu Bowe într-un bar aflat în apropiere de arena sportivă. Bowe bea apă minerală cu lămâie, iar eu mi-am comandat un ceai cu gheață.

— Nu trebuia să faci asta! îmi spune în timp ce mă pregătesc să duc paharul la gură. Poți să bei alcool în fața mea.

— Nu te simți tentat?

— Mă simt tentat în fiecare zi. Pur şi simplu... nu e problema ta!

— De ce te-ai lăsat? îl întreb.

— Ce-i asta, terapie? zice şi apoi oftează. M-am lăsat pentru că nu mai vreau să trăiesc ca atunci când beam. Sunt pregătit pentru o viață ceva mai liniştită, mai puțin stresantă, cu mai puține drame. Cu mai puține arestări pentru că m-am îmbătat în public, cu mai mult stat pe acasă sâmbătă seara.

— S-a întâmplat o singură dată, nu? îl întreb. Să fii arestat?

— O dată mi-a fost de ajuns, mulțumesc foarte mult! îmi răspunde.

Soarele bate din față şi mă determină să-mi mijesc ochii.

— Vrei să facem schimb de locuri? mă întreabă Bowe.

Clatin din cap că nu; întotdeauna mi-a plăcut soarele.

Mă uit afară, la după-amiaza strălucitoare. Bat din picior necontenit, incapabilă să mă opresc. Îmi întorc privirea spre Bowe. Cu şase săptămâni în urmă, l-am înfrânt atât de uşor pe terenul de acasă! Dar acum, la Melbourne, când, teoretic, ar trebui să joc mai bine, m-a distrus.

— Noi doi suntem prieteni? îl întreb.

Soarbe din apa minerală şi ridică din sprâncene a mirare. Îşi lasă băutura pe masă.

— Nu ştiu! Poate că suntem prieteni. Sau poate că suntem mai mult colegi?

— Petrecem mult timp împreună.

— Muncind.

— Ajutându-ne, îi sugerez.

— Pentru că e bine pentru amândoi.

Dau din cap şi iau o gură din ceaiul cu gheaţă.

— Te porţi ca şi cum n-ai mai fi avut vreun prieten! remarcă Bowe.

Îmi dau ochii peste cap.

— Am avut un prieten odată.

Bowe are o anume strălucire în ochi. Cunosc zâmbetul ăla, ştiu cât de drăcesc este.

— N-am avut prea mulţi. Ce întreb eu este: suntem apropiaţi? Putem să ne împărtăşim lucruri unul altuia?

— Habar n-am, Soto. Tocmai ţi-am zis de ce nu mai pun gura pe băutură, aşa că poate... Ce vrei să îmi spui?

— Vreau să te întreb ceva! Din punctul tău de vedere, de ce am dat greş azi?

— N-ar trebui să-ţi spună asta tăticuţul tău?

— Vrei să zici antrenorul meu, care se întâmplă să îmi fie şi tată.

Bowe ridică o sprânceană.

— Mulţi jucători sunt antrenaţi de taţii lor.

— Da, când încep să joace... Dar tu eşti o femeie matură.

Mi se pare interesant că, pentru el, n-a fost o lipsă de loialitate faptul că în ’79 l-am concediat pe tata, renunţând la serviciile lui de antrenor. În schimb, crede că este *copilăresc* să lucrez acum cu părintele meu.

— Păi, măcar există cineva care vrea să mă antreneze, îi răspund.

Lui Bowe îi cade falca şi dă din cap a încuviinţare fără să mai spună nimic. Ia o gură din băutura lui, iar picăturile de condens de pe pahar pică pe masă. E cald afară. Şi va fi şi mai cald pe măsură ce turneul avansează. Ăsta e un avantaj pe care îl am în faţa multora dintre sportivele împotriva cărora voi juca: îmi place căldura, soarele arzător.

— Bine! Vrei părerea mea? Încetineşti în al doilea set, mă lămureşte Bowe. Totuşi, se remarcă o îmbunătățire, dar nu prea mare. Aşa că ştiu un lucru: cu cât te alerg mai mult în primul set, cu atât am mai multe şanse să câştig. Şi exact asta am făcut azi, iar până la al doilea set erai terminată.

Sunt dezamăgită de răspunsul lui. Ştiu deja că rezistența încă este punctul meu slab. Am discutat cu tata despre asta, iar săptămâna viitoare o să fac sprinturi dimineața, ca să pot susține efortul mai mult.

— OK, mulțumesc! îi spun.

— Genunchiul tău pare bine. Dar îți e frică să te sprijini pe el. Pot spune când lovesc o minge mult prea departe pentru forehandul tău – lucru care e uşor de făcut pentru că îți favorizezi forehandul.

Încuviințez din nou; deja ştiu asta. Totuşi, îmi e de ajutor să aud că poate depista aşa ceva, ceea ce înseamnă că şi adversarele mele o pot face.

Mă uit pe fereastră, la oamenii care trec pe lângă bar. Mă întreb câți dintre ei – sau dacă măcar vreunul – au bilete la turneu. Dacă vreunul dintre ei se va afla în tribune, urmărind cum încerc să înțeleg ceva din toate astea. Oare câți dintre ei îmi spun „Halebarda”, dar cu înțelesul de „Scorpia”?

— Totuşi, nimic din ce ți-am enumerat nu e motivul pentru care ai dat greş *azi*, continuă Bowe.

Îi arunc o privire.

— Mai sunt şi alte chestii?

— Ai pus o întrebare.

— Dă-i înainte!

— Ce se întâmplă în mintea ta e de toată jena.

— Poftim? Ce se întâmplă în mintea mea e perfect. Repertoriul meu de lovituri e la fel de bun ca întotdeauna. Încă socotesc loviturile câştigătoare cu trei, patru clipe înainte, iar tu încă te străduieşti să ții pasul cu ele.

Bowe încuviinţează.

— Da, dar nu la asta mă refer.

— Atunci, la ce te referi?

— În anii ’80 erai de neclintit. Ştiai că meriţi trofeul pentru care luptai. Erai neînfricată.

— Nu... nu e adevărat.

— Ei, atunci o mimai mai bine. Ai citit *The Inner Game of Tennis*[69]?

— Aş putea să scriu *The Inner Game of Tennis* de una singură!

— Înţeleg că n-ai citit-o. Pentru că, dacă ai fi făcut-o, tu, dintre toţi oamenii, ai fi ştiut că n-ai putea scrie în veci aşa ceva.

— Asta ce ar trebui să mai însemne?

— Când eşti pe teren – adică, nu sunt în mintea ta, aşa că s-ar putea să mă înşel –, cu fiecare greşeală pe care o faci, pare că te înfurii din ce în ce mai rău. Rişti enorm. Dacă te destabilizez devreme, pot să te necăjesc tot restul meciului.

— Eu..., bâigui şi încerc să nu fiu de acord cu el, dar nu mă pot hotărî ce argumente să invoc; că *nu fac* asta sau că *toată lumea* face asta.

Bowe se apleacă peste masă şi îşi dă băutura din cale.

— Tipul ăsta, cel care a scris *The Inner Game of Tennis*, vorbeşte despre cele două personalităţi care trăiesc înlăuntrul nostru. Sinele 1 şi 2. Sinele 1 spune: „Haide, Huntley! Adună-te!” Sinele 2 este Huntley care ar trebui să se ocupe de treaba asta cu adunatul.

— Până aici am priceput! îi zic.

---

[69] *The Inner Game of Tennis*, lucrare de W. Timothy Gallwey, apărută în anul 1974 şi considerată una dintre cărţile fundamentale ale acestui sport. Cartea, care li se adresează atât jucătorilor profesionişti, cât şi celor amatori, tratează teme cum ar fi combaterea emoţiilor sau a lipsei de concentrare pe teren.

— Sinele 2 este cel care face treaba, corect? Sinele 2 este cel care te va ajuta să câştigi meciul. Sinele 2 este eroul. Sinele 1 nu face decât să ţipe şi să devină frustrat, şi să ţi se pună în cale.

— Înţeleg.

— Uite care-i treaba, Soto! continuă el, iar vocea i se îndulceşte în timp ce se apleacă spre mine. Din punct de vedere fizic, la momentul ăsta, eşti o jucătoare mai bună decât mine. Eşti o jucătoare fenomenală; asta nu s-a schimbat.

— Mulţumesc!

— Dar ai slăbiciuni cu care nu te-ai mai confruntat. Suntem mai bătrâni. Trupurile noastre sunt diferite. Nu poţi să ignori chestiile astea doar pentru că sunt un inconvenient.

— Dar, dacă ne luptăm amândoi cu aşa ceva, ar trebui să fiu în stare să te înving, fiind o jucătoare mai bună decât tine.

— Diferenţa dintre noi doi este că eu am căzut la pace cu limitările mele, iar tu, nu. Simt chestia asta. Simt lupta. O văd pe chipul tău, şi, din cauza asta, eşti uşor de manipulat. Dacă te ameţesc de cap de fiecare dată, dacă reuşesc să te fac să te înfurii pe tine însăţi pentru că nu eşti Carrie Soto care crezi tu că ar trebui să fii, atunci o să te înving de fiecare dată. Iar asta înseamnă că Nicki o să te măcelărească.

Iau o înghiţitură din ceaiul cu gheaţă. Curând, nu mă pot aduna să-mi smulg paharul de la gură. Sorb restul băuturii dintr-o înghiţitură. Şi apoi arunc ridic privirea.

— OK! spun. Mulţumesc pentru sfat! Apreciez!

Bowe se sprijină de scaun, cu mâinile în aer, ca şi cum ar face gestul că se predă.

— Nu întreba dacă nu vrei răspunsul...

— Am spus „mulţumesc”, nu-i aşa? Futu-i!

Bowe izbucneşte în râs.

— Da, aşa ai făcut! răspunde şi loveşte cu palma în masă. OK, o să muşc momeala! Rezolvă-mă acum!

— Nu trebuie să fie „ochi pentru ochi, dinte peste dinte”.

— Nu, vreau să ştiu! Vreau să câştig, Carrie! Vreau o victorie *importantă*. Vreau să fac ceva sezonul ăsta. Vreau să...

Mă priveşte în ochi câteva clipe, apoi se uită în altă parte.

— Vreau să dovedesc faptul că am avut dreptate să rămân în joc atâta amar de vreme. Dacă fac ceva grozav sezonul ăsta, toată lumea va spune „Mulţumim lui Dumnezeu că a rămas prin preajmă!” în loc de... ceea ce spune acum.

— „De ce n-a renunţat?”

— Da, mulţumesc!

Mă gândesc la treaba asta şi apoi mestec bucata de gheaţă rămasă pe fundul paharului.

— Îţi ia prea mult să te încălzeşti. Dacă joci cu cineva precum O’Hara sau Garcia, care intră încălziţi, o să fii la pământ înainte să îţi dai seama ce se întâmplă.

Bowe încuviinţează.

— Ştiu! Ai dreptate!

— Serviciul tău este mai bun acum decât atunci când foloseai poziţia platformă. Dar nu îţi ascunzi loviturile suficient. Pot să îmi dau seama imediat ce ai de gând să faci.

— Cum? întreabă Bowe.

— Piciorul tău este orientat către interior sau exterior, în funcţie de cât de largă e lovitura.

— Ba nu! vine replica lui, clipind şi mişcând din cap.

— Ba da!

— Dar e o nebunie!

— E adevărat!

— OK! spune. A fost... Mulţumesc!

— N-am terminat! Eşti prea leneş. Ar trebui să prinzi mai multe mingi. Pot să strecor orice minge dincolo de tine trimițând-o pur şi simplu mai departe decât alergi tu după ea. Toți cei care joacă cu tine ştiu că eşti bătrân. Ştiu că ai probleme cu spatele. Primul lucru pe care îl vor face va fi să trimită mingea cât de departe de fiecare dată. Trebuie să îți conservi energia, pricep asta. Dar, dacă vrei cu adevărat să câştigi, trebuie să fii pregătit să mori pentru a ajunge să pui mâna pe minge, Huntley. Iar tu nu eşti dispus să o faci. Aşa că nu vei câştiga niciun meci important!

Strânge din fălci, iar buzele-i formează o linie subțire. Arată de parcă e gata-gata să se ridice de la masă. Mă încearcă o umbră de dezamăgire pentru că, la fel ca majoritatea bărbaților, e slobod la gură, dar, la o adică, nu poate suporta atunci când i se pune oglinda în față.

— Nu-i vina mea că nu poți accepta să ți se aducă vreo critică! îi spun.

Îşi pleacă ochii şi fixează masa. Se zgâieşte vreme îndelungată la inelul de apă pe care băutura lui l-a făcut pe micul petic de carton care îi face reclamă unei beri pe care nu o poate bea.

— Îți mulțumesc! îmi spune într-un final, când îşi ridică privirea la mine. Cu toată sinceritatea ți-o zic. Îți mulțumesc!

— Oh! îngaim. OK, bine... Păi, cu plăcere!

Se apleacă peste masă şi îşi păstrează tonul şoptit:

— Vreau să câştig dracului, Carrie! Vreau ca mulțimea să îmi scandeze numele şi să ştiu că, pentru o clipă, sunt cel mai bun din lume. Pentru ultima oară!

Nu îmi pot reține un zâmbet.

— Mi-ai luat vorba din gură!

Transcriere

Sports Australia
SportsLine cu Stephen Mastiff

Stephen Mastiff: Întorcându-ne o clipă la simplu feminin, pe cine să stăm cu ochii, colega?
Harrison Trawley, editor SportsPages Australia: Ei bine, pe Nicki Chan, evident. Toată lumea se aşteaptă să o vadă în finală. De asemenea, o să fiu cu ochii pe Ingrid Cortez şi pe Nataşa Antonovici. Sunt bucuros să descopăr nişte mişcări rapide şi îndrăzneţe la ea. Şi cred că jucătoarele care lovesc cu forţă, cum ar fi Odette Moretti, din Italia, vor avea o participare bună.
Mastiff: Observ că nu ai spus nimic despre Soto.
Trawley: [râde] Nu, nimeni nu va fi atent la Soto. Dar, dacă vrem să vorbim despre sportivele americane, Carla Perez ar putea să profite de moment.

MIJLOCUL LUI IANUARIE

Seara de dinainte de Australian Open

Stau împreună cu tata în grădina interioară a apartamentului meu de hotel, privind oraşul şi discutând despre tragerea la sorţi care a fost anunţată puţin mai devreme, astăzi. Sunt în grupa a şaptea. În primul meci voi juca împotriva cehoaicei Madlenka Dvořáková, în

vârstă de 22 de ani. Jucăm chiar în prima zi pe Rod Laver Arena, cel mai important teren.

— Nu e un accident, zice tata. Faptul că te-au pus pe terenul central, iar adversară îți este o jucătoare slab cotată în clasament. Nu eşti printre favorite, dar, cu toate astea, sunt pe urmele tale.

Clatin din cap.

— Pur şi simplu ştiu că o să le aducă bani. Să mă țină în turneu cât se poate de mult.

Privesc la crâmpeiul de Melbourne pe care îl putem vedea din hotel şi care include şi râul Yarra, care taie oraşul. De câte ori n-am stat afară, cu ochii ațintiți asupra acestei ape, în diferite etape ale vieții mele – ca debutantă, ca challenger sau chiar campioană! Acum e vorba de o revenire. Sunt deopotrivă uimită să mă aflu din nou aici şi absolut convinsă că, de fapt, n-am părăsit această lume niciodată.

— O să ieşi mâine pe teren, continuă tata, şi o s-o bați, *no le vas a dar tiempo ni de pensar*[70].

Inspir scurt, imaginându-mi exact opusul celor spuse de tata. Dacă mâine pierd chiar din primul tur? Dacă toată treaba asta se sfârşeşte înainte chiar să înceapă? Simplul gând este atât de umilitor, încât mă ia cu amețeală.

Sună telefonul, iar țârâitul lui mă face să tresar. Intru în dormitor ca să răspund.

— Alo?

— Succes mâine! îmi urează Bowe.

— Şi ție!

— Zdrobeşte-o dracului! Fă-o să sângereze!

— Aşa o să fac! Şi tu la fel!

---

[70] „N-o să-i laşi timp nici măcar să gândească” (în orig., în lb. sp.).

— Putem să o facem! adaugă Bowe. Cel puțin, tu poți să o faci. Ştiu asta.

— Îți mulțumesc! îi spun, aproape înecându-mă cu propriile cuvinte.

Dintr-odată, mă simt ruşinată de faptul că emoția din glasul meu e atât de uşor de depistat.

— Bănuiesc că asta e! Nu mai e loc de întors!

— Nu, presupun că nu! îmi răspunde. Dar tu nu te-ai întoarce din drum nici dacă ai putea să o faci, Soto!

AUSTRALIAN OPEN
1995

Când mă trezesc de dimineață, am în oase un zumzăit pe care nu l-am mai simțit de ani buni. E surprinzător acest semn al unei bucurii neaşteptate.

E încă devreme când mă dau jos din pat. Soarele nu a răsărit. Mă încearcă sentimentul că am controlul asupra situației; e ceva ce simt uneori când mă trezesc înainte de restul lumii. Am senzația că stă în puterea mea să stabilesc cum vor decurge lucrurile, că țin totul în palmă.

Mă pregătesc pentru o scurtă alergare. Îmi arunc pe mine o pereche de pantaloni scurți şi un tricou şi mă încalț cu adidaşi. Cobor în hol. Înainte să ies pe uşa din față a hotelului, femeia de la recepție mă opreşte.

— Domnişoară Soto?

— Da?

Vreau să ies la alergare.

— Ce este?

— A sosit un pachet pentru dumneavoastră, îmi răspunde şi îmi întinde un plic cu bule; observ imediat că adresa expeditorului este cea a lui Gwen.

Rup plicul la un capăt. Înăuntru e o cutie de cadouri nu mai mare decât o carte. Deasupra, un bilet cu inconfundabilul scris de mână al lui Gwen.

Dacă cineva poate să facă asta, tu eşti aceea.

Melodia 1

G.

Deschid cutia de cadouri, iar înăuntru descopăr un player cu o pereche de căşti conectate şi un CD deja înăuntru. *Caribou,* de la Elton John. Mă uit la primul cântec şi izbucnesc în râs.

— Domnişoară Soto? întreabă femeia, împreunându-şi mâinile.

— Da?

— V-ar deranja prea tare dacă aş îndrăzni să vă cer un autograf?

Oftez, dar apoi îmi amintesc că, în clipa asta, sunt mulţi oameni care şi-ar dori să mă târăsc într-o ascunzătoare, aşa că adopt o expresie amabilă.

— Nu, nu e nicio problemă! îi răspund.

Femeia îmi oferă o bucată de hârtie şi un stilou.

— Oh, vai, domnişoară Soto, e... e pur şi simplu incredibil! îmi spune. Vă mulţumesc din suflet!

Iau stiloul şi mâzgălesc *Doboară-i pe toţi! Carrie Soto*, apoi îi înapoiez hârtia.

— Vă mulţumesc din suflet, domnişoară Soto! repetă ea. Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră de când aveam 13 ani şi aţi câştigat aici în ’85. Am fost atunci în tribune, alături de tatăl meu. Şi el vă iubeşte.

— Adică nu te deranjează că sunt o scorpie arogantă şi ambiţioasă?

Recepționera izbucnește în râs.

— Nu! Nu mă deranjează.

— O să câștig astăzi! îi spun.

— N-am nicio îndoială.

Fac un semn din cap în chip de salut, iau playerul din cutie și îmi pun căștile pe urechi. Bat ușor cu palma în birou și zâmbesc la ea în timp ce mă îndrept din nou spre ușă. Apăs pe butonul *play* și încep să alerg.

Aproape instantaneu, aud familiarul și percutantul riff al piesei „The Bitch Is Back”[71].

Alerg pe trotuarul de lângă hotel. Mă strecor printre oameni ieșiți la o cafea și părinți care împing alene cărucioare. Când dau să cotesc, iar Elton John ajunge la refren, știu – o simt în felul în care sângele îmi pompează prin vene – că sărmanei Madlenka Dvořáková până aici i-a fost.

— Toți ochii vor fi ațintiți asupra primului tău serviciu, pentru că vor vrea să vadă cine ești la 37 de ani. Să o dai gata de la bun început! îmi spune tata chiar în fața vestiarului. Bagă spaima în ea, mă auzi? Bagă spaima în toți!

Încuviințez cu o mișcare din cap în timp ce mă holbez la zgârieturile de pe pantofii mei sport Break Points. În dimineața asta i-am ales pe cei albi cu linii verzi, ca să se asorteze cu maioul alb și cu fusta de tenis.

În clipa de față – împreună cu tata pe hol, așteptând să ieșim – mă simt ca pe vremuri. M-am întors pe câmpul de luptă după ani în care nu am știut cum să trăiesc pe timp de pace. Acesta este singurul loc în care mă simt în largul meu.

---

[71] „Scorpia s-a întors.”

Îmi iau racheta şi o răsucesc în mână. Tot braţul începe să îmi pulseze, gata să fie folosit.

Pentru o clipă, găsesc desfătare în zgomotul înfundat al arenei care răzbate prin pereţi. Împreună cu tata, mă las copleşită de liniştea acestui moment, când încă avem întrebări şi deocamdată nu trebuie să trăim cu răspunsurile.

— *Te quiero mucho, pichona!* îmi spune.

Deschid ochii.

— Ştiu! Şi eu te iubesc!

— Hai, du-te!

Mă priveşte în ochi cu o intensitate pe care nu am mai sesizat-o de ani întregi, poate chiar de când eram copil.

— Şi arată-le cine e Halebarda, Scorpia – sau cum or mai vrea să îţi spună, nu contează! Arată-le că nu te pot opri! Şi că nu e treaba lor să stabilească cum să-ţi spună. Carrie Soto s-a întors!

Respir profund, apoi îmi şterg vârfurile încălţărilor şi mă îndrept – pas cu pas – către teren.

SOTO VS. DVORÁKOVÁ

Australian Open 1995

Primul tur

Nu e în niciun caz un zgomot asurzitor, dar, în timp ce intru în Rod Laver Arena, aud cum

începe:
„Car-rie, Car-rie, Car-rie!”

Mă uit şi văd pancartele cu numele meu pe ele: „Bine ai revenit, Carrie!” şi „Scorpia s-a întors!”. Zâmbesc când o văd pe cea din urmă şi îi fac un semn femeii care o ține.

Pot doar să îmi imaginez ce spun jurnaliştii de sport în cabinele lor şi ce eufemisme încântătoare folosesc pentru a descrie cât de „bătrână” şi de „impertinentă” sunt. O să fie o mare plăcere să îi fac să vorbească despre victoria mea de azi. Respir adânc, pregătită să transform planul în realitate.

Madlenka Dvořáková pare atât de micuță şi atât de departe! Părul blond şi lung îi este strâns într-un coc. Poartă un maiou bleumarin şi o fustă de tenis asortată. E rezervată şi neliniştită şi, cu toate că mâna dreaptă strânge cu putere racheta, văd că degetele de la stânga îi tremură.

Câştig când se aruncă moneda pentru a stabili cine serveşte prima.

În timp ce mă îndrept spre linia de fund, pieptul începe să mi se zbuciume, iar inima îmi bate cu putere. Mulțimea ovaționează. Mă uit spre loja jucătorilor şi îl văd pe tata aşezându-se.

Se aude izbucnirea difuzorului: „Domnişoara Soto a avut câştig de cauză în urma aruncării monedei şi, ca atare, este la serviciu!” Simt vibrațiile acestui anunț în stern şi cum mă pornesc cu fiecare părticică a corpului în alertă. Următoarea parte o aud în minte înainte de a veni dinspre difuzoare. Ştiu cum se desfăşoară lucrurile, aşa cum ştiu cum mă cheamă.

Arbitri de linie, pregătiți!

— Arbitri de linie, pregătiți!

Jucători, începeți!

— Jucători, începeți!

Sunt pe linia de fund şi ţin mingea în mână. O mângâi cu degetul mare, simţindu-i asprimea în palmă. Apoi o fac să sară din nou şi din nou, până mi se limpezeşte mintea.

Mingea e în aer, trag braţul în spate şi, chiar înainte să o lovesc, ştiu – o simt – că este paralizantă.

Trece şuierând atât de repede pe lângă Dvořáková, încât aceasta abia are timp să păşească spre ea. Primul punct e al meu.

Simt vuietul mulţimii sub picioare, ajungându-mi până în oase. Mă uit la tata, care înclină din cap a încuviinţare.

Câştig primul ghem.

La al doilea, publicul e şi mai sălbatic atunci când am minge de break. Oamenii urlă când câştig punctul şi îmi adjudec al doilea ghem.

Îl câştig şi pe al treilea. Acum am ٣–٠ la ghemuri.

La următorul, Dvořáková se animă un pic şi îl câştigă pe al patrulea, dar amândouă ştim că setul este al meu. Le câştig pe următoarele trei.

„Set câştigat de Soto!”

Unii spectatori aclamă, alţii huiduie. Încerc să nu îi bag în seamă. Rămân concentrată. Nu pot să mă las pe tânjeală.

Pe la mijlocul celui de-al doilea set, loviturile Dvořákovei slăbesc. În schimb, ale mele sunt din ce în ce mai puternice. Poate că e adrenalina luptei sau faptul că m-am antrenat şi mai mult de la discuţia cu Bowe, dar acum simt că am control deplin asupra forţei cu care lovesc. Nu mă las pe tânjeală. Am venit aici pentru a distruge din nou şi din nou.

Încep să zâmbesc în timpul schimburilor de lovituri şi aproape că îmi pierd capul. Sunt încântată de toate sunetele de care mi-a fost dor – strigătele mulţimii, vânzoleala fetelor de mingi care intră şi ies de pe teren, anunţurile arbitrilor de linie care iau decizii.

Câştig chestia asta.

Ultimul meu serviciu din al doilea set zboară pe lângă ea. Sar în aer şi agit pumnul în timp ce mingea aterizează clar între liniile terenului, fără ca Dvořáková să se zărească pe undeva. Primul meu meci şi îl câştig în două seturi!

În timp ce întreaga arenă ovaționează, surprind expresia de pe chipul Dvořákovei. Are falca încordată şi capul plecat. Pare complet uluită de felul în care am învins-o. O jucătoare în vârstă de ٢٢ de ani, clasată în partea de jos în Top ٥٠ şi fără niciun titlu de Grand Slam în buzunar, a presupus că m-ar putea înfrânge.

— Cine vine la rând? strig, cu racheta în mână.

Nu sunt sigură că mă aude cineva din tribune, dar e reconfortant să țipi în vuietul mulțimii.

Când ies de pe teren, tata e în tunel, aşteptându-mă.

— *Excelente!* mă felicită. Perfecțiune întruchipată! Eşti o războinică, o regină!

— Prima din multele...

Tata zâmbeşte, dar nu mai adaugă nimic. Zâmbetul îi e din ce în ce mai larg în timp ce se întoarce şi mă conduce către vestiare şi curând se transformă de-a binelea în râs.

— Ce-i? îl întreb. La ce te gândeşti?

— La nimic! Doar că... doar că asta e partea care mi-a lipsit cel mai mult. Noi doi, în tunel.

În meciul următor, învinge în două seturi o americană pe care nu am mai întâlnit-o niciodată, o femeie pe nume Josie Flores. Când închei meciul cu un as, țâşnesc în aer şi mă învârtesc. Ţopăi pe ambele picioare, de la un capăt la altul al terenului, şi îmi flutur mâinile în aer.

La conferința de presă de după meci, încă sunt agitată, încă sunt încântată. Victoriile mele, nu contează cât de devreme obținute în cadrul turneului, sunt *incontestabile*. Şi aproape că simt absența grijilor.

Lunile de pregătire, lunile de stat noaptea trează şi speriată. Dar acum testul este aici, iar eu excelez la el.

Primele câteva întrebări sunt, ca de obicei, uşoare. „Cum te simți din nou pe teren?" „Te aşteptai să câştigi primele două meciuri?" „Cum e să te antreneze din nou tatăl tău?"

Răspund cu sinceritate:

— Este grozav că a fost posibil să mă întorc! Mă aştept să câştig toate, absolut toate, meciurile în care joc. Eu şi tata suntem recunoscători pentru şansa de a lucra din nou împreună!

Un bărbat într-o vestă tricotată ia cuvântul:

— Carrie, ce le răspunzi unor jucătoare precum Ingrid Cortez?

— Nu cred că înțeleg ce mă întrebi.

— În dimineața asta, după meci, a spus că ar fi trebuit să rămâi pe bancă.

Iată o noutate pentru mine! Am văzut-o pe Ingrid la vestiar – înaltă şi posacă, cu părul alb-blond şi un pas uşor, pe care doar o adolescentă îl poate avea –, dar nu am vorbit mare lucru cu ea.

— Zice că nu auzise de tine decât acum, când ți-ai anunțat revenirea, adaugă bărbatul.

— E ridicol! Toată lumea din tenis a auzit de mine. Jumătate din planetă a auzit de mine.

Mă îndepărtez de microfon după ce termin de vorbit. Apoi mă răzgândesc şi revin.

— Poate să spună câte prostii vrea despre mine, dar lasă-mă să îți explic un lucru: sunt recunoscătoare pentru fiecare femeie care a existat în lumea tenisului înaintea mea. Pe mine nu mă vedeți umblând şi întrebând cine au fost

Original 9[72], nu-i aşa? Nu, pentru că ştiu ce le datorez. Sau ce ziceţi de Althea Gibson, Alice Marble şi Helen Wills? Suzanne Lenglen? Maria Bueno? Ştiu pe umerii cui mă sprijin. Dacă domnişoara Cortez nu ştie, treaba ei!

— Dar, continuă jurnalistul, există vreo fărâmă de adevăr în declaraţia sa? Sunt voci care susţin că întoarcerea ta este o făcătură. Ce le răspunzi?

Aud foşnetul hârtiilor şi cum se reglează microfoanele. Toţi ochii însă rămân la mine.

— Până în momentul de faţă, am dovedit că felul în care joc este remarcabil, îi răspund. În concluzie, lumea e liberă să se văicărească şi să se plângă de faptul că sunt aici, dar adevărul e că mi-am câştigat acest drept.

Mâinile jurnaliştilor sunt în aer. În picioare, la marginea grupului de reprezentanţi ai presei, stă o femeie tânără şi concentrată.

— Ce sentimente te încearcă, gândindu-te la viitoarele provocări? mă întreabă. Revenirea ta pe teren poate fi controversată, dar sunt mulţi spectatori încântaţi să te vadă jucând din nou. În turul următor, oamenii să aşteaptă să lupţi contra Carlei Perez, prima jucătoare care pare să fie înzestrată cu aceeaşi forţă ca tine. Aşadar... cât de optimişti ar trebui să fie admiratorii tăi în legătură cu această întâlnire? Cât de încrezătoare te simţi?

Zâmbesc larg, iar zâmbetul se preschimbă într-un hohot de râs.

— O să o zdrobesc pe Carla Parez şi pe oricare altă jucătoare împotriva căreia voi juca în drumul meu către finală. O să le ţin inimile bătând în palmă.

---

[72] Original 9, nume sub care era cunoscută iniţial WTA (Women's Tennis Association), din care făceau parte jucătoarele Billy Jean King, Julie Heldman, Valerie Ziegenfuss, Judy Dalton, Kristy Pigeon, Peaches Bartkowicz, Kerry Melville Reid, Nancy Richey şi Rosie Casals.

Pentru o fracțiune de secundă, reporterii din sală rămân fără replică.

Doamne, cât mi-a lipsit asta!

Transcriere

SportsHour SUA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: ...şi Bowe Huntley pare să se descurce mai bine decât se anticipase. L-a anihilat pe Greg Simmons în primul tur şi i-a ținut piept chiar şi lui Wash Lomal.

Briggs Lakin: Ceea ce nu e de colo, având în vedere faptul că antrenorul Peter Gardner l-a părăsit pe Huntley ca să lucreze cu Lomal. Cu toate astea, Huntley a fost cel care a ieşit victorios.

Hadley: Revenind la feminin, Nicki Chan se descurcă de minune, ceea ce nu e deloc o surpriză. Cu toate că observăm ceva presiune pe gleznă.

Gloria Jones: Este o tenismenă plină de energie. Tenismenii cu multă energie sunt inclinați să se rănească, ştim asta. Totuşi, Nicki pare să aibă lucrurile sub control.

Hadley: Nataşa Antonovici nu a întâmpinat nici ea rezistență. Dar hai să vorbim despre Carrie Soto! Avem parte de surprize din partea ei. Gloria, ce părere ai? Ai jucat împotriva ei odinioară, nu-i aşa?

Jones: Da, Mark, aşa e! Şi uite cum stau lucrurile: ce am putea spune despre prestația lui Carrie în acest turneu decât că ne-a uluit pe toți?

Hadley: Este fosta campioană mondială. Ar trebui să fim impresionați de faptul că a ajuns până în turul al treilea? Dvoráková, Flores – nu sunt nişte adversare redutabile pe care le-a învins.
Jones: Ei bine, dacă te gândeşti cât de mulți oameni au desconsiderat-o pe Soto înainte să fi pus măcar piciorul pe teren, atunci da, cred că e cu adevărat impresionantă performanța ei.
Lakin: Dar, Gloria, sunt curios, pentru că te consider o jucătoare deosebit de elegantă – ai fost întotdeauna respectuoasă şi politicoasă pe teren –, ce părere ai despre atitudinea pe care o are Soto în momentul de față?
Jones: Te referi la ceva de genul „Cine vine la rând?”
Lakin: Da, adică să strigi „Cine vine la rând?” după primul tur pare un pic sfidător, nu-i aşa?
Jones: Ei bine...
Lakin: Şi apoi, la meciul împotriva lui Josie Flores, a jubilat când a câştigat.
Jones: A dansat pe teren.
Lakin: Şi asta nu înseamnă a jubila?
Jones: Nu ştiu! Dar...
Lakin: Dacă trebuie să revină, bine, zic. Ştii, am fost unul dintre cei care au susținut de la bun început că e dreptul ei să facă asta.
Jones: Da, chiar aşa a fost! Îmi amintesc!
Lakin: Dar nu cumva e cu totul altceva să revină şi apoi să se poarte ca o bestie? „O să le țin inimile bătând în palmă.” Unde este eleganța? Unde este stăpânirea de sine? Acesta este un sport nobil, pentru doamne şi domni educați.
Jones: Nu sunt sigură că sunt de acord cu asta, dar îți înțeleg punctul de vedere, Briggs. Carrie Soto este o

jucătoare zgomotoasă şi aspră. Întotdeauna a fost aşa.
Dacă am crezut că se va înmuia, ne-am înşelat.
Hadley: Din nefericire, Gloria, sunt de acord cu tine în privința asta. Gândindu-mă la ce urmează... Va juca împotriva Carlei Perez.
Iar Perez este o adversară dură. Îi va ține piept Carrie?
Jones: Nu spun nu...
Lakin: Eu am s-o spun: nu aş paria pe ea.

Sunt în camera mea de hotel şi urmăresc meciul dintre Nicki şi Andressa Machado. E la un set în urma ei; scorul este 7-6 în al doilea. Machado serveşte, iar Nicki aleargă pe tot terenul, returnând fiecare lovitură. Nu îmi dau seama cum atâta alergat cu o aşa viteză şi atâta lovit cu o aşa forță nu o istovesc.

Nicki o forțează pe Machado şi obține astfel minge de meci. Machado serveşte jos şi în exterior; Nicki aleargă şi îi răspunde cu un backhand în forță. Mingea zboară pe lângă Machado, aducându-i lui Nicki victoria. Mulțimea aclamă. Comentatorii încep cu linguşelile: „Nicki Chan merge fără probleme în turul trei, de parcă ar fi avut cineva vreodată vreo îndoială."

Nimeni în afară de mine nu pare să observe că Nicki iese de pe teren protejându-şi glezna stângă.

Sună telefonul şi presupun că e tata. Nici lui nu avea cum să îi scape glezna aia. Dar nu e tata, e Bowe!

— Oh, bună! îl salut.

— Am şters podelele cu Lomal! spune Bowe, şi îi simt zâmbetul prin telefon.

— Am auzit! Felicitări!

— Felicitări pentru victoria împotriva lui Flores! îmi răspunde.

— Mulțumesc, mulțumesc! N-a avut nicio şansă.

— Nu! N-a avut. Dar ştiam cu toții asta, nu-i aşa?

— Ce ştiați?

— Că o să te întorci şi că o să fie ca şi cum n-ai fi plecat niciodată.

— S-ar putea să fie puțin cam prea devreme să spunem asta! îi răspund.

— Ai ceva special, Carrie! zice Bowe. Întotdeauna ai avut.

— Şi tu la fel!

— Chiar crezi asta?

— Da, chiar cred!

Rămâne tăcut o vreme – câteva clipe.

— Mai eşti la telefon? îl întreb.

— Da, sunt aici, spune, iar vocea lui devine joasă şi liniştită, aproape ca o respirație. Carrie, dă-mi voie să vin în camera ta!

Îngheț.

— Carrie?

— Da!

— M-ai auzit?

— Da!

— Şi?

— Nu aşa merg lucrurile! îi răspund. Nu aşa!

— Dar ar putea merge aşa, insistă Bowe. Au mers aşa odinioară.

— S-a întâmplat acum mai bine de 10 ani.

— Te rog, nu îmi aminti cât de mult a trecut de atunci!

— Spun doar că... lucrurile sunt diferite acum.

— Şi nu pot fi diferite într-un sens bun? mă întreabă. Cum ar fi ca de data asta să nu îmi spui să nu te mai sun? Iar dacă îmi spui, eu să nu te ascult?

— Bowe, îi zic, clătinând din cap.

Inima mi-o ia la goană, şi imediat îl urăsc pentru că m-a făcut să-mi consum atâta energie pe ceva cum ar fi sexul când trebuie să mă concentrez asupra jocului.

— Nu!

— Bine! spune el, cu vocea mai alertă acum, aproape de tonul normal. Am priceput mesajul! Nu o să te mai întreb asta!

— Perfect! Te rog să nu o mai faci!

— Mult noroc împotriva lui Perez! Sper să am şansa să te văd zdrobind-o!

— Tu împotriva cui urmează să joci?

— Lui O'Hara!

Trag aer în piept un pic prea zgomotos, iar el mă aude.

— Exact aşa cred şi eu! îmi zice.

— Poți să îl învingi! Poți!

— Uuu! îl aud pe Bowe râzând. Începi să vorbeşti precum soră-mea. Doar că eu vreau să vorbeşti precum Carrie Soto!

Mă gândesc câteva clipe.

— O să te obosească. Dacă ajungeți la cinci seturi, eşti terminat! Aşa că nu îl lăsa să ajungă la cinci seturi. Câştigă pe serviciul lui din primul set – asta va fi şansa ta pentru a învinge!

— Da! zice Bowe. Şi eu mă gândeam tot aşa. Că m-am ars dacă ajungem la cinci.

— Bun, rezolvă în trei! îl sfătuiesc.

— Oh, da, pur şi simplu să îl înving pe O'Hara în minimum de seturi? Nu-i aşa că e o nimica toată?

— Poate fi, dacă ți-o doreşti suficient de mult!

— Asta nu e întotdeauna adevărat, Soto! Dar îți mulțumesc! Apreciez încurajările!

SOTO VS. PEREZ

AUSTRALIAN OPEN 1995

Turul trei

E năucitor de cald. Simt broboane de transpirație pe frunte şi deasupra buzei superioare. Mă şterg cu prosopul pe care îl am în mână în timp ce stau pe margine, recăpătându-mi suflul.

În partea opusă a terenului se află Carla Perez. I se spune Baza din Baltimore, iar comentatorii de sport au discutat îndelung despre forța forehandului ei. Însă oamenii ăştia nu l-au simțit niciodată cum l-am simțit eu azi. Este devastator, mingea venind spre mine asemenea unui glonț tras dintr-o armă.

M-a prins nepregătită în primul set. Dar mi-am revenit şi mi l-am adjudecat pe al doilea, ținând piept forței ei şi păstrându-mi unghiurile de abordare precise. Aşadar, acum scorul e 5-5 în setul al treilea.

Merg pe linia de fund. Bat mingea şi apoi mă uit în lungul terenului la Carla, care a luat poziția de aşteptare, aplecată.

Soarele e în spatele meu – îl simt pe gât. Ceea ce înseamnă că ei îi bate în ochi. Servesc o minge înaltă şi rapidă, ştiind că lui Perez îi va fi greu să o urmărească. O pierde din ochi, iar mingea îi aterizează la picioare. Se dă în spate ca să lovească. Returul ei e prea amplu.

Câştig ghemul, ceea ce înseamnă că sunt la doar un pas de a-mi adjudeca setul şi meciul.

Mulțimea începe să aclame. I-am câştigat de partea mea pe mulți din public. O văd când mă uit în tribune.

Şi iată care e faza cu sporturile care se joacă în arene: nu e vorba doar despre cât de bun eşti la sportul respectiv, ci şi de cât de bun eşti la a simți spectatorii atunci când sunt cu tine sau la a-i ignora atunci când nu sunt.

E vorba despre cât de absorbit eşti în momentul în care câştigi, dar şi despre cât de curajos poți fi atunci când curentul e împotriva ta.

În anii '۸۰, eram incredibilă atunci când mulțimea era cu mine. Eram incredibilă şi când nu era. Nu aveam nevoie de dragostea sau de aprobarea oamenilor. Aveam nevoie doar de afurisitul ăla de trofeu.

Din păcate pentru Carla, ea nu are această hotărâre. Nu azi.

Sunt la punct de break după şase servicii.

Carla aruncă mingea sus şi apoi o trimite peste fileu. Vine rostogolindu-se înspre mine. O returnez, țintind marginea terenului, acolo unde nu poate ajunge.

Deodată, tata îşi agită pumnul în aer.

Carla îşi aruncă racheta de pământ. Mă prăbuşesc pe teren, uşurată.

Am ajuns în optimi.

La micul-dejun, în dimineața următoare, Bowe se află afară, în curtea interioară a hotelului, mâncând omletă şi pâine prăjită.

Are o expresie placidă, care îmi aminteşte de suprafața oceanului – pare liniştit, dar ştii că dedesubt există rechini care ucid pui de focă.

Cochetez cu ideea de a face cale întoarsă înainte să mă observe.

A pierdut în fața lui O'Hara ieri. Şi nu a fost doar o înfrângere, s-a lăsat cu vărsare de sânge. Am văzut reluarea, noaptea trecută, pe canalele de sport. „Să vină cineva şi să îi curme suferința lui Bowe Huntley", a zis Briggs Lakin.

Nu-mi permit să stau aici şi să îl consolez. Am un meci asupra căruia trebuie să mă concentrez. De-asta mă întâlnesc cu tata în hol, la ora opt, pentru a merge la antrenamente.

— Ai putea măcar să nu te holbezi! zice Bowe deodată, fără să ridice capul, dar adresându-mi-se în mod evident.

— Nu mă holbam! îi răspund. Încercam... încercam doar să îmi dau seama dacă vrei companie sau nu.

Se sileşte să râdă.

— Încercai să îți dai seamă dacă poți să mă ignori pentru că te temi că eşecul este contagios.

Îl privesc. Arată bine în hainele lui obişnuite – o pereche de jeanşi şi un tricou negru cu buzunar – şi cu părul pieptănat. E ca şi cum aş avea în fața ochilor o cu totul altă persoană.

Îmi iau smoothie-ul şi merg la masa lui.

— Îmi pare rău că ai pierdut!

Iau un scaun şi mă aşez.

— Mulțumesc! E foarte amabil din partea ta, având în vedere că eu, unul, nu aş proceda la fel.

— Adevărat?

— La un moment dat, după ce McEnroe a pierdut un meci în fața lui Borg, nici măcar nu m-am uitat la el restul sezonului pe zgură de frică să nu îmi aducă ghinion.

— Şi ai câştigat? În timpul acelui sezon pe zgură?

Îşi înalță capul.

— Nu!

— La o adică, nu cred că norocul are de-a face cu toate astea, îi zic.

Bowe îşi dă ochii peste cap.

— Dacă n-a fost ghinion faptul că am mâncat bătaie ieri, atunci ce-a fost? Ridică un deget înainte măcar să scot vreun cuvânt şi mă somează: Nu răspunde!

— Tu ai fost de vină! Nu ai pierdut meciul de ieri pentru că te-a lăsat norocul. Ai pierdut pe mâna ta. Pentru că nu ai câştigat pe primul lui serviciu, aşa cum ți-am spus să faci!

— Oh, da, ca şi cum ar fi fost floare la ureche?

Ridic din umeri.

— Ar fi putut să fie. Dacă ai fi folosit poziția de servire platformă pe care ți-a recomandat-o Javier. Dădea rezultat în cazul tău, şi apoi m-am uitat la înregistrarea de aseară şi am observat că ai folosit din nou pinpoint. Ca un tâmpit.

Bowe clatină din cap.

— Ai noroc că plec de aici cu primul avion. În felul ăsta, eşti norocoasă că nu stau prin preajmă ca să văd cum te face bucăți Cortez.

— Oh, du-te naibii! Pur şi simplu încercam să te ajut!

— Să-i spui cuiva *ce ar fi trebuit să facă* nu ajută pe absolut nimeni. Ştii, Carrie, ai o reputație proastă, dar în bună măsură e meritată.

— Sau poate că anumiți băieței sunt prea sensibili.

Se uită în sus la mine şi-şi mijeşte ochii.

— Eşti...

— Cum? îl provoc.

— Toată chestia asta pur şi simplu nu merită! Deloc!

— Ei bine, atunci ai amabilitatea să te duci dracului! îi replic şi mă îndepărtez.

Aproape că nici nu mă uit în urmă în timp ce tata iese din lift cu bagajul meu. Mă caută în mulțime, dar nu mă observă până nu mă îndrept spre el. Are un zâmbet uriaş pe față.

— Oh! zice. Nici nu te-am văzut! Sărbătoreai?

— Să sărbătoresc? îl întreb.

Zâmbetul îi devine şi mai larg.

— Nicki Chan şi-a scrântit glezna în timpul meciului împotriva lui Antonovici. Şi-a luat adio de la restul turneului.

— Nu cred!

Tata încuviinţează cu o mişcare din cap.

— M-aş putea împăca cu asta.

— Da, ai putea!

— O să câştig tot afurisitul ăsta de turneu. În timp ce ea îşi îngrijeşte glezna rănită, pot face ca lucrurile să fie aşa cum ar trebui să fie.

— Da, poţi, *cariño*! spune tata. Dar nu şi dacă vei continua să stai şi să te lauzi în loc să te antrenezi!

Sunt la intrare şi mai am vreo două trepte până la teren. Aud zgomotul mulţimii. Din micul meu punct de observaţie văd o pancartă din fundul arenei pe care scrie: „Mergi în finală, Carrie!”

Sunt trei oameni care stau între mine şi Ingrid Cortez – bodyguardul, tata şi antrenorul alcătuiesc un fel de zonă-tampon între noi două, lucru pentru care nu pot decât să mă bucur.

Ieri a declarat într-unul dintre ziare: „Mă aştept la o victorie rapidă şi decisivă în ceea ce mă priveşte. Voi încerca totuşi ca situaţia să nu fie prea jenantă pentru Soto!”

Ţin racheta în mână şi mă joc cu corzile, asigurându-mă că sunt bine tensionate. Am şapte în trusă. Ţopăi de câteva ori pe vârfurile degetelor de la picioare. Port Break Points roz neon şi o bentiţă de aceeaşi culoare pentru ca părul să nu îmi cadă pe frunte.

Tata îşi pune mâna pe umărul meu. Îi simt greutatea, simt greutatea încrederii pe care o are în mine, dar şi emoţia.

Când am jucat pentru prima dată la profesionişti – în acea decadă şi jumătate în care mi-am croit drum spre vârf şi am rămas acolo cât am putut de mult –, nu am găsit niciun fel

de bucurie în aceste realizări. Câştigam, iar apoi îmi îndreptam atenţia către noua provocare.

Dar acum, în timp ce mă întorc ca să mai arunc o privire mulţimii, ştiu că, în cel puţin o privinţă, am evoluat.

Vechiul meu sine ştie că trebuie să te opreşti – în mijlocul haosului – şi să te bucuri de lumea de lângă tine. Să inspiri adânc, să miroşi crema de protecţie solară şi cauciucul mingii, să laşi briza să îţi sufle pe gât, să simţi căldura soarelui pe piele. În privinţa asta, mărturisesc că îmi place cum m-a îmbătrânit lumea.

Inspir şi ţin aerul în piept. Îmi îngădui un răgaz în care să-mi umplu plămânii şi să mi se ridice pieptul. Şi apoi expir, pregătită de luptă.

Îmi şterg vârfurile pantofilor şi apoi intru pe teren.

SOTO VS. CORTEZ

Australian Open 1995

Optimi

Iau poziţia în spatele liniei de serviciu, aşteptând prima lovitură a lui Ingrid Cortez.

Are 1,82 metri înălţime. Incisivii îi sunt lungi şi ascuţiţi, iar când zâmbeşte, arată de parcă ar fi gata să muşte.

Aruncă mingea în aer şi ţinteşte către extrema dreaptă a terenului. Îi răspund cu o lovitură de pe linia de fund. Ne luptăm pentru punct, care îmi revine. *0-15.*

Alt serviciu, alt schimb. Punctul meu. *0-30.*

Mă uit la tata şi remarc un zâmbet discret.

Cortez serveşte din nou, de data asta mai din scurt, mai strâns. Lovesc de pe linia de fund. Răspunsul ei este mai domol. Câştig punctul. *0-40.* Pot face deja break din primul ghem.

M-a subestimat. Şi ce bucurie să o pun la punct!

Soarele a început să dogorească. Mulțimea murmură. Mă uit către loja jucătorilor, către tata. Face un semn din cap către mine, vrând parcă să îmi transmită să câştig ghemul. Apoi mă uit la locurile de deasupra şi îl văd pe Bowe aşezându-se.

Bănuiesc că şi-a anulat zborul. Şi a venit să mă vadă jucând împotriva lui Cortez.

Privirea mi se îndulceşte în timp ce mă uit la el. „Iartă-mă!" mimează către mine. Încuviințez cu un mic semn din cap.

Îmi mut privirea din nou spre teren. Cortez serveşte înalt un topspin care are o asemenea forță, încât îmi e dificil să prezic unde va ajunge. Cu toate acestea, reuşesc să recuperez mingea cât e sus şi o returnez în adâncul liniei de fund, cam la vreo ٦٠ de centimetri de reverul ei.

— Ghemul merge la Soto! anunță crainicul.

Bowe îmi face un semn victorios cu pumnul.

Câştig setul după următoarele nouă ghemuri.

În timp ce schimbăm terenurile, îi arunc o privire lui Cortez. Cât a trăncănit cum că nu îi e frică de mine, iar eu am zdrobit-o din primul set. Mă aştept să detectez o oarecare anxietate sau îngrijorare, un semn, ceva, că înțelege cu cine s-a pus.

În schimb, când îmi surprinde privirea, zâmbeşte de parcă nimic din toate acestea nu o înspăimântă absolut deloc.

În timpul celui de-al doilea set, loviturile ei devin mai puternice şi mai rapide. Când îi returnez serviciile, simt o

înțepătură în braț. Îmi regândesc strategia, reducându-mi loviturile aşa cum făceam în anii '80, când jucam împotriva Stepanovei. Scot la înaintare Soto Slice-ul.

Funcționează, dar Cortez încă presează. Nici măcar nu profită de loviturile direct câştigătoare atunci când poate. Lobează mingea mult în urmă. Raliurile noastre ajung la 15-16 serii de lovituri.

Lovesc mingea prea lung de câteva ori şi trimit nişte revere în diagonală prea largi. *La dracu'!*

Căldura mă moleşeşte. O simt pe gât şi pe umeri.

Din primele cinci ghemuri ale celui de-al doilea set, Cortez ia patru.

Când schimbăm terenurile, nu arunc nici măcar o privire spre lojă, la tata sau la Bowe. Îmi îngrop capul în prosop şi mă gândesc. S-a dus avântul.

Preia controlul asupra terenului! Nu încetini ritmul acum!

Mă întorc pe teren. Cu fiecare secundă ce trece, Cortez e tot mai îndârjită. Încerc să returnez cu tot atâta foc cât pune ea în lovituri. Îmi las toată greutatea pe umăr, cotul fiind chinuit de suprasolicitare. Când returnez un forehand, racheta mi se crapă în două.

Mulțimea țipă.

În timp ce iau o rachetă nouă, expir profund. *Dacă poate câştiga setul, poate întoarce meciul. Nu o lăsa să câştige meciul! Nu o lăsa! Nu o lăsa!*

Cortez îşi adjudecă al doilea set.

Abia mai pot respira şi sunt plină de sudoare. Durerea de cot mă omoară. Am început să simt junghiuri în genunchi. Torn jumătate din sticla de apă pe prosop, pe care mi-l pun pe cap, dornică să mă răcoresc şi să blochez lumea exterioară.

Trebuie să câştig următorul set. Dacă nu o fac, totul s-a dus pe apa Sâmbetei. Şi nu se poate să se ducă totul pe apa Sâmbetei. Nu încă.

Întotdeauna ai fost bună la asta!

Pun prosopul deoparte şi mă ridic. Îmi scutur capul cu putere. Scutur şi tensiunea din braţe şi din umeri. Mă concentrez. Mă întorc pe teren.

Servesc cu efectul şi precizia pentru care sunt recunoscută. Mingea zboară pe lângă Cortez. Un as. Mulţimea aclamă. Ridic pumnul victorioasă. Îmi croiesc din nou drum spre victorie.

E 5-5 în ultimul set. Îmi şterg sudoarea de pe faţă şi încerc să mă întind fără să îi transmit lui Cortez cât de tare mă doare genunchiul. Nici măcar nu s-a aşezat cât am schimbat terenul. Ţopăie pe vârfurile picioarelor, de parcă ar fi dornică să se întoarcă la joc. Instinctul îmi revine în timp ce o privesc – totul îmi devine mai clar. M-a alergat de colo-colo în al doilea set, făcându-mă să ajung la epuizare, iar acum încetinesc când ea de-abia începe.

Strâng mingea în palmă. Cum de-am greşit în asemenea hal? Cum de-am putut fi atât de proastă? Ca o novice! *Ai făcut exact ceea ce a vrut ea să faci! Iar acum eşti ostenită, exact aşa cum se aştepta toată lumea să fii!*

Mă întorc pe teren, iar Cortez începe să abată o ploaie de lovituri asupra mea, fără vreun semn că ar încetini, făcându-mă să alerg în stânga şi în dreapta, obligându-mă ori de câte ori poate să îmi folosesc backhandul şi ştiind că nu am anergia să fug după minge pentru un forehand.

Alerg şi lovesc cu putere. Câştig puncte. Dar nu contează. Nu pot să câştig pe serviciul ei.

Scorul e acum 5-6. Dacă va câştiga ghemul ăsta, va câştiga meciul.

CARRIE, NU POŢI PIREDE!

Câştig următorul punct. *15-0.*

Punctul merge la ea. *15 egal.*

Punctul merge la ea.

Punctul merge la ea.

Minge de meci.

Servesc jos. Cortez returnează de-a lungul liniei. *Demonstrează-le că nu au dreptate în privința ta!*

Lovesc o scurtă[73]. Pot să întorc situația asta pe muchie de cuțit în favoarea mea.

Îmi returnează şi ea scurt. Mingea sare din nou. Alerg, dar, înainte să ajung la ea, sare încă o dată.

Sunt copleşită de spaimă – ca şi cum cerul s-a deschis şi plouă cu ruşine.

Cortez câştigă. Am terminat-o cu Australian Open 1995.

— Hija, ai ajuns în optimi din primul tău turneu de la revenire! mă consolează tata.

Sunt întinsă în vestiarul antrenorilor cu o pungă de gheață pe genunchi.

— Trebuie să fii mândră de asta.

În câteva clipe o să fac un duş, iar apoi o să mă îndrept spre camera presei pentru un interviu. Cortez e deja acolo – împăunându-se, bag mâna-n foc. Ceea ce e dreptul ei. Până la urmă, a câştigat.

Eu sunt fraiera care a pierdut, iar acum trebuie să iasă în fața tuturor, conştientă că a existat o sportivă care a fost mai deşteaptă decât mine *şi* care a şi jucat mai bine. Ce înrăutățeşte lucrurile e că ştiu, *ştiu*, că nici măcar nu e vorba de o tenismenă mai bună decât mine. Aceasta este cea mai mare povară pe care o am de dus în urma eşecului meu.

— Nu ai răbdare! îmi reproşează tata, clătinând din cap. Şi ştiu că nu e vina mea, pentru că am încercat să ți-o inculc.

---

[73] Lovitură trimisă suficient de încet, încât mingea să cadă foarte aproape de fileu, în terenul advers.

Tu însă nu ai priceput încă faptul că nu poți avea tot ce vrei în secunda în care ți-ai pus-o în minte.

— Pentru moment am să te ignor! replic în timp ce mă ridic şi îndepărtez punga cu gheață. O să merg să vorbesc cu presa despre cum mi-am irosit şansa la titlu. Dar asigură-te că ții minte cuvânt cu cuvânt predica pe care mi-ai pregătit-o ca să mi-o livrezi mai târziu!

— Carolina..., zice tata.

— Ne întâlnim la hotel!

Tata continuă să vorbească, dar nu îl ascult. Mă îndepărtez, trec prin vestiar – pe lângă toate jucătoarele – şi intru direct la duş.

La conferința de presă de după meci, toate camerele şi toți reporterii se reped asupra mea.

— Cortez este o adversară puternică, dar una care probabil nu te-ar fi putut înfrânge dacă ar fi avut înălțimea ta, comentează o reporteriță încă dinainte să mă aşez pe scaun. Ce părere ai?

— Nu am jucat la adevărata mea valoare astăzi. Trebuie să accept asta.

— După trei meciuri victorioase care ți-au marcat revenirea, spune un bărbat, înfrângerea de azi te ia prin surprindere? Ce simți în clipa de față?

— Simt că am jucat prost, iar o gloată de reporteri mă întreabă cum e să o dai în bară. Nu sunt fericită în clipa de față. Evident! O să folosesc acest eşec drept combustibil pentru a juca mai bine pe viitor, aşa cum am făcut-o întotdeauna.

— Dar, la un moment dat, toți jucătorii o iau pe o pantă descendentă în ceea ce priveşte performanța, comentează un alt bărbat. Asta vedem aici?

— De ce nu te duci să le întrebi pe Dvořáková, Flores şi Perez dacă sunt de aceeaşi părere, că sunt pe o pantă descendentă în ceea ce priveşte performanța?

— Ce o să faci acum? mă întreabă o jurnalistă.

— O să merg acasă, o să reîncep antrenamentele şi o să fiu pregătită să câştig la Paris.

— Da, dar zgura este, după cum ne spune istoria, terenul care îți pune cele mai mari probleme, continuă femeia. Ai câştigat la French Open doar o dată, în 1983.

— Da, da! zic. Uitați-vă la mine cum o să câştig din nou, în 1995!

Reporterii continuă să pună întrebări, dar mă ridic de la masă şi ies din încăpere.

Înapoi la hotel, iau liftul şi mă îndrept spre camera mea. În timp ce cotesc, îl văd pe Bowe în hol, alături de valiza lui.

Mă opresc.

— Nu eram sigur dacă eşti genul de persoană care vrea companie atunci când pierde sau genul care vrea ca toată lumea să fugă din calea ei, mă întâmpină el.

— Sunt genul care vrea ca toată lumea să fugă din calea ei, îi răspund.

Încuviințează din cap.

— Am priceput! spune şi îşi înhață valiza. O şterg, atunci.

Mă apropii de el.

— Nu trebuia să îți schimbi zborul!

Se uită la valiză, apoi la mine.

— Trebuia, de fapt... N-am avut nicio şansă în fața lui O'Hara. Dar nu aş fi avut nicio şansă nici în fața celorlalți jucători pe care i-am învins în acest turneu dacă n-ai fi fost tu.

— Dacă nu ne-am fi antrenat împreună?

— Da! Dar şi faptul că... faci asta. Faptul că ai apărut şi ai zis „Încă mai am multe lucruri de dovedit". Randall s-a retras, Stepanova nu mai e. McEnroe. Borg a arătat ca un idiot acolo, pe teren, când s-a întors după atâția ani cu racheta lui de lemn. Dar tu, nu. Tu ai arătat ca un

mercenar. Şi asta... asta cred că mă face să mă simt mai puțin prost. Că măcar am încercat.

Mă sprijin de perete. Bowe se apropie.

— Nu încerca să mă săruți! îl avertizez.

Zâmbeşte şi clatină din cap.

— M-ai lămurit deja cum stau lucrurile. Nu trebuie să continui să mă respingi.

— Bine! Pur şi simplu îți spuneam... să nu o faci.

Încuviințează iar din cap.

— Îmi pare rău că am țipat la tine în dimineața asta! zice el. Aveai dreptate în legătură cu poziția mea. Şi felul în care jucasem.

— Aş fi... Aş fi putut să o spun într-un mod mai delicat.

— *Aş fi putut să o spun într-un mod mai delicat: Povestea lui Carrie Soto.*

Izbucnesc în râs.

— Încotro acum?

Bowe ridică din umeri.

— Ei bine, nu o să joc în Cupa Davis, evident. Dar mă îndrept spre Marsilia şi San Jose. Apoi Memphis. Şi aşa mai departe.

— Îmi lipseşte un pic, îi mărturisesc. Circuitul. Miş-carea constantă, concentrarea constantă. Nu poți să te agăți de un eşec dacă te îndrepți deja spre următorul meci.

— Ai fi putut să te înscrii iar în circuit, ştii asta.

Încuviințez în timp ce îmi ciugulesc pielița unei unghii, fără să mă uit la el.

— Nu sunt încă suficient de bună pentru a domina aşa cum îmi doresc.

— Ai jucat bine azi! Şi mă bucur că am fost de față! Ştiu că nu ai obținut ce îți doreai, dar tot sunt copleşit de ceea ce ai realizat pe teren. Mulți sunt copleşiți.

— Mulțumesc! îi răspund şi apoi încetez să îmi fac de lucru cu pielița şi mă uit în ochii lui. Îți mulțumesc!

— Atunci, se pare că ne vedem la French Open! zice Bowe, cu mâna din nou pe valiză.

Aprob din cap.

— O să fiu acasă, încercând ca până atunci să îmi recapăt forma de luptătoare.

— Iar eu o să fiu pe teren, încercând să scot un iepure din pălărie.

Îmi întinde mâna ca să i-o strâng, iar eu o accept. Sunt surprinsă de cât de caldă este.

Se întoarce să plece.

— Ai cameră? îl întreb. Trebuia să pleci în dimineața asta.

— O să fac rost! îmi răspunde. Nu îți face griji!

Există o canapea extensibilă în zona de living a apartamentului meu. Ştiu însă că, la un moment dat, în toiul nopții, o să bată la uşa dormitorului meu. Sau, şi mai rău, o să mă strecor eu pe canapeaua lui.

Când parcurg scenariul acesta cu ochii minții pe repede înainte, abia suport să îl urmăresc. La un moment dat, el va spune ceva frumos, iar eu voi începe să cred că vorbeşte serios, în ciuda tuturor lucrurilor care dovedesc contrarul. Şi apoi o să înceapă să îmi placă de el sau o să mă îndrăgostesc de el, sau o să încep să simt ceva ce jur că nu am mai simțit niciodată. Şi apoi, într-o zi, când o să fiu prea prinsă în mreje, dintr-un motiv oarecare, el o să înceteze să mă mai placă sau să mă iubească. Iar eu o să rămân cu inima frântă.

— Bine, atunci! îi spun. Mult noroc! Ne vedem la Paris!

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Şi Carrie Soto e out înainte de sferturile de finală. Ce înțelegem de aici?
Gloria Jones: Cred că a fost un meci grozav.
Briggs Lakin: S-a întâmplat ceea ce ştiam cu toții că se va întâmpla; a fost o încercare nereuşită de revenire.
Jones: Da, adică... În cele din urmă, dacă vrea să fie în cărți pentru a câştiga un Grand Slam anul acesta, ți-ai dori să o vezi trecând de sferturile de finală.
Lakin: Dacă nu a ajuns în finala de la Melbourne în condițiile în care Nicki Chan a plecat acasă cu glezna praf, nu are nicio şansă să câştige un titlu de Grand Slam anul acesta. În special odată ce se întoarce Bestia. Şi voi ştiți cu toții că nu sunt cel mai mare fan al lui Chan. Nu pot să suport mârâiturile. Totuşi, este cea mai bună jucătoare din lume în clipa de față. Aşa că asta era şansa lui Soto să înhațe titlul, dar a dat-o în bară.
Jones: Da, sunt de acord cu ultima parte a celor spuse de tine.
Hadley: Hei, ia priviți! Măcar o dată suntem cu toții de acord.
Lakin: Revenind la sferturile de finală, cred că poate câştiga Cortez.
Jones: Exclus! Antonovici o să o oprească.
Hadley: Păi, Chan nu mai e chiar o tinerică. Cine o să preia coroana de la ea când se va retrage? Ar putea fi ocazia potrivită pentru Cortez sau Antonovici. Să câştige un Grand Slam cât nu e ea prin preajmă. Să ne arate cum se prefigurează a fi viitorul tenisului.

În timpul zborului care ne duce acasă, la Los Angeles, tata vrea să recapitulăm ce a mers prost şi ce anume pot face mai bine data viitoare.

— *Sí, pero* am jucat prost, tată! îi spun. Am devenit mândră. Am presupus că ajunsesem la nivelul de pe vremea când jucam, dar nu e aşa. Cortez a scos asta la iveală. Şi acum toţi cei care au văzut meciul ştiu că mă pot doborî.

— *Sí y...*, răspunde tata şi face un semn cu mâna, invitându-mă că continui să vorbesc.

— Aşa că trebuie să lucrez la asta.

Zâmbeşte.

— Trebuie să *lucrăm* la asta. Trebuie să ne gândim la mai multe strategii în cazul fiecărei jucătoare în parte şi să reacţionăm mai repede odată ce înţelegem ce au de gând. De asemenea, trebuie să lucrăm la voleu şi să îl facem mai bun decât a fost vreodată, astfel încât să nu mai fie nevoie să te bazezi pe loviturile de pe linia de fund dacă simţi că începi să îţi pierzi puterile.

Depistez un soi de vioiciune – de încântare – în vocea lui care mă irită.

— Da, dar încetează să mai zâmbeşti când vorbeşti despre asta!

— Nu pot! îmi răspunde, azvârlindu-şi mâinile în aer. Trăim vremuri palpitante. Intrăm în faza a doua. Am învăţat unde putem îmbunătăţi, iar acum o vom face. Soarele străluceşte, păsărelele ciripesc, iar lumea este a noastră!

Suntem totuşi la multe mii de kilometri în aer. Este noapte şi nu-s păsări aici, sus. Doar înfrângere şi diferenţă de fus orar într-o cabină presurizată.

— Da, *está bien*! răspund. *Está bien!*

Aterizăm şi ne îndreptăm spre casă, unde dorm vreo 12 ore. Planificasem să îmi petrec următoarea zi singură, cu draperiile trase şi comandând pizza scumpă. Dar când deschid ochii, mă oblig să mă ridic din pat şi să deschid televizorul. Vreau să capăt o confirmare asupra lucrurilor pe care deja le bănuiesc.

Ingrid Cortez apare pe ecran, ținând în mâini Cupa Memorială Daphne Akhurst[74]. A câştigat finala aia afurisită, învingând-o pe Antonovici.

Pare atât de fericită, stând acolo! Asemenea copilei care şi este, până la urmă – atât de plină de bucurie, de viață şi de înflăcărare! Fața îi străluceşte, iar pielea îi este îmbujorată.

Când am pierdut eu asta? Bucuria succesului? Când a devenit victoria ceva de care *am nevoie* pentru a putea supraviețui? Ceva de care nu mă bucuram, aşa încât mă panichez în lipsa ei?

Înainte să îmi dau seama ce fac; sunt în pantaloni scurți şi în tricou şi bat la uşa tatei la ٨.٣٠ dimineața, într-o zi de odihnă.

Îmi deschide; e în halat şi papuci şi se şterge la ochi. Când mă vede însă se dinamizează imediat.

— Hai să jucăm! îi spun.

— Bine! Lasă-mă un pic să îmi adun notițele despre lucrurile asupra cărora trebuie să lucrăm!

Clatin din cap.

— Nu! Doar noi doi! Să jucăm un meci! De amuzament. Fără antrenamente.

Tata zâmbeşte şi bate din palme a încântare.

— *Me encanta el plan!*[75]

Ridică mâna, gata să batem cuba. Râd şi îi fac pe plac.

---

[74] Daphne Jessie Akhurst (1903-1933), cunoscută în lumea sportului şi sub numele luat în urma căsătoriei, Daphne Cozens, a fost o tenismenă australiană care a câştigat titlul la simplu feminin la Australian Open de cinci ori între 1925 şi 1930, şi a fost pe locul 3 mondial în anul 1928. S-a stins din viață la doar 29 de ani, în urma unei complicații la naştere. În cinstea ei, organizatorii Australian Open au decis ca trofeul competiției să îi poarte numele.

[75] „Îmi surâde planul!” (în orig., în lb. sp.).

— *Dame cinco minutos! Y después jugamos!*[76] spune tata.

Când iese, merge săltat şi rânjeşte. Serveşte primul, iar eu îl bat măr.

FEBRUARIE 1995

Trei luni şi jumătate până la Openul de la Paris

Soarele de-abia se zăreşte pe cer, dar, cu toate astea, sunt deja pe teren, în fața tatei, cu încălzirea făcută.

— Acesta este începutul sezonului pe zgură, îmi spune. Dăm uitării trecutul! Abia aşteptăm concursul de la Paris. *Estamos de acuerdo?*[77]

— *Sí, está bien!* îi răspund.

Înfrângerea de la Melbourne încă mă doare. Singurul lucru care o va vindeca este să câştig la Roland Garros.

După cum au binevoit să îmi amintească mult prea amabilii reporteri, am câştigat la French Open o singură dată. Acum 12 ani. Celelalte 19 Grand Slamuri din cariera mea au fost pe suprafețe dure sau pe iarbă. Iar Roland Garros se desfăşoară pe zgură roşie.

Terenurile cu zgură sunt mai moi; absorb mai mult din forța mingii, ceea ce înseamnă că ritmul este mai domol.

---

[76] „Dă-mi cinci minute! Şi apoi jucăm!” (în orig., în lb. sp.).

[77] „Ne-am înțeles?” (în orig., în lb. sp.).

Jucătorii aleargă mai încet, mingea sare mai încet, dar şi mai *sus*, ceea ce îi oferă adversarului mai mult timp să reacţioneze la loviturile mele. Zgura îmi reduce din avantaj la aproape orice capitol. Îmi neutralizează viteza, îmi distruge acurateţea şi nici măcar unghiurile nu mai au acelaşi efect.

Zgura nu este pentru jucători rapizi. Îi favorizează însă pe cei care lovesc cu putere. Este un joc al muşchilor.

Zgura este tipul de teren pe care excelează Nicki, motiv pentru care sper din toată inima că are glezna prea buşită ca să poate juca.

— Eşti gata să pui osul la treabă? mă întreabă tata, care are o minge în mână.

— *Obvio que sí!*[78]

Îmi aruncă mingea. O prind. Apoi se îndepărtează, îndreptându-se spre alee.

— Ce faci? îl întreb.

Se întoarce către mine, îndemnându-mă cu un semn din mână să îl urmez.

— Astăzi, *hija*, avem parte de o aventură.

Suspin în timp ce îl urmez.

— Poţi să laşi aici racheta şi mingea de tenis! îmi spune.

Îl privesc pieziş.

— Am nevoie de pantofii de alergat?

Clatină din cap dintr-o parte în alta.

— Nu! Nu cred!

— Unde mergem? îl întreb în timp ce deschide portiera de pe partea şoferului de la Range Roverul verde pe care i l-am cumpărat acum doi ani.

— Mai sunt trei luni şi jumătate până la French Open, îmi zice.

---

[78] „Evident că da!” (în orig., în lb. sp.).

Deschid portiera de pe partea pasagerului şi intru în maşină.

— Da, sunt conştientă de asta.

Tata porneşte motorul.

— E un teren cu zgură, adaugă, apoi dă în marşarier şi se întoarce să se uite în spate.

Oh, nu!

— Nu, tată, nu! *De ninguna manera!*[79]

— Carrie, *sí*! îmi răspunde.

— *No, ni lo sueñes, papá!*[80]

— *Lo siento, pero ya lo estás haciendo!*[81]

— Ce sunt eu? Am 12 ani din nou? *No necesito hacer esto.*[82]

Remarc un mic zâmbet pe chipul lui în timp ce iese de pe alee spre stânga. Spre plajă.

Stau acolo, în Santa Monica, privind oceanul, în vreme ce simt nisipul fin şi fierbinte sub picioare.

— Începi de aici! îmi spune tata. O să conduc în susul coastei exact 8 kilometri; ne vedem acolo!

Mă pregătesc încă o dată să alerg pe afurisitul ăsta de nisip.

Şi nici măcar nu e nisip umed. E unul uscat, aspru şi care se sfărâmă sub greutatea corpului în timp ce picioarele ți se afundă cu fiecare pas.

---

[79] „În niciun caz!” (în orig., în lb. sp.).

[80] „Nici să nu te gândeşti la asta!” (în orig., în lb. sp.).

[81] „Îmi pare rău, dar deja o faci!” (în orig., în lb. sp.).

[82] „Nu am nevoie să fac asta!” (în orig., în lb. sp.).

Dor toate. Coapsele, tendoanele, muşchii cvadricepşii, fesele. Totul.

Baywatch face ca lucrurile să pară mult prea uşoare.

Mă uit în jur şi suspin. În spatele meu, adolescenţi în tricouri supradimensionate şi blugi rupţi se plimbă pe alea pavată care delimitează plaja. Câteva femei în colanţi neon scurţi şi sutiene sport alunecă pe patine cu rotile în timp ce ascultă ceva la walkmanuri.

Ce n-aş da pentru o alergare pe pistă în loc de nisipul din spatele meu!

Îmi întorc capul spre nord, concentrată asupra kilometrilor de plajă care mi se aştern în faţă.

— *Y bien?* zice tata.

Oboseala musculară duce la o lipsă de agilitate. Nu îţi mai poţi atinge ţintele cu acurateţe. Loviturile nu mai au aceeaşi precizie. Nu poţi să ajungi suficient de sus pentru a lovi din unghiurile care trebuie.

Tata are dreptate. Trebuie să fac asta.

— *Está bien!* îi spun. Opt kilometri. Ne vedem acolo!

Mă salută milităreşte, apoi urcă în maşină. Îl privesc în timp ce se îndreaptă spre Pacific Coast Highway şi se îndepărtează de mine.

Mă uit la nisipul de la picioare. Respir adânc şi încep să alerg.

La început, pare că nu fac niciun efort; aşa e întotdeauna. Apoi, încep să respir din ce în ce mai greu, iar picioarele îmi devin de plumb.

După vreo 40 de minute, sunt convinsă că am alergat deja cei 8 kilometri. Tata se joacă cu mine; cred că a condus vreo 16 kilometri.

Coapsele mă omoară. Gâfâi. Dar nu pot încetini ritmul – trebuie să ţin pasul pe care l-a imprimat tata. Trebuie să fiu *în stare* să o fac. Pot controla alergarea.

Nisipul devine tot mai fierbinte, arzându-mi tălpile. Lumina soarelui este orbitoare. Sudoarea îmi curge pe frunte, îmi intră în ochi şi îmi udă tricoul.

Îmi limpezesc mintea; îmi ascult respirația. Şi, pentru o clipă, mă opresc din a mă gândi la nefericirea legată de ceea ce fac. Mă gândesc doar la Nicki Chan.

Născută la Londra din părinți chinezi, a pus mâna pentru prima oară pe rachetă la vârsta de 6 ani. Fiind stângace, a avut un avantaj de la început. Şi a fost bună, poate chiar a excelat, la anumite capitole în timpul anilor săi de juniorat. A trecut la profesionişti şi s-a descurcat bine. Îmi amintesc că am jucat împotriva ei. Îmi amintesc că am învins-o. Apoi, în 1989, şi-a luat o pauză de jumătate de an de la turnee şi şi-a reinventat complet jocul alături de un antrenor pe nume Tim Brooks.

Loviturile de pe linia de fund i-au devenit brutale, iar serviciul, letal. Nu a mai jucat ceea ce numim „tenis procentual", adică alegând lovitura cea mai sigură. În schimb, a optat pentru lovituri nebuneşti, riscante, fiecare dintre acestea executată cu forța unui tanc şi o energie de neegalat.

În noua ei variantă, este o jucătoare care se întinde după minge şi care sare mult în sus. Face şpagatul pe zgură şi balansează ca un jucător de baseball la prima bază.

Nu e întotdeauna într-o formă perfectă; loviturile ei sunt uneori urâte. Dar face lucrul pentru care am venit toate: câştigă.

Din nefericire, e o scorpie cu propriul corp. Se răneşte mai des decât majoritatea jucătoarelor – o gleznă scrântită, un cot luxat, un genunchi slăbit, o problemă la spate. Are 31 de ani, şi e greu de spus cât o să mai reziste. Dar există şi o incredibilă frumusețe în jocul ei, o disperare sălbatică, o brutalitate. Nu e vreo dansatoare. E o gladiatoare.

Mă întreb ce face în acest moment. Dacă glezna i se vindecă. O să fie pregătită pentru Paris? Sau această accidentare va fi cea care o va pune la pământ pentru totdeauna?

Ştie deja care variantă va fi? Este speriată? Este şi ea la fel de nerăbdătoare ca mine să vadă ce o să îi rezerve anul acesta? Sau este încântată de tot ce se întâmplă?

Sper că cel puțin o parte din ea este încântată. Totul e atât de captivant!

— A fost deplorabil! zice tata în timp ce, într-un final, mă apropii de el pe plajă. Ar fi trebuit să fii cu *cel puțin* 10 minute mai rapidă. Venim din nou *mañana*!

De-abia mai pot respira.

— *Bueno!* îngaim. *Mañana!*

Viața mea devine...

8 kilometri prin nisip o dată la 2 zile.

Sprinturi de 40 de metri în zilele libere.

Lupte cu o maşină care scuipă spre mine mingi care ating o viteză de 130 de kilometri pe oră.

Confruntări cu parteneri de antrenament ore în şir, la nesfârşit.

Tata măsurându-mi serviciile cu un pistol-radar şi clătinând din cap până ce nu ating cel puțin 190 de kilometri la oră.

Şi apoi, când soarele începe să apună şi totul adoarme în jur, eu urmărind înregistrări.

Eu şi tata ne uităm la meciuri de la Melbourne, încercând să ne dăm seama ce aş fi putut să fac mai bine. Le urmărim pe Cortez, Perez, Odette Moretti, Nataşa Antonovici, Suze Carter, Celine Nystrom, Petra Zetov şi Andressa Machado la IGA Classic, evenimentul desfăşurat în Oklahoma.

Tata îşi încleştează maxilarul în timp ce o urmărim pe Nataşa Antonovici dominând în finala împotriva lui Moretti. Nu trebuie să-mi spună nimic – ştiu pentru ce îşi face griji.

Antonovici joacă exact aşa cum o făceam eu pe vremuri. E rapidă şi are un arsenal complet de lovituri. Nu o să îmi fie uşor să o am adversară la Paris, dacă o să fie cazul.

— Cred că ar trebui să mergem la Indian Wells! mă anunţă tata într-o seară după ce închidem televizorul. Să le vezi pe jucătoare de aproape, să le cauţi punctele slabe. Să te antrenezi ca să le înfrângi.

— Bine! îi răspund. Sigur!

Tata se ridică pentru a pleca acasă.

— Ai văzut că Bowe e în sferturile de la Milano? mă întreabă.

— Da! îi răspund cu o mişcare din cap.

— Trebuie să vă aducem din nou pe amândoi pe teren. Cu cât e el mai bun, cu atât o să joci tu mai bine! Până într-o zi, când vei juca tenis mai bine decât ai făcut-o vreodată, *pichona*.

— *No lo sé, papá!* îi zic.

— Îţi spun, *hija*, ai cel mai important meci al carierei tale în faţă!

Atât de amabil să îmi spună lucrurile astea – exact genul de lucruri pe care un tată ca el i le-ar spune unei fiice ca mine! Lucruri pline de suflet, dragoste şi credinţă şi, poate, un pic neadevărate.

MARTIE 1995

Trei luni până la Paris

Eu, tata şi Gwen ne suim valizele în SUV-ul lui Gwen şi ne îndreptăm spre Indian Wells.

Gwen conduce, iar eu mă aflu pe scaunul pasagerului. La radio se aude muzica trupei TLC, iar sistemul stereo face să pară că artistele sunt cu noi, în maşină.

Tata stă pe bancheta din spate şi adoarme la cinci minute după ce ajungem pe autostrada 10.

Gwen dă sonorul radioului mai încet.

— Uite care-i treaba! începe ea aproape în şoaptă. Trebuie să vorbesc ceva cu tine!

— OK! îi răspund în timp ce ne continuăm deplasarea cu maşina.

— Cei de la Elite Gold vor ca, pentru moment, să facă o pauză cu şedinţele foto şi reclamele.

Mă întorc spre Gwen.

— Dar am ajuns până în optimi.

Gwen îşi verifică aspectul în oglindă şi schimbă pe banda pentru urgenţe, care aproape este paralizată.

— Au fost impresionaţi că ai venit la Melbourne. Totuşi, sunt de părere că zgura este cea mai dificilă suprafaţă de joc pentru tine şi nu vor să difuzeze nişte reclame despre ce legendă a sportului eşti după două...

— Eşecuri.

— Au folosit termenul „înfrângeri”.

— Nu am pierdut încă la French Open, dar ei deja mă scot din joc?

— Le-am spus că fac o greşeală. Am zis: „Aveţi contract cu cea mai mediatizată sportivă a anului. E în interesul vostru să faceţi reclamele *acum*, astfel încât, atunci când va câştiga vara asta, să aveţi campania deceniului!”

— Dar nu au crezut aşa ceva.

— Vor mai degrabă să aştepte şi să vadă.

Lovesc portiera în vreme ce Gwen se uită urât la mine.

— Ce dracu' faci?

— Îmi pare rău!

— Ascultă, şi tu, şi eu ştim că Melbourne a fost doar începutul. O să câştigi până la sfârşitul anului.

— Chiar crezi asta? o întreb.

— Cred în tine! Cred că, dacă spui că un anumit lucru poate fi făcut, atunci va fi făcut.

Închid ochii pentru o clipă şi mă întreb cum să îi zic câtă nevoie aveam să aud asta! Doar că nu găsesc cuvintele potrivite.

— Aşadar, treaba cu Bowe..., reia Gwen, uitându-se la mine o clipă înainte de a-şi ținti din nou privirea asupra drumului. Cum a mers? Zice că a câştigat mult din asta. A fost o treabă bună? A ajutat?

— A fost grozav, de fapt. Mi-a fost de mare ajutor să am un partener de antrenament de un asemenea nivel.

Gwen ridică din sprâncene.

— Şi asta e tot?

Mă holbez la ea.

— Nu ştiu încotro bați.

— Am văzut o fotografie cu voi doi ieşind la cină la Melbourne. Iar oamenii vorbesc că a venit la meciurile tale. Mă întrebam dacă...

Clatin din cap şi îi răspund:

— Vezi-ți de treburile tale!

— Oh, haide! Mi-a fost clar că Bowe încă mai simte ceva pentru tine. Mi-a fost *clar*.

Mă întorc cu fața spre geamul pasagerului şi mă uit cum ne târâm prin trafic. Ne strecurăm prin zona industrială a Los Angelesului cu viteza unui melc.

— Îți alcătuieşti o telenovelă în minte.

— Cred că v-ar fi bine împreună. E el cam necizelat, dar e un om bun – exact ca o anume persoană pe care o cunosc eu.

— Gwen, las-o baltă!

— Pur şi simplu cred că ar fi drăguț dacă, ştii, ai avea pe cineva în viața ta.

Mâna îmi este pe portieră şi mă trezesc încleştând pumnul.

— Eşti nemulțumită de propria ta relație? o întreb. De-asta îți bagi nasul în a mea?

— Nu îmi bag nasul. Vreau doar să te văd fericită! E ceva greşit în asta? Să cred că ți-ar face bine dacă ai fi cu cineva?

Îmi vine să deschid portiera şi să sar în mijlocul autostrăzii.

— N-ai parte de suficient sex, Gwen! îi spun în şoaptă, căci nu vreau să îl trezesc pe tata. Mă văd nevoită să îi spun lui Michael să intervină ca să nu-ți mai vâri coada în treburile mele.

Gwen îşi dă ochii peste cap şi flutură din mână.

— Păi, scuză-mă că îmi doresc să fii iubită!

— Pur şi simplu o să-l sun şi o să-i spun că trebuie să învețe cum să te satisfacă, astfel încât să nu mai încerci să trăieşti prin mine!

Îi iau telefonul din maşină şi apăs pe butonul de apelare rapidă, presupunând că e pentru soțul ei. Începe să sune.

Gwen îmi smulge telefonul din mână chiar când Michael răspunde.

— Bună! îl salută ea. Voiam doar să îți spun că am plecat şi ne îndreptăm spre...

Încetez să o mai ascult, căci traficul se descongestio-nează şi începem să ne deplasăm cu adevărat pe auto-stradă. Îi arunc o privire lui Gwen în timp ce închide telefonul.

— Câteodată chiar sari calul! îmi zice.

Mă întorc şi privesc pe geam în vreme ce Gwen calcă accelerația şi ne duce mai departe pe autostrada 10, către deşert.

Tata poartă ochelari de soare şi pălărie, de parcă, deghizat aşa, ar putea trece neobservat în timp ce stă cu ١٠ rânduri mai în spate în zona de jos a arenei. Urmărim meciul dintre Ingrid Cortez şi Madlenka Dvořáková. Tata e cu ochii pe fiecare lovitură, luând notiţe despre ambele jucătoare într-o agendă cu copertă din piele neagră pe care a cumpărat-o cu o zi în urmă. N-a mai folosit o agendă de când eram adolescentă. Mă întreb dacă recurge la chestia asta fiindcă a îmbătrânit şi nu mai are încredere în memoria lui sau pentru că am îmbătrânit eu şi nu putem să riscăm.

Dvořáková îşi adjudecă primul set, ceea ce este un şoc. Aplaud şi aclam.

Tata se întoarce spre mine.

— Ce e? îl întreb.

— Aclami. Pentru jucătoarea mai slabă.

— Nu îmi place Cortez.

— Dar e o jucătoare fenomenală. Cu siguranţă îi respecţi stilul de joc... Talentul?

— Desigur! îi răspund. Adică, da! Totuşi, Dvořáková munceşte din greu. O să fie nevoie să dea tot ce poate ca să o pună la respect pe Cortez. Aşa că o aplaud, bine?

Tata zâmbeşte şi clatină din cap.

— Te înmoi odată ce înaintezi în vârstă.

Îl ignor şi mă uit pe program.

— Mai stăm un pic să o vedem pe Cortez, apoi ar trebui să ne oprim să o vedem şi pe Perez, care joacă împotriva lui Zetov! îi propun. Gwen e acolo, cred.

Sunt norocoasă că Gwen nu e genul de persoană care să poarte pică. A fost rece cu mine restul drumului până aici, dar în dimineaţa următoare s-a comportat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Am formulat câteva scuze în minte, dar cuvintele respective nu mi-au ieşit niciodată de pe buze.

Tata încuviinţează.

— Şi trebuie să le vedem şi pe Antonovici şi Moretti diseară!

— Da, de acord!

— E amuzant! reia tata şi îşi loveşte uşor umărul de al meu. Doamne, cât iubesc sportul ăsta!

Îmi lovesc şi eu umărul de al lui. Mă întreb cum e să fii capabil să iubeşti tenisul fără ca acesta să nu amenințe să te dea uitării cu fiecare meci care trece.

Două zile mai târziu, mă trezesc devreme în casa pe care am închiriat-o, incapabilă să îmi liniştesc mintea.

Mă uit la ceas şi văd că e aproape 5. Hotărăsc să ies la o alergare.

În dimineața din deşert, corpul îmi e mai cald decât aerul rece. Alerg pe mijlocul drumului, pe străzile pustii ale cartierului; alerg încet, dar într-un ritm constant, punctat de zgomotul picioarelor lovind asfaltul.

Dacă nu ajung suficient de departe la French Open, pot să îmi pierd sponsorii.

Nu îmi pasă de bani. De când am plătit ipoteca pentru complexul în care stau, majoritatea banilor mei merg către înființarea de centre pentru tineri în Statele Unite şi Argentina, prin intermediul fundației. Am investit bine, aşa încât o să îmi permit să donez în continuare chiar şi fără sponsori.

Nu e vorba de profit.

E vorba de expresia lui Gwen când va trebui să îmi spună că oamenii cu banii se retrag. E vorba de a intra pe terenul de la Wimbledon în timp ce ştirea că am fost lăsată de izbelişte ajunge în ziare. E vorba de a sta la masă într-un

restaurant, cu toată lumea din jurul meu ştiind care este rezultatul eşecului meu.

E vorba de a fi doborâtă, aşa cum îşi doresc de mult unii pentru mine.

Aş detesta să le dau satisfacţie.

Alerg fără să fiu atentă încotro mă îndrept şi mă trezesc din nou în faţa casei înainte să îmi dau seama măcar că m-am deplasat în cerc.

Fac un duş. Cu părul încă ud, arunc pe mine o pereche de jeanşi şi un tricou şi urc în maşină. Habar n-am unde merg; ştiu doar că trebuie să mă mişc. Conduc prin deşert – munţi de un roşu stins şi câmpii de un cafeniu-deschis, palmieri şi centre comerciale.

Dacă am dat-o în barã?

Nu pot permite să se întâmple una ca asta. Trebuie să mă antrenez; trebuie să vin cu un plan. Trebuie să muncesc.

Multă vreme, ambiţia mea m-a oprimat. Nu este o bucurie – este un stăpân în faţa căruia trebuie să răspund, un fum care îmi învăluie viaţa, făcându-mi imposibil să respir. Doar disciplina şi dorinţa mea de a mă forţa mai mult şi mai mult m-au ghidat.

Acum însă îmi dau seama că îmi lipseşte intuiţia. Trebuie să fiu în stare să improvizez, să gândesc mai rapid decât am făcut-o la Melbourne, să îmi descifrez instinctiv adversarele.

Înainte să îmi dau seama ce fac, conduc spre arenă.

Acolo, mă aşez undeva, în mijlocul tribunelor, şi urmăresc.

Urmăresc meciul dintre Nystrom şi Antonovici. Remarc faptul că serviciul lui Antonovici este impecabil. Urmăresc meciul dintre Moretti şi Machado. Văd forţa pură din spatele loviturilor de pe linia de fund ale lui Moretti. Forehandul ei este uimitor, dar reverul cu două mâini o face vulnerabilă.

Atunci când meciul se sfârşeşte, mă uit pe program şi îmi las privirea să zăbovească asupra competiţiilor de la masculin. Bowe joacă din nou împotriva lui O'Hara. Acum.

Aşa că, în loc să urmăresc disputa dintre Perez şi Cortez, mă îndrept spre un alt teren.

Bowe poartă pantaloni scurţi bleumarin şi un tricou polo alb. Părul îi pare un pic în neorânduială sub şapca de baseball bleumarin. Are 2-2 la seturi cu O'Hara şi acum au intrat în al cincilea. Sunt surprinsă, dar poate că nu ar trebui. Nu mă pot împiedica să nu simt ceva mândrie în ceea ce îl priveşte.

O'Hara este atât de blond, încât părul îi pare aproape alb, şi acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul sprâncenelor. Este un tenismen plin de frustrări şi neinteresant, ceea ce se cheamă un *moonballer*[83]. Joacă tenis procentual într-un grad de-a dreptul absurd. Este bine ştiut faptul că există certuri mari între O'Hara şi antrenorul lui, Henry Bouchard, exact din acest motiv. Nu există pic de pasiune sau de personalitate în jocul lui O'Hara.

Asta l-a făcut pe Bowe un jucător atât de fascinant de-a lungul carierei, indiferent dacă a pierdut sau a câştigat. În anii '80, chiar şi atunci când zbiera la arbitri – sau poate mai ales atunci când o făcea –, ştiai că ai în faţa ochilor un om care îşi dă şi sufletul pe teren, o fiinţă umană cu defecte care ameninţau să îi vină de hac. Ştiai că ai în faţa ochilor pe cineva care luptă şi care este dispus să îşi asume orice risc.

Întotdeauna am admirat asta la el.

Bowe câştigă ghemul actual. Scorul este 6-5 pentru el în cel de-al cincilea set. Dacă face break pe serviciul lui O'Hara, meciul e al lui.

Îmi doresc asta pentru el – întreaga arenă şi-o doreşte. Îţi poţi da seama de acest lucru după liniştea în care s-a cufundat mulţimea. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra terenului.

---

83 Adept al loviturilor tip *moonball*, desemnând o lovitură înaltă, lentă, care aterizează aproape de linia de fund a adversarului.

Pentru o clipă, zâmbesc la gândul că Bowe nu ştie că îl urmăresc. Pare cumva o treabă făcută pe furiş şi ciudat de intimă.

O'Hara câştigă punctul. Scorul este *15-0.*

Apoi, *15 egal.*

30-15.

30-30

Bowe îşi şterge sprâncenele cu mâneca tricoului, îşi tot face de lucru cu şapca şi ţopăie un pic prea repede atunci când îşi ia poziția, aşteptând serviciul. Este obosit şi nervos. Însă suspectez că nimeni altcineva nu observă aceste lucruri în clipa de față. Pentru că Bowe returnează minunat. Nu pot decât să radiez de fericire.

40-30.

Apoi egalitate de puncte.

Bowe câştigă din nou; este avantaj la primire. E o minge de break – şi de meci. Bowe *o are.* Este *atât de aproape*! Încă una şi câştigă meciul.

O'Hara serveşte mingea lung şi sus. Bowe o returnează prompt, atingând tuşa. E înăuntru! Mă ridic în timp ce oamenii încep să ovaționeze în jurul meu.

Apoi arbitrul spune că a fost în afară.

O'Hara pare şocat. Mă întorc să mă uit la Bowe, care şi-a smuls deja şapca de pe cap. Dă cu ea de pământ.

— ÎȚI BAȚI JOC DE MINE? strigă în timp ce se îndreaptă spre arbitru. ESCROCULE!

Nu reuşesc să îmi dau seama ce zice arbitrul.

— EŞTI UN MARE MINCINOS! TE DOARE ÎN COT DE ARTA ACESTUI SPORT!

Mai mulți oficiali apar pe teren în timp ce Bowe se îndreaptă spre linia de fund.

— NU E NEVOIE SĂ MĂ ȚINEȚI ÎN FRÂU PE MINE! strigă Bowe. ȚINEȚI-L ÎN FRÂU PE TÂMPITUL ĂSTA!

O'Hara râde de el.

Bowe îşi azvârle mâinile în aer.

Preț de câteva clipe cercetez spectatorii, căci nu sunt în stare să îl privesc pe Bowe în timp ce este certat de oficiali. O să capete un punct de penalizare numai pentru faza cu înjuratul. *Oh, Bowe! Pe bune?* De acum o să fie mult mai departe de a câştiga.

Pe rândul din fața mea, observ câțiva fani adolescenți care îl urmăresc fascinați pe Bowe. Nu mă pot hotărî dacă Bowe exercită o influență bună, ridicându-se împotriva unui arbitru părtinitor cu adversarul, sau o influență rea, dezvăluindu-se a fi un om mare care face o criză de personalitate atunci când lucrurile nu merg bine. Desigur însă, nu există lecții de învățat sau o morală absolute. Există doar perspective. Nemernicia unuia este ceva demn de admirat pentru altcineva.

În timp ce privesc prin tribune, ochii mi se opresc patru rânduri mai în față asupra unei femei care poartă ochelari de soare şi o şapcă de baseball. Inima dă să-mi iasă din piept.

Este Nicki Chan.

O privesc, încercând să mă conving că sunt nebună. Dar ea e!

Trupul ei longilin şi, slavă Domnului, masiv este inconfundabil. Brațele puternice şi musculoase. Umerii lați. Părul lung şi brunet. Nimeni nu vorbeşte mult despre asta – ceea ce e edificator –, dar Nicki Chan e superbă. Superbă de opreşte circulația. Față rotundă cu pomeți înalți şi buze pline.

Alte femei din tenis – blonde, cu sâni mari şi picioare lungi – obțin adesea contracte de modelling la vârsta de 17 ani. Apar pe copertele revistelor pentru bărbați în mai puțin de un an de când au pus piciorul pentru prima dată pe teren.

Dar nu şi femeile mai zdravene, aşa, ca mine. Sau cele cu pielea închisă la culoare precum Carla Perez sau Suze

Carter. Sau femeile de origine chinezo-britanică, precum Nicki, ori cele care sunt de-a dreptul înspăimântătoarea în zelul lor. Ori cele care nu sunt slabe, albe sau zâmbitoare.

Totuşi, indiferent ce tip de femeie am fi, cu toate avem un lucru în comun: odată ce ajungem să fim considerate prea bătrâne, nu contează cine am fost odată.

Zăbovesc cu privirea asupra lui Nicki, întrebându-mă de ce a venit. Gândul îmi fuge în secunda în care se întoarce şi dă cu ochii de mine. Pare la fel de surprinsă să mă vadă cum sunt şi eu în ceea ce o priveşte. Îmi zâmbeşte însă, dar foarte discret. Şi îmi face cu mâna.

Există ceva dulce şi tulburător de sincer la gestul ei. Încerc şi eu să îi zâmbesc în timp ce îi fac cu mâna.

Apoi amândouă ne întoarcem să urmărim ceea ce instinctul îmi spune că este pe cale să se întâmple.

Bowe pierde punctul şi apoi şi altele. Avantaj la serviciu. O'Hara are nevoie de un singur punct pentru a prelua avantajul şi a distruge avansul lui Bowe.

Serveşte – mingea zboară pe lângă Bowe cu rapiditate. Un as.

Scorul e acum 6-6.

Nu suport să îl văd cum pierde meciul ăsta, aşa că mă ridic şi mă îndrept spre casă.

Sunt deja în maşină, pornind motorul, când îmi dau seama că Nicki se află la Indian Wells probabil din acelaşi motiv ca mine. Evaluează concurența pentru a se pregăti mai bine pentru French Open. Ar putea să îmi bată recordul înainte să îl restabilesc.

Îmi las capul pe claxon şi îl las să urle în parcare.

Drăcia naibii!

Când mă întorc acasă, tata e afară, lângă piscină, şi bea ceea ce pare a fi un daiquiri clasic. Scrie ceva în agenda lui, dar ridică privirea când mă observă.

— Unde dracului ai fost? vrea să ştie.

Arunc cheile de la maşină pe masă şi mă aşez lângă el, păstrându-mi ochelarii de soare pe nas şi afundându-mă în scaun.

— Nu ştiu! îi răspund.

Nu vreau să îi spun că l-am văzut pe Bowe făcând o criză de nervi pe teren. Şi nu pot să mă adun suficient cât să îi povestesc despre Nicki.

Nu pot să îi spun cât de imposibilă îmi pare acum sarcina de care trebuie să ne achităm.

Gwen îşi face apariţia la piscină, îmbrăcată într-o rochie albastră care îi vine perfect, la care a asortat pantofi cu toc.

— Uau! exclam. Arăţi grozav!

— Mulţumesc! îmi răspunde. Am luat cina cu directorii de la American Express. Ca să văd dacă vor să îţi preia contractul cu Elite Gold, între alte lucruri.

— Doamne, Dumnezeule! zic. Am ajuns deja în punctul ăsta?

— Nu! îmi răspunde în timp ce îşi înşfacă poşeta. Nu am ajuns deloc în punctul ăsta. Dar ţi-am spus că am să fac în aşa fel încât revenirea asta să dea rezultate. Şi nu risc. Mă priveşte în ochi şi adaugă: O să apari într-o reclamă la cărţi de credit anul acesta, indiferent de rezultat.

Tata se uită la mine şi ridică din sprâncene. Apoi mă uit şi eu la Gwen.

Sunt profund ruşinată de faptul că sunt pe punctul de a izbucni în plâns, pentru că e o prostie. E pur şi simplu cel mai prostesc lucru de pe faţa pământului.

— OK! spun, încercând să ţin totul în mine, şi apoi mă întorc spre piscină. Distracţie plăcută!

APRILIE 1995

Două luni înainte de Paris

Până în aprilie, după vreo două luni de antrenamente, serviciul meu are acum o viteză medie de 195 de kilometri pe oră.

Îmi simt picioarele uşoare pe teren. Genunchiul pare în regulă. Mă simt ageră, dar puternică, adică exact cum trebuie pentru Paris.

— De necrezut! *Increíble! Brillante!* strigă tata la sfârşitul fiecărei sesiuni de antrenamente cu o anume strălucire în ochi.

Săptămâni întregi din primăvară, pare cel mai nebunesc lucru la care puteam să mă înham. Pot să fac asta. *Cu asta* mă ocup.

Într-o seară de la începutul lui aprilie, iau cina împreună cu tata în bucătăria mea. Ne-am petrecut toată ziua lucrând asupra celui de-al doilea serviciu. E una dintre puținele zile, după foarte mult timp, când nu sunt epuizată, când recurgerea la abilitățile cu care am fost înzestrată nu mă sleieşte de puteri. Îmi amintesc acest sentiment de pe vremea când aveam ٢٠ de ani – sentimentul de pură împlinire fără a lua în calcul greutatea prețului ce trebuie plătit. M-a ocolit tot anul, dar acum în sfârşit l-am recuperat.

Mâncăm amândoi pui la grătar

— E al dracului de uscat! bombăn. De ce nu ai făcut *chimichuri*? Sau un sos de vin alb? Ceva?

— Aş vrea să te văd pe tine cum pregăteşti cina!

— Eu nu gătesc! Dau comandă. Pentru că, dacă aş face pui, ar avea exact gustul ăsta.

Telefonul sună în bucătărie, iar tata se ridică.

— E telefonul meu, tată! Şi aş răspunde dacă aş vrea.

Mă loveşte cu un prosop de bucătărie.

— Alo? zice, apoi zâmbeşte şi se întoarce către mine. E Bowe!

Sar de la locul meu şi îi smulg telefonul din mână.

— Bună! îl salut. Ce mai faci? Grozavă treabă la Johannesburg!

— Mulţumesc! îmi răspunde pe un ton plat.

A ajuns până în turul trei, apoi a cedat în faţa lui Wash Lomal. Dar am văzut meciul şi pot spune că a jucat minunat.

— Ascultă, mă retrag de la Barcelona şi Tokio.

— Oh! exclam şi mă sprijin de blat. De ce?

— A început să mă doară spatele şi vreau să îmi conserv energia. Am nevoie să mă regrupez. Am nevoie să mă pregătesc pentru Roland Garros.

— O să joci la Nisa sau Monte Carlo? îl întreb.

— Nu! O să merg la Paris. Mă stabilesc acolo şi mă antrenez pe zgură.

— Oh! Ce ideea bună! Eu şi Javier ne gândeam să facem acelaşi lucru la Saddlebrook.

— Bine! zice Bowe. Uite ce vreau să te întreb: ce ai zice dacă tu şi Javier aţi veni în schimb la Paris şi ne-am antrena împreună?

Tata aude, aşa că sare imediat de pe scaunul lui şi începe să dea din cap a încuviinţare.

— Spune-i da! zice. Ai nevoie de asta. Amândoi aveți. Spune-i că am nişte idei pentru el! Două cuvinte: *priza estică*[84].

Izbucnesc în râs.

— Ai auzit? spun în telefon.

Bowe râde şi el.

— Din nefericire, fiecare cuvânt, dar...

— Dar ce?

— Nu vreau să ştiu dacă tatăl tău vrea să vină. Vreau să ştiu dacă *tu* vrei să vii.

Îmi doresc să câştig blestematul ăsta de French Open cu toată ființa mea. Îmi doresc să îi şochez pe toți comentatorii sportivi de acolo care cred că nu pot să o fac. Îmi doresc ca Elite Gold să vomite regret. Şi apoi mi-i doresc pe toți la picioarele mele, cerşind iertare.

— Da! îi răspund. Hai să facem asta! Hai să ne antrenăm şi hai să câştigăm French Open împreună!

Bowe izbucneşte în râs.

— E bizar de dulce faptul că eşti de părere că aş putea câştiga French Open. Dar, da, OK!

— Bănuiesc că, dacă e să fim cinstiți, mă refeream mai mult la mine decât la tine!

Bowe râde din nou, de data asta din toată inima şi cu plăcere. Iar eu nu pot să nu zâmbesc.

— Aşa mai vii de-acasă! Asta-i Carrie Soto pe care o cunoaştem şi o iubim cu toții!

* * *

Eu şi tata avem locuri la clasa întâi, vizavi unul de celălalt, în timpul zborului spre Paris. În ciuda faptului că stau

---

[84] Se foloseşte pentru loviturile de pe fundul terenului cărora le imprimă viteză, fără ca mingea să se rotească prea mult. Roger Federer este unul dintre sportivii care au îndrăgit acest tip de priză.

lungită şi încerc să urmăresc un film, tata s-a aplecat peste culoarul care ne desparte şi mă bate la cap cu strategia.

— Planul pentru Cortez este..., spune, după ce i-am răspuns la întrebări legate de Perez, Moretti şi Antonovici.

— Suficient deocamdată! îi răspund. Oamenii ar putea asculta.

Îşi coboară vocea şi îmi vorbeşte în şoaptă:

— Planul pentru Cortez este..., o ia de la capăt.

O observ pe femeia mai în vârstă care are loc lângă el. Pare să mă recunoască, dar nu face valuri pe tema asta, motiv pentru care îi sunt recunoscătoare.

— Planul pentru Cortez este *să nu fiu o scorpie cum am fost data trecută şi să lovesc cu efect*, îi şoptesc. Acum lasă-mă să văd filmul!

Tata se aşază la loc.

— Nu este chiar răspunsul pe care îl aşteptam, *pero bueno*..., comentează.

Se întoarce la tava lui şi se uită peste notiţe. După câteva clipe, se întoarce către mine, sâcâindu-mă din nou:

— Bowe trebuie să mai exerseze la aruncare. Nu eşti de acord cu mine?

— Ba da! îi răspund şi îmi pun căştile pe urechi.

Se difuzează un film cu Sharon Stone, pe care o ador. Tata continuă să se holbeze la mine, încă nemulţumit de răspunsul meu.

Oftez.

— Loveşte mingea prea târziu la aruncare. Dacă ar lovi-o mai devreme, unghiul ar fi mai bun. Pe toate tipurile de teren, dacă e să fim sinceri.

Tata pocneşte din degete.

— Da! exclamă. *Exacto! Gracias!*

Femeia de lângă el zâmbeşte, ca fermecată.

— Cu plăcere! Dar fii diplomat când îi spui asta!

— Un sportiv trebuie să fie deschis la orice sugestie care i-ar putea îmbunătăți performanțele, comentează tata.

— Evident, dar fiecare sportiv trebuie să fie antrenat în mod personalizat.

Tata încuviințează cu o mişcare din cap, cugetând.

— Crezi că îl antrenez? mă întreabă.

— Nu asta faci?

Încuviințează din nou.

— Mă consideră antrenorul lui?

Mă foiesc, încercând să îmi potrivesc căştile, dar tata nu mă slăbeşte cu privirea.

— Voi doi sunteți împreună?

Dintr-odată, simt dorința arzătoare de a mă catapulta din avion.

— Noi doi nu o să intrăm în jocul ăsta, tată! Nu am făcut-o niciodată şi nu o să o facem nici acum.

— Dar sunteți împreună?

Clatin din cap şi închid ochii.

— Nu sunt împreună cu nimeni. Dar cam poți să îți dai seama de asta.

— Nu fi aşa, *pichona*! Te rog, păstrează-ți inima deschisă! Nu o închide! Te rog!

— Tată! îi spun, ținându-mi respirația şi pierzându-mi răbdarea. Lasă-mă să mă uit la film!

Joacă şi băiatul din *Necazurile lui Gilbert Grape* şi e grozav! Chiar vreau să văd filmul! Singura mea salvare este femeia care stă pe locul de lângă tata şi care, în sfârşit, vorbeşte.

— Mă scuzați! îi spune.

Pare să aibă în jur de 60 de ani şi e superbă. Are ochi mari şi căprui, şi gene lungi.

— Sunteți cumva Javier Soto?

Le întorc spatele, dar sunt prea băgăcioasă ca să nu trag cu urechea.

— Da, eu sunt! răspunde tata, care afişează de îndată zâmbetul lui cuceritor.

În anii '۷۰, era adesea recunoscut în timpul turneelor. Desigur, era şi mai mereu în centrul atenţiei, alţi antrenori şi părinţi de tenismeni încercând să îl prindă la înghesuială şi să îi ceară sfaturi. Când a avut turneul de lansare a cărţii, a fost omul momentului. Toată lumea voia câte un pic din praful de stele pe care părea să îl împrăştie în jur. Acum nu se mai întâmplă atât de des.

În concluzie, se îndreaptă de spate, îşi trage umerii înapoi şi îi întinde mâna.

— Mă bucur să vă cunosc!

— Eu sunt Coral! îi răspunde femeia. Sunt o mare fană!

— A fiicei mele? o întreabă.

— Ei, da, dar şi a dumneavoastră.

— A mea?

— Da, a Jaguarului.

Tata roşeşte. *Roşeşte!*

— Sunt jucătoare de tenis, continuă femeia. Am fost de când mă ştiu. Am adorat ce aţi spus despre un joc clasic, bine executat. Am adorat cartea pe care aţi scris-o, *Frumoasele elemente fundamentale*.

— Oh, vă mulţumesc! zice tata. Apreciez!

În sfârşit îmi pun căştile şi urmăresc filmul, deşi am ratat vreo ۲۰ de minute de la început. De câteva ori, mă uit în jur şi îi văd pe tata şi pe Coral râzând împreună. Sau vorbind, Coral aventurându-se chiar să îi atingă antebraţul.

Când vine stewardesa cu masa, îi văd făcând schimb de sare şi unt. Tata îi oferă desertul lui. Ea îi zâmbeşte dulce; e ceva sfios în felul în care îl acceptă.

La un moment dat, după ce mi se termină filmul, încep amândoi să joace ceva care se cheamă *3 Ninjas Knuckle Up*, iar eu aţipesc. Mă trezesc câteva ore mai târziu şi văd că tata şi Coral încă mai stau de vorbă.

Ea îl întreabă ceva, şi nu-mi dau seama despre ce e vorba nici să mă tai. Tata îşi pune mâna peste a ei preţ de o clipă şi face cel mai discret semn din cap posibil.

În timp ce ne ridicăm cu toţii în picioare pentru a coborî din avion, Coral îşi înclină capul către tata şi spune „La revedere, Javier, a fost o plăcere!” şi apoi se îndepărtează.

Curând, tata merge mai repede decât mine prin aglomeraţie şi apoi prin aeroport. Îl prind din urmă destul de iute totuşi.

— Care-i treaba? îl întreb.

Se holbează la mine.

— Care treabă?

— Ai invitat-o în oraş sau cum?

Începe să râdă.

— Nu! *Nu am invitat-o în oraş.*

— Păi, de ce nu? Nu îmi vorbeai tu despre păstrarea inimii deschise?

— Mă refeream la tine, nu la mine, îmi răspunde în timp ce urcăm pe scara rulantă. Eu mi-am trăit iubirile.

* * *

Când ajungem la hotel, portarul îmi transmite un mesaj de la Gwen, care îmi cere să o sun, indiferent de oră. Mă uit la ceas. E aproape miezul nopţii la Paris şi amiază în LA.

Urc cu tata în cameră. Găsesc telefonul şi o sun.

— Bună! îmi răspunde Ali. O clipă!

Pun telefonul pe difuzor în timp de Gwen ridică receptorul.

— Aşadar..., începe Gwen.

Ori cei de la Elite Gold se retrag, ori Nicki Chan e din nou în cărţi.

Totuşi, nu sunt sigură de care dintre variante mă tem mai tare.

— Chan! zice Gwen. Joacă la French Open!

Ah, la dracu'! Asta e vestea pe care o urăsc mai mult! Mă uit la tata, care se uită la mine la rândul său.

— Te descurci! adaugă Gwen. Zgura este suprafața ei preferată, dar poți să o dobori.

— Mda! îngaim. Mda... Bine, vorbim curând! Închid telefonul şi zic: Dacă o să câştige la French Open înainte să pot câştiga un...

Tata încuviințează.

— Nu e de bine!

Mă ridic în picioare.

— Dar nu o să câştige la French Open!

— Nu! Nu o să o facă! Tu o să câştigi la French Open!

— Pentru că sunt cea mai mare jucătoare de tenis a tuturor timpurilor.

Tata se apropie de mine şi îşi pune mâinile pe umerii mei, completând:

— Eşti cea mai mare războinică pe care a văzut-o lumea!

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Şi acum, că Nicki Chan a anunțat că va juca la French Open, cum schimbă asta lucrurile pentru toată lumea?

Gloria Jones: Ei bine, nu ştim ce fel de tenismenă o să vedem. Mulți spun că se întoarce mult prea repede după accidentarea suferită. Există zvonuri potrivit cărora intenționează să câştige un alt titlu de Grand Slam pentru a rupe egalitatea dintre ea şi Soto, motiv pentru care şi-a grăbit întoarcerea.

Briggs Lakin: Trebuie să spun, Gloria, faptul că eu am auzit exact pe dos. Mai exact, am auzit că Bestia joacă

mai bine decât a jucat vreodată. În ceea ce o priveşte pe Soto, singura ei şansă de a câştiga un Grand Slam era să nu trebuiască să se confrunte cu Nicki. Adică la Melbourne. Cred că nu este o exagerare să spun că, pentru Halebardă, s-a terminat.

SFÂRªITUL LUI APRILIE

O lună până la French Open

Ne întâlnim cu Bowe pe terenul de antrenament la ora opt. Nu mai e niciun suflet prin preajmă. Poartă pantaloni de sport scurți şi un tricou alb şi îşi tot atinge racheta de pantofi. De un alb strălucitor, aceştia fac un contrast evident cu portocaliul ars al zgurii.

— Chiar şi cu durerile tale de spate, tot faci prăpăd! îi spun în timp ce mă îndrept spre teren.

Tata e la doi paşi în spatele meu.

— Mulțumesc! răspunde Bowe. Deşi suspectez că, în clipa de față, eşti în formă maximă. Sunt un pic speriat.

— Aşa şi trebuie să fii! îi replic.

— OK, copii, trecem la treabă?

Bowe îmi scutură mâna.

— Fie ca tenismenul cel mai bun să câştige! adaugă.

— Oh, nu-ți face griji! Aşa o să fac.

— Trei din cinci? întreabă tata.

Chiar vreau să câştig. Chiar vreau să alerg pe teren şi să văd din ce sunt făcută.

— Cinci! spun eu.

Tata încuviinţează:

— Hai!

Servesc prima, iar lovitura e uluitoare. Precisă, rapidă, cu un salt înalt.

— La dracu'! bombăne Bowe şi aproape că o ratează.

— Obişnuieşte-te cu asta!

— Nu-ţi face griji! Sunt sigur că o s-o fac! îmi răspunde, şi nu mă pot abţine să nu râd.

Ţin pasul, dar apoi mă trezesc că dau înapoi, că aleg loviturile cele mai sigure, îngrijorată că o să-mi irosesc curând toată energia. Bowe se descurcă mai bine decât mine şi câştigă primul set cu ٧–٥.

Trebuie să-mi găsesc echilibrul în joc, abilitatea de a fi neînfricată şi de a continua lupta, o putere de care să mă agăţ. Mă uit la tata pentru sfaturi, dar el îşi ia notiţe în agenda lui.

Totuşi, ştiu deja răspunsul. Am nevoie să aleg mai bine tipurile de lovituri. Am nevoie de mai mult la anumite lovituri – să îmi asum nişte riscuri. În concluzie, încep să pun presiune pe partea de teren a lui Bowe. Să lobez mai des şi să construiesc puncte mai lungi.

Îmi adjudec al doilea set cu ٦–٣.

— Uau! exclam. Vin după tine!

— Nu îmi e teamă!

Îl adjudec şi pe următorul.

— Ohh! îl tachinez în timp ce stăm lângă fileu. Începe să usture, nu? Începi să simţi o mică pişcătură?

— Sunt trei din cinci, Soto! îmi răspunde. Ştiu că eşti obişnuită să iei meciul după două seturi, dar acum iei parte la un meci de bărbaţi.

— Cu delicateţe îţi spun: du-te dracului!

Tata clatină din cap.

Bowe câştigă al patrulea set. Am obosit. Serviciul mi s-a înmuiat.

— Oh, rahat! bombăne Bowe. Oricine poate câştiga acum, Halebardă!

— Amândoi sunteți groaznici în al cincilea set al oricărui meci! ne atrage atenția tata. Aşa că hai să nu mai vorbim porcării până nu obține *rezultate* unul dintre voi.

La setul al cincilea ajungem la tie-break. Mingea de meci e pe serviciul lui Bowe şi aterizează exact pe T. Returnez cu rever în lungul liniei. Mingea sare înalt, aşa că Bowe nu poate ajunge la ea.

— Daaa! izbucnesc, agitând pumnul în aer. Cum ți-a plăcut asta?

Clatină din cap, enervat pe el însuşi pentru că, practic, m-a ajutat să câştig serviciul.

— Ai câştigat! îmi spune. Ai câştigat de data asta.

Tata face un semn de încuviințare către mine.

— O să intru să beau ceva! ne anunță. Ne vedem în zece minute ca să vorbim despre ce anume putem îmbunătăți! Mi-am făcut o mulțime de notițe. Pentru amândoi!

Bowe recuperează mingea, aflată pe partea lui de fileu, şi ne întâlnim pe bancă. Iau o înghițitură mare de apă şi la fel face şi el. Reuşim să surprindem privirea celuilalt.

— Cum te simți? mă întreabă.

— La ce te referi?

— Chan.

Mă aşez pe bancă.

— Mă simt de parcă am hotărât să demonstrez că sunt o tenismenă mai bună decât ea. Şi am căpătat un mic răgaz din pricina problemelor pe care le-a avut cu glezna la Melbourne, dar, ştii, chiar mi-am propus să o înfrunt la un moment dat. Îmi doresc această provocare!

În orice caz, asta e ceea ce îmi spun.

— Atunci e bună revenirea ei.

Râd.

— Da! Nu! Nu ştiu! Da, e bună, dacă sunt la fel de grozavă pe cât spun eu că sunt.

— Eşti! mă asigură. O să o învingi! Eu sunt cel care are nevoie de un miracol.

— Poate! îi răspund.

— Tocmai ți-am spus cu subiect şi predicat că te descurci grozav. Nu poți să îmi returnezi favoarea?

— Ce vrei să fac? Să te mint în față? Nu cerşi complimente!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carrie! exclamă Bowe, dar râde.

Râd şi eu. Şi apoi, dintr-odată, tata îşi face apariția, dar e tot cu nasul în notițe.

— Carrie, mergi la linia de fund! Trebuie să lucrăm mai mult la al doilea serviciu. Huntley, presupun că rămâi. Am nişte observații şi pentru tine, dacă le vrei. Joci mai bine, dar încă eşti catastrofal la fileu. Ai putea să profiți de sfaturile mele!

Bowe îşi dă ochii peste cap.

— Voi doi, frate, ne zice mie şi tatei, sunteți ca nişte elefanți într-un magazin de porțelanuri!

— Hai să nu pretindem că ai fi atât de valoros! i-o întoarce tata, cu sprâncenele ridicate.

— Bine! replică Bowe. Vreau să îți aud observațiile. Am venit aici ca să câştig, aşa că... Orice ai de zis, ascult!

Tata se luminează la fața. Sunt fericită pentru el, fericită că face din nou meseria la care se pricepe atât de bine, cea care l-a definit de când mă ştiu.

Asta nu e doar întoarcerea *mea*.

Soto vs. Huntley, Love?

Sub Rosa Magazine

Umblă vorba la Paris că nonconformista Carrie Soto şi fostul copil rebel Bowe Huntley ar putea să formeze din nou un cuplu.

Cei care au fost prin preajmă în zilele furtunoasei domnii a lui Soto şi Huntley pe terenul de tenis în anii ’80 cu siguranță îşi amintesc că, la vremea respectivă, cei doi au fost surprinşi în tandreţuri în Spania.

Acum, aproape 15 ani mai târziu, se pare că se giugiulesc din nou.

Mai multe surse au povestit că „Halebarda” şi „Huntley Urlătorul” au fost văzuți antrenându-se împreună pentru apropiatul French Open.

Dar nu se poate să nu ne gândim că la mijloc ar putea fi şi alte chestiuni decât cele profesionale...

MIJLOCUL LUI MAI

Două săptămâni până la French Open

Este târziu, aproape ora 22, iar eu şi Bowe suntem implicați de vreo două ore într-un meci de pregătire pe un teren aflat în afara Parisului. Nocturna e aprinsă, iar luminile sunt strălucitoare. Sub picioare, simțim zgura densă.

Suntem doar noi doi. Tata a plecat la culcare.

Eu şi Bowe am hotărât să jucăm pe seară deoarece, mai devreme, oamenii începuseră să se adune în preajma terenului pe care ne aflam, încercând să ne zărească măcar. Cu toți ochii aceia ațintiți asupra mea, m-am simțit din ce în ce mai încordată.

— Avem nevoie de intimitate! i-am spus tatei între ghemuri. Zgura este suprafața de joc care îmi pune cele mai mari probleme. Mai întâi trebuie să pregătesc totul şi să pot controla ce se întâmplă pe teren, şi *abia apoi* oamenii pot să caşte gura la mine.

Bowe se îndrepta spre noi. Am priceput din asta că auzise ultima parte a plângerii mele, pentru că a ridicat din sprâncene.

— Îți petreci prea mult timp gândind, cu alte cuvinte, fiind o prizonieră a propriei minți, mi-a zis, arătând spre propriul cap. Nu ți-am mai spus asta?

Tata s-a încruntat la Bowe.

— Bună! Am ratat întâlnirea la care te-am angajat ca antrenor secund!

— Voi doi îmi comentați în mod constant felul în care joc! a bombănit Bowe.

Expresia tatei nu s-a îmblânzit. Bowe şi-a ridicat mâinile pentru a semnala că renunță.

— Bine, ziceți mai departe tot ce vă trece prin cap în timp ce eu voi rămâne la fel de tăcut ca un şoricel.

Tata a încuviințat.

— Aşa ar fi indicat!

Bowe şi-a dat ochii peste cap.

— Jucăm sau ce facem? m-a întrebat.

Tata s-a uitat la mine.

— *Practicá sola dos días más!* mi-a zis. *Después tenés que estar lista para jugar con todos los ojos clavados en vos. Entendido?*[85]

— *Bueno!* am zis. *Está bien!*

— *Esta noche, practicá sin mí!*[86]

Tata şi-a înhăţat apoi apa şi pălăria.

— *Nos vemos después!*[87] a adăugat şi s-a îndreptat, sunt sigură, spre cel mai apropiat bistro.

Bowe s-a uitat la mine.

— Ce-a fost asta?

— Chiar ar trebui să înveţi nişte spaniolă! i-am sugerat.

— Ca să înţeleg ce zice tatăl tău?

— Ca să înţelegi ce spun o mulţime de oameni. Inclusiv eu!

Bowe a rânjit.

— Jucăm sau ce?

Am început să îmi strâng lucrurile.

— Nu jucăm! Tata a spus să mai lăsăm să treacă vreo două zile înainte să mă vadă careva. Iar atunci trebuie să fiu pregătită. Aşadar, te rog, putem să reluăm meciul ăsta mai târziu, când nu e nimeni prin preajmă? Stabileşte tu ora!

Bowe a încuviinţat.

— Bine, ce zici de ora 20? O să vorbesc cu Jean-Marc. O să mă asigur că nu e nimeni aici.

— Îţi mulţumesc! i-am spus. Cu adevărat!

În timp ce mă îndepărtam, Bowe a strigat după mine:

---

[85] „Antrenează-te singură încă vreo două zile! Apoi, trebuie să fii gata să joci cu toţi ochii aţintiţi asupra ta. Ai înţeles?” (în orig., în lb. sp.).

[86] „În seara asta, antrenează-te fără mine!” (în orig., în lb. sp.).

[87] „Ne vedem mai târziu!” (în orig., în lb. sp.).

— Gândeşte-te un pic şi ai să vezi că am dreptate când zic că eşti prizoniera propriei minți!

M-am întors spre el.

— Iar tu, gândeşte-te un pic şi taci dracului!

Acum, în aerul răcoros al nopții şi fără nimeni prin preajmă, joc mult mai bine.

— La naiba! strigă Bowe când câştig ghemul.

Dacă mai câştig unul, câştig şi tie-breakul şi îmi adjudec meciul. Izbucnesc în râs.

— Şi acum în legătură cu mintea cui îți mai faci griji? îl întreb.

Bowe îşi dă ochii peste cap.

— Oh, bietul bebeluş pierde!

În timp ce mă mişc pe teren în seara asta, mă simt încrezătoare în propriile forțe şi sunt sigură că la Paris voi rezista mai mult decât am făcut-o la Melbourne în fața unor jucătoare care lovesc în forță precum Cortez. Mă descurc *bine*.

Servesc, iar Bowe returnează lung. Ajung la timp şi trimit un forehand în diagonală în colțul îndepărtat al terenului. El vine cu un rever de pe linia de fund. Este momentul să pun în aplicare strategia mea în doi paşi. Mai întâi, aduc mingea la fileu, apoi îl surprind cu un drop shot[88].

— Aproape că e prea uşor! zic. Prea uşor naibii!

— Fir-ar, Carrie! bombăne Bowe, cu vocea joasă şi plată. Încearcă un pic de smerenie!

— Smerenie?

Am mingea în mână, gata să servesc, însă o vâr în buzunar.

---

[88] Lovitură scurtă prin care mingea depăşeşte fileul, dar coboară abrupt sub nivelul acestuia, îngreunând sarcina adversarului de a o returna.

— Ai anulat meciul în după-amiaza asta, când câştigam, iar acum, când câştigi tu, jubilezi, spune Bowe.

— Oh, nu, o criză Huntley!

— Nu fac crize! Haide! Vii cu prostii din astea de jurnalist sportiv. Şi nu o să intru în jocul ăsta cu tine.

— Vreau să spun...

— Nu mai ţip!

— Ei, haide!

— Ce vrei să zici?

— Te-am văzut la Indian Wells ţipând la arbitru. Spunându-i că e un escroc!

Lui Bowe îi cade faţa. Închide ochii.

— Chiar mă străduiesc, Carrie! Mă străduiesc din răsputeri să nu mai fac rahaturile pe care le făceam. Crezi că vreau să fiu tipul care ţipă pe teren pentru că nu câştigă? Bineînţeles că nu! Ştiu că am dat-o în bară la Indian Wells cu insultele alea. Dar mă străduiesc. Şi îmi doresc să nu fi fost *de faţă* ca să îmi aminteşti de gafa mea.

Mă uit în jos, la încălţări. Sunt acoperite de zgură.

— Înţeleg...

— Şi apropo, ce drept ai să vii la Indian Wells şi să nu îmi spui? mă întreabă.

— Poftim?

— Adică stai acolo, în tribune, şi nu vii să îmi spui că eşti acolo să mă vezi jucând? Nu te deranjezi să mă saluţi? Să îmi urezi succes?

— Cât ani ai, doişpe? Ai nevoie să vin să îţi urez succes?

Bowe clatină din cap.

— Lasă-o baltă! Nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul. Serveşte şi gata, Carrie! Sau acum eşti prea nervoasă şi trebuie să amânăm până mâine?

— Încerc să mă pregătesc cum trebuie pentru Roland Garros, bine? Îmi pare rău că nu se potriveşte perfect cu programul tău!

— Acum eşti pregătită! Joci exact aşa cum o făceai cu zece ani în urmă şi, cumva, te porţi ca şi cum ai zice „Oh, Doamne, sunt suficient de bună? Detest ideea să mă vadă cine pe teren dacă nu sunt cea mai bună din lume”.

— Ce-ți pasă ție?

— Îmi pasă! Eşti aşa de disperată să nu pierzi, încât mi-ai făcut praf toată sesiunea de antrenamente de azi ca să nu se întâmple asta.

— N-am făcut aşa ceva!

— Ba da! Ai făcut-o! Nu mai am mult în circuit, Carrie. Nici măcar nu ştiu dacă pot termina anul. M-am retras din alte turnee ca să îmi protejez spatele şi să fiu aici, încercând să joc cu tine în cele mai grele condiții posibile. Vreau să îmi ofer o şansă reală de a face ceva extraordinar.

— Bineînțeles că o să termini anul.

Bowe îşi dă ochii peste cap.

— Serveşte odată şi hai să punem punct!

— Nu ai nicio şansă să câştigi dacă asta e atitudinea pe care o ai! îi zic.

— Carrie, te implor, taci odată!

— Vezi? Asta e problema ta! Dacă nu merge un lucru, cât de mic, explodezi!

— Da, păi măcar nu întorc spatele şi plec.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Înseamnă că eşti o laşă! Acum serveşte odată!

Îl privesc în timp ce se îndreaptă spre linia de fund. Când ajunge acolo, se întoarce, aşteptându-se să mă vadă pregătită pentru a servi. În schimb, sunt lângă fileu şi mă holbez la el.

— Dacă ai ceva să-mi spui, atunci spune-mi! îl îmboldesc.

— Păi, tocmai ți-am spus.

Continui să mă holbez la el.

Se dezumflă.

— Vreau să serveşti odată! repetă.

Încep să merg cu spatele, încă nescăpându-l din priviri în timp ce mă îndrept spre linia de fund.

— Mai zi o dată despre mine că sunt o laşă, tâmpitule! Te provoc!

— Serveşte, Carrie!

Cu viteza fulgerului, arunc mingea în aer şi o trimit în partea cealaltă a terenului. Zboară din racheta mea dincolo de fileu, lovind pământul. Sare într-un loc în care lui Bowe îi este imposibil să ajungă.

— Ți-am luat breakul! îl anunț.

— La dracu'! strigă Bowe şi îşi aruncă racheta.

Clatin din cap şi mă îndrept spre bancă pentru a bea nişte apă.

Bowe îşi recuperează racheta şi se apropie şi el de bancă. Când ajunge lângă mine, îmi dau seama că s-a calmat puțin. Racheta din mâna lui însă este stricată – jumătate de ramă atârnă de corzi.

Fac un semn din cap către ea.

— Asta se întâmplă când nu ştii *să îți controlezi emoțiile*.

— Da, păi poate că ar trebui să plec ori de câte ori cred că o să pierd.

— O dată! O dată! Te-am rugat să reprogramăm un meci pentru că nu am vrut ca oamenii să se holbeze la mine. O dată! Iar tu ți-ai ieşit din pepeni în halul ăsta, încât îți distrugi racheta? Pe bune? Eşti om în toată firea! Stăpâneşte-te!

— Chiar nu suport să îmi faci morală! zice în timp ce îşi adună celelalte rachete.

— De ce nu? Cine *ar trebui* să îți facă morală? Noi doi, Bowe, suntem la fel! Bătrâni şi dornici să îmbunătățim ceva. Dar măcar eu mă comport cu ceva demnitate.

— Ai plecat! zice, ridicând tonul. Apoi clatină din cap şi râde ca pentru sine, adăugând: Te-ai rănit la genunchi, ai pierdut vreo două meciuri şi ai dat bir cu fugiții. Asta ai

făcut. Spui că suntem la fel, dar nu e aşa. Eu am rămas. Am avut tupeul să încerc. Am tupeul să pierd. Tu, tu doar fugi. Ei bine, ştii ceva, Carrie? Oamenii care într-adevăr joacă *pierd*. Cu toţii pierdem. Toţi pierdem *tot timpul.* Asta-i viaţa! Aşa că nu suntem la fel, Soto! Eu am curaj! Tu doar eşti bună la tenis.

Îşi închide geanta cu fermoarul în timp ce încerc să îmi controlez respiraţia.

— Eşti furios fiindcă m-am retras? îl întreb. Vorbeşti serios? Ce altceva ar fi trebuit să fac? Să rămân prin preajmă şi să devin un măscărici? Să mă vadă toată lumea şchiopătând către finiş?

Bowe se uită la mine şi îşi închide uşor ochii. Respiră adânc.

— Te porţi ca şi cum ţi-ai fi dedicat viaţa tenisului. Însă ai revenit nu ca să joci, ci ca să câştigi. D-asta sunt toţi ofticaţi că te-ai întors. N-ai inimă.

Bowe îşi pune geanta pe umăr şi se îndepărtează.

— Cine e laşul acum? îi strig. Renunţi la meci, ştii asta, da?

Dar Bowe doar clatină din cap şi pleacă.

În dimineaţa următoare, nu îşi face apariţia, aşa că suntem doar eu şi tata.

— Decide pur şi simplu să nu vină? Să nu se antreneze? întreabă tata în timpul unui mic schimb de mingi de încălzire.

Îi trimit înapoi mingea cu o lovitură uşoară.

— *No lo sé!*

Tata se încruntă.

— Atunci, înseamnă că v-aţi certat.

— Nu-i convine când i se spune adevărul în faţă. Aşadar, ce vrei să fac...

Clatină din cap şi zâmbeşte.

— Amândoi...

— Hei, eu sunt aici, nu?

Tata încuviințează.

— O să văd mai târziu ce face.

— Faci ce vrei!

Ne antrenăm. Tata găseşte în ultima clipă pe cineva contra căruia să joc. Nu e un antrenament serios, dar mă încălzesc. Şi, ținând cont câți oameni stau aliniați ca să privească, îmi dau seama că, dacă Bowe ar fi venit în dimineața asta, ar fi avut spectacolul pe care şi-l dorea.

În fine! Pun mingea unde vreau şi descopăr că mă deranjează tot mai puțin faptul că mulțimea mă priveşte. Se adună tot mai mulți oameni, tot mai implicați, care strigă „Carrie!" sau *„Nous t'aimions!"*[89]

Cu fiecare lovitură de pe linia de fund executată perfect, încerc să fac în aşa fel încât presiunea să îmi dea încredere, nu să mă înspăimânte.

Sunt bună. Pe orice suprafață de joc m-ai pune, sunt bună. Pot permite ca acest nivel de performanță să fie văzut de toată lumea.

Observ însă că tata nu mai e atent la mine, ci la unul dintre celelalte terenuri, iar fanii din tot complexul încep să murmure. Mă uit în direcția aceea. Nicki Chan oferă autografe în timp ce se îndreaptă spre teren alături de un partener de antrenament.

Tata se întoarce şi se uită la mine. Îmi surprinde privirea şi nu trebuie să mai spunem nimic. Continui să mă antrenez alte câteva minute.

— *Vámonos!* zice tata. E suficient pentru azi!

Încuviințez şi încerc să îmi strâng lucrurile. Şi partenerul meu de antrenament se apucă de strâns. Mulțimea se

---

[89] „Te iubim!" (în orig., în lb. fr.).

tânguie, dezamăgită că plec. Mă gândesc la Bowe pentru o clipă – la cum ar reacționa. Le-ar spune oamenilor ceva spiritual, ar merge la gard la mulțimea adunată acolo şi ar da autografe pe mingi de tenis, şi i-ar face pe toți să râdă. Văd o femeie cu un copil mic şi ştiu că Bowe ar bate cuba cu el.

Eu însă nu ştiu cum să fac toate astea fără să par falsă. Nu mă simt recunoscătoare pentru atenția oamenilor şi habar n-am de nimic din prostiile astea. N-am nici cea mai vagă idee ce îi poți spune unui copil mic.

Fac un pic cu mâna şi plec. Trebuie să trecem pe lângă terenul pe care se află Nicki pentru a ieşi din complex. Şi, în timp ce ne pregătim să facem asta, mă opresc şi o privesc.

Serveşte direct către partenerul ei, scoțând țipăt după țipăt. Tata fluieră încetişor.

Forma în care se prezintă Chan nu e ceea ce am numi tradițională. Pentru că e stângace, o mulțime de jucătoare nu sunt obişnuite cu unghiurile din care loveşte. În plus, serveşte dintr-o poziție care încalcă majoritatea regulilor şi într-un fel care nesocoteşte încă şi mai mult regulamentul. Mârâie atât de zgomotos, încât o auzi de la Bruxelles. Şi totuşi, în timp ce mingea pleacă în forță din racheta ei pe teren, lovitura pare de-a dreptul mortală.

Şi nu e doar o figură de stil. Pare cu adevărat că se îndreaptă spre zgură cu atât de multă viteză, cu atât de multă pasiune, încât, dacă te nimereşte în piept, e posibil să te ucidă.

— *Vamos!* îmi zice tata.

Încuviințez, dar nu mă pot clinti. Nici măcar nu pot să îmi iau ochii de la ea. Am mai văzut-o jucând, dar să stau în preajma ei, să o văd de la ٤–٥ metri poate, este... este o încântare.

Când termină cu mingile pe care le are în jur, partenerul ei începe să le adune, şi atunci ea ridică privirea şi ne observă. Ne face cu mâna.

— Bună! ne salută în timp ce se apropie de noi doi. Am încercat să îți atrag atenția când te antrenai mai devreme, dar nu cred că m-ai observat.

Mă lupt din greu cu tentația de a-mi da ochii peste cap. Nu-mi doream o discuție cu ea. Pur şi simplu îmi doream să o observ în tăcere.

— Bună! îi răspund.

Când în sfârşit ajunge lângă noi, se uită la tata.

— Tu eşti Javier.

— Da! îi răspunde tata. Într-adevăr, eu sunt!

— Pot să îți mărturisesc ce plăcere este să te cunosc? Când eram copil, mă... Ei bine, Carrie, ți-am urmărit absolut toate meciurile. Aveam chiar şi o copertă din *SportsPages* cu tine pe perete. Sigur, ți-am zis deja asta în turneu, când ne-am întâlnit. Dar... ei bine, Javier, eram aşa de geloasă că eşti tatăl lui Carrie! Tata nu ştie mare lucru despre tenis. Încearcă, dar e fără de speranță. Copil fiind, a trebuit să îmi găsesc singură antrenorii şi... Clatină uşor din cap în timp ce îşi aminteşte: Pur şi simplu consideram că eşti cel mai grozav.

Tata zâmbeşte.

— Ar trebui să te lăsăm să te antrenezi! îi zic. Ne vom vedea curând, sunt sigură!

— Oh, da, absolut! Cu siguranță. Dar, ascultă! adaugă Nicki în timp ce se apleacă spre mine.

Mă trag şi eu mai aproape, micşorând distanța care se rezumă la gardul care ne desparte.

— Vreau să îți mulțumesc!

— Să îmi mulțumeşti?

— Nu cred că aş fi lucrat aşa din greu pentru revenirea pe teren dacă nu aş fi ştiut că voi concura împotriva ta. Ştiind că va trebui să îmi apăr titlurile.

Nu îmi place cât de veselă e şi cât de sincer pare totul.

— Păi, bine, ştii de ce sunt aici, îi răspund. Ştii ce am de gând. Îmi imaginez că nu ți-ai schimbat intenția. Aşadar... să câştige cea mai bună!

Nicki încuviințează.

— Pe curând, Carrie!

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Mâine începe French Open. Gloria, fă-ne o prezentare a meciurilor de la feminin, la simplu!
Gloria Jones: Ei bine, o vom vedea pe Nicki Chan – zgura este o suprafață de joc bună pentru ea. Cred că şi Nataşa Antonovici s-a dovedit a fi foarte iscusită la adaptarea pe zgură.
Hadley: În reclamele pentru acest turneu figurează multe înregistrări mai vechi cu Carrie Soto, dar hai să o spunem drept: Carrie nu are nici cea mai mică şansă.
Jones: Într-adevăr, zgura nu este o suprafață pe care Carrie Soto să strălucească. Halebarda – care, apropo, e termenul pe care l-am folosit multă vreme pentru ea şi pe care ar trebui cu toții să îl folosim, asta dacă nu recurgem la numele din acte – este o jucătoare strălucită pe iarbă. Nu pe zgură.
Briggs Lakin: Gloria, cred că pierzi din vedere faptul că oamenii se referă la Carrie Soto folosind „cuvântul cu

S”[90]. Noi doi vorbeam mai devreme – sau poate că ar trebui să fiu sincer şi să spun că ne contraziceam – dacă este potrivit sau nu să se folosească acest cuvânt.
Jones: Da, este adevărat. Găsesc că este jignitor.
Lakin: Dar, ca să fiu avocatul diavolului...
Jones: [inaudibil]
Lakin: Nu cred că e mare diferență între a-i spune aşa sau Halebarda. Aminteşte-ți că am început să îi spunem cu toții Halebarda după ce a atacat-o pe Paulina Stepanova, vorbind despre glezna ei într-un meci pe care încă îl numim „Războiul cel mai Rece”, la US Open în '۷۶. A fost urât şi plin de cruzime. Şi mai sunt şi nenumărate alte exemple. Aşa că, îmi pare rău, dar Carrie Soto chiar este „cuvântul cu S”. Şi o spui şi tu când o numeşti Halebarda. Foloseşti un eufemism, atâta tot.
Jones: Cred totuşi că există o diferență.
Lakin: Ştiu că aşa crezi. Dar treaba unui sportiv nu este doar să câştige – treaba lui este şi să devină cineva demn de a fi aclamat de oameni. Soto nu se străduieşte defel să curteze opinia publică. Bănuiesc că pur şi simplu vreau să ştiu de ce trebuie să mergem cu toții cu aşa mare băgare de seamă şi să pretindem că, până la urmă, Carrie Soto nu este exact aşa cum adoră ea să fie.
Hadley: Şi cu asta încheiem, dar ne vom întoarce curând!

FRENCH OPEN 1995

[90] Referire la faptul că oamenii o porecliseră pe Carrie „Scorpia”.

Aerul de la Roland Garros nu seamănă cu cel de pe niciun alt teren din lume. Are o notă de pământ, fiind umed şi greu din pricina veşnicei arome de tutun. Mirosul ridicat din pipele spectatorilor s-a strâns parcă de-a lungul anilor, până a ajuns să trăiască chiar în moleculele acestui loc.

În timp ce mă îndrept spre vestiar în dimineaţa asta, pregătindu-mă pentru primul meu meci, sunt uluită de intensitatea amintirilor care mă copleşesc. Toate momentele când am jucat aici mă învăluie deodată.

Mijlocul anilor ’70 sau începutul anilor ’80. Victorii incredibile şi înfrângeri zdrobitoare.

Mi-am petrecut aici primii cinci ani sau cam aşa, disperată şi frustrată, trăgând de mine să urc în clasamente. Am pierdut în faţa Stepanovei în semifinală în ’78. Am înfrânt-o în semifinală în ’79, doar pentru a pierde mai apoi în faţa Gabriellei Fornaci. Am pierdut în faţa Marianei Clayton în anii ’80. În faţa lui Renee Mona în ’81. Bonnie Hayes în ’82, pentru ca în ’83 să câştig în sfârşit turneul.

Eram oare atunci cea mai mare – în acel moment? Chiar dacă dădusem greş de atâtea ori? Ce contează mai mult? Victoriile sau înfrângerile?

Indiferent cât de greu îmi este să găsesc o formulă de necontestat a „măreţiei”, aceasta nu există cu adevărat. Ştiu asta, până la un anumit punct.

Însă când intru în vestiar, care e plin de tenismene, Antonovici şi Cortez stau de vorbă într-un colţ, Brenda Johns îşi pune pantofii, Carla Perez deschide un dulăpior, iar eu sunt trasă înapoi în lumea pe care o cunosc.

Lumea învingătorilor şi a învinşilor.

SOTO VS. ZETOV

French Open 1995

Primul tur

Ies pe teren şi aud mulțimea cum începe să aclame.

Mă uit la Petra Zetov. Îşi încălzeşte umărul şi îşi întinde picioarele în timp ce bărbații din public urlă. În momentul de față, se află pe locul 89 în clasament, cea mai înaltă poziție pe care a urcat în carieră, dar are un fan club turbat de-a dreptul şi teribil de disproporționat în raport cu performanțele de pe teren.

Este incredibil de frumoasă – înaltă, zveltă, cu părul blond şi ochi albaştri. Este model pentru Calvin Klein, face reclamă la Diet Coke şi a apărut într-un videoclip al trupei Soul Asylum.

În plus, poartă pe umeri o povară care mie, una, îmi de-a dreptul e străină: ca să continue să fie plătită, trebuie să continue să arate impecabil pe teren.

Mă întreb, pentru scurtă vreme, dacă asta o apasă sau dacă, dimpotrivă, o eliberează de presiunea cu care trăiesc eu: aceea de a câştiga.

Oricum ar fi, e o închisoare. Atât frumusețea ei, cât şi abilitățile mele au termen de valabilitate.

— Este o onoare să joc împotriva ta! îmi spune.

Fac un mic semn din cap.

Nu o să fie greu. Recunosc cu toată sinceritatea că nu am ce are ea. Dar e la fel de adevărat că nici ea nu are ce am eu.

Moneda este aruncată, iar Zetov câştigă. Alege să servească prima şi are chipul strălucitor şi plin de speranță, ca şi cum ar crede că e de bun augur pentru ea şi că are cu adevărat vreo şansă.

Câştig meciul în minimum de seturi.

În turul secund o elimin pe Celine Nystrom, iar Nicki o învinge pe Avril Martin.

În al treilea, Nicki o doboară pe Josie Flores. Eu o bat pe Andressa Machado.

Când mă întorc la hotel, după meci, fac un duş şi deschid o carte.

Încerc să mă calmez. Mâine după-amiază încep optimile. Mâine-dimineață, mă voi antrena cu tata. Aşa că în seara asta atât de liniştită e momentul meu de respiro.

Cartea pe care mi-am adus-o este biografia neautorizată a lui Daisy Jones şi a trupei The Six. O citesc doar ca să aflu cine s-a culcat cu cine, dar nu pot defel să mă concentrez.

Sună telefonul şi, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva e Bowe.

— *Hola, hija!*

— *Hola, papá!*

— Mâine-dimineață, la ora opt.

— Da, *ya lo sé*[91].

— Doar îți reaminteam. Şi... eu... Ai văzut meciul lui Bowe?

— Da! îi răspund. A jucat frumos.

L-a înfrânt pe Nate Waterhouse în optimi.

— Poate a jucat mai bine decât l-am văzut jucând tot anul.

Bowe se află acum spre sferturile de finală, pentru prima dată din 1991.

---

[91] „Ştiu!” (în orig., în lb. sp.).

Nu am mai vorbit cu el de la cearta noastră. După ce termin discuția cu tata, rămân cu telefonul în mână. Mă gândesc să sun la hotelul lui Bowe. Degetele îmi plutesc deasupra butoanelor. Totuşi, într-un final, pun jos receptorul şi merg la culcare.

— Ai mai înfrânt-o pe Perez, îmi spune tata cât încă suntem în tunel, înainte de a ieşi pe teren. Trebuie doar să o faci din nou!

Mă întorc spre el.

— Poftim?

— Ai mai făcut-o! mă lămureşte tata. Poți să o faci din nou!

— Ai spus Perez!

— Corect! Aşadar, ai grijă la reverul ei, pune presiune pe ea şi loveşte în forță ca să compensezi pentru faptul că joci pe zgură. Te descurci.

— Joc împotriva lui Odette Moretti! îl corectez.

— Oh! exclamă, închide ochii pentru o secundă şi apoi îi redeschide. Da, corect, corect! Scuze, scuze! Nicki joacă împotriva lui Perez. Da, OK; Moretti are brațul moale. Ține-o pe linia de fund ca să nu aibă forța de a face mingea să sară pe zgură.

Preț de clipă, mă uit la tata.

— E timpul, *hija*! *Vos podés!*[92]

Mă aplec şi îmi şterg pantofii sport.

SOTO VS. MORETTI

[92] „Poți!” (în orig., în lb. sp.).

French Open 1995

Optimi

Moretti intră pe teren înveşmântată într-o rochiță de tenis alb cu bleumarin şi salută mulțimea. Trimite bezele înspre tribune. Este sponsorizată de Nike, aşadar nu e nicio surpriză pentru nimeni faptul că poartă Swooshes din cap până-n picioare. Când se întoarce să mă privească, îmi oferă un zâmbet larg.

Îi răspund cu un mic semn din cap.

Începe în forță după ce a câştigat la aruncarea monedei. Eu sunt mai puternică însă.

15-0 devine 15 egal. 30-15 devine 30 egal. Egalitatea de puncte devine avantaj la serviciu şi apoi din nou egalitate de puncte, înainte de a deveni avantaj la primire.

După trei ore, suntem în setul trei. 6-6.

Mulțimea aclamă. Mă uit la tata, care stă elegant, în spatele unui aranjament floral.

Este rândul meu la serviciu. Trebuie să îl câştig şi să o dobor. Şi apoi sunt în sferturile de finală.

Închid ochii. *Pot să fac asta!*

Când îi deschid din nou, mă uit direct la Moretti. Se mişcă pe teren, cu şoldurile unduindu-se dintr-o parte în alta în timp ce îmi aşteaptă serviciul.

Inspir, apoi servesc direct în mijloc. Returnează cu o lovitură de pe linia de fund către centru. Lovesc tare în

colțul din dreapta. Aleargă rapid după minge. Clar n-are cum să ajungă.

Doar că o face, iar eu nu pot returna.

E bine, e bine! Simt că mă doare genunchiul, dar mai am mult din meciul ăsta.

Mă uit la tata, aflat în loja jucătorilor. Îmi surprinde privirea.

Simt zumzăitul din oase şi uşurimea din burtă. Servesc din nou, de data asta pe linie. Se avântă spre minge, dar ratează.

Controlez jocul şi apoi încep asaltul asupra serviciilor ei. Mă desprind de ea, 0-15, 0-30. Până să ajung la minge de meci, am adus-o exact acolo unde vreau. O atrag în ambuscadă, astfel încât să se afle în partea îndepărtată a terenului. Şi atunci returnez cu un rever şi asta e! E terminată!

Mulțimea vuieşte. Sar şi îmi agit pumnul în aer.

Nimeni n-a crezut că am să trec de optimi, dar, pentru prima dată în şapte ani, mi-am câştigat locul în sferturile de finală. Şi, în timp ce încep să pricep asta, simt cum cedez.

Nu plâng pe teren! Nu plâng pe teren! îmi tot spun.

Apoi mă gândesc: *Poate că este o minciună faptul că trebuie să continui să faci ceea ce ai făcut dintotdeauna. Că trebuie să fii în stare să trasezi o linie dreaptă de la cum te-ai purtat ieri la cum te vei purta mâine. Nu trebuie să dai dovadă de constanță!*

Te poți schimba, mai cuget. *Doar pentru că aşa îți doreşti!*

Şi astfel, pentru prima dată în decenii, stau în fața unei mulțimi care aclamă şi plâng.

După meci, mă aflu în infirmerie, unde mi se pune gheață pe genunchi şi mi se masează coapsele. Tata face notițe peste notițe şi sare

de la un canal TV la altul, ca să vadă dacă voi juca împotriva lui Cortez sau a lui Antonovici în semifinale.

La un moment dat, pe ecran apare Bowe. E în direct din camera presei, stând un pic cocoşat şi cu o şapcă de baseball care îi acoperă părul abia uscat. Poartă un tricou albastru. Din secunda în care îl văd, ştiu că suferă fizic.

— Poți să ne povesteşti ce s-a întâmplat? îl întrebă un reporter. Pe teren, azi?

Bowe se apleacă deasupra microfonului.

— Mi-am rupt cartilajul dintre coaste în timpul celui de-al doilea set. Mă durea încă de dimineață, dinainte să înceapă meciul, dar nu i-am dat importanță şi iată unde am ajuns! spune şi se crispează în timp ce se aşază la loc, lăsându-se pe spate în scaun.

— Cum te simți să ştii că ai pierdut din cauza unei accidentări când te descurcai atât de bine? îl întreabă o femeie.

— Mă simt grozav, Patty! îi răspunde Bowe. Cea mai grozavă zi de când mă ştiu.

Tata izbucneşte în râs, moment în care îl privesc, surprinsă.

— Mi-a devenit simpatic! mă lămureşte. E amuzant!

— Dar dacă e accidentat cu adevărat?

Tata dă din cap.

— Poate că e o ruptură mică. Dă-i un pic de timp... şi se poate întoarce la forma fizică de luptă.

— Pentru Wimbledon?

— Nu! mă lămureşte tata. Pentru US Open, dacă încă mai e interesat de treaba asta.

— Nu o să renunțe! spun.

Maseurul vine şi începe să îmi maseze cealaltă coapsă.

— Mai degrabă pierde decât să renunțe.

Tata mă priveşte cu atenţie şi ridică din sprâncene.

— Da, are simţul onoarei.

— Aşadar, mergi acasă? îl întreabă un reporter pe Bowe. Eşti programat să joci la Queen's Club luna viitoare. Urmează să te retragi?

— Urmează să mă retrag din toate evenimentele de luna viitoare. O să mă concentrez pe recuperare. Dar... nu merg acasă. O să mai rămân prin preajmă ca să o urmăresc pe Carrie Soto. Cred că e admirabil ceea ce face aici. Şi vreau să pot spune că am fost de faţă atunci când s-a întâmplat.

În noaptea aceea, după ce mă întorc în camera mea de hotel, mă aşez pe canapea şi încerc să citesc revistele franţuzeşti de bârfe pe care mi le-a trimis Gwen. Au nişte chestii picante despre Pam şi Tommy Lee, dar, în rest, mi se pare mult prea dificil să încerc să îmi dau seama, în altă limbă, cine sunt toate celebrităţile franceze. Arunc revista cât colo, pe măsuţa de cafea, şi, o vreme, mă holbez la tavan.

Apoi mă ridic, îmi înhaţ cheile de la cameră şi pornesc spre lift.

Hotelul lui Bowe se află la doar două străzi mai încolo, aşa încât, destul de curând, mă trezesc în hol, rugându-l pe recepţioner să-mi anunţe prezenţa.

Cât aştept, mă aşez pe un fotoliu de catifea hiperumflat, admirând strălucirea pardoselii de marmură şi lămpile aurii. În scurtă vreme, Bowe îmi apare chiar înaintea ochilor, îmbrăcat în pantaloni chino şi tricou şi cu şapca de baseball pe ochi. Se ţine de coaste.

— Bună! îl salut.

— Bună!

— Am fost cu adevărat afurisită zilele trecute.

Bowe încuviinţează şi îşi muşcă buza.

— Nici eu nu am fost mai breaz.

— Te simți bine?

Se uită în jos, la propriul trunchi.

— Sincer, nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat?

Am văzut înregistrarea, felul în care s-a răsucit şi a căzut la pământ.

Face un semn către lifturi, iar curând ne îndreptăm spre ele. Un adolescent însoțit de tatăl lui se strecoară înăuntru în timp ce ne pregătim să urcăm, şi le urmăresc expresiile când îşi dau seama cine suntem, de fapt.

— Sunteți..., zice adolescentul în timp ce arată de la unul la altul.

Tatăl lui îi împinge imediat mâna în jos.

— Jeremy, nu arăta cu mâna! spune bărbatul şi se întoarce către noi. Îmi pare rău!

Bowe flutură din mână.

— Nicio problemă

— Felicitări! îmi spune tatăl. Grozav meciul de azi, împotriva lui Moretti!

— Mulțumesc! îi spun.

— Îmi pare rău pentru Alderton! îi zice lui Bowe tatăl puştiului.

— Mulțumesc, domnule!

Uşile se deschid, iar băiatul şi tatăl lui ies. Eu şi Bowe am rămas împreună în lift.

— Nu e întotdeauna aşa de uşor! zice Bowe. Să stai lângă tine.

— Nu am de gând să îmi cer scuze pentru asta.

— Nu! adaugă el, clătinând din cap. Nici n-aş vrea să faci aşa ceva.

Liftul se opreşte în dreptului etajului la care este cazat. Îmi face semn să ies prima şi ne îndreptăm spre camera lui.

Este mai mică decât mă aşteptam. Practic nu are un dormitor separat, iar în afară de patul de o singură persoană, nu prea ai la ce te uita.

Când închide uşa în urma noastră, mă întorc să îl privesc.

— Care e planul? îl întreb, arătând spre coastele lui.

Bowe se aşază încet pe marginea patului. Clatină din cap.

— Habar n-am!

Mă aşez lângă el.

— Te doare rău?

Încuviinţează din cap.

— Doare ca dracu'. Abia pot respira fără să simt că mi se rupe pieptul.

— Iei ceva?

Clatină din cap.

— Nu, şi nici nu am de gând. Doar nu am renunţat la alcool ca să mă apuc de chestii şi mai nenorocite. O să suport.

— Ce-a spus doctorul?

Bowe se încruntă.

— Trebuie să stau pe bară câteva săptămâni, cel puţin. Wimbledonul s-a dus pe copcă.

Clatină din cap.

— Sezonul se va fi terminat până să mă întorc eu pe teren.

— Îmi pare rău!

Îl iau de mână. Se uită la mâinile noastre alăturate, aşa că mi-o retrag pe a mea.

— O să fii pregătit pentru US Open. Ştiu asta! Iar Wimbledonul nu e nici măcar cea mai bună suprafaţă de joc pentru tine. Eşti praf la anticipatul locului unde va cădea mingea pe iarbă.

— Da, îţi mulţumesc! îmi zice Bowe. Mă bucur atât de mult că eşti aici!

— Ce vreau să spun este că terenul cu suprafaţă dură este potrivit pentru tine. Iar până atunci, te vei fi recuperat.

Încuviințează iar.

— O mulțime de timp să o dau în bară, zice şi izbucneşte în râs.

— Îmi pare rău! Pentru că am zis că te faci de râs.

— Nu ar fi trebuit să îmi pierd cumpătul în nicio privință! spune Bowe. Joci cum vrei – te priveşte!

— Câteodată cred că eşti singura persoană cu care e mai complicat să te descurci decât cu mine!

Bowe îşi dă ochii peste cap.

— Nici măcar pe-aproape.

Râd.

— O să fii bine.

— Ştiu, ştiu! Nu e sfârşitul lumii.

Mă ridic.

— Chiar ai de gând să mai rămâi prin preajmă?

— Da! îmi răspunde. Am vorbit serios când le-am spus reporterilor. Cred că poți să câştigi, Carrie. Chiar cred!

— Urăsc cât de mult înseamnă vorbele tale pentru mine! îi răspund.

Izbucneşte în râs.

— Da, uite, înțeleg! îmi zice. Urăsc că îmi pasă atât de mult ce părere aveți voi, ăştia din neamul Soto, despre mine.

Rămânem tăcuți o vreme, apoi Bowe dă să vorbească, însă, înainte să scoată un cuvânt măcar, zic:

— Trebuie să plec!

Arată epuizat, aşa că încuviințează repede, răspunzând:

— Noapte bună, Soto! Odihneşte-te!

Sunt cu tata pe teren după o sesiune înăbuşitoare... în care mi-am înfruntat partenerul de antrenament. Sunt leoarcă de transpirație, iar tata stă pe bancă, lângă mine, şi recapitulează planul pe care l-a întocmit pentru a o învinge pe Nataşa Antonovici.

Nu am mai jucat împotriva ei – am văzut doar din tribune viteza devastatoare cu care loveşte.

— E rapidă, îmi spune tata. Nici măcar zgura nu o încetineşte. Pentru ea, suprafața asta de joc nu reprezintă o provocare la fel ca în cazul celorlalte sportive.

— Aşadar, trebuie să fiu mai rapidă! trag concluzia.

Tata clatină din cap.

— Nu! Nu asta spun!

— Ce vrei să spui?

— Să nu îți pierzi cumpătul când îți voi zice asta!

— Nu o să-mi pierd cumpătul!

Ridică din sprâncene la mine.

— Nu o să o fac! zic, schimbându-mi tonul. Promit!

— Nu eşti la fel de rapidă ca ea. Poate că, la un moment dat, ai fost. Poate când erai în vârful carierei. Dar nu acum şi, cu siguranță, nu pe zgură.

Simt cum inima mi-o ia la goană şi îmi creşte pulsul.

— Trebuie să te împaci cu informația asta, *hija*!

Îmi mijesc ochii şi strâng din buze.

— Nu mai eşti aceeaşi persoană care juca tenis acum şase ani, atât în sensul bun, cât şi în cel rău. Corpul tău nu mai este acelaşi. Mintea ta nu mai este aceeaşi. Trebuie să recunoşti unde anume nu eşti chiar atât de puternică. Chiar şi atunci, zgura era o suprafață de joc destul de complicată pentru tine. Trebuie să acceptăm asta şi să găsim o altă cale.

— Continuă! îl îndemn în timp ce îmi lovesc racheta de coapsă.

— Nu vreau să încerci să îi egalezi viteza. Care ar fi o strategie mai bună?

— Nu ştiu! Zi odată!

— Ce anume ai tu, iar ei îi lipseşte?

— Labă de gâscă?

Tata se încruntă la răspunsul meu.

— *Dale, hija!*

— Timp pe teren, îi răspund. Am cel puțin un deceniu de tenis profesionist în plus.

Tata încuviințează.

— Exact!

— Treci la subiect! N-am nevoie de metoda lui Socrate.

Tata se încruntă din nou.

— Ai excelat întotdeauna la alegerea loviturilor şi la anticipare. Înțelegi unde se îndreaptă mingea şi cum va sări. Şi ştii cum să construieşti un punct – trei, patru sau chiar cinci returnări pe linie. De ani întregi ai învățat cum să faci asta. În concluzie, lasă-ți corpul să te ghideze – doar a făcut asta de o mie de ori mai mult decât a făcut-o al ei. Ai instincte pe care fata asta nu le are. Foloseşte-le!

Mă aşez lângă el.

— Adică îmi spui să joc mai inteligent.

— Îți spun să controlezi ce se întâmplă pe teren. Când vine rândul tău la serviciu, nu încerca să dovedeşti că poți lovi la fel de rapid ca ea! Fă în aşa fel încât să beneficiezi de un joc mai lent, nu mai rapid! Pentru că ştii că, în cazul ăsta, nu eşti jucătoarea mai rapidă. Şi fă mişcările cu economie, anticipează unde se va duce mingea. Conservă-ți energia şi las-o să ostenească! Antonovici e genul ăla de pasăre rară pe care, dacă ajungeți la trei seturi, ai toate şansele să o învingi. Doar stai liniştită şi încetineşte-o! În fiecare clipă. Chiar şi când schimbați terenul, trage de timp! Fă-o să fie din ce în ce mai frustrată, fă-o să aştepte! Nu juca pentru viteză! Nu aşa vei câştiga de data asta.

Nu sunt sigură că are dreptate. Nu sunt sigură că memoria muşchilor şi alegerea loviturilor vor compensa pentru diferența de viteză dintre noi două. Doar să pot alega cât pot de repede ar fi o soluție.

— Nu... nu ştiu ce să zic, tată!

— Carrie, ascultă-mă! Am trecut prin asta de o mie de ori în minte.

— Tată, trebuie să trec de Antonovici ca să ajung la Chan. *Trebuie!* Nu pot să dau greş de data asta.

— Ştiu că aşa simţi. Crede-mă că ştiu! D-asta am stat treaz în ultimele două nopţi în camera mea de hotel, uitându-mă la înregistrări mai vechi. Sunt disperat să te ajut. Trebuie să ştii cât de multe...

Îl aştept să termine fraza, dar pare să fi renunţat la a găsi cuvintele potrivite.

— Cât de multe ce?

Oftează.

— Cât de multe griji îmi fac, îmi răspunde în timp ce se sprijină cu spatele de bancă. Îmi fac griji în legătură cu felul în care te vei simţi dacă nu vei câştiga acest meci sau nu vei ajunge în semifinală. Sau în finală.

Încuviinţez din cap.

— Nu vreau să-ţi văd expresia dacă ar câştiga Chan. Dacă îţi doboară recordul. Nu cred că aş suporta asta.

— Ştiu, nici eu!

— Nu! Spun că nu aş suporta să văd cum te afectează *asta*! Sentimentele mele nu se vor schimba în niciun fel dacă vei câştiga, *hija*. Dar...

Se uită în jos şi apoi din nou la mine.

— Uneori cred că nu înţelegi cât mă doare sufletul când te văd pierzând, continuă, neslăbindu-mă din priviri. Ştiind cât de mult îţi doreşti victoria, cât de mult îşi doreşte sufletul tău asta. Uneori, cred că e de-ajuns ca să mă doboare.

— Tată, îl întrerup în vreme ce îmi pun mâna pe umărul lui. Voi fi bine.

— Adevărat?

Închid ochii şi îmi las umerii să cadă.

Au fost multe momente în viaţă când am pierdut şi nu mi-a fost bine. Momente când am bătut camera înainte şi

înapoi 24 ore la rând; momente când nu am dormit şi nu am mâncat zile întregi. După ce am pierdut la Wimbledon în ’88, am zburat acasă şi m-am închis în dormitor, de unde nu am mai ieşit decât după două săptămâni şi jumătate.

— Este responsabilitatea mea să am grijă de mine, îi spun. Indiferent dacă pierd sau câştig. E treaba mea.

Tata clatină din cap în timp ce-mi zâmbeşte.

— Nu o să conteze niciodată a cui responsabilitate este. Inima mea suferă atunci când suferi tu, pentru că *tu* eşti inima mea.

Inspir scurt.

— Aşadar, te rog, ascultă-mă, şi hai să lucrăm la primul tău serviciu, hai să lucrăm la alegerea loviturilor, hai să construim ipotetic nişte puncte împotriva ei!

Încuviinţez. Înţeleg ce îmi spune, şi are dreptate în anumite privinţe.

— Da, bine! accept, dar trebuie, de asemenea, să dobândesc viteza adversarei mele şi, dacă nu am rezolvat problema asta până acum, atunci trebuie să petrec cât mai mult din această zi soluţionând-o.

— O să fac ce zici tu, dar trebuie să lucrez şi la viteză. În concluzie, hai să le facem pe amândouă!

Tata se încruntă uşor.

— Bine!

— Putem face rost de un al doilea tun de mingi? Şi să trimită amândouă mingi spre mine în acelaşi timp? O să mă ridic la înălţimea aşteptărilor! O să vezi!

Tata încuviinţează, iar în 20 de minute lovesc mingile care se reped la mine din ambele tunuri. Petrec vreo două ore îndeletnicindu-mă cu asta. Forehand, rever, la fileu, de pe linia de fund. Lovesc mingea de fiecare dată.

La sfârşitul zilei, în timp ce ies de pe teren, tata ridică din sprâncene la mine, iar eu radiez. Îmi dau seama că este impresionat, poate chiar un pic surprins.

— Nu cred că viteza lui Antonovici va fi o problemă, comentez.

— *Bien, pichona!*

— Sunt atât de aproape, tată!

Mă trage aproape de el şi îşi pune braţul pe umerii mei, apoi mă sărută pe creştetul capului.

— Ieşi mâine pe teren şi distruge-o!

SOTO VS. ANTONOVICI

French Open 1995

Sferturile de finală

Nataşa Antonovici are 1,80 metri înălţime şi este extrem de slabă. Şapca, fusta şi tricoul îi sunt de un alb strălucitor. Alege să servească prima, fără nicio umbră de emoţie şi cu chipul asemenea unui deşert unde nu poate creşte nici măcar un zâmbet. *De parcă aş fi îndreptăţită să comentez asta!*

Mă uit în tribune. Tata priveşte drept înainte. Lângă el însă e Bowe, care îmi zâmbeşte.

Îmi întorc privirea şi adopt poziţia de aşteptare. Antonovici aruncă mingea sus, în aer.

Primul ei serviciu este plat şi furios, dar mingea ajunge chiar în afara liniei, aşa că mă relaxez. Apoi arbitrul zice că e înăuntru. Mă trezesc mergând până la linia chenarului de

serviciu, pregătită să ripostez. Urma de pe zgură arată că mingea a atins într-adevăr milimetric linia.

A obținut un as.

La naiba!

Mă întorc la locul meu.

Serveşte încă o dată, aproape la fel ca mai devreme, dar chiar pe T de data asta, în loc de diagonala terenului. Rămân uimită, urmărind cum mingea trece din nou pe lângă mine.

Mulțimea începe să aclame. Mi se ridică părul de pe ceafă. Îmi rotesc umerii, încercând să mă calmez.

Adună-te!

Îmi țin capul drept. Mă aleargă pe tot terenul, dar îi prind mingile, aşa că o alerg şi eu. Sunt câteva ghemuri la care o depăşesc. Cu toate aceste, îşi adjudecă primul set cu ٦–٤.

În timp ce schimbăm terenurile, îmi şterg fața şi racheta. Îmi scutur zgura de pe încălțări. Mă uit spre loja jucătorilor şi îi văd pe tata şi pe Bowe stând de vorbă. Bowe încuviințează în timp ce tata gesticulează încet, vorbind, fără îndoială, în şoaptă.

Nu ştiu ce îşi spun, dar nici nu am nevoie.

Trebuie să ajung la nivelul lui Antonovici. Trebuie să alerg la fel de repede ca ea şi să recuperez mingea din aer mult mai rapid.

Închid ochii şi inspir adânc. Antonovici stă în fața mea, pregătită să îmi primească serviciul. Arunc mingea în aer şi o lovesc cât de repede pot, imprimându-i un efect de spin. Îi simt forța reverberând în braț, de la cot până la umăr. Trece pe lângă ea.

Încleştez pumnul a victorie. *Da, aşa mai merge!*

O fac din nou, dar, de data asta, reuşeşte să returneze. Mingea aterizează însă la câțiva zeci de centimetri dincolo de linia de fund. Sunt stăpână pe situație. Îmi adjudec primul ghem din set.

Pe toată durata setului, jucăm amândouă la cel mai înalt nivel posibil şi nu reuşim să câştigăm pe serviciul celeilalte. Scorul este 3-3, apoi 3-4 şi apoi 4-4. Servesc o altă minge de ghem şi câştig. Suntem la 5-4.

E rândul ei la serviciu.

Nu mă uit la tata. Nu vreau să îi văd îngrijorarea din priviri. Îmi spun: *Nu o lăsa să câştige setul ăsta! Ori eşti campioană, ori eşti o catastrofă! Nu există cale de mijloc!*

Antonovici trimite mingea cu un țipăt chiar în zona T-ului, iar eu o returnez cu un forehand invers. Doar că atinge partea de sus a fileului. *Fir-ar a dracului de treabă!*

Dacă reuşeşte să controleze ghemul şi apoi să câştige, s-a terminat. Nu se poate ca toți ochii să fie ațintiți asupra mea şi să mă vadă cum dau greş. Nu pot fi scorpia jalnică pe care o cred ei.

Antonovici însă continuă să mă hăituiască. Nu contează că o alerg pe tot terenul – pur şi simplu alunecă în poziția care trebuie, prinde mingea cu marginea rachetei şi o trimite unde vrea.

5-5. Apoi 5-6.

Acum serveşte pentru meci. Dacă nu câştig pe serviciul ei la ghemul ăsta, s-a terminat.

Iau poziție de aşteptare cât de jos pot. Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Aruncă mingea în aer. Acesta este momentul meu. Momentul meu să îmi iau revanşa.

Serveşte în colț. Alerg mâncând pământul, deşi genunchiul începe să mă doară. Returnez în fileu.

15-0.

30-0

40-0.

CARRIE! Dă-o dracului de treabă, adună-te!

Serviciul ei. Minge de meci.

Trimite mingea cu un urlet. O returnez rapid şi curat. Contracarează cu o lovitură de pe linia de fund. Îi returnez

un rever. Simt zumzăitul din oase. Simt că meciul ăsta e al meu – mai târziu decât mi-am dorit, dar e al meu.

Antonovici recuperează rapid mingea din aer. Ajung la ea şi returnez pe diagonală. Înainte să îmi termin mişcarea, e deja acolo şi o trimite chiar pe deasupra fileului. Plonjez cu pieptul atingând pământul şi alunec cu racheta întinsă.

Mingea atinge zgura, dar eu încă sunt la metri distanță. S-a terminat!

Mulțimea izbucneşte în urale pentru Antonovici. Zac înghețată, holbându-mă la urma pe care mingea a lăsat-o în zgură atunci când a aterizat.

Când în sfârşit mă ridic şi mă şterg de praf, sunt acoperită de zgură roşie – pantofii, genunchii şi maioul au toate o culoare ruginie. Am zgură în păr şi în gură. Pare că mi-a ajuns şi în plămâni.

Ochii mi se opresc asupra unei femei din public aflate pe un rând mai din spate. Are vreo 20 de ani sau cam aşa şi ține un carton pe care scrie *Oui, oui, Carrie.*

Nu suport să mă uit la ea.

— Nu am jucat la cel mai bun nivel al meu! Dacă asta ai de gând să-mi spui, tată, nu...

Sunt în tunel şi mă pregătesc să intru la duşuri. Genunchiul mă arde. Am nevoie de masaj şi de gheață. Am nevoie de o mulțime de lucruri.

Antonovici mă depăşeşte. Simt cum încearcă să-mi surprindă privirea în timp ce intră în vestiar, însă eu continui să mă holbez la tata.

Acesta se sprijină de perete, cu ochii închişi.

— Carolina! zice el.

Vocea lui e calmă şi domoală.

— Acum e momentul pentru perspectivă. Am vorbit despre asta.

— Tată! îl reped. Nu încerca să pretinzi că ceea ce am făcut pe teren a fost suficient, că n-a fost!

— Înțeleg că nu ai câştigat meciul ăsta, aşa cum sperai...

— Nu am câştigat meciul ăsta, aşa cum speram? țip la el.

Îi aud pe ceilalți antrenori şi sportive intrând în tunel, aşa că îl trag într-o încăpere deschisă de pe coridor.

— Tocmai mi-am pierdut a doua şansă la titlu şi am doar patru.

— Înțeleg asta.

— Futu-i, cred că ar trebui să fim cu toții *al dracului* de îngrijorați că nu o să fiu în stare să fac ce mi-am propus.

— Nu înjura în prezența mea! Ți-am spus ieri că sunt îngrijorat din pricina existenței acestei posibilități.

— Am mers şi le-am spus tuturor că sunt cea mai bună tenismenă în viață, iar acum se dovedeşte că m-am înşelat. În fața întregii lumi!

Tata dă din cap a încuviințare, dar nu spune nimic.

— Ai de gând doar să stai acolo? Zi ceva! țip la el.

— Ce vrei să zic? mă întreabă, azvârlindu-şi brațele în aer.

— Spune-mi că vezi porcăria colosală pe care tocmai am făcut-o. Că ştii că sunt o tenismenă mai bună decât am fost azi. Că sunt la fel de bună pe cât cred eu că sunt. Sau că nu. Dacă asta crezi. Dar spune ceva! Mi-am pierdut şansa de a câştiga afurisitul ăsta de French Open, şi ştim amândoi că Nicki o să profite de asta! Zi ceva!

Se uită la mine încruntat. Începe să se preumble de colo-colo, clătinând din cap. Există un scaun pliant lângă o masă şi, exact când cred că se apropie de el ca să se aşeze, îl trage de la locul lui şi îl izbeşte de perete.

— Ce vrei de la mine? strigă.

— Eu...

— Poate că nu *mai* eşti cea mai mare tenismenă în viață. Nu ştiu. Nu ştim. Vrei să continui să îți spun asta, dar nu ştiu, Carolina.

— Eu...

— Nu mi se permite să am dubii. Nu mi se permite să te văd ca pe fiica mea, ca pe o ființă umană. Nu mi se permite să spun că, la câțiva ani de la retragere, *s-ar putea* să existe jucătoare mai bune, nu mi se permite să îmi exprim *nicio incertitudine, de niciun fel.* Aşa că îți spun ceea ce vrei să auzi! Ca să ai tot ce îți trebuie ca să te simți bine. Ca să te am în viața mea. Astea sunt condițiile pe care le-ai pus. Şi le respect! Ce vrei să îți spun?

— Vreau să fii cinstit!

Tata clatină din cap.

— Nu! Vrei ca părerea mea sinceră să coincidă cu ceea ce ai tu nevoie să auzi.

Simt o durere de dinți de la cât mi-am încleştat falca. Încerc să mai slăbesc strânsoarea, dar încleştarea revine.

Tata mă priveşte.

— Carrie, nu ştiu cum să port o conversație sinceră cu tine despre tenis. Pentru că, pe cât eşti de bună, nu ai fost în stare niciodată să îți accepți eşecul.

Mi se strânge pieptul. Îmi simt ochii uscați.

— Şi de ce *dracului* crezi asta?

— Cred că din cauza...

— Din cauza ta!

Clatină din cap şi se uită în podea. E ca şi cum nu e neapărat de acord cu mine, cât e dezamăgit de turnura pe care a luat-o atât de rapid conversația noastră.

Eu însă simt exact opusul. Cred că a durat zeci de ani ca să ajungem aici.

— Mi-ai spus că ar trebui să fiu cea mai mare jucătoare din istoria tenisului. Mi-ai spus asta de când m-am născut! Mi-am spus că asta mi-a fost menit să fiu! Şi apoi, într-o bună zi, n-am mai fost. Nici măcar n-ai fost sigur că o pot învinge! îi reproşez.

— Vorbim despre Stepanova?

— Te-am întrebat dacă crezi că pot deveni numărul unu şi să urc în clasament deasupra ei, iar tu mi-ai spus „Nu ştiu!”.

— Şi nu m-ai iertat niciodată pentru asta. Plătesc preţul inclusiv astăzi.

— Ar trebui să îl plăteşti pentru tot restul vieţii. Pentru faptul că m-ai făcut să cred în mine aşa cum am făcut-o, apoi mi-ai smuls preşul de sub picioare. Pentru că ai renunţat la mine când lucrurile au devenit grele. Eu nu am renunţat. Niciodată. Dar tu, da.

— Carrie, m-ai întrebat dacă cred ai putea să o detronezi pe Paulina şi să devii numărul unu. Iar eu ţi-am răspuns că nu ştiu. Deoarece chiar nu ştiam. Nu ştiu ce ne rezervă viitorul. Şi nu îţi pot promite că lumea se va învârti aşa cum îţi doreşti tu. Ţi-am datorat momentul acela de sinceritate. Ca să te pot sfătui mai bine – cum să creşti, cum să îţi lărgeşti perspectiva. Am simţit că este momentul pentru aşa ceva. Dar n-ai vrut să faci cum te-am sfătuit atunci, după cum nu vrei să faci nici acum. Am dat-o în bară groaznic ca tată şi îmi asum responsabilitatea pentru asta. Dar în cazul ăsta, îmi pare rău, însă doar tu poţi să rezolvi lucrurile! Tu trebuie să cazi la pace cu faptul că nu eşti tenismena perfectă.

— Asta înseamnă să renunţi! Eu nu o să o fac!

Clatină din cap.

— Trebuie să găseşti o cale să te împaci cu cine eşti tu cu adevărat şi să înfrunţi viaţa aşa cum e ea. Mă aşteptam să o fi făcut până acum, dar nu s-a întâmplat aşa. Şi, dacă nici nu o să se întâmple, nu văd cum vei putea trece vreodată de acest... acest moment. Ai reuşit atât de multe şi eşti atât de concentrată pe a le păstra în loc să mergi mai departe şi să descoperi ce altceva mai există pe lume.

Porneşte spre uşă.

— Tot ce obținem este efemer. Îl avem, iar în secunda următoare a dispărut. Ai deținut recordul acela, acum îl poți pierde. Sau îl poți păstra acum, dar pierde peste doi ani. Mi-aş dori să poți accepta asta.

Clatin din cap şi încerc să mă uit la el.

— Nu pot!

— Ei bine, mă omoară să ştiu că nu pot rezolva asta pentru tine, *hija*. Chiar nu pot. Nimeni în afară de tine nu poate.

Şi apoi, ca şi cum uşa ar fi cel mai uşor lucru din lume, tata deschide uşa şi iese din încăpere, lăsându-mă singură acolo.

Când în sfârşit ajung la etajul meu, la hotel, ies din lift şi dau cu ochii de Bowe, aflat în fața uşii mele şi oferindu-i un autograf unei adolescente. Aceasta se îndepărtează înainte să mă vadă apropiindu-mă.

Când ajung lângă el, Bowe îmi spune:

— Nu eram sigur dacă mă vrei aici sau nu, dar m-am gândit că nu o să-ți fie ruşine şi, la o adică, să îmi spui să dispar.

Îmi las lucrurile din mână şi îl îmbrățişez. Îmi dau seama că este surprins, dar mă strânge iute în brațe. O face încet, cu grijă la coaste.

— Curăță-te de praf! Cea mai bună suprafață de joc pentru tine e după colț! îmi spune.

Brațele lui sunt calde şi sigure. Trupul îi e puternic. Simt că, dacă m-aş lăsa pe el, m-ar ține, că mi-ar putea susține greutatea – greutatea corpului, a eşecului.

* * *

— Eram îngrijorată că oamenii nu îmi vor mai respecta recordul dacă Nicki îl doboară. Dar acum... pur şi simplu... pur şi simplu îmi distrug recordul de una singură.

Stau cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea şi cu capul sprijinit de spătarul canapelei. Bowe e aşezat pe scaunul de vizavi de mine, încercând să găsească o poziție în care să nu îl doară coastele.

— Nu cred că-i adevărat! îmi spune. Cred că oamenii respectă încercarea. De fapt, cred că vor respecta încercarea mai mult decât reuşita. Care va veni. Vei izbândi.

Mă uit la el, încruntată.

— Ei, haide!

— Vorbesc serios!

Mă uit în sus, la tavan.

— Tata crede că prioritățile mele sunt date toate peste cap.

Râde încetişor.

— Nu cred că există tată pe lumea asta care să creadă în copilul lui mai mult decât o face el. Vezi asta, da?

Mă uit la Bowe.

— Da! O văd.

Bowe se sprijină încetişor. Pot să spun că, cel puțin, se simte un pic mai bine decât înainte.

— Eşti norocoasă!

— Datorită tatei, vrei să spui?

— Da!

— Tatăl tău n-a jucat şi el tenis? îl întreb. Nu aşa ai început?

— Unchiul meu. Da! Şi nu am fost niciodată suficient de bun. Nimic din ce-am făcut de-a lungul vieții nu a fost suficient de bun. Nimic din ce-am făcut nu a fost suficient. Dar am încercat să îi fac pe plac. Şi am tot eşuat.

— Şi părinții tăi?

— Lor nu le-a păsat. Tata a fost matematician. Mama încă e profesoară de matematică. Nu mi-au înțeles obsesia pentru tenis şi ar fi preferat, cred, să fac ceva un pic mai... tradițional.

— Au vrut să te faci doctor sau avocat?

— Sau matematician.

Izbucnesc în râs.

— Deci tu eşti ce se întâmplă când nu faci ceea ce vrea tatăl tău, iar eu sunt ceea ce se întâmplă când faci exact ceea ce vrea tatăl tău.

Râde şi Bowe.

— Iar acum suntem amândoi nişte calamităţi, adaug, dar el clatină din cap.

— Tu, nu, Soto! Ştiu că nu vezi asta – pentru că eşti unul dintre copiii ăia enervanţi de la şcoală care cred că, dacă ai luat la test 99 de puncte înseamnă doar că nu ai luat 100.

— Păi, asta înseamnă!

— Da, şi uite aşa strici totul pentru toţi ceilalţi.

— Şi toată lumea mă urăşte.

— Mi-aş dori să poţi vedea lucrurile din afară.

— Să văd ce?

Bowe mă priveşte în ochi şi rămâne tăcut pentru o clipă. Apoi îmi răspunde:

— *Eres perfecta, incluso en tu imperfección!*

Mă ridic, nesigură că am auzit bine. Dar bineînţeles că am făcut-o. Accentul lui e groaznic, dar tot m-a lăsat fără aer.

„Eşti perfectă, chiar şi în imperfecţiunea ta!”

— Cum de ai pus astea cap la cap?

— Mă gândesc că e oarecum jenant să răspund la întrebarea asta.

— Şi totuşi...

— Am găsit în holul hotelului o femeie care vorbeşte spaniolă şi am rugat-o să mă ajute cu traducerea câtorva lucruri.

— Câtorva lucruri? Ce altceva ţi-a mai tradus?

— Hmm, nu! N-am cum să-ţi spun!

— De ce?

— Pentru că pur şi simplu am vrut câteva opţiuni în caz că ce se întâmplă acum are vreo relevanţă.

Mă ridic şi mă apropii de el.

— Care erau celelalte opţiuni? Le-ai memorat pe toate?

— Nu! Am încercat, dar le-am tot încurcat.

— Aşa că le-ai scris.

Încă e aşezat, iar eu stau şi-l privesc de sus. Bowe îşi ridică privirea spre mine.

— Le-ai scris şi le ai în buzunar.

— Te rog, nu încerca să bagi mâna în buzunarele mele – durerea o să îmi distrugă coastele. Serios îţi spun, te implor!

Există o versiune a mea care şi-ar fi strecurat mâinile în buzunarele lui oricum, care i-ar fi spus să se descurce cu durerea. Tânjesc să îmi amintesc unele dintre lucrurile pe care mi le-am tot spus – şi pe care le-am spus şi altor oameni – atunci când eram mai tânără: „Curaj şi joacă până la capăt! Încetează să mai fii un copil şi domină!”

Totuşi, acum nu vreau să spun niciunul dintre lucrurile astea. Vreau doar să mă asigur că nu suferă... şi să văd ce a scris.

— Te rog! şoptesc. Arată-mi!

Se încruntă, dar apoi se ridică încetişor din scaun şi scoate o bucată de hârtie de la hotel din buzunar.

— Te rog să nu râzi de mine!

Iau bucata de hârtie şi o deschid. Sunt trei fraze în spaniolă, notate cu scrisul lui dezordonat:

Eşti perfectă chiar şi în imperfecţiunea ta.

Eşti absolut de nesuportat, dar nu pot să nu mă gândesc la tine.

Vreau pe bune de data asta.

— Ai notat astea? Ca să mi le poţi spune?

— Da!

— Dacă te sărut, o să te doară? îl întreb în timp ce mă apropii mai mult de el.

— Ce anume?

— Coastele. Dacă te sărut, o să te doară?

— Nu! Nu cred.

Îi cuprind fața în palme şi îl sărut. Întinde brațul teafăr spre şalele mele şi mă trage mai aproape.

L-am mai sărutat cu nişte ani în urmă. Pare ceva familiar şi deopotrivă nou-nouț, ca o întindere făcută ca la carte sau ca o respirație adâncă.

— Nu ştiu ce e chestia asta, îi spun. Nu ştiu dacă e pe bune.

— Nu îmi pasă! îmi răspunde, sărutându-mă din nou, apoi mă trage de marginea tricoului şi de nasturii blugilor.

— Nu vreau să te rănesc.

— Nici de asta nu îmi pasă, îmi răspunde, sărutându-mă din nou.

— Trebuie să ai grijă! La coaste.

— Carrie, te rog! îmi zice, sărutându-mă pe gât. Încetează să îți mai faci griji!

Şi îl ascult.

Mai târziu, în timp ce lumina soarelui se strecoară prin fereastra camerei mele de hotel la primele ore ale dimineții, mă trezesc şi îl văd pe Bowe adormit lângă mine.

Părul îi e dat pe spate, ca şi când l-ar fi lins o vacă sau ceva asemănător cândva, în puterea nopții. Privită de aproape, fața lui poartă semnele trecerii timpului. Are riduri fine în jurul ochilor. Îmi întorc privirea de la el şi mă uit pe fereastră, copleşită de un sentiment groaznic, copleşitor. Cât ai fi de fericit când începe, sfârşeşti întotdeauna cuprins de tristețe când se termină.

Bowe se foieşte şi deschide ochii încet şi cam fără entuziasm. Mă priveşte şi zâmbeşte.

— Să comandăm micul-dejun? mă întreabă.

— Rămâi?

Se ridică, dintr-odată treaz de-a binelea.

— Vrei să plec?
— Vrei să pleci? Poți să pleci dacă vrei.
— Nu vreau să plec. Ți-am spus azi-noapte. În spaniolă.
— Bine!
— Aşadar, rămân?
— Dacă vrei.

Îşi dă ochii peste cap şi începe să mormăie. Îşi trage o pernă peste cap, dar tot îl pot auzi bombănind:

— Eşti atât de enervantă! Doar spune că îți place de mine, futu-i mama mă-sii!

Îi trag perna de pe cap. Vreau să o spun. Vreau să mă oblig s-o spun.

— Ce vrei să mănânci la micul-dejun? zic în schimb. O să comand.

Eu şi Bowe ne petrecem următoarele zile împreună, plimbându-ne prin Paris. Tata, cu care abia am schimbat două vorbe, rămâne în cameră. Cei de la biroul lui Gwen ne-au rezervat zboruri spre casă pentru ziua de după finală.

În seara asta, merg cu Bowe la un bistro franțuzesc, aflat lângă hotelul meu, imediat după colț. La televizorul de la bar se poate urmări finala de simplu, feminin: Chan vs. Antonovici.

Port una dintre şepcile de baseball ale lui Bowe şi o pereche de ochelari de soare. Stăm afară, pe terasă. O parte din mine vrea să se repeadă înapoi în hotel şi să se ascundă, să nu se afle în public în momentul ăsta. Însă dacă oamenii ne recunosc, nu dau niciun semn. Iar eu îmi doresc să mă aflu aici, în acest bistro, alături de Bowe.

De la masa noastră putem vedea televizorul. La început, pretindem amândoi că nu urmărim ce se întâmplă pe ecran, dar până să câştige Nicki primul set, am renunțat amândoi la mascaradă.

Bowe mă ia de mână când începe al doilea set. Nu mă retrag nici măcar atunci când soseşte mâncarea. Antonovici câştigă al doilea set în timp ce ne savurăm friptura cu garnitură de cartofi prăjiți.

— Poate că Antonovici are o şansă! zice Bowe.

Mă încrunt la el.

— Aproape că îmi doresc ca în semifinală Cortez să fi trecut de Antonovici. Cortez ar putea să o bată pe Nicki aici. Dar Antonovici... Nu ştiu. Nu ştiu.

Bowe încuviințează.

45 de minute mai târziu, Nicki îşi adjudecă al treilea set, cu 6-4. Se prăbuşeşte la pământ victorioasă şi înlăcrimată.

Ăsta-i meciul, ăsta-i turneul, ăsta-i recordul meu. Praf şi pulbere!

Bowe mă priveşte şi ştie că nu e nimic de zis. Urmărim momentul de premiere, când oficialii îi înmânează cupa lui Chan.

Transmisiunea este în franceză, aşa că înțeleg doar pe jumătate din ce spun comentatorii. Îmi e însă destul de clar când aud: *Elle a maintenant dépassé Carrie Soto...* „Acum a depăşit-o pe Carrie Soto."

Bowe îmi surprinde privirea şi, pentru o clipă, simt imboldul irezistibil de a răsturna masa la care stăm.

— Merită! îi spun. A jucat un meci brutal.

Îl văd pe tata pe trotuar, venind spre mine. Ştiu că ar trebui să fiu furioasă pe el sau că el ar trebui să fie furios pe mine, doar că în clipa de față nu îmi pasă prea mult de asta. Mai degrabă sunt copleşită de sentimentul inevitabilității: evident că avea să mă găsească.

— Bună! ne salută în timp ce îşi croieşte drum pe aleea terasei.

Îşi lasă o mână pe umărul meu, iar pe cealaltă, pe al lui Bowe.

— Amândoi ați făcut o treabă grozavă aici, în Franța.

Se uită în ochii mei, iar eu nu-mi feresc privirea. E ca şi cum amândoi străbatem decenii de momente petrecute împreună, tot ce a condus până aici. Realizările mele neegalate. Acum, ale ei.

— Încă nu m-am împăcat cu gândul, îi spun. În caz că te întrebai.

— *Ya lo sé, pichona!*

Mă uit la televizor. Nicki plânge cu umerii căzuți; lacrimi adevărate îi curg pe obraji.

— Ia loc! îi spun tatei.

El încuviințează şi îşi trage un scaun ca să se aşeze alături de noi.

Când chelnerița trece pe lângă masa noastră, Bowe îi comandă tatei un pahar, iar acesta se apleacă un pic şi îmi şopteşte la ureche:

— Nimic nu va şterge vreodată ce ai făcut sau faci tu!

Nu vreau să plâng, aşa că nu pot să mă gândesc prea intens dacă să îl cred sau nu. În schimb, iau acest moment şi mi-l întipăresc în inimă, ca şi cum o să mă aştepte să mă întorc la el mai târziu.

Zâmbesc, îl bat uşor pe mână şi apoi schimb subiectul.

Petrec noaptea la masă cu tata şi Bowe. Bem sifon şi bere de ghimbir. Bowe se plânge că a trebuit să se retragă de la Wimbledon. Tata îi spune că o să-l antreneze full-time pentru US Open, dacă se vindecă până atunci.

Bowe îi întinde mâna şi dau amândoi noroc – observ cu câtă grijă se mişcă tata pentru a nu-i provoca lui Bowe dureri de coaste.

Când se face târziu, Bowe achită nota, iar tata ridică din sprâncene la mine, ca pentru a pune întrebarea pe care i-am spus de un milion de ori să nu mi-o pună niciodată. Încuviințez; e singurul răspuns pe care îl va obține. Se uită la mine şi rânjeşte – de fapt, e un zâmbet simplu şi strălucitor.

Pentru o clipă, sunt uluită cât de îmbătrânit pare. *Când s-a întâmplat asta?* Totuşi, pare un bătrân fericit, satisfăcut. A avut parte de multă suferinţă în viaţă, dar sunt şi multe lucruri care i-au ieşit bine.

— *Sos mi vida, pichona!*[93] mimează din buze către mine şi îşi atinge cu un deget pieptul, chiar deasupra inimii.

Zâmbesc şi, pentru o clipă, îmi plec uşor capul pe umărul lui.

Apoi ne întoarcem pe jos la hotel, o plimbare care îmi pare deopotrivă confortabilă şi familiară, chiar dacă sunt atât de multe lucruri la ea pe care le trăiesc pentru prima dată.

Inevitabila victorie a lui Chan

De Rachel Berger

Editorial, Departamentul Sport
California Post

Carrie Soto nu a făcut niciun secret din intenţia de a o împiedica pe Nicki Chan să îi doboare recordul. Aşadar, rana trebuie să fi fost mult mai profundă după ce, noaptea trecută, a câştigat Chan.

Au existat voci care au vorbit cu dispreţ despre încercarea lui Soto de a reveni pe teren. Eu însă fac parte din numărul tot mai mare de persoane care nu pot să nu se declare uimite de tentativa ei.

Mulţi par să fi uitat ce a făcut Carrie Soto pentru tenisul feminin. A ridicat ştacheta pentru nenumărate lucruri pe care acum le considerăm normale: servicii incredibil de rapide sau meciuri strălucite care au doborât mai multe

[93] „Eşti viaţa mea, dovlecel” (în orig., în lb. sp.).

recorduri odată. Şi să nu uităm cel mai desăvârşit lucru pe care i l-a adus acestui sport: graţia jocului.

Puţin îmi pasă cu câtă forţă poate trimite Nicki Chan o lovitură de pe linia de fund sau cât de rapid este serviciul ei – nu există termen de comparaţie cu felul splendid în care a evoluat Carrie Soto. Absolut fiecare lovitură a fost executată impecabil şi fiecare plonjare după minge a fost graţioasă precum o mişcare de balet. Aşadar, mă alătur lui Carrie Soto, care îşi jeleşte eşecul.

Cu toate astea, nu putem ignora faptul că bate vântul schimbării.

Carrie Soto este trecutul. Nicki Chan este viitorul.

Regina a murit! Trăiască regina!

Mă trezesc la hotel. Telefonul sună. Pe jumătate adormit, Bowe mi-l înmânează.

E Gwen.

— Elite Gold pune în mod oficial campania pe pauză! mă anunţă. M-am gândit că vrei să afli de îndată.

Vreau să urlu, să arunc telefonul sau să îmi îngrop capul sub pernă, dar nu fac nimic din toate astea.

— Bine, înţeleg!

— Cei de la AmEx sunt interesaţi să preia, dar deocamdată nu au făcut niciun pas.

— E treaba ta să îi convingi! îi spun.

— Da, aşa este! Şi este treaba ta să îţi aminteşti că te-am avertizat că e posibil să se întâmple asta. Iar tu mi-ai zis că merită riscul.

— Da! Aşa am făcut!

— O să fie bine! Într-un final, totul o să se rezolve.

— Aha! îi răspund, dar niciuna din noi nu pare prea convinsă.

Câteva ore mai târziu, mă străduiesc să dau uitării totul în timp ce urcăm în avion pentru a ne întoarce la Los Angeles. Fac schimb de loc cu tata, care îl are pe cel de lângă Bowe. Nu mă tachinează şi nici nu ridică din sprâncene, lucru pe care îl apreciez. Merge două rânduri mai în față, unde trebuia să stau eu.

Două fete de liceu se apropie de noi la începutul zborului şi ne cer autografe. Acceptăm, dar curând culoarul se umple de oameni care vor acelaşi lucru.

În scurtă vreme, Bowe începe să le spună oamenilor că, de fapt, este sosia lui Bowe Huntley, iar eu mă holbez – cu gura căscată – când încep să îl creadă. Încerc tertipul cu următoarea femeie care se apropie, dar aceasta se încruntă la mine şi zice: „Nu poți să semnezi o nenorocită de hârtie? Incredibil!”

Când se îndepărtează furioasă, Bowe îşi dă ochii peste cap şi apoi şi-l pune pe umărul meu. Îl împing cât colo.

— Toată lumea din avion ne recunoaşte! îi spun.

— Aşa, şi?

— Şi atunci când chestia asta care se petrece între noi o să fie dată în vileag, nu vreau să fiu nevoită să răspund la întrebări la vreo conferință de presă de după un meci.

Mă priveşte cu sprâncenele ridicate şi încruntate. Se ciupeşte de rădăcina nasului.

— Adică vreau să spun doar că..., adaug.

— Nu, nu, am înțeles, îmi răspunde în timp ce se lasă cu toată greutatea pe partea cu fereastra. Nu e nevoie să spui nimic.

— Spun doar că încă nu ştim ce se petrece între noi.

— Bine! Am priceput! Hai s-o lăsăm baltă! zice şi rămâne tăcut pentru o oră sau două.

Când însoțitoarea de bord ne îmbie cu ciocolată, mi-o oferă pe-a lui fără un cuvânt măcar.

Avionul aterizează câteva ore mai târziu, iar Bowe se întinde către compartimentul de deasupra după bagajul de mână al tatei, deşi este evident că durerea de coaste îl omoară.

— Poftim, Jav!

— Jav? îl întreb. Aţi ajuns la formule de alint acum?

— Bineînţeles! îmi răspunde tata, care, deşi se ţine de glume, pare obosit. Mulţumesc, B.!

— Bowe este deja prescurtarea de la Bowen! comentez. Nu e nevoie să îi mai prescurtezi numele o dată!

Tata mă expediază dintr-un gest cu mâna.

— Vezi-ţi de treburile tale, Care!

Bowe începe să râdă în timp ce eu, exasperată, îmi azvârl braţele în aer.

Coada începe să se mişte, iar stewardesa ne face semn să o luăm din loc. Ieşim toţi trei din rând şi coborâm din avion.

— Care e următoarea noastră masă? întreabă Bowe. Cina?

— E ora 11 dimineaţa, aşa că... nu! îi răspund.

— Nu-i nevoie să te porţi aşa! bombăne Bowe. Spune doar că urmează prânzul!

Mă întorc să mă uit la tata

— Ţi-e foame, tată? îl întreb, dar, înainte să apuc să termin fraza, observ că s-a oprit din mers.

Ţine rândul de pasageri pe loc. Culoarea i-a dispărut din obraji.

— Carrie! îmi spune.

— Tată?

Fac un pas către el.

Se prăbuşeşte însă pe pasarela avionului înainte să ajung să îl prind.

Cardiologa, dr. Whitley, este o femeie cu păr roşcat şi cârlionţat şi pare înzestrată cu ceea

ce este opusul manierelor. Se uită de sus la tata şi la mine.

— Avem de-a face cu un caz extrem de cardiotoxicitate.

Tata stă în fund, pe patul de spital. Eu sunt pe scaun, lângă el. Bowe a vrut să rămână cu noi, dar am insistat amândoi să meargă acasă.

— Ce înseamnă asta? întreb.

Dr. Whitley nu îşi ia privirea de la tata.

— Înseamnă că aveţi insuficienţă cardiacă de gradul al treilea, domnule Soto! Cel mai probabil un efect secundar al chimioterapiei de anul trecut.

Tata scoate un icnet batjocoritor.

— Ce nu te omoară... poate încă să te omoare.

Îl iau de mână, pe care i-o strâng uşor în timp ce îi ofer un zâmbet.

— V-aţi confruntat cu ameţeli? Dificultate în respiraţie?

Răspund „nu” în numele lui, în timp ce tata zice:

— Da! Cu amândouă.

Îmi întorc privirea spre el.

— M-am simţit şi slăbit! adaugă. Din ce în ce mai slăbit.

— De ce nu mi-ai spus nimic? îl întreb.

Mă ignoră.

— Oncologul care se ocupă de dumneavoastră ar fi trebuit să vă informeze că acestea sunt simptome care trebuie ţinute sub observaţie, zice dr. Whitley.

— M-a informat. M-a informat anul trecut.

Dr. Whitley încuviinţează din cap.

— Dacă aţi fi spus mai din timp, v-am fi administrat betablocante. Acum răul e făcut. Aveţi nevoie de o intervenţie chirurgicală şi de un stimulator cardiac.

Preţ de o clipă, încetez să mai respir. Mă holbez undeva, deasupra, la posterul de pe perete, o natură moartă oribilă: o vază cu flori. Încerc să îmi controlez respiraţia şi să mă

concentrez câte de bine pot la rama din plastic mov a tabloului. Înghit cu greutate.

— Când o planificați? întreb. Operația...

Dr. Whitley își închide fișa.

— În următoarele câteva zile. Și, domnule Soto, trebuie să rămâneți în spital până atunci. Dar și o vreme după intervenție, pentru a vă putea monitoriza evoluția.

Tata clatină din cap.

— Nu am timp pentru asta. Jucăm la Wimbledon peste trei săptămâni.

— Tată! intervin.

Chipul doamnei dr. Whitley e împietrit.

— Vă sfătuiesc să ascultați de sfaturile medicale pentru care plătiți. Am ajuns într-un punct în care miza e viața sau moartea.

Tata tace și apoi încuviințează cu o mișcare din cap. Dr. Whitley pleacă din salon.

Mă ridic și aștept să se închidă ușa, apoi îmi ațintesc privirea asupra tatei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu ai spus nimic?

— *Eso no es tu problema*![94] îmi răspunde.

— *Todos tus problemas son mis problemas*![95]

— *Puedo cuidarme solo, Carolina. Sos mi hija, no mi madre*![96]

— *Sí, y como tu hija, si te mueres, yo soy la que sufre, papá!*[97]

---

[94] „Asta nu e problem ta!” (în orig., în lb. sp.).

[95] „Toate probleme tale sunt problemele mele!” (în orig., în lb. sp.).

[96] „Pot să am singur grijă de mine, Carolina! Eşti fiica mea, nu mama!” (în orig., în lb. sp.).

— *No quiero pelear con vos! Ahora no!*[98]

Mă uit la el şi clatin din cap. Ştiu deja de ce nu a spus nimic, iar motivul abia mai contează acum.

E palid. Şi conectat la aparate. Pare atât de împuţinat la trup! Simt un nou şuvoi de furie. Îmi lipesc buzele şi închid ochii.

— *Bueno!* spun. Atunci, o să ne pregătim pentru operaţiile tale.

— Iar eu o să mă recuperez rapid şi o să mă întorc pe teren cu tine cât ai clipi.

— Tată, hai să nu discutăm acum despre asta!

— Nu e nimic de discutat. Asta nu ne dă înapoi!

— Tată!

— Să zicem că mă operează mâine şi totul merge bine. Care e perioada de recuperare? O săptămână? Mă ia de mână, apoi adaugă: Este doar o mică piedică. Până la începutul lui iulie, o să fim gata pentru Londra!

— *Bueno, papá!*

Drept răspuns, ia telecomanda, deschide televizorul şi pretinde că se uită la el. În concluzie, mă aşez pe scaun şi îl las în pace.

Apoi, deodată, ţipă:

— Nu lipsesc de la Wimbledon! S-ar putea să nu mai avem un alt Wimbledon împreună, şi nu o să îl ratez!

Îmi prind capul în mâini.

— *Ya lo sé, papá!*

— Ultima dată când am fost acolo, în ’78, n-am ştiut că avea să fie ultimul nostru Wimbledon. Nu ştiam că s-ar putea să nu te mai antrenez vreodată. Şi nu am de gând să

---

[97] „Da, şi ca fiică a ta, dacă mori, eu sunt cea care suferă, tată!” (în orig., în lb. sp.).

[98] „Nu vreau să mă cert cu tine! Nu acum!” (în orig., în lb. sp.).

las această ocazie să mi se scurgă printre afurisitele astea de degete.

— *Está bien, lo entiendo! Te amo, papá!*

Se uită la mine şi, pentru prima dată de la începutul discuției, îngăduie unei încruntături să îi pună stăpânire pe colțurile gurii.

— *Yo también, cariño.* Şi apoi, după ce respiră adânc, adaugă: *Perdoname, hija! Realmente lo siento!*[99]

Când se face noapte, o rog pe asistentă să mă ajute cu un pat pliant.

— *De ninguna manera!*[100] îmi spune tata. Se întoarce apoi către asistentă, căreia îi zice: Nu va fi nevoie!

— Tată, nu te las aici singur!

— Ți-a dat oare prin cap că s-ar putea să *îmi placă* să rămân singur?

— Tată...

— Mergi şi dormi acasă, Carrie! Te rog! Iar mâine-dimineață, te implor, mergi pe teren cu un tun de mingi. Nu înceta să te antrenezi! În clipa de față nu îți permiți aşa ceva!

— Nu ştiu ce să...

— Joci la Wimbledon, Carolina Maria!

Asistenta iese din salon, iar eu mă aşez pentru o clipă.

— *Por favor, no te pierdas Wimbledon! Por favor!*[101]

— Tată, nu sunt sigură...

Expiră adânc şi clatină din cap.

---

[99] „Iartă-mă, fata mea! Chiar îmi pare rău!” (în orig., în lb. sp.).

[100] „În niciun caz!” (în orig., în lb. sp.).

[101] „Te rog, nu rata Wimbledonul! Te rog!” (în orig., în lb. sp.).

— Chiar dacă – spun *dacă* – nu o să pot să fiu acolo, îmi zice.

Mă silesc să fac în aşa fel încât să nu îmi cadă colţurile gurii.

— *Pero, por favor,* mai joacă o dată! *Te encanta jugar Wimbledon. Por favor, hacelo por mí!*[102]

Nu concep să îl părăsesc, dar, pe de altă parte, ştiu că nu o să mă cert cu el.

— *Está bien! Lo jugaré*![103] îl liniştesc.

— *Gracias, ahora, andá!*[104] Du-te acasă!

Pare atât de hotărât!

— *Bueno*, zic în timp ce îmi iau geanta. Ne vedem mâine-dimineaţă!

— Vino după-amiază! mă contrazice. În fiecare zi, mai întâi te antrenezi şi apoi poţi să vii să mă vezi!

Clatin din cap în timp ce îi zâmbesc.

— Bine, o să vin mâine după ce mă antrenez!

Îi iau mâna şi i-o strâng încet.

— *Buena, niña!* îmi zice.

O iau pe hol şi apăs pe butonul liftului.

În timp ce aştept, observ cu coada ochiului că o asistentă de la recepţie mă priveşte cu insistenţă. Fie ştie cine sunt, fie încearcă să îşi dea seama de unde mă cunoaşte. O las să îşi bată capul cu dilema asta în timp ce urc în liftul gol.

Când uşa se închide în sfârşit în urma mea, mă sprijin cu spatele de perete. Mă prăbuşesc pe podea.

— Te rog, îngăduie-i să părăsească spitalul! şoptesc.

---

[102] „Adori să joci la Wimbledon! Te rog, fă-o pentru mine!” (în orig., în lb. sp.).

[103] „Bine! Voi juca!” (în orig., în lb. sp.).

[104] „Mulţumesc, acum du-te!” (în orig., în lb. sp.).

E un pic mai mult decât un scâncet şi urăsc cum sună!

Noaptea, Bowe vine pe la mine şi, în timp ce sunt pe cale să adorm, mă cuprinde cu braţul şi îmi spune:

— Totul va fi în regulă!

— Toată lumea zice asta! Şi nimeni nu ştie vreodată dacă va fi aşa.

Câteva zile mai târziu, tata intră în operaţie. În loc să rămân acasă şi să mă antrenez, aşa cum mi-a spus să fac, îmi petrec întreaga zi în sala de aşteptare ca să pot auzi rezultatul de îndată ce se termină intervenţia.

Când dr. Whitley iese, pe chipul ei nu e nici urmă de zâmbet. Pentru o clipă, mă simt de parcă aş şti deznodământul. Mi se strânge pieptul şi mi se pare că în încăpere e sufocant de cald.

— E bine! îmi zice, aşa că pot respira din nou.

— Mulţumesc!

— Ar trebui să mergeţi acasă! mă îndeamnă. Probabil că o să doarmă tot restul nopţii.

Însă nu o ascult.

Aştept până este dus la reanimare şi apoi adorm pe un scaun, lângă el. Simplul fapt că îl aud respirând mă ajută să dorm adânc.

Dimineaţă, când se trezeşte, e ameţit şi derutat.

Doamna dr. Whitley ne spune însă că stimulatorul cardiac funcţionează cum trebuie.

— Atunci, când pot pleca acasă? o întreabă.

Dr. Whitley clatină din cap.

— Trebuie să rămâneţi aici şi să vă refaceţi. Operaţia a fost lungă, trebuie să se vindece. Este necesar să rămâneţi aici, sub observaţie.

— Pentru cât timp?

— Tată, trebuie să te concentrezi să te faci bine!

Tata mă apucă de mână şi îmi ignoră vorbele.

— Pentru cât timp? îşi repetă întrebarea.

— O săptămână, cel puțin. Poate mai mult.

— OK! spune tata şi dă din cap a încuviințare. Înțeleg!

Când doctorii pleacă, dau să îl întreb dacă vrea să îi aduc ceva de acasă, însă îmi taie avântul.

— Dacă nu ne putem antrena împreună înseamnă că îți iroseşti timpul pe terenul de acasă. Trebuie să pleci la Londra şi să te antrenezi pe iarbă.

— Tată...

— Nu! Ştii că am dreptate. Până acum am fi plecat deja la Londra. Trebuie să pleci de una singură.

— Ştiu, tată, dar deocamdată nu plec la Londra, nu cu tine în spital.

— Ba da, pleci, şi nu te certa cu mine pe tema asta! Mă gândesc la chestia asta de câteva zile. Acesta este noul meu plan.

La uşă se aude un ciocănit discret. Când mă întorc, îl văd pe Bowe în prag, ținând în brațe o ferigă şi un balon pe care scrie „Însănătoşire grabnică!”.

— Bună, Jav! salută el. Sper să nu deranjez! Voiam doar să văd ce mai faci!

— Intră, intră! îl invită tata pe Bowe, care îmi zâmbeşte. De fapt, am o idee grozavă! Bowe poate veni să verifice ce mai fac cât eşti tu la Londra. Ai face asta, nu-i aşa, Bowe?

Acesta încuviințează.

— Absolut! Cât e nevoie! Cu coastele mele, nu pot juca tenis. Nu am *nimic* de făcut. Ai putea spune chiar că nu am pentru ce să trăiesc. Aşa că, da! Mi-ai face o favoare dacă m-ai lăsa să vin să văd cum o mai duci.

Mă uit la amândoi.

— E o înscenare! spun.

— Nu e o înscenare! mă contrazice tata.

— Am discutat zilele trecute despre lucrul ăsta, dacă asta încerci să spui, intervine Bowe.

Tata îşi dă ochii peste cap la Bowe.

— Nu oferi informaţii care nu ţi-au fost solicitate în mod direct!

— OK! zice Bowe, apoi se uită la mine şi mimează un „Îmi pare rău!”.

— Eşti de acord cu mine că trebuie să meargă la Londra să se antreneze, îi zice tata lui Bowe.

Răspunsul lui Bowe la asta e clar şi pare perfect cinstit:

— Nu există niciun dubiu. Ştii foarte bine că trebuie să mergi la Londra.

Urăsc că au dreptate.

* * *

Sâmbătă sunt într-o limuzină neagră şi mă îndrept spre spital pentru o ultimă vizită la tata înainte de zbor. Am în geantă un bilet LAX–Heathrow. Aproape că nu îmi vine să cred că fac asta.

Când oprim în faţa intrării, şoferul mă lasă să cobor şi mă anunţă că o să mă aştepte în parcarea spitalului.

Nimic din toate astea nu mi se pare în regulă.

— O să exersezi cu un partener în fiecare zi şi apoi o să mă suni în fiecare noapte pentru a discuta despre strategia pentru ziua următoare, îmi oferă instrucţiuni tata după ce îi dau o îmbrăţişare. Avem totul sub control.

— Nu-ţi face griji pentru asta, tată! Îi iau mâna şi adaug: Ai o singură sarcină acum, iar asta este să te însănătoşeşti.

Încuviinţează din cap.

— *Ya lo sé, pero no es el trabajo que quería!*[105]

— Ştiu!

---

[105] „ Ştiu, dar nu este sarcina pe care o voiam!” (în orig., în lb. sp.).

Mângâi mâna tatei. Văd că trecerea anilor şi-a pus amprenta asupra lui. Pielea îi pare de hârtie, iar articulaţiile degetelor sunt inflamate. Părul de pe încheieturi este cărunt aproape în totalitate.

— Să te faci bine! îi spun. Să respecţi toate recomandările doctorilor! Şi să fii cel mai bun pacient cu care au de-a face! O să mă întorc acasă peste aproape o lună.

În acest moment, plecarea îmi pare absolut imposibilă. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva nu am plănuit *niciodată* să urc în avion în după-amiaza asta. Am trecut prin toate etapele ca să ne simţim amândoi mai bine.

Bineînţeles că nu pot să plec. Bineînţeles că rămân.

— Ştiu şi eu ce să zic despre asta, tată...

— Mergi şi joacă la Wimbledon, *cariño*!

Mă încrunt.

— Te rog! insistă el. M-aş simţi cel mai fericit să te văd făcând ceva ce iubeşti. Aşa că, te rog, du-te să joci tenis! Joacă aşa cum o făceai pe vremuri! Joacă, te rog, ca şi cum ai iubi asta! *Hacelo por mí, por mí corazón!*[106]

— Bowe vine la spital în seara asta, îl anunţ cu ochii la ceas. Cam într-o oră. Aşa că îţi poate aduce tot ce doreşti.

— Bine! O să întârzii, aşa că pleacă!

Respir adânc şi îl sărut pe cap.

— Încearcă să te bucuri de experienţa asta, *pichona*! Ăsta e singurul lucru pe care l-ai uitat.

IUNIE 1995

Trei săptămâni până la Wimbledon

---

[106] „Fă-o pentru mine, pentru inima mea!” (în orig., în lb. sp.).

În timp ce cobor din avion pe aeroportul Heathrow, observ două adolescente care stau alături de mama lor şi se holbează la mine. Nu ştiu ce îmi vine, dar, în loc să le ignor, le fac cu mâna. Cele două cască ochii larg, la fel şi gurile, şi îmi fac şi ele cu mâna. Izbucnesc în râs.

Când urc în maşină la aeroport, îl rog pe şofer să mă ducă la hotel, făcând un ocol pe la Wimbledon. Omul încuviinţează. Ceva din felul în care ochii lui mă privesc în treacăt în oglinda retrovizoare, din felul în care îşi reţine zâmbetul îmi dau de înţeles cât de încântat este să facă ce i-am cerut.

În timp ce maşina se pune în mişcare, mă uit pe geam. Casc gura la clădirile şi la panourile publicitare pe lângă care trecem până ajungem în apropierea clubului de tenis All England Lawn.

— Doriţi să opresc? mă întreabă şoferul.

— Nu, mulţumesc!

Mă bucur de privelişte – cum parcul şi terenurile de tenis parcă zboară pe lângă mine. Găsesc desfătare în timp ce privesc felul în care iedera se întinde peste intrarea din faţă a clădirii. Mă simt ca atunci când mă aflu în faţa arenei. Ca şi cum îmi îmbrăţişez pe de-a-ntregul propria promisiune.

Este o plăcere de neegalat să excelezi la ceva aşa cum am făcut-o eu când am jucat la Wimbledon.

Îmi e dor de tata!

— Deţineţi recordul, nu-i aşa? mă întreabă şoferul în timp ce îmi surprinde privirea din nou în oglinda retrovizoare.

— Ce record? îl întreb.

— Cel pentru cele mai multe Wimbledonuri câştigate. Feminin şi masculin.

— Da! îi răspund. Aşa este!

El încuviinţează şi se întoarce cu privirea la drum.

— Bravo!

Mă cazez la hotel şi îmi desfac bagajul. Trag draperiile şi mă uit la Tamisa şi la podul Waterloo. Oraşul e aglomerat de oameni şi de maşini – este, până la urmă, ora 16.00 la Londra. Eu însă trebuie să mă odihnesc puţin.

Ali mi-a rezervat terenuri pentru a putea beneficia de sesiuni duble de pregătire pentru următoarele trei săptămâni. Solicit parteneri de antrenament diferiţi de fiecare dată. Trebuie să fiu capabilă să mă antrenez cu toate tipurile de jucători.

Urmăresc cum autobuze etajate traversează podul şi mă gândesc care este cea mai mare provocare atunci când vine vorba de jocul meu: trebuie să am mintea limpede.

Fac un duş. Cu apă opărită, atât de opărită, încât mi se înroşeşte pielea de pe piept şi de pe picioare. Când termin, sun în salonul tatei de la spital.

Îmi răspunde Bowe.

— Bună! îl salut. Cum se simte?

— Acum doarme! îşi şopteşte Bowe. Dar e bine! Tu cum te simţi?

— Bine!

Mă privesc în oglinda din baie în timp ce vorbim la telefon. Părul îmi este ud şi dat pe spate; halatul alb în care m-am strecurat e gros şi călduros. Nu mă pot concentra decât la pungile de sub ochi – par două vânătăi uşoare. Pot da vina pentru ele pe diferenţa de fus orar şi pe vârstă, dar şi pe faptul că, atunci când sunt singură, plâng.

— Mi se pare ciudat să fiu aici fără el, îi spun lui Bowe. Sau fără tine, ca să fiu sinceră.

— Ce drăguț din partea ta să zici asta!

— Îmi e teamă că nu o să găsesc pe nimeni cu care să mă înțeleg bine, aşa cum o făceam cu tine!

— Oh! exclamă Bowe şi apoi izbucneşte în râs.

— Ce e?

— Nu! Nimic! Ascultă, tatăl tău a făcut nişte însemnări şi o să o ia razna dacă nu ți le comunic.

— OK!

— Zice aşa: „Petrece ziua de mâine, amintindu-ți de bucuria de a juca pe iarbă. Nu juca pentru a câştiga sau pentru a găsi perfecțiunea! Joacă pentru a te analiza pe tine, nu mingea!”

— Ăsta e un sfat înțelept! sunt eu de acord.

— Din nefericire, se pricepe la treaba asta! comentează Bowe.

Acum izbucnesc eu în râs.

— Da, presupun că aşa e!

Încheiem convorbirea. Trag draperiile la loc şi îmi potrivesc masca pentru ochi. Mă aşez pe patul gigantic.

Ferestrele sunt groase şi la fel sunt şi zidurile. Camera mea este pe cât de intimă şi de scumpă poți obține în centrul Londrei. Şi astfel, în ciuda faptului că mă aflu la ora amiezii într-un oraş clocotind de viață, lucrurile sunt straniu de liniştite.

Mi-l tot imaginez pe tata venind din camera alăturată şi bătându-mi la uşă pentru a-mi spune că tocmai i-a venit o idee genială. Sau sâcâindu-mă în legătură cu o poză a lui publicată într-un ziar. Sau cu orice alt lucru pe care l-aş găsi din care afară de enervant, aşa că i-aş spune că vreau să merg la culcare.

Dar nu e aici.

Nu-mi dau seama exact când ațipesc, însă, când mă trezesc în dimineața următoare, sunt odihnită.

Mă spăl pe dinți, îmi pun treningul şi îmi iau geanta. Zumzăitul din oase a revenit.

Mă îndrept spre teren. Singură.

Tata chiar a avut dreptate. Aveam nevoie să simt prospețimea specifică a terenului cu iarbă.

Partenera de antrenament din dimineața asta se numeşte Bridget. Este rapidă, dar nu prea puternică. Cu toate asta, simt încântare în timp ce alerg de la o tuşă la alta şi de la fileu la linia de fund. Sunt aşa de bucuroasă să joc pe iarbă! Savurez mişcarea din încheietură, viteza, săriturile joase, caracterul neprevăzut, strategia. Este un tip de joc complet diferit: tenisul pe iarbă.

Şi îl iubesc al dracului de tare.

— Mă tem că nu te-am ajutat prea mult! îmi spune Bridget la finalul sesiunii de antrenament.

Broboane de sudoare îmi brăzdează fruntea şi buza superioară. Bridget are tricoul ud leoarcă.

— E OK! o liniştesc. Ai făcut tot ce ai putut!

Expresia i se aspreşte şi apoi Bridget se îndepărtează. Mă aşez pe bancă şi beau apă. Încep să recapitulez chestiunile pe care vreau să le lucrez cu ajutorul tunului de mingi – cu ce lovituri să încep. Lovitura tăiată[107], în special, are nevoie de ceva îmbunătățiri.

Fac un bilanț al felului în care am jucat pe iarbă. Jocul de picioare e OK. Serviciile îmi sunt precise. Trimit mingea unde vreau. Am străbătut un drum lung de la Melbourne încoace!

---

[107] Lovitura tăiată (*slice*) presupune imprimarea unui efect asupra mingii în sensul de rotire spre înapoi, deci opus direcției de zbor (invers efectului liftat).

Cu toate astea, chiar şi pe iarbă, probabil că nu sunt la fel de rapidă ca Antonovici. Aşa că, dacă o să o am din nou ca adversară, va trebui să găsesc o altă cale de a compensa pentru lipsa de viteză. Însă pentru asta mă aflu aici.

Mă uit în jos, la pantofii galbeni de pe iarba verde. Poate că întreg sezonul ăsta m-a adus aici. Poate că pur şi simplu aveam nevoie să mă întorc la Wimbledon.

Mă ridic cu gândul de a încerca să dau de persoana care se ocupă de teren pentru a face rost de un tun de mingi. Când însă mă uit în jur, o văd pe Nicki Chan trecând pe lângă terenul meu.

La început, mă prefac că nu o văd, dar curând îmi devine clar că nu e genul de persoană care să mă lase să scap cu aşa ceva. De ce sunt oamenii aşa? Sincer! Hai să trecem unii pe lângă alţii toată ziua şi să nu ne oprim să facem conversaţie de complezenţă!

— Carrie! mă salută zâmbind şi îmi întinde mâna.

— Te antrenezi aici? o întreb. M-aş fi gândit că...

Clatină din cap.

— Locul ăsta e un pic mai liniştit, iar eu aveam nevoie de concentrare. Am rezervat un teren aici pentru următoarele săptămâni, până ne vom îndrepta cu toţii spre Wimbledon Park. Şi tu ai făcut la fel?

— Da!

Izbucneşte în râs.

— Amândouă am avut aceeaşi idee bună! Bine, OK! zice ea. Poate că într-una din zilele astea ieşim să bem ceva împreună.

— Poate! îi răspund. Nu, adică, probabil nu o să fac asta.

Izbucneşte din nou în râs. Are un râs pe care îl găsesc iritant la culme. Pare demonstrativ, ca un fel de fals calm imperturbabil.

— Ştii că cineva din turneu mi-a povestit despre tine mai devreme? mă întreabă.

— Ei, poftim!

— Nu, nu, nu fost ceva de rău! A spus doar că... pari dură şi rece. Dar, în realitate, eşti unul dintre acei sportivi care ţin lucrurile pentru ei înşişi pentru că se simt animaţi de sentimente contradictorii atunci când trebuie să-i facă fundul arşice cuiva.

— Cred că o astfel de atitudine face ca lucrurile să fie mult mai simple... faptul că nu îmi pasă prea mult de nimeni.

Încuviinţează din cap.

— Înţeleg.

— Tu nu simţi aşa? o întreb.

Clatină din cap.

— Eu aş distruge-o cu sânge rece pe cea mai bună prietenă a mea, în direct, la TV.

În dimineaţa următoare, mă trezesc la ora patru. Nu suport să mai zac în pat, învârtindu-mă de pe o parte pe alta, înfoind perna, holbându-mă la tavan sau gândindu-mă la ce s-a întâmplat la Paris.

Cum am distrus totul.

Şi i-am pus pe tavă lui Nicki recordul.

Mă ridic din pat şi merg în living. Ali a pus meciurile pe care i le-am solicitat pe casete VHS şi le-a trimis încoace. Răscolesc prin cutie până o descopăr pe cea de care am nevoie.

Soto vs. Antonovici.

Mi se strânge pieptul în timp ce introduc caseta în aparat şi apăs butonul „play”.

E dureros de urmărit. Urăsc cât de neajutorată mă simt pentru că nu pot preîntâmpina ceea ce urmează să se întâmple pe ecran. Totuşi, este singura cale de a mă asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla vreodată.

Chiar de la început, sunt rapidă, dar neglijentă. Ritmul meu e atât de grăbit, încât nu îmi stabilesc unghiurile. Alerg după mingi la care ştiu că nu pot ajunge.

Fac un efort să nu închid televizorul.

În setul al doilea, e limpede că stau prost la capitolul alegeri. Nu fac diferența dintre lovituri în mod clar. Trimit o lovitură de pe linia de fund chiar la ea. Şi o lovitură tăiată prea scurtă. Mă sufoc. Pur şi simplu mă sufoc acolo.

Şi toate astea pentru că încerc să îi dovedesc lui Antonovici că nu e mai rapidă decât mine. Şi atunci o văd clar pe casetă.

Chiar este mai rapidă decât mine. Exact aşa este.

Pornesc spre teren cu câteva ore mai devreme decât am planificat. Nu mai e nimeni în preajmă. Am tot locul doar pentru mine. Aşa că încep cu tunul de mingi.

Parte din ceea ce îndrăgesc atât de mult la jocul pe iarbă este faptul că solicită rapiditate în gândire. Unii jucători pot fi mai rapizi decât alții când e vorba să alerge dintr-o parte în alta a terenului. Ba ar putea fi capabili să lovească mingea astfel încât să se mişte mai iute peste fileu. Însă lucrul la care am fost întotdeauna bună, provocarea pe care am acceptat-o mereu cu plăcere, este să mă gândesc la ce fac cu picioarele pe teren.

Practic, trebuie să te întrebi şi să îți oferi răspuns la o succesiune de chestiuni: Unde se duce mingea? În ce fel va sări atunci când loveşte? Cum vreau să lovesc înapoi? Şi unde ar trebui să stau pentru a putea face asta?

Când eram doar o copiliță, tata se concentra pe lucrurile fundamentale: poziții, stare.

Priveşte mingea, întoarce-te, apleacă-te!

Priveşte, întoarce-te, apleacă-te!

Priveşte, întoarce-te, apleacă-te!

Priveşte, întoarce-te, apleacă-te!

În cazul serviciului, era vorba de „îndoaie picioarele, ridică brațele, aruncă, loveşte, urmăreşte”.

Picioare, brațe, aruncă, loveşte, urmăreşte.

Picioare, brațe, aruncă, loveşte, urmăreşte.

Picioare, brațe, aruncă, loveşte, urmăreşte.

Oră după oră, zi după zi, aceeaşi schemă. Câteodată nici măcar nu loveam cu adevărat mingea, ci doar repetam mişcările şi simțeam cum se construieşte rutina acestora. Tata mă punea să repet inclusiv în fața oglinzii, urmărindu-mi fiecare mişcare a corpului.

Îmi amintesc că ajunsesem să fiu teribil de frustrată din pricina repetărilor – plictiseală în ultimul hal. Tata mă punea să repet mişcarea mult după ce o perfecționasem. Mă cam revoltam când eram copil, dar nu se abătea de la planul lui, nici măcar pentru o singură sesiune de antrenamente.

Picioare, brațe, aruncă, loveşte, urmăreşte.

— Ce crezi despre respirație? m-a întrebat într-o după-amiază pe teren, când mă plângeam. Respiri cu ajutorul plămânilor în fiecare secundă în care eşti în viață, nu-i aşa?

— Da! i-am răspuns.

— Dar te gândeşti la asta?

— Nu, corpul meu pur şi simplu o face.

— Gândeşte-te cât de puține alte lucruri ai putea face dacă ar trebui să te gândeşti la fiecare respirație de fiecare dată când o faci!

— OK!

— Vreau ca forma ta să fie precum respiratul! În clipa asta, *hijita*, joci cu mintea. Nu o să ne oprim până nu o să o faci de atâtea ori, încât corpul tău o să o facă fără să te gândeşti la asta. Pentru că atunci o să te bucuri de libertatea de a te gândi la toate celelalte.

Nu ştiu dacă am înțeles ce mi-a spus tata atunci sau doar m-am hotărât să procedez aşa cum mi se spune. Apoi, când am început să joc în circuitele pentru juniori şi apoi în WTA

şi m-am uitat la celelalte femei care îmi erau adversare, mi-am dat seama cât de încet reacționau.

Tata îmi vârâse cu insistență în minte forma, pozițiile, loviturile, aşa încât astfel de repetiții îmi intraseră în sânge. Totul trăia în muşchi şi încheieturi.

Rămâne valabil chiar şi azi.

Şi astfel, cu fiecare minge care vine către mine, mintea îmi rămâne liberă să recapituleze fiecare lovitură pe care o am în arsenal pentru a putea identifica greşelile de pe teren. Pot anticipa mai bine o săritură proastă sau găsi o lovitură la care adversara mea nu se aşteaptă.

Şi apoi vine momentul când stabilesc contact vizual cu mingea – şi chiar în clipa aceea, memoria musculară preia controlul.

Iarba a fost întotdeauna perfectă pentru tipul ăsta de joc.

În timp ce stau acolo, pe teren, şi mă lupt cu tunul de mingi, fiecare mişcare de după săritură îmi este fluidă. Corpul meu face asta. E aproape ca şi cum eu nici nu sunt acolo. Grația, curgerea, lipsa de efort – *aceasta* sunt eu, cea din 1983.

Atunci când tunul rămâne fără mingi pentru a patra oară, mă opresc. Toate o sută sunt împrăştiate în partea cealaltă a terenului.

Sunt transpirată şi am rămas fără suflu. Mă uit la ceas. Sunt aici de aproape 3 ore, dar aş fi gata să jur că n-au trecut decât 20 de minute. Şi, pentru o clipă, simt din nou că sunt Carrie Soto.

— Bună!

Mă întorc şi dau cu ochii de Nicki privindu-mă prin gard şi ținându-şi o mână pe grilaj.

La naiba!

— Oh, bună!

— Am venit atât de devreme ca să te evit! îmi spune Nicki, râzând.

— Scuze, eu sunt aici de la 5 dimineața!

Nicki încuviințează din cap.

— E uimitor, îmi spune. Să te urmăresc cum joci.

Mă îndrept spre ea.

— Oh, ei bine, sunt foarte bună!

Nicki râde din nou.

— Da, aşa este! Frumusețea formei tale... îți taie respirația. Îmi amintesc că întotdeauna a fost aşa. Se vedea şi la televizor. Acum, în timp ce spionam un pic...

Clatină din cap.

— Este un tenis superb!

Cum se presupune că ar trebui să răspund la asta?

— Să bem ceva diseară! mă aud vorbind. Dacă încă mai vrei. La Savoy.

Nicki încuviințează.

— O să fiu acolo!

Mai târziu în după-amiaza aceea, vorbesc la telefonul din livingul apartamentului meu în timp ce privesc pe fereastră.

— *No sé, papá, pero*...[108] Eu doar... Simt zumzăitul acela. Simt că s-ar putea, că trofeul ar putea fi al meu!

Tata are o voce foarte slabă.

— Va fi, *hija*!

Îmi tot apăs receptorul de ureche, ca şi cum, dacă aş face asta suficient de tare, aş putea să trec ca prin magie dincolo de linia telefonică şi să ajung lângă el.

— Va fi bine!

— Cum te simți?

— *Bien, bien, pero* nu îți face griji pentru mine. Bowe trece pe aici puțin mai târziu în dimineața asta. O să îl demolez din nou la o partidă de şah.

---

[108] „Nu ştiu, tată, dar...” (în orig., în lb. sp.).

— Şi dr. Whitley ce spune?

— Că totul e grozav. Încetează să îți faci griji!

— OK. *Está bien!*

Nu îi spun ce gândesc.

Tu eşti tot ce am pe lume.

Când ajung la American Bar de la Savoy, Nicki e deja acolo. Vorbeşte cu barmanița, care îi oferă un cocktail.

În ochii lui Nicki se citeşte un fel de încredere naturală, ca şi cum nimic nu ar putea să o scoată din ritmul ei. Ne aflăm într-un bar elegant, iar ea poartă o pereche de jeanşi negri, un tricou şi o pereche de bocanci Doc Martens. Părul lung îi atârnă liber pe spate.

Îmi face semn cu mâna, aşa că îmi croiesc drum spre bar. Pare să bea un gin preparat după o rețetă specială.

— Vodcă Absolut şi apă minerală! îi cer barmaniței, care mai întâi dă din cap a încuviințare, iar apoi se uită la mine.

— Sunteți Carrie Soto?

Mă uit la Nicki, care zâmbeşte în timp ce ia o înghițitură din ginul ei.

— Da! îi răspund.

— Uau! Sunt un mare fan! Adică nu ştiu eu cine ştie ce despre tenis, dar îmi plac adidaşii dumneavoastră!

Izbucnesc în râs.

— Păi, mă bucur să aud asta!

Femeia se îndreaptă spre bar în timp ce Nicki râde şi clatină din cap.

— Stau aici şi vorbesc cu femeia aia frumoasă de vreo zece minute şi, cumva, nu mă recunoaşte. Cu toate că, apropo, adidaşii mei sunt mai buni decât ai tăi.

Linia ei de încălțăminte este realizată în colaborare cu Nike. Adidaşii lui Nicki se numesc 130, o aluzie la faptul că, o dată, a lovit mingea în timpul serviciului cu o viteză de

130 de mile pe oră[109]. Sunt pe locul *al doilea* în topul celor mai bine vânduți pantofi de sport din Marea Britanie.

— Se pare că tipa nu e de acord cu asta, spun eu.

— Oricum, ține cont că nu e ca şi cum *aş vrea* să recunoască, dar, dacă pe tine te recunoaşte şi pe mine, nu... Adică, haide...

— Ştii, îi răspund în timp ce mă aşez, la un moment dat, am mers undeva, în Arizona, să tai panglica unui centru de tenis numit în onoarea mea, iar femeia de la intrare nu voia să mă lase să intru pentru că nu îmi apărea numele pe lista de invitați.

Nicki râde şi mai ia o înghițitură din băutura ei.

— E o viață ciudată!

— Într-adevăr!

— Nu sunt sigură că îmi place întotdeauna!

Soseşte şi băutura mea din care iau o înghițitură.

— Nu ai întotdeauna ceva de plăcut.

— Nu e ciudat? Cum intri în toată treaba asta doar pentru că îți place să loveşti mingea pe teren? Şi apoi, dintr-odată, nu îți mai aparții? Ca şi cum e OK ca oamenii să îți spună Bestia doar pentru că eşti puternică. Sau să facă tot felul de comentarii legate de felul în care te îmbraci sau te coafezi. Sau să facă tot felul de comentarii rasiste şi apoi să pretindă că doar au glumit? Stai să vezi când o să afle că sunt lesbiană.

Nicki se uită la mine cu coada ochiului, ca şi cum s-ar aştepta ca, de uimire, să scuip afară toată băutura. Eu însă suspectam de mult că ar fi gay, dar nici că mi-a păsat. Relațiile sentimentale sunt atât de afurisit de imposibile, încât sunt plăcut surprinsă, la modul sincer, atunci când cineva reuşeşte să facă să meargă aşa ceva.

---

[109] Aproximativ 210 kilometri pe oră.

Deşi, abia acum îmi dau seama, o astfel de înțelegere a situației nu compensează pentru cât de dificil trebuie să îi fie să dea piept cu inhibițiile lumii legate de acest subiect. Cât de greu trebuie să îi fie să decidă în cine să aibă sau nu încredere.

Iar ea a avut încredere în mine. Şi să fiu a dracului dacă treaba asta nu mă face să o plac mai mult. *Naiba să o ia!*

— Nu trebuie să îmi spui cât de afurisită e presa! Adică, stai de vorbă cu o femeie căreia i se spune Scorpia.

Nicki râde.

— Pur şi simplu am vrut să joc tenis, zic eu, iar acum am ajuns să filmez reclame, să le spun unor fetițe de 12 ani să creadă în visurile lor şi să accept să fiu gazda-invitat special a unor emisiuni matinale. Pare că... pare că sunt atât de multe lucruri care stau în calea lucrului de la care a pornit totul!

Mă uit la ea şi apoi în jos. Răsucesc paharul.

— Odată ce te retragi, e vorba *numai* despre reclame TV. Şi de evenimente caritabile şi meciuri demonstrative, iar tenisul adevărat parcă se evaporă! Puf! Şi a dispărut!

Nicki se încruntă.

— Nu! Nu cred asta!

Ridic din umeri.

— Crezi ce vrei!

— Când o să o termin cu sportul, vreau să mă retrag acasă la mine, la Cotswolds, şi să renunț la tot restul. Să îmi petrec zilele jucând pe terenul meu de la țară.

— Dar împotriva cui? o întreb. Nu ai avea împotriva cui să joci în afară de alți sportivi retraşi din activitate. Doar nu o să joci împotriva fetei din vecini – nu ar fi amuzant. Nu o să poți să joci împotriva altor sportive din WTA, pentru că o să fie ocupate cu turneele. Şi cu siguranță nu o să îşi dorească să fie înfrânte de tine. Meciurile demonstrative sunt OK, dar sunt doar pentru spectacol – nu există o intensitate reală.

Nu ai împotriva cui să joci la modul serios. Jur că am avut zile când mă trezeam şi parcă simțeam o nelinişte în mâna dreaptă, ca şi cum căuta racheta!

Nicki aprobă din cap.

— De-asta te-ai întors deci? Pentru că simți o nelinişte în mâna dreaptă?

— Nu! îi răspund, clătinând din cap. M-am întors ca să te distrug.

Nicki chicoteşte aşa de tare, încât oamenii din jur se întorc spre noi şi se holbează. Când se potoleşte, se apleacă spre mine:

— Nu cred asta nici măcar pentru o secundă! îmi răspunde zâmbind. E vorba de mult mai mult de-atât.

— Nu! Vorbesc serios! Îmi vreau înapoi afurisitul ăla de record.

— Desigur! Bineînțeles că îl vrei! Cine nu l-ar vrea?

— Iar tu mi l-ai luat.

— Nu ți l-am *luat*! se apără Nicki. L-am câştigat. La fel cum ai făcut şi tu. Am un Grand Slam în plus față de tine, adaugă în timp ce îmi face cu ochiul, apoi mai ia o gură din băutură.

— Nici nu ai fost nevoită să lupți împotriva cuiva mare. În ultimii şase ani, nu a fost aproape nimeni care să se ridice la nivelul tău.

— Exact!

— Scuteşte-mă! E mai uşor să câştigi când nu te lupți cu o Stepanova. Sau cu cineva ca Mary-Louise Bryant, care şi-a început cariera într-un mod atât de uluitor. Sau chiar cu mine. Ți-a fost pregătit terenul. Nu e acelaşi lucru cu felul în care am stabilit eu recordul.

Nicki clatină din cap.

— Parcă eşti un comentator de la ESPN.

— Poftim? i-o întorc. Glumeşti cumva? Absolut toţi comentatorii din lume se calcă pe picioare ca să te încoroneze drept cea mai cea.

— Aşa ţi se pare ţie! Dar ce aud eu – din nou şi din nou – este faptul că, până şi atunci când îţi bat recordul, tot nu e suficient de bine. Nu o să fiu niciodată Carrie Soto. Nu o să fiu niciodată la fel de grațioasă ca tine. Nu o să fiu niciodată o adversară cu adevărat formidabilă. Da, sunt bună pe zgură şi pe suprafeţe dure, dar „Carrie Soto domneşte la Londra". Acesta este oraşul meu natal, dar, cumva, încă îţi aparţine ţie. După ce mai ia o gură din gin, Nicki adaugă: Şi apoi, taman când pare că, în sfârşit, o să le închid gura tuturor, bum! „Carrie Soto se întoarce!" Şi toţi fac temenele în faţa ta.

— Te întreb din adâncul sufletului: eşti dracului drogată?

Nicki râde.

— Încearcă şi tu chestia asta! Cum ar fi să ţi se spună – din nou şi din nou – că, dacă, printr-un miracol, vei reuşi să câştigi ceva anul ăsta, vei stabili recordul la categoria cea mai bătrână scorpie care a făcut-o vreodată.

Râde.

— O, da, sunt sigură că e îngrozitor să ştii că, dacă învingi la Wimbledon, vei stabili două recorduri şi îl vei egala pe al meu.

Îmi încleştez pumnul. Am nevoie de toată stăpânirea să nu lovesc cu mâna în bar şi să îi amintesc cine a stabilit recordul prima oară, cine *a făcut* recordul.

Fără mine, nu ai fi existat!

Dar nu am pe ce să îmi sprijin izbucnirea. Mi-am pierdut şansa la Paris.

— Ai idee, o întreb, cum e să munceşti toată viaţa pentru un singur scop – *unul singur* – şi apoi să vină cineva şi să încerce să ţi-l ia?

Nicki se uită la mine, neîncrezătoare.

— Da! De fapt, ştiu cum e!

O privesc şi îmi dau seama de ceea ce tocmai am spus. Nu pot să mă abţin şi izbucnesc în râs, şi la fel o face şi Nicki.

— Doamne, cât trebuie să mă urăşti! îi zic. Eu aşa aş face! Eu însămi m-aş urî!

Nicki dă peste cap restul băuturii.

— Nu te urăsc! Ţi-am mai spus-o: îţi sunt recunoscătoare!

— O, da, sunt sigură!

— Vorbesc serios! Nu pot lupta dacă nu am ceva împotriva căruia să lupt. Iar mie îmi place să lupt. Îmi place chiar mai mult decât să câştig.

— Eu..., îngaim. Bine!

— Dacă nu ai fi tu, nu prea aş avea împotriva cui să lupt. Ar fi ca şi cum aş încerca să lovesc într-un sac de box dezumflat. Iar dacă nu aş fi eu, tu te-ai afla acasă, filmând vreo reclamă pentru Gatorade, nu-i aşa?

Pufnesc, ştiind că are dreptate.

— Da, poate! Da!

— În schimb, suntem aici, antrenându-ne pentru ceva mai mare decât amândouă la un loc.

Iau o înghiţitură din votca mea cu sifon. Şi mă gândesc la spusele ei.

— Nu cred că m-am gândit vreodată în felul acesta când era vorba de Paulina, îi mărturisesc.

— Stepanova? face Nicki, dându-şi ochii peste cap. Păi, cine ar fi făcut-o? Se dădea rănită ori de câte ori era praf şi apoi, atunci când chiar a avut probleme cu glezna, nu a avut curajul că se retragă sau să joace până la capăt.

— Mulţumesc! îi spun.

— Lacrimi de crocodil scoase la înaintare.

— Da!

— Nu a fost o adversară demnă de tine!

— Asta am spus şi eu de la bun început.

— Dar eu sunt, adaugă Nicki şi mă ţinteşte cu privirea.

Mă uit la ea.

— Bănuiesc că asta rămâne de văzut, nu-i aşa? o înţep.

— Da, cred că aşa e!

Nicki aruncă pe masă 30 de lire şi se ridică. Mă bate uşurel pe umăr.

— La ce oră te antrenezi mâine?

— Nu ştiu! Depinde dacă pot să dorm!

— Bine! Atunci, antrenează-te din greu! Vreau să ştiu că, atunci când o să te înfrâng, ai jucat la cel mai înalt nivel posibil. Vreau să ştiu că o pot înfrânge pe cea mai mare tenismenă a tuturor timpurilor. Am nevoie de treaba asta. Şi vreau să o vadă şi lumea.

— Simte-te liberă să dispari odată cu tot rahatul ăsta!

Nicki izbucneşte în râs.

— Doar jucând împotriva ta când eşti în formă maximă pot să devin mai bună! Exact cum a fost cu atâţia ani în urmă cu meciul dintre tine şi Stepanova, când cu lovitura tăiată... Sunt cea mai bună jucătoare din WTA. Am nevoie de cineva – cineva mare – care să mă împingă să îmi depăşesc limitele. Şi iată că te-ai întors la ţanc! Doar pentru mine!

— Nu pentru tine! o contrazic.

— A, da, pentru tine! îşi corectează spusele. Eu sunt doar scuza de care aveai nevoie.

Are dreptate, deşi chestia asta mă scoate din minţi. Până acum nu am mai fost... terminată. Întotdeauna aveam să fac asta: să apar şi să lupt pentru ultima oară.

— În orice caz, suntem una pentru cealaltă catalizatorul de care avem nevoie pentru a ajunge la cel mai înalt nivel posibil.

— Bine! Noapte bună, Nicki!

— Noapte bună, colega!

— Nu sunt colega ta! i-o tai, clătinând din cap. Am băut eu ceva cu tine, dar asta nu înseamnă că suntem prietene la cataramă.

— O, ba *suntem*! Şi e bine – ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că, dacă ţi-ai fi făcut câteva prietene cât ai fost prima oară în WTA, nu cred că ai fi simţit o nelinişte în mâna dreaptă în ultimii ani.

O privesc, şi îmi e clar că vrea să mă rănească, dar nu pot să îmi dau seama dacă ştie cât de adânc a înfipt cuţitul.

— Bine! îi spun. Ăsta e semnul pentru mine să plec!

Barmaniţa îşi ţeşte capul. Cască ochii la amândouă.

— Staţi un pic! Sunteţi Nicki Chan?

Nicki zâmbeşte larg şi strâmb, iar în obraz i se formează o gropiţă.

— Păi, da! Numărul unu mondial. Deţinătoarea recordului pentru cele mai multe Grand Slamuri câştigate la simplu.

— Şi totuşi, a câştigat Wimbledonul doar de două ori, o informez pe barmaniţă. Nu e amuzant?

Cu două zile înainte de începutul Wimbledonului, aflu că tata este externat din spital şi respir uşurată atât de prelung, încât mă întreb cât de mult mi-am înăbuşit respiraţia asta. Când soseşte diagrama, îl sun acasă ca să stăm de vorbă.

— Citeşte-mi! îmi spune tata la telefon.

— În primul tur joc împotriva lui Cami Dryer, citesc, uitându-mă la paginile care mi-au fost trimise mai devreme prin fax la hotel.

Mă prăbuşesc pe canapea.

— Floare la ureche, nu poate anticipa! îmi răspunde tata. Atinge-ţi ţinta şi o să fie bine! Cine urmează?

Încerc să îmi dau seama cine ar putea câştiga celălalt meci.

— Probabil Lucy Cameron.

— E uşor de ciufulit.

— Da, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, zic, aruncându-mi privirea în tavan. O să o învinge la începutul meciului şi o să fiu bine. După asta... Trag diagrama mai aproape de ochi preţ de o secundă şi citesc: Martin sau Nystrom.

— Nystrom, cel mai probabil! îşi dă cu părerea tata.

— În niciun caz! îl contrazic. M-am ridicat şi umblu de colo-colo când îi zic: Martin e o jucătoare mai bună!

— Martin a avut o mulţime de probleme când şi-a adaptat jocul la iarbă. Joacă prea în spate. O să fie Nystrom. Asta dacă, între timp, Martin nu şi-a făcut rost de un antrenor mai bun.

— Ei bine, pe Nystrom pot să o învinge. Voleul ei e bun, dar serviciul e de rahat; pot să fac din prima breakul.

— Exact! Apoi?

— Ar putea fi Johns.

— Lentă ca o bovină, comentează tata. Nu poate să ţină pasul. Dacă se apropie de tine, pur şi simplu fă astfel încât mingea să se mişte repede. Dacă stabileşti ritmul de la prima săritură şi nu îl mai laşi, e terminată!

— Da, ai dreptate!

— Următoarea?

— Nu crezi că ar trebui să ne relaxăm un pic? îl întreb.

— Nu! Nu cred! vine răspunsul. Nu când fiica mea se pregăteşte pentru Wimbledon. Deci, cine e următoarea?

— Probabil Moretti. Aşa pare.

— Cine altcineva ar mai putea fi?

— Poate Machado...

— Pariez pe Machado, zice tata.

— De ce?

— E o jucătoare subestimată, dar se adaptează rapid. Moretti ştie un singur lucru: forţă. Machado ştie mai multe lovituri. Aşa că mă gândesc că va fi Machado.

— În condițiile astea, ce fac?

— Dacă o să fie Moretti, nu e rezistentă la alergare, aşa că pune-o să alerge, iar jocul ei e terminat. Dacă e Machado, cred că ar trebui să faci economie de mişcări şi să joci procentual. Dacă vei câştiga primul set, vei fi deja departe pe drumul spre victorie. Dacă nu, va trebui să câştigi următoarele două seturi, dar nu vei fi la fel de obosită ca ea.

— Bine! Sigur!

— Cine e următoarea?

Mă uit la diagramă.

— Of, greu de spus!

Privesc pe fereastră, la Tamisa.

— Ar putea fi Antonovici, la o adică.

Tata rămâne tăcut preț de câteva clipe.

Îmi îndrept atenția din nou către discuția noastră telefonică.

— Pentru Antonovici am un plan.

— Ce plan?

— E mai rapidă decât mine şi e bună pe iarbă.

Tata face o scurtă pauză, la capătul căreia zice:

— Bine...

— Aşa că o să-ți urmez sfatul de la Paris. Nu o să încerc să îi egalez viteza. Nu o să câştig la capitolul ăsta. Din contră, o să încetinesc jocul!

— *Sí, es un buen plan...*

— Am jucat pe iarba de la Wimbledon toată viața, aşa că ştiu mai bine decât oricine unde se va duce mingea.

— Corect!

— În concluzie, o să-mi deghizez loviturile ca să nu o las să îşi dea seama ce o să fac. O să caut petele maronii de pe gazon, locurile unde mingea sare prost. Dacă o aduc la trei seturi se cheamă că am câştigat. Pentru că din punctul acela o să trebuiască să alerg mult mai puțin decât ea.

Tata inspiră adânc şi apoi expiră.

— Da, îmi place!

— Aşa m-ai fi sfătuit şi tu.

— Aş adăuga asta: va anticipa faptul că ai ceva de dovedit după ultima voastră întâlnirea. O să se aştepte să vii tare. Aşa că înfrânează-te şi fă să pară că asta e tot ce poți, până când o să îşi dea seama că abia te-ai pornit.

— Bine! Da! O să funcționeze.

Asta mi-a făcut Cortez la Melbourne.

— Şi apoi? mă întreabă tata. Cine urmează?

— Chan.

— Nu Cortez?

— Chan o va înfrânge pe Cortez în semifinale, când eu voi lupta contra lui Antonovici.

— OK! Aşadar, presupunând că am făcut calculele astea corect, ceea ce este absolut imposibil...

Izbucnesc în râs.

— În două săptămâni, o să ții în mâini cel de-al zecelea trofeu de argint.

— Aşa de simplu, ha?

— Nu o să fie deloc simplu, *pichona*, dar, dacă o poate face cineva, tu eşti aceea. Iar eu o să urmăresc totul de aici.

— *Gracias, papá!*

— Bowe vrea să vorbească cu tine. Îmi ia telefonul din mână – efectiv îmi ia telefonul din mână.

— Bună! mă salută Bowe.

Vocea îi e caldă, şi aş vrea să fie aici, cu mine, nu la mii de kilometri distanță.

— Bună! Ce îți mai fac coastele?

— Bine! îmi răspunde. Mai bine. Tatăl tău şi cu mine formăm o adevărată echipă.

— Îşi mulțumesc pentru ceea ce faci! Nu cred că aş suporta să fiu *aici* dacă nu ai fi tu *acolo*.

— Nu îți bate capul cu asta! Serios! Dar ascultă, vreau să te rog ceva!

— OK...

Mă îngrijorează că o să mă întrebe dacă vreau să mă viziteze sau ce o să se întâmple între noi când mă întorc. Nu îmi doresc să mă gândesc la asta chiar acum.

— Te-ai gând la chestia aia cu Sinele 1 şi Sinele 2? mă întreabă.

— Poftim?

— Strategia aia despre care vorbeaţi tu şi tatăl tău...

— Da... Ce-i cu ea?

— Ascultă! Eşti o jucătoare mai bună decât aproape oricine de pe teren. Şi nu mă refer la întreaga ta carieră. Mă refer fix la momentul ăsta.

— Sper că e adevărat. Nu ştiu! Trebuie să fie adevărat – hai să spunem aşa!

Sunt lângă fereastră şi urmăresc un vaporaş de agrement care pluteşte pe Tamisa. Ne-am plimbat şi noi cu o astfel de ambarcaţiune când aeram adolescentă şi participam la primul meu Wimbledon Junior. Am adormit, aşa că tata mi-a spus mai târziu povestea despre Turnul Londrei pe care o ratasem. „Data viitoare, stai trează!" mi-a zis. „Ai şansa să vezi lumea, *pichona*. E o şansă pe care puţini oameni o au."

Chiar şi atunci, nu am ştiut cum să îi spun că sunt prea obosită, că vizitatul era un lux pe care nu mi-l permiteam şi pe care nu mi-l doream. Ce făceam noi mă sleia de puteri; nu mai rămânea nimic altceva.

— Este adevărat – eşti cea nai bună de acolo, dar tocmai asta e problema! îmi spune Bowe. Trebuie *să o ştii*, în loc *să o dovedeşti.* Trebuie să îl amuţeşti pe Sinele 1 şi să îl laşi pe Sinele 2 să îşi facă treaba.

— Bine! Bine!

— Ştiu că nu vrei să accepţi sfaturi de la mine, începe Bowe, dar îl opresc:

— Ba vreau! Vreau sfaturi de la tine.

Mă aşez la fereastră şi iau o bucată de hârtie de la hotel şi un stilou, pregătită să iau notiţe. Are dreptate. Trebuie să mă calmez, să îmi ascult instinctele. Trebuie să îmi amuţesc vocea din cap.

— Haide! îl îndemn! Detaliază! Sunt ochi şi urechi!

Este dimineaţa primului meci, cel în care o înfrunt pe Cami Dryer. Am fost la o alergare şi tocmai ies din duş când aud un ciocănit la uşă.

Îmi îmbrac halatul şi merg să răspund. Mă aştept să fie cei de la room service cu micul-dejun, dar, când deschid uşa, dau cu ochii de Gwen. Caut să găsesc o explicaţie pentru ceea ce văd – ea în faţa mea, într-un taior din catifea verde şi cu un zâmbet mare şi strălucitor întipărit pe chip.

— Bună! mă salută.

Umerii mi se relaxează. Înainte să îmi dau seama ce fac, mă arunc în braţele ei.

Mă strânge tare şi apoi îmi dă drumul.

— OK! Suficient cu asta până nu te îmbraci!

O trag în apartament.

— Eşti aici! exclam. Habar nu aveam că vii!

— Am venit împreună cu Ali ca să îţi facem o surpriză. Ea e la hotel acum.

— Uau!

— Ştii că iubesc Londra şi că te iubesc şi pe tine, aşa că iată-mă aici!

Simt cum, dintr-odată, vocea începe să îmi tremure, aşa că încerc să mă controlez.

— Ce amabil din partea ta!

— Păi, ştii că am nevoie de porţia mea anuală de căpşune şi frişcă.

Când mă întorc la ea după ce m-am îmbrăcat, o găsesc instalată în living şi deja la telefon, boscorodind pe cineva.

Îşi termină conversaţia şi se uită la mine. Intensitatea privirii ei mă face să stau un pic mai dreaptă.

— Ce mai faci, cum eşti? mă întreabă, încruntată.

— Păi... mă simt mai bine decât am făcut-o în ani întregi!

Gwen dă din cap a încuviinţare.

— Minunat! Bine! Îmi place asta!

— Dar... să joc fără tata aici... Nu ştiu...

Gwen dă din nou din cap.

— Pare că sunt din nou la finalul anilor ’80. Să joc fără tata când ideea e să fac asta *cu* tata. Să avem parte de un ultim sezon împreună.

Gwen îmi strânge mâna uşor.

— Atunci mergi şi câştigă şi adu-i trofeul înapoi!

WIMBLEDON

1995

La intrarea pe terenul principal de la Wimbledon se află o inscripţie chiar deasupra uşilor duble care duc către terenul cu iarbă. Este un fragment din poemul „Dacă” al lui Rudyard Kipling:

DE-NTÂMPINI ŞI TRIUMFUL, ŞI DEZASTRUL
TRATÂND PE-ACEŞTI DOI IMPOSTORI LA FEL.[110]

Versurile astea nu au rezonat niciodată cu mine. De fiecare dată când mă îndreptam spre terenurile de la Wimbledon, consideram că triumful este mai important

[110] Traducere în limba română de Dan Duţescu.

decât orice altceva. Iar când țineam cupa în mâini, nu mă simțeam defel ca o impostoare.

În dimineața asta, când trec prin holul de la intrare împreună cu Gwen, îmi spune:

— Întotdeauna mi-a plăcut citatul ăsta!

— Ştii, îi răspund în timp ce ne îndreptăm spre club, cu ani în urmă, am citit tot poemul, încercând să înțeleg mai bine fragmentul de pe inscripție, dar nu mi-a fost de niciun folos. Îmi aduc aminte că m-am gândit că, pentru mine, primul vers are mult mai mult sens decât ce e scris acolo, sus. Acum însă nici măcar nu îmi mai aduc aminte ce zicea acel prim vers.

Gwen îmi zâmbeşte.

— „De poți fi calm când toți se pierd cu firea/În jurul tău, şi spun că-i vina ta...”

O privesc uimită.

— Da, asta e! Ce, ai studiat cumva Engleza sau ceva de genul?

Gwen îşi dă capul pe spate.

— Da!

— Stai, pe bune?

— Da! Mi-am luat licența la Stanford înainte de a merge la UCLA pentru master. Am dublă specializare în Engleză şi studii Afro-americane.

— Oh! exclam. Nu ştiam! Ce tare!

Eu, una, nu am terminat în mod oficial liceul şi n-am pus niciodată piciorul în campusul vreunei facultăți. La o adică, uneori am convingerea că, în ciuda tuturor realizărilor mele, această lipsă de sofisticare este vizibilă în moduri de care nu sunt conştientă.

— Nu sunt sigură cât de tare este! Nu întotdeauna îmi e de folos faptul că ştiu pe de rost poemul „Dacă” al lui Rudyard Kipling.

— Ei, eu tot cred că este impresionant! o asigur în timp ce mă îndrept spre vestiar.

— Bine! Mă duc să dau nişte telefoane şi apoi ne vedem la loja jucătorilor!

— OK!

— Succes, Carolina!

Nu îmi pot înfrâna zâmbetul.

— Mulțumesc!

Mă îndepărtez un pic, apoi mă întorc.

— Hei! o strig. Îți mulțumesc că eşti aici! Şi că mă susții în chestia asta încă de la început. Că m-ai susținut tot anul. Deşi e o nebunie!

Gwen îmi zâmbeşte.

— Ştii care parte din „Dacă” este cu adevărat relevantă acum? În clipa asta? „De poți să joci agonisita toată/ Grămadă, şi s-o joci pe-un singur zar,/ Să pierzi, şi iar să-ncepi ca-ntâia dată,/ Iar c-ai pierdut – nici un cuvânt măcar.”

Cu siguranță îmi transmite un mesaj. Cu siguranță ştie că tocmai mi-a descris cea mai mare dintre frici. Dar nu, urmărindu-i expresia, îmi dau seama că mă crede cu adevărat curajoasă şi are senzația că fac toate astea pentru că sunt împăcată cu ideea de a pierde în stil mare. Nu pentru că sunt îngrozită să pierd.

Pentru o clipă, încremenesc uimită, gândindu-mă cât de mare este distanța dintre felul în care sunt cu adevărat şi cel în care mă văd oamenii.

Sunt mult mai mică decât Carrie Soto pe care şi-o imaginează Gwen.

SOTO VS. DRYER

Wimbledon 1995

Primul tur

În timp ce ies pe teren, simt dogoarea soarelui. Aud rumoare în public. Mă uit în sus şi văd britanici bine îmbrăcaţi, cu pălării mari sau extravagante. Mă cuprinde un soi de alinare când dau de mirosul Wimbledonului – iarbă proaspăt tăiată, gin Pimm's şi lămâie.

Sunt acasă!

Ţopăi pe vârful degetelor, simţind iarba şi pământul de sub încălţările albe Break Points.

Mă uit în partea cealaltă a terenului la Cami Dryer. E tânără; n-are nici măcar 18 ani.

Îi zâmbesc şi îi strâng mâna după ce ne apropiem amândouă de fileu.

E adorabilă – dornică să câştige şi plină de viaţă. Îmi strânge mâna cu o exaltare care îmi aminteşte de mine când eram mai tânără, şi simt deodată o anume satisfacţie.

Nu cred că m-aş mai întoarce la vârsta de 17 ani nici pentru toţi banii din lume. Când aveam 17 ani, talentul meu se rezuma doar la potenţial, nu era nimic dovedit. Lumea era un carusel de necunoscute şi aproape nimic din care să trag învăţăminte.

Sunt atât de recunoscătoare, în clipa asta, pentru fiecare meci, fiecare victorie, fiecare înfrângere şi fiecare lecţie de care am avut parte! E atât de bine să ajungi la 37 de ani! Să îţi fi *dat seama* de unele lucruri.

Să cunoşti pământul de sub picioare.

Sărmana Cami Dryer! Habar n-are ce e pe cale să o lovească! Câştigă la aruncare monedei şi alege să servească prima. Îmi ocup locul şi o înfrâng în două seturi.

Transcriere

BBC Sports Radio London
SportsWorld cu Brian Cress

La tenis feminin au trecut aproape două săptămâni de victorii incredibile şi înfrângeri zdrobitoare.

Londoneza Nicki Chan a navigat cu uşurinţă printre toate meciurile sale. La fel au făcut şi Ingrid Cortez şi Nataşa Antonovici. Între timp, a fost un parcurs care să-ţi facă părul măciucă pentru răzvrătita Carrie Soto. Aceasta şi-a croit drum de
5 tururi, trecând de britanicele Cami Dryer şi
Lucy Cameron, în primul şi al doilea tur, de suedeza Celine Nystrom în al treilea şi de Carla Perez, din Baltimore, în optimi.

Acum a înfrânt-o pe Odette Moretti în sferturile de finală.

Această victorie o aduce în semifinale, unde urmează să se ciocnească de fenomenul Nataşa Antonovici, din Rusia.

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Şi, uau, Carrie Soto!
Gloria Jones: Carrie se îndreaptă către semifinale. În acest moment, faptul că încă este o forţă a naturii nu mai poate fi negat de nimeni. Briggs, spune-i cum vrei, dar trebuie să recunoşti că este o plăcere să o urmăreşti.

Este o sportivă care îi oferă publicului un spectacol palpitant în timp ce luptă pentru a ajunge la linia de finiş.
Briggs Lakin: Uite, sunt primul care o recunoaşte: am greşit. Anul acesta, cu ceva vreme în urmă, am spus că, da, Carrie nu va ajunge la Wimbledon, şi iată, s-a dovedit că m-am înşelat. Privind în urmă însă, pare evident, nu-i aşa? Evident că aceasta a fost o mişcare marca Soto. Bineînțeles că turneul de la Wimbledon ar fi singura ei şansă la un titlu anul acesta.
Hadley: Dar poate să o facă? Gloria, ce părere ai?
Jones: Cred că o să fie dificil. Le are acum în fața ei pe cele mai bune trei jucătoare ale momentului. Va lupta împotriva lui Antonovici mai întâi. Este cea mai bună suprafață de joc pentru Carrie, dar la fel este şi pentru Antonovici.
Lakin: În multe privințe, va fi un meci interesant de urmărit. Nataşa Antonovici, stilul ei de joc – ritmul rapid, voleurile incredibile – îi datorează mult lui Carrie Soto. Am văzut asta la Paris şi am spus: „Nataşa este noua Carrie." E ca şi cum aceasta este şansa lui Carie de acum să lupte cu Carrie de odinioară pe suprafața ei de joc cea mai bună.
Jones: Dacă Soto vrea să demonstreze că există o singură Carrie Soto, ei bine, aceasta este ocazia perfectă!

Sunt în vestiar, cu ochii închişi, ascultându-mi respirația. Iau telefonul mobil şi îl sun pe tata.

Răspunde din prima.

— Nu te gândi la strategie acum! îmi spune. S-a terminat vremea pentru asta! Acum e momentul să îți asculți instinctul!

— Ştiu, îi răspund în timp ce respir adânc. Ştiu!

— Eşti pregătită. Ai încredere în pregătirea ta!

— Ştiu!

— Nu asculta de Sinele 1!

Izbucnesc în râs, fără să-mi deschid ochii.

— L-ai ascultat pe Bowe!

— Fii Sinele 2!

— Nu gândesc. Doar acționez.

— Nu gândeşti, repetă tata. Doar *joci*!

SOTO VS. ANTONOVICI

Wimbledon 1995

Semifinale

Nataşa Antonovici se înalță amenințător pe partea cealaltă a terenului, potrivindu-şi cozorocul. E încremenită, cu ambele picioare bine înfipte pe linia de fund. Ştim amândouă însă că, din secunda în care o să şi-o dorească, o să zboare pe teren.

Are un serviciu rapid. Mingea sare sus şi o trimit peste fileu. O privesc pe Nataşa cum plonjează, dar e prea jos ca să ajungă la ea.

0-15.

Zâmbesc la Gwen şi Ali, aflate în boxa jucătorilor, în timp ce mă întorc spre linia de fund. Ştiu că tata se uită la meci. Ştiu că Bowe e alături de el. Ştiu că amândoi mă aclamă, chiar dacă nu îi pot auzi.

În mai puțin de o oră, am minge de break în primul set. Scorul e de şase ghemuri la cinci pentru mine. E rândul ei la serviciu.

Trimite o lovitură plată[111] rapidă în direcția mea, aşa că mă reped către minge. Observ că nu s-a mişcat către centru terenului. Anticipează un forehand în diagonală.

Preiau rapid mingea din aer, trimițând-o pe linie. Plonjează cu disperare spre ea, alunecând pe iarbă. Nu poate să o returneze.

Primul set e al meu.

O văd pe Gwen aplaudând, iar pe Ali țipând. Mă întreb dacă Bowe aclamă în fața televizorului.

Nu trebuie să îmi imaginez reacția tatei. Ştiu că aplaudă şi are un zâmbet care i se întinde pe toată fața, fără să îşi facă griji, de data asta, că va fi surprins de vreo cameră dintr-un unghi care să nu îl flateze.

Antonovici se prinde mai repede decât mi-aş dori. Începe să-mi ghicească serviciul. Trebuie să îmi deghizez mai bine loviturile.

Şi încă iute, pentru că nu o să mai capăt mulți aşi pe seama ei. Văd cum câştigă încredere în timp ce începe să

---

111 Lovitura plată presupune lovirea mingii cu planul rachetei, perpendicular pe direcția de deplasare în care aceasta a fost trimisă, astfel încât mingii nu i se imprimă niciun efect.

îmi returneze tot mai mult loviturile care ar fi trebuit să o surprindă.

Scorul este acum 6-6 în al doilea set.

Serveşte. Trimite trei servicii cu kick[112] la rând şi de fiecare dată mingea sare diferit. Asta mă scoate din ritm.

Al doilea set e al ei.

Este 4-4, setul decisiv.

Îmi simt sudoarea alunecându-mi pe spate, pe frunte şi în spatele genunchilor. În stomac am un soi de fluturat din pricina neliniştii. De-abia pot auzi mulțimea. Zgomotul dominant este insistentul şi furiosul vâjâit al pulsului în urechi.

Genunchiul mă arde.

Strategia mea e sortită eşecului. Sperasem să o dobor pe Antonovici, dar ghemurile se succed prea repede. Schimburile sunt aşa de scurte, că nu pot să o epuizez.

În timpul schimbării de teren, mă aşez să beau apă. Inspir adânc şi închid ochii. Trebuie să îmi regândesc strategia. Antonovici a prins ideea. Anticipează mai bine. Se mişcă mai inteligent.

Am nevoie de o cale să o alerg din nou, să o descurajez.

Când mă ridic, mă trezesc privind în loja jucătorilor şi căutând ochii tatei. Evident, nu e acolo. În schimb le văd pe Gwen şi Ali, care îmi zâmbesc.

Ce mi-ar spune tata? Îmi acord o clipă, poate cea mai scurtă dintre ele, înainte de a mă întoarce pe teren.

„Încetineşte jocul!”

Intru pe teren şi iau poziția de aşteptare în timp ce propria voce nu-mi dă pace: *Nu lăsa să îți scape printre degete, Soto!*

---

[112] Efect imprimat mingii la serviciu care o face să aibă o săritură înaltă după impactul cu solul.

Eşti al dracului de aproape, iar dacă o dai în bară, o să fie 0-3.

Mâinile mi se încleştează pe rachetă.

Mi-e teamă!

Mi-e teamă să nu pierd! Mi-e teamă de cum o să pară asta în ochii lumii! Mi-e teamă că meciul ăsta va fi ultimul în care mă vede tata jucând! Mi-e teamă să nu închei cu o înfrângere chestia la care m-am înhămat! Îmi e atât de teamă!

Slăbesc strânsoarea pe rachetă. Îmi limpezesc mintea. Renunț la încrâncenare. Trebuie!

În loc să mă grăbesc să servesc, îmi acord un mic răgaz pe linia de fund. Mă imaginez servind. Îmi imaginez cum aş simți în gambe să mă ridic pe vârful degetelor de la picioare, cum m-aş simți când balansez mâna sau felul în care coastele îmi vor urma linia umărului.

Corpul meu ştie ce are de făcut. Acum trebuie doar să îl las să-şi vadă de treabă.

Când deschid ochii, o văd în poziția de aşteptare. Privirea îmi zboară direct la picioarele ei. Am de gând să o scot din minți. Arunc mingea în aer şi o lovesc, astfel încât să îi sară exact în degetele de la picioare. Trebuie să se ferească şi ratează.

As. *15-0.*

Merge la locul ei, clătinând din cap.

Funcționează! De data asta, aştept cât pot de mult până să servesc. Bat mingea din nou şi din nou, fără să ofer vreo indicație asupra momentului când o să servesc în sfârşit. Apoi repet serviciul de mai devreme. Se pregăteşte mai bine, dar tot nu poate returna.

30-0

Antonovici îşi muşcă buza inferioară, îşi încleştează pumnii şi se pregăteşte. Aştept din nou, întârziind serviciul până în ultima clipă. Servesc scurt, astfel încât ajunge chiar

după fileu. Antonovici plonjează după minge, dar ratează. *40-0.*

La următorul serviciu, ating fileul. În timp ce mă pregătesc pentru al doilea serviciu, o văd cum se relaxează vizibil, presupunând că lovitura mea va fi mai precaută.

În schimb, i-o trimit în colț. Returnează, dar i-o trimit înapoi pe linia opusă, iar mingea trece vâjâind pe lângă ea.

Ghemul e al meu. Scorul e acum 5-4. În cazul în care câştig ghemul pe serviciul ei, meciul e al meu.

O văd cum îşi trosneşte degetele în timp ce se îndreaptă spre linia de fund. Poate dacă ar juca împotriva altei sportive, ar fi mai puțin agitată. Până la urmă, este serviciul ei.

Însă eu sunt Carrie Soto. Punctele de break sunt specialitatea mea. Evidența acestui fapt îmi este scrisă parcă pe picioare.

Pot spune că muşchii lui Antonovici sunt încordați. Nu a crezut că ar putea ajunge aici – la meciul ăsta, cu mine amenințându-i sezonul 1995.

Primul serviciu este rapid şi periculos. E mai multă pasiune în el decât a fost în orice lovitură de până acum. Totuşi, eu sunt cea care ia punctul: *0-15*

Se împiedică dincolo de linia de fund. Apoi loveşte cu racheta de pământ.

Zâmbesc. E furioasă. E atât de furioasă!

La următorul serviciu, comite greşeli de picior. Apoi serveşte în fileu. *0-30.*

Îi fac cu ochiul. Expresia îi încremeneşte.

Apoi, începem schimburile lungi, iar ea lobează prea sus şi mingea aterizează în spatele liniei de fund.

Minge de meci.

Pot să fac asta! Fac asta! Trebuie doar să am încredere în mine!

Îmi trimite un serviciu cu kick înalt. Preiau mingea când e în urcare. Returnează rapid, exact aşa cum am sperat că va face. Iată! Preiau mingea din aer devreme şi rapid – o lovitură sub fileu, imediat după aceasta.

Mingea aterizează cu o bufnitură şi e aşa de frumoasă, de dulce, de delicioasă!

Antonovici nu poate ajunge la ea. Cade la pământ.

Sar în aer şi ţip. Gwen şi Ali s-au ridicat de pe locurile lor. Mulţimea aclamă.

Preţ de o clipă, mă uit direct la camerele de filmat, ştiind că tata mă priveşte.

În final, din difuzor se aud cuvintele pe care le-am aşteptat cu atâta nerăbdare: „Carrie Soto ajunge în finala turneului!”

Tata strigă la mine prin telefon:

— Ai fost de neegalat! Ai fost dinamică. Ai fost *interesantă* azi, *hija*! Interesantă! Ai jucat într-un mod care ne-a ţinut pe toţi lipiţi de televizor!

Râd în timp ce mă aşez pe canapea. Telefonul a sunat în momentul în care am ajuns la uşă. Abia am avut timp să îmi pun lucrurile jos.

— Mulţumesc, tată!

— Nu exagerez! Lasă-mă să îţi spun un lucru! La sfârşitul celui de-al treilea set, eraţi umăr la umăr. M-am uitat cu atenţie la tine când aţi schimbat terenul. Te-am observat gândind. Şi *am ştiut.* I-am spus lui Bowe: „A priceput ce are de făcut!” Şi aşa fost! Oh, a fost atât de mândru de tine! Strălucea!

— Unde este? îl întreb.

— A tot aşteptat să suni, dar cât timp să petreacă bietul om în casa unui bătrân? Nu îţi face griji! Am vorbit amândoi pe larg despre felul în care ai strălucit azi. I-am spus chiar

aşa: „Îşi ia ce-şi doreşte pe terenul de tenis, nu şi în viaţa reala. În viaţa reală, trebuie să fii răbdător!”

— Despre ce Dumnezeului vorbeşti? Şi încetează, nu ai de ce să discuţi cu el despre mine!

— Oh, Carrie, ai pierdut trenul ăla! Vine aici în fiecare zi şi, după ce jucăm şah şi discutăm despre strategia pentru participarea lui la US Open, ce crezi că facem? Vorbim despre vreme? Suntem la Los Angeles! Aici e soare mereu!

— Vine în fiecare zi?

Mă uit pe meniul de la room service de parcă nu aş şti deja că o să comand pui la grătar.

— Da, în fiecare zi! Îmi aduce micul-dejun şi stă până după prânz. Sau îmi aduce prânzul şi stă până după cină. Sincer, pentru mine are sens că e mereu aici. Ştiai că tatăl lui se simţea jenat că băiatul e tenismen şi nu profesor sau altceva?

— Cunosc câte ceva!

— Imaginează-ţi! Imaginează-ţi că ai capul atât de plin de tărâţe, încât eşti jenat că fiul tău este campion.

— Bine, bine! îi zic.

— Îmi place Bowe, Carrie! Cu toate crizele lui cu tot.

— Da, îmi dau seama!

— Nu! Îmi place pentru tine! Cred că treaba asta cu voi doi e *foaarte* interesantă!

— Tată, termină odată!

— Şi el crede la fel.

— ÎNCETEAZĂ SAU ÎŢI ÎNCHID TELEFONUL ÎN NAS! îl ameninţ.

— *Bueno, pero tengo razón!*[113] Când joacă Chan?

— Diseară. Curând! Mă uit la ceas şi adaug: În orice clipă, de fapt.

---

[113] „Bine, dar am dreptate!” (în orig., în lb. sp.).

— *Ay!* exclamă.

Îl aud cum începe să cotrobăie după telecomandă, apoi îmi ajunge la urechi zgomotul televizorului pornit. Mă aşez şi deschid şi eu televizorul. Caut canalul şi văd că meciul abia a început

Nicki e pe teren; înaltă şi robustă. Echipamentul ei alb, format din fustă şi maiou, e strălucitor şi impecabil. Pantofii fac parte din linia ei de încălțăminte, 130, şi sunt de un alb sclipitor.

O urmăresc încălzindu-şi rotulele şi întinzându-şi umărul pe când se află pe linia de fund. Are un zâmbet larg întipărit pe chip, de parcă ar trăi pentru acest moment.

Ingrid Cortez, în schimb, are o mutră serioasă.

— Asta e! îmi zice tata. Chan câştigă acum şi apoi o baţi tu. Şi, dintr-odată, povestea se schimbă.

— Ştiu! îi răspund în timp ce privesc primul serviciu. Am băut ceva cu ea nopțile trecute. Mi-a... mi-a plăcut de ea.

Primul serviciu al lui Nicki. Umărul începe să mă înțepe doar privind-o pe Cortez cum returnează.

— Nu ați vorbit chestiuni legate de strategie, nu-i aşa? mă întreabă tata.

— Ei, tată, ai un pic de încredere în mine!

— Ştii ce spun despre împrietenirea cu adversarii...

— Sincer, îi răspund cu un oftat, nu, nu ştiu! Pentru că mi-ai zis să nu fac niciodată aşa ceva.

— Păi, da, *exacto, hija*! Totuşi, dacă o faci, nu vorbi despre strategie, nu spune ce ai simțit în legătură cu ultimul tău meci, nu îți dezvălui temerile, dar nici strategiile! Şi asigură-te că în niciun caz nu o să povesteşti cât de mult te doare să pierzi.

— Oh, asta e tot? îl întreb în timp ce Nicki şi Ingrid sunt încă ocupate cu raliul pentru punct.

— Aaa, şi nu spune nici ce ai mâncat la micul-dejun! Ar putea să folosească asta împotriva ta.

— Pari nebun de legat!

— Toate geniile par nebune de legat.

Nicki trimite o lovitură de pe linia de fund pentru reverul lui Cortez, dar Cortez ratează. Primul punct merge la Nicki.

— Oh, vai! exclamă tata. Astea două...

— Se potrivesc foarte bine, îi răspund.

— Două dintre cele mai bune din lume. Luptându-se pentru şansa de a juca împotriva ta.

Râd şi apoi mă aşez pe canapea, cu picioarele ridicate.

Rămân cu tata la telefon pe durata întregului meci. De câteva ori îşi face griji legate de tariful pentru convorbirile pe distanțe lungi, dar refuz să îl las să închidă telefonul. Privim meciul şi analizăm. Uneori ne cufundăm într-o tăcere uluită din pricina tensiunii dintre Nicki şi Cortez. E un meci strâns. Cortez e pe fază. Apoi şi Nicki e pe fază. Câştigă punct una pe serviciul celeilalte. La un moment dat, Cortez alunecă pe teren şi îşi juleşte genunchiul. Apoi Nicki calcă greşit şi îşi suceşte glezna.

— Au! exclam.

— Ce Dumnezeului face? întreabă tata. Să aterizeze aşa pe glezna cu probleme? Nu poate să joace aşa şi că rămână în cărți mulți ani de acum înainte.

— Ştiu!

E al treilea set. 5-5. Oricine poate câştiga meciul.

Pe serviciul lui Cortez, Nicki şchioapătă în timp ce se îndreaptă spre linia de fund după fiecare punct. Cortez controlează jocul.

— Joacă în ciuda durerii, ceea ce este impresionant! remarcă tata. Nu o opreşte. Totuşi, mi-aş dori să pot trece prin televizor şi să îi spun că nu face decât să îşi scurteze cariera.

Când vine rândul lui Nicki să servească, nu reuşeşte să capete înălțimea de care are nevoie. Icnesc când Cortez ajunge la 30-40. Minge de meci!

— O, nu! exclamă tata.

La serviciul următor, Cortez returnează exact pe tuşă. Nicki nu e suficient de rapidă pentru a ajunge la minge.

— O, nu! spune tata din nou.

S-a sfârşit!

Simt cum îmi stă inima în loc când o văd pe Nicki cum cade în genunchi pe iarbă.

— Nu! Nu se poate! exclamă tata.

Închid ochii, nevenindu-mi a crede.

Nu o să joc împotriva lui Nicki în finală, ci împotriva lui Ingrid Cortez.

— De fapt, zice tata, e grozavă treaba asta!

De-abia pot să îmi controlez tonul:

— De ce e grozavă? Nu e deloc grozavă! Voiam să joc împotriva lui Nicki. *Acum!* Voiam să rezolv toată chestia asta odată pentru totdeauna.

— Prostii! zice tata. O să o învingi pe Cortez – e cea mai previzibilă dintre jucătoare. Ai jucat împotriva ei la Melbourne.

— Şi am pierdut.

— Dar acum ştii ce trebuie să faci. Şi o să piardă, aşa cum a pierdut Antonovici a doua oară. Asta e o veste bună! adaugă tata. Asta e! Următorul Grand Slam e al tău.

În noaptea de dinaintea finalei, mă răsucesc pe toate părţile.

Stau întinsă în pat, holbându-mă la umbrele de pe tavan şi gândindu-mă la ce o să îmi rezerve ziua de mâine.

Cu cât încerc mai mult să mă conving de importanța unui somn bun, cu atât îmi devine mai greu să pun geană pe geană. Cu cât mă lupt mai cu îndârjire să mă culc, cu atât parcă îmi alung mai tare somnul.

Mă ridic din pat şi verific cât e ceasul. Abia s-a înserat la Los Angeles. Mă gândesc să îl sun pe tata. În schimb, formez numărul lui Bowe.

— Bună!

— Oh! Bună! mă salută.

— Nu pot să dorm, continui în acelaşi timp în care el mă sfătuieşte:

— Ar trebui să dormi!

O vreme, nu mai zice nimic, dar tăcerea care s-a lăsat între noi nu e neplăcută.

— De obicei îți e greu să adormi înaintea unui meci important? mă întreabă într-un final.

— Nu! Aproape niciodată.

— Nici măcar în ’83, când ai jucat împotriva Stepanovei?

— Nu! Am dormit ca un prunc în noaptea aia. Eram epuizată din pricina antrenamentelor. Abia puteam să îmi mai țin ochii deschişi.

Se cufundă din nou în tăcere.

— Aşadar, cine te ține trează, Sinele 1 sau Sinele 2? mă întreabă după o vreme.

Îmi pică fisa imediat.

— OK, înțeleg! îi zic.

— Dă uitării gândurile!

— Bine! O să încerc!

— Ce ți-a zis Antrenorul?

Izbucnesc în râs.

— Nu l-am sunat!

Bowe fluieră ca un cowboy.

— Uau! M-ai sunat pe mine în schimb?

— Da! Cred că poate aveam nevoie să îmi spui asta. Ştiam că o vei face.

— Sau, zice el, şi aici risc un pic, poate şi ție îți place un pic de mine.

— Vrei să termini cu asta?

— Oh, la naiba! Bine! Mergi la culcare! Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor!

— Mulțumesc!

— Da, da...

— Nu, Bowe, serios vorbesc! Mulțumesc!

— Să te odihneşti, Carrie! O să fie bine!

Când mă bag din nou în pat, privesc luna cum atârnă deasupra Tamisei. Mă zgâiesc la dansul discret al perdelelor. Fac tot ce îmi să în puteri să nu mă gândesc la Cortez şi la Melbourne. Să nu mă gândesc la momentul în care am pierdut meciul. La golul din stomac. La ruşinea pură.

În schimb, închid ochii şi mă gândesc la sunetul pe care îl scoate o minge de tenis. Bufnetul care se aude când sare bine. Pocnetul unui voleu. Ciocănitul unei lovituri sub fileu. Coloana sonoră desăvârşită, pe Dumnezeul meu, a unui raliu formidabil. Pocnet, bufnet, pocnet.

Tot ce pot face, înțeleg într-o clipă uluitor de limpede, este să joc pe iarbă aşa cum ştiu şi să mă împac cu rezultatul.

Imposibil!

Transcriere

BBC Sports Radio London
SportsWorld cu Brian Cress

Toți ochii sunt ațintiți asupra meciului în care se vor înfrunta Carrie Soto şi Ingrid Cortez în finala de la Wimbledon de astăzi. Amândouă jucătoarele au demonstrat o hotărâre incredibilă aici, la Londra. Carrie Soto, în vârstă de ٣٧ de ani, a şocat pe toată lumea, ajungând în finală. Ingrid Cortez, în vârstă de ١٨ ani, s-a apărat împotriva puternicei Nicki Chan în semifinala de săptămâna aceasta pentru a-şi câştiga dreptul de a se lupta cu Halebarda.

Soto a pierdut în fața lui Cortez la Melbourne, la începutul acestui sezon, dar a prins elan pe parcursul

anului şi a câştigat Wimbledonul de nouă ori până acum. Totuşi, cota pariurilor este ٣–٢ în favoarea lui Cortez.

Fără îndoială, va fi un eveniment de răsunet – Debutanta vs. Revenita.

Întrebată ce gânduri are înainte de meci, Carrie Soto a declarat: „Sunt nerăbdătoare să intru pe teren şi să îi demonstrez lui Ingrid Cortez de ce am dominat atâta timp la Wimbledon.” La rândul său, Ingrid Cortez a spus în dimineaţa aceasta: „Am înfrânt-o la Melbourne. O s-o înfrâng şi azi!” Uf! Ce schimb dur de replici între aceste doamne! Domnilor, fiţi cu băgare de seamă!

În doar câteva ore o să ştim care dintre ele este victorioasă.

SOTO VS. CORTEZ

Wimbledon 1995

Finala

Stau la centrul terenului. Iarba, care acum două săptămâni strălucea într-un verde crud, este palidă şi uscată. Inspir şi admir imaginea deopotrivă distinctă şi superbă a terenului pe care se joacă finala de la Wimbledon. Îmi înfrânez zâmbetul.

Ingrid Cortez se află de partea cealaltă a fileului, aranjându-şi bentiţa. Părul auriu îi străluceşte în soare;

picioarele lungi se mişcă pline de delicateţe în zona liniei de fund.

Îmi zâmbeşte. Nu e neapărat un gest prietenesc, cât o dezgolire a dinţilor.

Îmi potrivesc cozorocul. Închid ochii.

Apoi arunc mingea în aer şi deschid jocul cu un prim serviciu plat; mingea zboară peste fileu la reverul ei.

Urmează un raliu pentru punct până când vin cu o lovitură tăiată pe care nu o poate returna.

Primul punct e al meu.

Mă uit în tribune la Gwen şi Ali. Şi apoi, în loja regală, o văd pe prinţesa Diana.

Odată ce privirea mi se opreşte asupra ei, îmi e greu să mă uit în altă parte. Poartă o rochie de un galben-deschis cu un blazer de aceeaşi culoare şi este, ca întotdeauna, cea mai elegantă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ştiu că atâţia oameni din întreaga lume se simt apropiaţi de ea, iar în clipa de faţă, relaţia mea cu această femeie mi se pare extrem de puternică. Vreau să câştig astăzi, cu ea aici, de faţă. Vreau să îi spun: „Nu ne pot face să dispărem doar pentru că au terminat-o cu noi!”

Îmi recapăt concentrarea în timp ce mă pregătesc pentru următorul serviciu.

Respir adânc. Până să îmi dau seama ce fac, braţul stâng aruncă mingea în timp ce dreptul se repede să o lovească. Mingea trece milimetric pe lângă racheta lui Cortez şi sare în interiorul tuşei. Un as.

Nu mă deranjez să îi zâmbesc lui Cortez sau măcar să îi ofer satisfacţia satisfacţiei mele. Nu îi arăt nimic dacă asta înseamnă nimic. Să o înfrâng nu înseamnă nimic pentru mine.

Dar adevărul este că simt zumzăitul în oase.

Câştig primul set.

La capătul celui de-al doilea set, ajungem la tie-break.

Am campionatul şi recordul în palmă.

Simt însă cum mă încordez pe măsură ce victoria e tot mai aproape; zumzăitul începe să se estompeze.

Cortez câştigă la tie-break.

Al treilea set, 5-4. Conduc, dar urmează Cortez la serviciu.

Pentru o clipă, în timp ce Cortez aruncă mingea în aer, am flash-ul ăsta, în care îmi doresc să se sfârşească totul, în care îmi doresc să văd cum se sfârşeşte totul.

O să reuşesc?

Dacă câştig, o să fiu liniştită, ştiind că eu şi Nicki suntem din nou la egalitate? O să mă cuprindă oare euforia când o să mă uit în jur şi o să înţeleg că, la 37 de ani, sunt cea mai în vârstă femeie care a câştigat Wimbledonul? Că am stabilit un nou record pentru cele mai multe titluri? Îmi umple asta un fel de gaură din inimă? Face oare să merite tot efortul?

Sau...

Sau pierd şansa de a-mi redobândi recordul anul ăsta?

Este acesta meciul în care Ingrid Cortez îşi cimentează propriul tip de dominaţie în tenisul feminin, câştigând la Melbourne şi Londra în acelaşi an – aşa cum am făcut eu pentru prima oară în ’81?

Este aceasta ziua lui Cortez sau a mea? Vreau să aflu!

În timp ce Ingrid se pregăteşte să servească, îmi amintesc că, dacă vreau să câştig, trebuie *să lovesc afurisita aia de minge.*

Vine în viteză din partea cealaltă a terenului. Închid ochii pentru o clipă şi îmi las corpul să preia controlul. Nu mă pot abţine şi îngădui unui zâmbet să mi se deseneze pe chip în timp ce simt entuziasmul pur, nepieritor şi îmbătător al gestului de a-mi trage braţul în spate şi apoi de a-mi lovi racheta de minge.

Mingea nimereşte tuşa şi sare de pe teren.

— Punctul merge la Soto

Cortez e deşteaptă şi agilă. Se poate pune în situaţia de a folosi orice lovitură îşi doreşte. Însă mingea a surprins-o la punctul ăla. Asta s-a întâmplat pentru că nu a jucat la Wimbledon la fel de des ca mine. Poate că la nivel intelectual ştie că iarba se schimbă de-a lungul unui meci, dar nu o înţelege aşa cu o fac eu.

Trebuie să se *gândească* la asta. Eu, nu!

Eu *ştiu* terenul. Ştiu toate posibilele ghinioane. Ştiu vântul. Ştiu cât de solid îmi e pământul de sub picioare în această umiditate.

Până la urmă, aceasta este iarba mea.

Şi a venit momentul ca Ingrid Cortez să se care de aici.

Serveşte, returnez şi apoi loveşte în fileu*. 0-30.*

Caut un loc unde iarba este mai uzată, chiar dincolo de fileu. Mingea sare repede şi direct în laterală. Cortez se repede să returneze, dar unghiul ei este disperat. Mingea nu trece de fileu.

Şi iată, *minge de meci*!

Tata urmăreşte. Bowe e alături de el. Gwen şi Ali sunt aici! Şi mă întreb, preţ de o secundă, dacă mama vede asta. De acolo de unde este. Dacă e mândră de mine.

Ştiu că Nicki Chan se uită. Şi că probabil acest lucru o omoară.

Alung toate gândurile astea din minte şi respir.

Cortez serveşte, iar mingea sclipeşte galbenă în timp ce traversează terenul. O privesc cum se curbează – cusăturile se învârtesc aşa de repede, încât se înceţoşează – peste fileu şi în chenarul de serviciu. Îmi trag braţul în spate, pregătită de lovitură.

Nu vreau să trec pe repede înainte la momentul următor. Vreau să trăiesc fiecare secundă din această experienţă.

Lovesc mingea în diagonală, iar ea o returnează pe linie. O recuperez din aer cu un voleu drive de rever şi mă mut spre fileu.

Mingea îi sare exact la picioare. O loveşte. Îi răspund cu o lovitură sub fileu, ţintind un anume petic de pământ. Aterizează plat, sărind jos şi într-o parte.

Cortez plonjează, dar este prea târziu. Mingea sare din nou.

Adversara mea icneşte. Gura i se cască larg, şi ridică mâinile la nivelul feţei, nevenindu-i a crede.

Pentru o clipă de-a dreptul uluitoare, pot *vedea* mulţimea aclamând înainte de-a o auzi. Şi apoi izbucnesc uralele tunătoare care mă copleşesc. Cad în fund şi apoi pe spate în timp ce scap racheta şi mă uit la cer. Zac acolo şi simt cum pământul vibrează sub mine.

Cel de-al 10-lea Wimbledon.

Cel de-al 21-lea Grand Slam.

Mulţimea continuă să urle. Mă ridic în timp ce comentatorii mă anunţă drept câştigătoarea celei de-a 109-a ediţii a Wimbledonului. Mă simt de parcă îl aud pe tata aclamând. Îl aud pe Bowe aplaudând. Întreaga arenă parcă a înnebunit.

Totuşi, nimic nu e mai clar decât sunetul propriei voci, care mă imploră: *E suficient!*

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Ce înţelegem de aici? Un deznodământ şocant, o victorie uluitoare pentru americanca noastră, Carrie Soto.

Briggs Lakin: Sunt aici, înghițindu-mi vorbele, Mark. A reuşit o victorie.
Gloria Jones: De asta am avut parte de la Carrie Soto încă de la începutul carierei ei. Este neobosită. Nu se opreşte. Nu poate fi lăsată pe dinafară.
Hadley: Şi ce meci ne-a oferit!
Jones: Ce turneu, aş zice! Nu doar meci. Uite, ca fan al tenisului – şi cu siguranță ca sportivă care a trebuit să joace împotriva lui Carrie de câteva ori la vremea mea –, pot spune că motivul pentru care am venit azi cu toții a fost frumusețea jocului. Bucuria pură a unui meci grozav! Şi exact asta ne-au oferit Cortez şi Soto.
Lakin: Soto, în mod special, ne-a uimit cu ultimul ghem. Este cea mai vârstnică jucătoare care a câştigat vreodată la Wimbledon, iar meciul a durat ore.
Cu siguranță a fost copleşită de oboseală. Şi totuşi, înțelegi de ce este cunoscută drept campioană la mingi de break.
Hadley: Ne-a oferit un spectacol grozav sezonul acesta!
Lakin: Dacă anul trecut, pe vremea asta, mi-ai fi spus că Wimbledonul va fi câştigat de Carrie Soto, iar Nicki Chan nici măcar nu va ajunge în finală, ți-aş fi răspuns că probabil ți-ai pierdut mințile. Şi totuşi, iată-ne în această situație!
Jones: Nu o subestima niciodată pe Carrie Soto! Şi un mesaj pentru toate femeile care se întreabă dacă nu cumva sunt prea bătrâne ca să joace tenis: Halebarda este dovada de care aveți nevoie pentru a intra în joc.
Hadley: Oh, oh, Gloria, te gândeşti să revii în activitatea competițională?
Jones: [râde] Cu siguranță nu! Nu ai avea bani suficienți ca să mă plăteşti să reiau antrenamentele, Mark! Dar uite ce este mult mai impresionant, dacă mă întrebi pe mine! Când eram în turnee, aveam o vorbă: „Carrie Soto este om.

Dar şi supraom!” Şi aş zice că în seara asta a dovedit-o cu prisosinţă!

Singură în apartamentul meu de hotel, îmi pun rochia de seară. E lungă până-n pământ, fără mâneci, din satin negru, şi are un şliţ care îmi ajunge până sus, pe coapsă.

Gwen mi-a ales-o când am fost la cumpărături în după-amiaza aceasta. E limpede că a făcut o alegere bună.

Îmi părăsesc camera şi o pornesc spre holul hotelului, unde urmează să mă întâlnesc cu Gwen, care mă însoţeşte la Balul Campionilor de la Wimbledon, organizat la un hotel din apropiere de Palatul Buckingham.

Este aproape miezul nopţii, iar petrecerea e pe cale să înceapă. Aşteptăm cu toţii – *eu aştept* – să se termine finala de la masculin. Petrecerea nu poate începe până nu se încheie şi meciul băieţilor.

Finaliştii au fost Andrew Thomas şi Jadran Petrovici, niciunul dintre aceştia nefiind în situaţia de a stabili un record în eventualitatea câştigării trofeului. Trăim într-o lume în care femei excepţionale sunt nevoite să stea şi să aştepte bărbaţi mediocri.

Într-un final, Petrovici câştigă cel de-al cincilea set undeva după ora ٢٣, şi, din câte se pare, *acum* ni se îngăduie să sărbătorim.

În hol o văd pe Gwen, care poartă o rochie fără bretele de un roşu strălucitor, are părul coafat pe spate şi s-a dat cu un ruj într-o nuanţă de un roşu-pupuriu.

— Uau! exclam. Arăţi bine!

— Şi tu la fel! mă complimentează, apoi mă apucă de braţ şi mă însoţeşte la bal.

La fel ca în anii anteriori, o veritabilă hoardă de invitați participă la bal. Cu toții intră și ies, încearcă să mă găsească, să dea mâna cu mine, să îmi spună că au știut întotdeauna că o să câștig.

Membri ai ITF mă întreabă dacă nu iau în calcul varianta de a continua activitatea competițională după US Open. Unul dintre directorii WTA vrea să știe dacă mă voi alătura întregului circuit. Unul dintre șefii All England Club îmi mărturisește că, din clipa în care mi-am anunțat revenirea, a știut că voi câștiga Wimbledonul.

— Nu e frumos? îi spun lui Gwen printre dinți. O încăpere întreagă plină de așa-ziși prieteni loiali.

Gwen izbucnește în râs.

— Ăsta e unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine, îmi zice. Ești una dintre rarele vedete care nu pun botul la vrăjeli.

La scurtă vreme după sosirea noastră, mă trezesc prinsă într-o discuție cu o tipă care este un fel de ducesă, ceva.

— O victorie mai degrabă excepțională! îmi spune, apoi, extrem de discret, ia o înghițitură din băutura ei.

— Îți mulțumesc! îi răspund. Sunt chiar mândră!

— Da! îmi zice. Și la vârsta asta! Este impresionant. Îți admir mult spiritul de luptătoare! Ai această calitate tipică americanilor, nu-i așa? Încăpățânarea neclintită, chiar și în fața adversităților.

Gwen îmi vede expresia și face încetișor un semn din cap, îndemnându-mă să nu îi spun femeii respective să se ducă dracului.

— Oh, da! îi răspund, păstrând un ton lejer. A fost atât de tentant să cad din picioare și să mor odată ce am împlinit 30 de ani, dar, cumva, *încăpățânarea mea americană* funcționează!

Deodată, mâna lui Gwen este pe brațul meu, și mă trezesc trasă departe de interlocutoarea mea.

— Doar zâmbeşte şi dă din cap! Cât de greu poate să fie?

— Foarte! Îi urăsc pe jumătate din oamenii ăştia! Îi urăsc pe jumătate din toți oamenii!

Gwen mă conduce prin cameră.

— Iubeşti Wimbledonul! îmi răspunde.

— Iubesc Londra şi să câştig, dar nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de niciunul dintre idioții ăştia care au crezut că sunt nebună şi să încerc măcar.

Gwen continuă să meargă, şi îmi dau seama că mă îndrumă spre Jadran Petrovici, cu care va trebui să fac o poză. O trag de mână să se o oprească, chiar dacă doar pentru o clipă.

— Singurii oameni care au crezut că voi putea reveni pe teren au fost tata şi Bowe. Ei sunt cei de a căror opinie îmi pasă. Şi de a ta, desigur, pentru că mi-ai fost alături în fiecare clipă.

Gwen îmi zâmbeşte.

— Ei bine, întotdeauna ți-am admirat încăpățânarea americană.

— Îți mulțumesc pentru susținere şi pentru că ai fost aici atunci când tata nu a putut!

Face un mic semn din cap.

— Şi... îmi pare rău pentru Indian Wells! Am fost... nepoliticoasă.

— Adică atunci când te-am întrebat în treacăt despre viața ta intimă şi tu te-ai purtat ca o râzgâiată?

— Da! Ştiu că pur şi simplu încercai... să arăți că îți pasă de mine. Iar eu sunt o persoană greu de suportat de care să îți pese.

Gwen clatină din cap.

— Aşa e! Crezi că eşti tare, dar nu eşti, Carrie. Te citesc perfect! Văd toate fisurile, toate spaimele pe care crezi că reuşeşti să le ascunzi.

O privesc şi îi replic:

— Te urăsc!

— În fine! îmi zice şi face un semn ca şi cum nu i-ar păsa. Te-ai înşelat şi *nu* te-ai înşelat. La Indian Wells.

Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

— Eu şi Michael divorțăm, îmi mărturiseşte într-un final. Înainte să o pot întreba cum se simte sau ce s-a întâmplat, adaugă: O să vorbim despre asta mai târziu, dar, ştii, poate că atunci chiar *trăiam* prin tine!

Îmi pun mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău!

Face un semn ca şi cum nu ar conta.

— Şi, da, m-am culcat cu Bowe! îi zic. Aşa că poftim bârfa pe care o voiai!

Izbucneşte în râs, dându-şi capul pe spate şi bucurându-se de moment cu aşa o forță şi o aşa libertate, încât mai mulți oameni întorc capetele ca să se uite la noi.

— Putem să plecăm? o întreb.

Gwen încuviințează.

— Mă duc să socializez un pic cu câțiva sponsori. Tu du-te şi fă poza cu Jadran, şi apoi da, putem să plecăm!

Zece minute mai târziu, cu un zâmbet larg întipărit pe chip, mă las fotografiată alături de Jadran Petrovici. Odată ce blițurile încetează să ne orbească, îl felicit pentru victorie.

— Mulțumesc! îmi zice. E extraordinar! Primul din viața mea!

— E emoționant! îi răspund. Îmi amintesc şi eu cum a fost când l-am câştigat pe primul.

— Ai mai câştigat!

— De zece ori, da!

— Hmm, dar sunt trei seturi!

— Poftim?

— La feminin e 2 din 3. Noi jucăm 3 din 5. În turneul masculin.

— Corect!

— Aşadar, nu e comparabil, nu-i aşa?

O văd pe Gwen îndreptându-se spre mine. Îl privesc pe Jadran în ochi.

— Te asigur, îi zic lui Jadran cu zâmbetul, fals sau nu, şters de pe chip, că aş juca împotriva ta două din trei sau trei din cinci, şi că te-aş târî pe teren şi te-aş ucide...

— OK, asta a fost tot! intervine Gwen în timp ce mă înşfacă de braţ şi mă scoate de acolo.

Cândva în jurul orei 3 dimineaţa, eu şi Gwen suntem în apartamentul meu de hotel şi deschidem o a doua sticlă de şampanie. Gwen şi-a aruncat cât colo pantofii cu toc, s-a cocoţat pe un scaun de bar şi toarnă în pahare. Eu, încă îmbrăcată cu rochia mea sofisticată, m-am întins pe canapea. Gwen îmi întinde paharul cu băutură.

— Trebuia să mă laşi să îl pun la punct pe imbecilul ăla! o dojenesc.

Clatină din cap.

— Dacă te-aş lăsa să spui în gura mare toate lucrurile pe care vrei să le spui, cariera ta s-ar sfârşi cam în două ore.

— De ce eu trebuie să fiu drăguţă când majoritatea bărbaţilor nu sunt? Anul trecut, Jeff Kerr i-a spus unuia dintre arbitri că este „un sac de rahat”, iar acum se fâţâie de colo-colo în lenjerie Fruit of the Loom.

Gwen clatină din cap.

— Ştii al naibii de bine că pentru tine există alte reguli. Aşa cum şi pentru mine există *alte* reguli.

O privesc şi înţeleg că, indiferent cât de multe ştiu despre ce înseamnă să fii femeie în lumea asta, habar n-am ce înseamnă să fii femeie de culoare.

— Da! răspund. Şi nu e corect.

Gwen ridică din umeri.

— Cele mai multe rahaturi nu sunt.

Încuviinţez.

— Bine punctat!

— Şi, uite, s-ar putea să nu îți pese de toți banii pe care eşti pe cale să îi faci, pentru că deja ai o vilă şi fundația, dar eu vreau banii ăia. Iar ceea ce ai făcut săptămâna asta o să te catapulteze în vârful listei tuturor. Sumele pe care le aruncă oamenii acum pentru tine... Aş putea să mă retrag din activitate după asta.

— Oh, te rog, nu ai de gând să te retragi! spun şi mă uit în sus, la tavan.

— Ştiu şi eu....

Mă ridic şi mă holbez la ea.

— Gemenele merg la facultate la anul. Michael pleacă. Din câte se pare, a cunoscut pe cineva. Numele ei e Naomi. Un nume foarte frumos! Şi asta mă scoate din minți. Şi oricum, nu ştiu. Aş vrea să fac... ceva. Ceva important. Ceva neaşteptat.

— Cum ar fi? o întreb în timp ce îmi pun jos paharul cu băutură.

— Nu ştiu încă. Dar unde e criza vârstei de mijloc? N-am şi eu dreptul la aşa ceva?

Încuviințez, cugetând.

— Fireşte că ai!

— Da, am!

— Poate că o să am şi eu una. Sau poate asta e a mea.

— Mă tem că încă eşti un pic cam tânără pentru asta. O să ai însă o altă criză în vreo zece ani.

— Oh, bine! zic şi îmi las capul pe spate, cu brațele încrucişate la piept. Ar trebui să o faci! Să te retragi. Şi să faci ceva nebunesc. Să călătoreşti şi să vezi lumea sau să te apuci de pescuit subacvatic. Sau să fii unul dintre oamenii ăia care bat țara la pas. Dar fă ce-ți vine să faci!

— Da? face ea. Chiar mă gândesc la chestia asta, Carrie. Nu e o glumă! Nu o să-ți mai fiu agentă.

— Înțeleg asta, dar..., îi răspund şi îmi mut privirea de la ea la urma lăsată de ruj pe marginea paharului de şampanie gol din fața mea. Adică... nu eşti... Ascultă, nu sunt mulți oameni în care am încredere. Dar tu... tu însemni ceva pentru mine. Aşa că nu îmi pasă dacă nu o să mai fii tu cea care încheie contracte pentru mine. Pentru mine, nu eşti doar atât, omul cu contractele.

Gwen nu mai spune nimic. S-a întors şi se tamponează cu un şervețel sub ochi.

— E OK că am zis asta? o întreb.

— Da! Îmi place la nebunie faptul că ai zis-o. Îmi eşti ca o soră. Surioara mea enervantă, impertinentă şi belea la casa omului.

Se apleacă, mă ia de mână şi mi-o strânge. Apoi izbucneşte în lacrimi.

— Nu mă băga în seamă! Sunt beată şi trec printr-un divorț. E ca atunci când eşti însărcinată. Te afli întotdeauna la o secundă distanță de o porție de plâns.

— Îmi pare rău că divorțezi! Păreați fericiți!

— Eram şi nu eram. Dar, atunci când cineva vrea să pună capăt unei relații, gata, s-a sfârşit.

— Da, ştiu!

— O să cunosc şi eu pe altcineva. Îmi tot amintesc lucrul ăsta. Toate lucrurile frumoase de la început. Fluturii din stomac şi starea de leşin. O să am parte din nou de astea. Iar ăsta e un dar.

Mă gândesc la ce-mi spune. Mă gândesc la Bowe şi frazele lui în spaniolă, la felul în care se apropie de mine, la faptul că îşi petrece fiecare zi alături de tata. Atâția fluturi, atâtea lucruri după care să leşin. Iar eu le țin pe toate înghesuite într-o cutiuță ascunsă în piept şi le interzic să iasă la lumină.

— Cred că e un lucru curajos! îi spun.

— Ai revenit în activitatea sportivă, ai anunțat că ți-ai fixat un țel aproape imposibil şi l-ai atins pe scena internațională, îmi zice Gwen. Tu eşti cea curajoasă!

— Nu! o contrazic. Nu în privințele la care te referi tu. Nu când e vorba de dragoste. Nu am fost niciodată curajoasă când a fost vorba de dragoste.

— Oh, Carrie, la naiba! bombăne Gwen şi se clatină. Tocmai ai câştigat Wimbledonul la 37 de ani, când nimeni nu credea că poți face aşa ceva. Iar acum, când e vorba de chestii uşoare, te subestimezi?

— Nu mi se pare deloc că ar fi o chestie uşoară!

Se ridică şi îşi lasă mâna pe umărul meu.

— E destul de simplu să te îndrăgosteşti! Vrei să afli care e secretul? E acelaşi lucru pe care îl facem în fiecare zi în privința vieții.

Mă uit la ea.

— Uităm că are un sfârşit.

Mă trezesc mahmură, cu machiajul întins pe toată fața. Am adormit în rochia de seară.

Zborul meu e programat undeva pe la jumătatea dimineții, aşa că mă ridic din pat şi îmi pregătesc bagajul. Fac un duş. Iau trei doze de ibuprofen. Verific cât e ceasul şi încerc să convertesc ora în ora standard a Pacificului, dar renunț. Şi apoi, când sunt pe cale să îmi usuc părul, se aude un ciocănit la uşă.

— O clipă! strig şi îmi pun din nou halatul pe mine.

Deschid uşa şi descopăr un valet care ține în mâini un buchet de flori bizar. Cele mai multe dintre ele sunt de un roz-aprins şi cu țepi, dar între ele sunt strecurați boboci mici şi aurii care seamănă cu nişte nasturi. E un buchet deopotrivă interesant şi neobişnuit. Totul la el e neaşteptat.

Bănuiesc că nu e de la tata; el mi-ar fi trimis trandafiri. Îmi îngădui să visez, pentru o clipă, că e de la Bowe. Dar ideea îmi pare apoi prea jenantă, aproape de răsfăț.

— Mulțumesc! spun şi îi dau bacşiş valetului.

După ce pleacă, pun vaza pe măsuța de cafea şi caut cartea de vizită. Poate că Gwen s-a trezit devreme şi mi le-a trimis.

Brava, Soto! Ia o pauză şi umple-ți plămânii cu mirosul victoriei, prietena mea! Îți jur că nu vei mai avea parte de alta! Ne vedem la New York!
XO, Chan.

P.S.: Florile roz sunt amarant şi simbolizează nemurirea – pentru ce luptăm, până la urmă. Iar cele galbene sunt vetrice. Se spune că echivalează cu o declarație de război. Amuzant, nu?

Îhh! Urăsc faptul că îmi place Nicki Chan.

Tata mă aşteaptă pe alee când maşina opreşte. Culoarea i-a revenit în obraji şi arată sănătos şi în putere.

Străluceşte de mândrie când mă vede. Are un zâmbet uriaş care i se întinde pe toată fața. Sunt zeci de ani, cred, de când nu l-am mai văzut zâmbind aşa. Imaginea asta e suficientă pentru a mă da pe spate. Scap lucrurile din mână şi dau fuga la el.

Mă strânge în brațe atât de tare, încât am impresia că o să-mi frângă oasele. Tata are acelaşi parfum dintotdeauna – un miros pe care l-am adorat mereu şi despre care am presupus că este mirosul lui natural. Până într-o zi, când,

adolescentă fiind, am intrat în raionul de parfumuri al drogheriei şi am simțit aromă de English Leather.

Recunosc că, pentru o clipă, am rămas năucită – cum putea o sticlă dintr-o drogherie să miroasă ca tata. Şi apoi mi-am dat seama că răspunsul era mult mai pământesc. Tata folosea o colonie luată de la drogherie.

Acum însă, în acest moment, iubesc mirosul de parfum de drogherie mai mult decât îl iubesc pe cel al ierbii de la Wimbledon, al portocalelor din California sau al cauciucului unei cutii abia deschise cu mingi de tenis. Colonia asta de drogherie este casa mea.

— Niciodată, niciodată, niciodată n-am fost mai mândru de tine, *cielo*! îmi spune când în sfârşit se îndură să îmi dea drumul din îmbrățişare.

— Ştiu! Sunt cea mai vârstnică femeie care a câştigat vreodată un Grand Slam la simplu. Şi am egalat-o pe Nicki. Dacă o înving la US Open, se cheamă că am făcut tot ce mi-am propus.

Tata clatină din cap.

— Nu despre asta vorbesc.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai urmărit înregistrarea meciului? mă întreabă.

— Nu! Trebuia?

— A fost un meci frumos, *pichona*. Fiecare lovitură a fost lejeră, dar perfectă. Ai fost acolo. Ai fost prezentă. A fost tenis la cel mai înalt nivel, tenisul *tău* a fost la cel mai înalt nivel, şi nu am fost niciodată mai mândru de ce jucătoare grozavă eşti!

— Mulțumesc, tată! e tot ce reuşesc să îngaim.

— Şi vrei să mai ştii ceva? În timpul celui de-al treilea set, pe toată durata lui, ai zâmbit. Ai zâmbit!

— Îmi place să câştig!

Tata clatină din cap.

— Nu! Erai fericită! mă contrazice. Pur şi simplu jucai aşa cum o făceai când erai copil. Am văzut-o cu ochii mei. Era bucurie!

Pe seară, după ce am despachetat, recapitulăm împreună tot ce i-au spus doctorii când a fost externat din spital. Mă imploră să nu îmi mai fac griji şi apoi se îndreaptă spre propria lui casă.

Fac un duş, apoi mă îmbrac într-un tricou şi o pereche de pantaloni de trening. Mă pieptăn. Totuşi, n-am stare. Pun mâna pe telefon şi formez.

— Bună, eu sunt! încep şi apoi mă întreb de ce cred că pot face asta – să mă comport ca şi cum aş fi cea mai importantă persoană care ar putea să îl sune.

— Ce mai faci, campioano? mă întreabă Bowe.

Vocea i s-a schimbat. Sună diferit chiar şi față de felul în care era atunci când mă aflam la Londra şi vorbeam extrem de des. E mai potolită, parcă a căpătat ceva mai multă greutate şi i se aude mai bine respirația.

— Sunt bine! îi răspund. Tu cum te simți? Ce îți mai fac coastele?

— Mult mai bine! Cred că o să încep să mă antrenez cu Javier. Am făcut câte ceva şi pe cont propriu, dar aş minți dacă nu aş recunoaşte că abia aştept să am din nou un partener de antrenament.

Izbucnesc în râs.

— Şi acela sunt eu? Eu sunt partenerul tău de antrenament?

— Nu ştiu ce eşti.

— Mda, nici eu. *Sunt* totuşi puțin cam singură!

— Da?

Vocea lui Bowe îşi recapătă lumina, zvâcul. Îmi plac ambele versiuni ale lui.

— Da, un pic!

— Ei bine, pot face ceva în privința asta! îmi răspunde.

Cea de-a doua jumătate a verii este ca un tren care se îndreaptă în plină viteză către Flushing Meadows.

Nu e prea mult timp între Wimbledon şi US Open. Tata nu îşi vede capul de treabă, antrenându-ne zi de zi pe mine şi pe Bowe.

Stă pe bancă pentru sesiunea de antrenament de dimineața, urlând la mine ce exerciții să fac.

La finalul primei zile, îi cumpăr un megafon, ca să nu se mai chinuie în halul ăsta să urle.

După ce iau prânzul, fac un duş şi mă odihnesc, iar Bowe îşi face de obicei apariția şi se antrenează cu tata câteva ore. Uneori, în timp ce mă îmbrac, îi urmăresc pe amândoi în grădina din spate. De fiecare dată, tata şi Bowe ba cad de acord, ba se ceartă cu pasiune pe tema următorului aspect asupra căruia Bowe ar trebui să mai lucreze. Amândoi se ciorovăiesc la volum maxim, Bowe țipând ca să se facă auzit peste megafonul tatei.

Pe măsură ce trec zilele, văd de la fereastra mea că primul serviciu al lui Bowe e din ce în ce mai îndrăzneț, iar al doilea e tot mai consistent.

Apoi, în fiecare zi, în jurul orei trei, mă întorc pe teren, iar eu şi Bowe jucăm un meci.

El începe întotdeauna cu insulte, şi eu adesea îl desființez. Apoi tata ne dă o serie de indicații pentru ziua următoare, moment în care Bowe îşi ia la revedere şi spune că o să ne vedem a doua zi. Iau cina cu tata. Pe urmă îi zic că merg să mă culc.

În schimb, aştept până la ٢١.٣٠, când deschid uşa şi îl găsesc pe Bowe în prag.

— Bună!

— Bună!

În fiecare noapte, îl înşfac de mână, îl trag după mine şi îl duc în dormitorul meu. Şi în fiecare noapte se lipeşte de mine, mă sărută pe gât şi mă face să mă întreb dacă cineva a supraviețuit vreodată aruncării de pe o stâncă.

Cu o lună înainte de US Open, Bowe e întins în patul meu, în puterea nopții. Brațul îi e perfect cuibărit sub gâtul meu; mâna lui dreaptă trasează tot felul de forme pe partea superioară a brațului meu, iar eu aproape am adormit.

— Tatăl tău ştie ce se întâmplă.

— Crede doar că mă placi.

— Nu! insistă Bowe. Ştie că parchez peste stradă şi că dorm aici până dimineață, când merg acasă pentru vreo patru ore, şi apoi mă întorc, pretinzând că am fost plecat în tot timpul ăsta.

— Nu ştie nimic din toate astea.

Bowe izbucneşte în râs.

— Ba ştie! Azi, după ce a terminat de lătrat ordine la mine legate de reverul meu, m-a întrebat cât se poate de calm dacă m-am gândit ce o să fac după ce mă retrag. Când i-am spus că nu sunt sigur, a zis: „Şi nu crezi că să te aşezi la casa ta face parte din viitor?”

Mă înfior aşa de tare, că aproape am spasme.

— Nu, n-a zis aşa ceva! spun şi mă ridic; acum m-am trezit de-a binelea. Probabil că ai înțeles tu greşit.

— Te asigur că nu am făcut-o!

— Ba da, ai făcut-o!

— Ai putea să îi spui adevărul! sugerează Bowe, întorcându-se pe partea lui, spre mine.

Doarme aici atât de mult, încât am început să mă întreb dacă nu ar trebui să îmi iau o noptieră. Am avut însă întotdeauna o singură noptieră, şi nu pot concepe că sunt genul de idioată care se gândeşte să cumpere încă una.

— Nu! Haide! îl rog. Hai să nu facem nimic ciudat, bine? Vreau să te antreneze pentru US Open! Vreau să câştigi nenorocirea aia! Şi vreau să câştig şi eu.

— Desigur!

— Aşadar, ştim că o să ne antrenăm împreună în următoarea lună...

Bowe mă urmăreşte cu sprâncenele încreţite, având aerul că înţelege unde bat.

— Dar cine ştie dacă o să ne mai culcăm împreună mâine...

Bowe îşi trage braţul de pe mine.

— Eşti al dracului de imposibilă! zice în timp ce se răsuceşte pe spate. Mai mult decât imposibilă.

— Ce facem, Bowe?

— Nu ştiu, îmi răspunde. Nu vrei să-mi spui.

— Atunci, spune-*mi tu*!

— Nu ştiu!

— Vezi? Nu ai un plan. Nu ai un plan legat de ceea ce îţi doreşti.

— Dar ştiu ce-mi doresc! îmi răspunde. Sunt aici, nu-i aşa? M-ai respins dracului în ’82 şi te-ai cuplat cu Randall, dintre toţi oamenii. M-ai respins şi la Melbourne. N-ai făcut altceva decât să mă respingi şi la Paris. Şi totuşi, sunt aici, în fiecare noapte, în fiecare secundă în care ai nevoie de mine. Ştiu exact ce vreau. Şi am lămurit asta.

Îl privesc cum îşi dă capul pe spate în pat. Şi, pentru o clipă, îmi îngădui să cred că vorbeşte serios. Poate că de data asta omul vorbeşte serios.

— Las-o baltă! îmi zice, apoi se întoarce cu spatele la mine şi îşi înfoaie perna cu furie.

Zâmbesc, pentru că nu îţi înfoi perna dacă nu ai de gând să dormi pe ea.

Eu şi Bowe ne luăm liber de la antrenamente duminicile. Avem nevoie de o zi în care să ne revenim. Şi uneori, dimineaţa, mă uit la înregistrări împreună cu tata. După-amiaza însă am nevoie să iau o pauză de la tot ce înseamnă tenis şi pot spune că tata habar n-are ce să facă în timpul ăsta.

Bowe începe să vină pe la noi în după-amiezile de duminică pentru o partidă de şah cu tata. Apoi chestia asta se dezvoltă în ieşiri ale lor la Blockbuster ca să închirieze filme de război.

Fac floricele şi se uită la filme în sala noastră de cinema de acasă, punând pelicula pe pauză pentru a discuta chestiuni istorice legate de Primul sau Al Doilea Război Mondial, sau despre Vietnam. În mod normal, eu stau pe şezlong în aceeaşi încăpere, fiind atentă doar pe jumătate.

Nu mi-am dat seama până acum că tata e pasionat de filmele de război. Dar, privind în urmă, e dureros de evident de ce e atras de ele.

Într-o duminică, mă prind amândoi lăcrimând chiar la finalul filmului, când sergentul îşi salută căpitanul.

AUGUST 1995

Două săptămâni până la US Open

Fac sprinturi, antrenându-mă mai serios decât am făcut-o vreodată.

— *De nuevo!* îmi zice tata în timp ce mă opresc aproape de picioarele lui.

— *Sí, papá!*

Bowe are un wild card pentru US Open. Eu însă nu am nevoie de aşa ceva sau să mă calific pentru că sunt locul 12 mondial.

Locul 12. Un număr delicios, ispititor, care poartă cu sine o mulțime de „lua-v-ar dracu'!".

După încă un sprint, mă uit la tata, aşteptându-i următoarea comandă, însă, în loc să mă trimită la linia de fund, îmi face semn să mă aşez pe bancă lângă el.

— *Qué pasa?* îl întreb în timp ce mă aşez.

— De la Wimbledon, văd la tine o schimbare pe care nu prea ştiu cum să o descriu. Eşti mai... liberă.

— Nu îmi mai e atât de teamă. Să pierd.

— Pentru că te-ai împăcat cu ideea?

— Pentru că e improbabil.

Izbucneşte în râs.

— Ei bine, atunci trebuie să ți-o repeți când te îndrepți către New York. În special când e vorba de Chan. Terenul de la New York e cea mai bună suprafață de joc pentru ea.

Încuviințez din cap.

— Şi cred că ştim amândoi că nu pot să vin cu tine.

Ne tot învârtim *în jurul* subiectului de săptămâni întregi – că nu şi-a revenit încă suficient pentru a putea călători.

— Ştiu!

— O să mă uit. Abia aştept să văd cum îți iei recordul înapoi. Probabil chiar din mâinile ei.

Inspir adânc, încercând să-mi înăbuş durerea care îmi înfloreşte în piept.

— Pur şi simplu o să o fac de aici, nu din tribună.

— Da, desigur!

— O să mergi şi o să câştigi US Open şi apoi o să te retragi din nou şi o să vii acasă, şi o să dăm o petrecere.

— Faci să pară că totul e foarte uşor.

— Nu e! Dar o să te descurci.

— Şi dacă nu?

Se uită la mine cu ochii mijiți, încercând să îmi cântărească reacția.

— Nu e nevoie să ghiceşti ce vreau să aud, adaug. Vreau adevărul. Ce se întâmplă dacă nu câştig?

— Ei bine, dacă nu câştigi la US Open, nu îmi pasă. Ăsta e adevărul.

Mă prăpădesc de râs.

— Incredibil!

— Ai zis că vrei adevărul. Nu o să se schimbe nimic pentru mine dacă pierzi sau dacă câştigi. Nu o să mă afecteze în niciun fel.

— Adică, un pic tot contează!

— Pentru tine, poate, nu şi pentru mine. Nu asta a fost ideea. Niciodată!

Îmi aşez capul pe umărul lui şi mă las pătrunsă de vorbele spuse. Mă uit în sus la cerul strălucitor şi nesfârşit de deasupra Los Angelesului şi la palmierii care se leagănă în bătaia vântului.

— E îndrăgostit de tine! îmi zice într-un final.

Nu tresar. Nici măcar nu clipesc.

— Şi ştie că eşti o jucătoare mai bună decât el! Întotdeauna mi-am făcut griji pentru tine din pricina asta. Pentru că singura persoană care te-ar putea înțelege ar fi tot un jucător de tenis. Dar pe câți sportivi nu i-ar deranja să fie pe locul al doilea? El se ține bine totuşi. Iar ăsta cred că este cel mai mare compliment la care mă pot gândi. Nu sunt sigur că există o tărie de caracter mai mare.

— Să fii pe locul al doilea pentru o femeie? îl întreb.

Tata îmi face cu ochiul.

— Să te simți sigur pe tine chiar dacă ştii că nu eşti cel mai bun.

Simt ambele tăişuri ale sabiei, complimentul şi ascuțişul pentru mine.

— E un băiat bun!

Tata încuviințează.

— Chiar dacă se strecoară în casa ta în fiecare noapte ca şi cum ar fi un soi de *pirata*.

Izbucnesc în râs.

— Ei, asta e vina mea, zic. Nu sunt... Nu ştiu dacă avem vreun viitor şi nu vreau să fac prea mare caz.

— Aşa că te îndepărtezi de chestia asta pentru că e mai uşor să pretinzi că nu o vrei.

Mă uit la el.

— Te rog! îmi zice în timp ce mă trage sub umărul lui. Deschide-ți inima măcar un pic, *pichona*! Căsnicia cu mama ta mi-a schimbat viața. Ea m-a făcut să simt bucurie. Mi-a oferit un țel. Am devenit o familie. Iar aşa ceva nici nu se compară cu tenisul.

— Dar pe urmă mama s-a dus, iar tu ai rămas cu... aşa o durere de inimă. Şi eu nu ştiu... Nu ştiu cum să fac asta... să trăiesc în felul ăsta.

— Dacă nu ai şti cum să faci ceva pe teren, asta nu te-ar împiedica să îți imaginezi ce trebuie să faci.

Tata mă ia de mână.

— Am fost atât de distrus când mama ta s-a stins, încât mi-am îngropat inima în pământ. Şi te-am învățat şi pe tine cum să o faci. Credeam că aşa te învăț cum să mergi mai departe când, în realitate, te-am învățat cum să nu îți deschizi inima în fața nimănui. Te-am învățat greşit. Dar ți-am mărturisit asta acum, şi depinde de tine să repari lucrurile. Bine?

— Da, tată! Ştiam deja, dar îți mulțumesc!

— Ştiu că ştiai. Uneori eşti mult mai deşteaptă decât mine. Şi mult mai puternică. Eşti ca un diamant strălucitor, o sclipitoare şi dură...

— Scorpie! îi sugerez.

Tata izbucneşte în râs.

— Bine, sigur! O sclipitoare şi dură scorpie.

Râd şi eu în vreme ce mă trage mai aproape de el

— *Te amo, cielo!* Să fiu tatăl tău este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Eşti Ahile al meu. Cel mai mare dintre greci.

— Tată..., încep.

— Nu! Pur şi simplu acceptă. Lasă-mă să o simt şi să o spun. Tu eşti sensul vieții mele!

* * *

După-amiază vine Bowe şi jucăm un set în timp ce tata, aflat pe tuşă, urlă ordine prin megafon.

— Bowe, ridică-te mai sus pe vârfuri când faci contact! Carrie, nu te lenevi la execuție!

Bowe reuşeşte să strecoare o victorie – în ultima vreme, e din ce în ce mai bun, aproape de la oră la oră. Şi mă doare să eşuez în fața lui.

La sfârşitul sesiunii de antrenament, tata îmi dă câteva indicații, apoi se concentrează mai mult la Bowe.

— Cred că ai nevoie de o poziție mai deschisă, îl sfătuieşte în timp ce el îşi pune racheta în husă şi trage fermoarul. Astfel încât greutatea să fie pe piciorul drept în timp ce te pregăteşti să te mişti pentru retur.

— Ți-am spus că nu îmi dau peste cap acum jocul de picioare! îi răspunde Bowe. Nu atunci când pare că e în regulă şi intuitiv. Tocmai am învins-o pe una dintre cele mai mari tenismene din lume cu poziția asta. Haide!

— „Bine" este duşmanul lui „grozav"!

Bowe se uită la mine şi apoi la tata.

— Ai vorbit ca un Soto.

Bowe îşi pune echipamentul pe umăr, iar tata începe să vorbească despre cină.

— Ne vedem mâine! zice Bowe şi ne face cu mâna în semn de rămas-bun în timp ce se îndreaptă spre maşină.

Îl privesc cum se îndepărtează simplu, fără aşteptări.

Mă uit la tata, care se uită la mine, nevenindu-i a crede.

Of, bine!

— Bowe! îl strig.

Se întoarce.

— Rămâi la cină!

Bowe se holbează la mine şi la tata.

— Serios?

— Da! îi răspund. Da!

Mă apropii de el şi îi iau geanta cu echipamentul de pe umăr.

— Rămâi! Te rog!

Mă urmăreşte în timp ce-i iau geanta cu rachete şi o las jos pe bancă. Atunci când ochii mi se opresc asupra alor săi, îmi dau seama că are o mulțime de întrebări pe care ar vrea să mi le adreseze. Eu însă am un singur răspuns, destul de nesigur:

— Vreau să rămâi!

Îmi zâmbeşte.

— Bine! Bate din palme o dată şi apoi adaugă: Bine, hai să o facem! Ce avem de mâncare? Javier, să nu cumva să mă pui la încercare cu friptură sau mâncare sărată! Ştii ce? De ce nu aprind eu grătarul să fac nişte pui?

Tata izbucneşte în râs, apoi se îndreaptă spre casă cu mine şi cu Bowe care, pentru scurtă vreme, ne-o ia înainte.

— *Siempre supe que no hay montaña que no puedes escalar, paso a paso.*

„Întotdeauna am ştiut că nu există munte pe care să nu îl poți escalada dacă o iei pas cu pas."

Bowe pregăteşte cina pe care spoi o mâncăm afară. Joacă amândoi o partidă de şah în timp ce eu mă uit la stele. Tata mă îmbrățişează de noapte bună. Nu se mai preface nimeni că Bowe ar merge acasă în noaptea asta.

Intrăm amândoi în casă. Încep să spăl vasele, iar el apare în spatele meu. Mă sărută, iar eu râd. Îmi spune că îmi adoră râsul, apoi adaugă:

— Pot să spun asta? Pot să spun că îți ador râsul?

— Nu ştiu. Bănuiesc că da. Sigur!

Din bucătăria mea se vede fereastra de la livingul tatei. Observ cum se sting luminile.

Bowe mă prinde de talie şi mă răsuceşte spre el.

Pentru o clipă, mă întreb de ce Dumnezeului mi-am pierdut vremea, îngrijorată că pot pierde lucruri, când sunt atâtea în jurul meu!

Când eu şi Bowe ne trezim de dimineață, în loc să se furişeze afară, o porneşte pe scări în chiloți ca să îmi pregătească un smoothie de afine. Îl beau în timp ce el îşi prepară o cafea neagră. Când am terminat, ia ziarul şi merge în living, iar eu ies pe teren.

Îmi întind picioarele. În vreme ce încep să lucrez la umeri, mă uit la ceas.

8.03.

Unde e tata?

Inima îmi ajunge în stomac.

Alerg către uşa din față a casei în care locuieşte tata. Pun mâna pe clanță şi o răsucesc.

Uite-l! E întins pe una dintre canapele şi se uită la televizor, la ESPN.

E aici, dar nu mai este.

Şi tot ce îmi iese pe gură e un vaier abia şoptit:

— *Papá!*

Din clipa aceea, totul începe să îmi semene cu momentele de dinainte de trezire dimineața.

Nu dorm, dar, cumva, încă visez, iar lumea e o combinație ambiguă de realitate şi halucinație.

La un moment dat, sunt pe veranda de la casa tatei, holbându-mă la pantofii mei sport când cineva – nu îmi dau seama dacă este de la ambulanță sau de la medicină legală – vine să stea de vorbă cu mine. Ridic privirea şi îmi dau seama că Bowe îmi este alături, ținându-mă de mână.

— Tatăl dumneavoastră a suferit o altă criză cardiacă noaptea trecută şi a încetat din viață cel mai probabil cândva între ora 23 şi 1, mă informează bărbatul.

— Nu, pe bune, geniule! mă aud strigând la el.

Bowe să strânge în brațe.

Cred că cineva îmi administrează un sedativ.

Gwen vine la cină. Bowe încearcă să mă convingă să mănânc ceva. Când mă uit la el, nu reuşesc să îmi dau seama de ce se află Bowe Huntley în casa mea, de ce îmi este alături.

Gwen îmi spune că în curând vestea o să ajungă în presă.

— O să fac tot ce îmi stă în puteri ca să amân până când vei fi pregătită.

Îi spun că nu îmi pasă cine află. Nu ajută cu nimic să ascundem şi nici nu îl aduce înapoi.

Bowe mă hrăneşte la prânz, la cină şi la micul-dejun din dimineața următoare. Ştiu asta pentru că văd vasele adunate în jurul meu în pat.

Îmi văd chipul la televizor şi pe Greg Phillips anunțând că „Javier Soto, tatăl şi antrenorul lui Carrie Soto, a încetat din viață pe neaşteptate. Acesta nu s-a aflat alături de fiica lui la Wimbledon, în luna iulie, iar mulți au speculat că motivul ar fi problemele de sănătate. Se aştepta însă ca Soto să îi fie alături lui Carrie săptămâna viitoare, la US Open”.

Bowe îmi spune mai târziu că am aruncat cu telecomanda în televizor şi am crăpat ecranul.

La un moment dat, Bowe se suie în pat şi mă ia în braţe. Îmi face smoothie-uri în fiecare dimineaţă. Veşnic îmi dă tipul greşit de pai, dar nu ştiu cum să îi spun asta fără să îl reped şi chiar nu vreau să mă răstesc la el.

Intru în baie, crezând că Bowe e la duş. În schimb, dau de el stând pe marginea căzii, cu duşul curgând. Când îşi dă seama că sunt acolo, ridică privirea; are ochii roşii. Se ridică şi mă întreabă dacă mă simt bine.

Mă întreb când o să plece. Să fi fost în locul lui, eu aş fi făcut-o deja.

— Nu plec nicăieri! îmi spune, chiar dacă nu reuşesc să îmi dau seama dacă am rostit cu voce tare ce am gândit.

După înmormântarea tatei şi reuniunea de după, Gwen împachetează mâncarea rămasă în vreme ce eu stau în bucătărie, incapabilă să mă mişc. Îmi povesteşte despre toate momentele în care tata a făcut-o să râdă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, poţi să taci odată? o reped.

Se opreşte din a pune feliile de caşcaval în cutiile de alimente şi îmi aruncă o privire.

— Îmi pare rău! adaug.

Mă ia de mână, însă degetele îi sunt reci, şi vreau să îmi dea drumul. Ştiu însă că, şi dacă i-o cer, tot nu o să o facă.

Bowe iese pe teren în fiecare zi. Uneori îl privesc de la fereastră.

Intră în casă după o sesiune de pregătire deosebit de chinuitoare în compania unui partener de antrenament.

— Cum te simţi? mă întreabă, răsuflând din greu.

— Cum dracu' ţi se pare că mă simt? îl reped.

Mă uit în jos şi văd că port papucii tatei. Totuşi, nu îmi amintesc când i-am pus.

Mai târziu, îl întreb pe Bowe dacă ar trebui să mă retrag de la US Open, iar el îmi răspunde că ştiu deja răspunsul. Se înşală însă. Nu îl ştiu.

Port un tricou şi una dintre perechile de boxeri ale lui Bowe când acesta intră în cameră şi îmi spune că e programat să joace împotriva lui Franco Gustavo. Eu urmează să joc împotriva Madlenkăi Dvořáková în primul tur la New York.

Îl aud pe tata spunând: „*Ah, será fácil!* Poți să îi faci fundul arşice!" Mă întorc să îl văd, dar nu e acolo.

Stau în mijlocul livingului, uitându-mă la florile trimise de oameni. Toată casa e plină de flori care încep să moară.

Atât de mulți oameni au *trimis* ceva, dar nu au venit aici, ceea ce, oricum, e mai mult decât aş fi făcut eu pentru ei!

În timp ce zac în pat, sună telefonul, dar nu răspund. Ştiu însă din felul în care țârâiala s-a oprit că a răspuns Bowe.

Câteva clipe mai târziu vine şi mă anunță:

— E Nicki. Chan.

— Nu vreau să vorbesc cu ea, îi răspund, dar în clipa următoare îi iau receptorul din mână. Bună!

— Carrie, îmi pare foarte rău! zice Nicki.

— Mulțumesc!

— Ascultă, vreau să îți spun ceva... Dacă nu joci la US Open, mă gândesc să mă retrag şi eu.

Nu pot să procesez restul lucrurilor pe care le spune, însă la un moment dat adaugă:

— Dă-mi de veste ce ai de gând! Vreau să fie o victorie curată! Vreau o luptă corectă.

— Sincer, Nicki, nu mai contează aşa de mult!

Izbucneşte în râs, de parcă am făcut o glumă.

Primul moment în care văd lucrurile cu claritate e a doua zi – când, în sfârşit, îmi fac curaj să intru în casa tatei.

Stau în acelaşi loc în care eram când l-am găsit. Mă uit la lucrurile lui: la telecomenzile lui, paharele de apă pe jumătate pline, revistele şi cărţile aranjate pe raft, filmele aranjate într-o parte, scaunele de piele şi pălăriile de panama.

Aleg una dintre pălării. Miroase a English Leather şi a şampon, note de pământ şi de corp uman.

Mă întreb dacă aşa s-a simţit atunci când a murit mama; zdrobit de imposibilitatea şi totuşi inevitabilitatea lui mâine. Deodată, îmi dau seama că sunt ostenită, iar osteneala asta e mai puternică decât gravitaţia. Mă uit la podea, care mă cheamă la fel de puternic ca un magnet.

Mă întind pe covorul casei pe care am cumpărat-o pentru tata. Cadoul pe care i l-am făcut. Nu mă ridic mult timp de jos, ore întregi, aşa am impresia.

Sunt atât de supărată pe mine pentru că m-am gândit că avea să fie bine.

Nu ştiu oare cum stau lucrurile? Nu am învăţat oare lecţia asta mai devreme decât majoritatea oamenilor? Că lumii nu îi pasă de tine? Că îţi va lua singurul lucru de care ai nevoie, că ţi-l va smulge din braţe?

Durerea este ca o gaură adâncă şi întunecată. Ca un cântec de sirenă: „Vino la mine! Pierde-te în mine!" Iar tu lupţi şi tot lupţi cu ea, dar, când în sfârşit îi cedezi şi te prăbuşeşti în ea, nu îţi vine să crezi cât de adâncă este. Pare că aşa îţi vei petrece restul vieţii, căzând. Înspăimântat şi distrus, până o să închizi ochii pentru totdeauna.

Însă acesta este un miraj!

Aceste este farmecul ameţitor al durerii!

Căderea nu durează la nesfârşit. Există un parter.

Azi plâng atât de mult, încât ajung în sfârşit să simt podeaua sub picioare. Găsesc fundul. Şi, cu toate că, în

clipa asta cel puțin, ştiu că gaura va fi acolo pentru totdeauna, mă simt ca şi cum aş putea locui în interiorul ei. I-am învățat granițele şi colțurile.

Mă ridic şi mă simt pregătită să părăsesc casa tatei. Însă, în timp ce mă îndrept spre uşă, observ un caiet pe blatul din bucătărie. E cel pe care l-a început anul ăsta, cu toate notițele lui de antrenament.

Intru în bucătărie şi îl iau. E o agendă cu copertă neagră de piele, pe cât de nepretențioasă poate fi. La început scrie *Carrie*.

O răsfoiesc şi văd că fiecare pagină îi este dedicată câte unei jucătoare din WTA – cu statistici, detalii legate de joc, strategii – pentru a şti cum trebuie învinsă.

Sportive precum Dvořáková, Flores, Martin, Carter şi Zeton ocupă poate jumătate de pagină. Perez, Moretti, Nystrom şi Machado beneficiază de mai mult. Apoi găsesc mai multe pagini pentru Antonovici şi Cortez.

Nicki Chan ocupă aproape a doua jumătate a agendei.

E clar că i-a urmărit din nou meciurile şi a făcut observații despre cum a jucat împotriva fiecărei adversare. A făcut comparații între serviciile noastre, dar şi între loviturile de pe linia de fund. Între lovituri. Poziții. Forma în care ne aflăm.

Şi sus, pe ultima pagină, a scris cu majuscule: *CARRIE POATE SĂ O ÎNVINGĂ*.

Scrisul lui de mână e catastrofal, şi sunt fraze întregi pe care nu le pot citi. Nu şi-a bătut capul cu chestiuni legate de lizibilitatea textului sau faptul că lucrurile notate nu au sens decât pentru el. Aşa îmi dau seama că nu a scris pentru *mine.* A scris pentru el. Aceste era planul lui pentru New York.

Strâng caietul la piept. Îi trag în piept mirosul. Când mama a murit, nu a rămas mai nimic în urma ei. Şi,

indiferent cât de mult m-am străduit, nu am reuşit să o invoc. Nu am putut să mă agăț de ea.

Aici însă am o parte uriaşă din tata care încă mai are lucruri de făcut. Acesta este ultimul turneu cu el. Iar eu îl țin în mâini.

Şi afurisită să fiu dacă nu o să câştig!

— Gwen! spun în telefon.

Sunt în bucătărie şi scot afinele din frigider.

— Merg! Confirmă la USTA[114]!

— Eşti sigură?

— Da! O să zbor împreună cu Bowe.

— Bine! Te sun înapoi!

Închid şi merg sus, la etaj, unde Bowe citeşte aceeaşi carte pe care am văzut că o plimbă după el de zile întregi. În sfârşit, îi remarc titlul: *Cum să continui să trăieşti când cineva pe care îl iubeşti moare.*

— Bună! îl salut.

Bowe lasă cartea jos şi se ridică.

— Bună!

Mă holbez la el în timp ce aşteaptă să mai spun ceva. Poartă un tricou Henley cenuşiu şi o pereche de blugi. Are părul ciufulit. Barba i-a mai crescut un pic.

E aici; nu a plecat.

— Merg la New York cu tine! îl anunț. Joc la US Open.

— Bine! îmi răspunde şi dă din cap a încuviințare. Da, perfect!

— Tatei i-ar plăcea. Dacă aş face-o!

— De acord!

---

[114] U.S. Tennis Association (USTA), Asociația Americană de Tenis.

Mă apropii de el, îl îmbrățișez şi îmi lipesc capul de pieptul lui. Iată încă un om care l-a cunoscut pe tata, care ştie ce am pierdut şi care a pierdut şi el ceva.

— O să merg şi o să câştig blestemăția asta! adaug, trăgându-mă înapoi.

— Ador ideea! îmi răspunde, încuviințând şi zâmbindu-mi. Da. Şi eu o să fac la fel.

Amândoi izbucnim în râs, şi nu simt nici urmă de vină că mă bucur fără tata aici, pe pământ. Acesta este primul pas al unei noi vieți deopotrivă cumplite şi frumoase.

În dimineața meciului împotriva DvoRákovei, se aude o bătaie la uşă, iar Bowe merge să deschidă. Cea care intră este Gwen, care îmi aduce un smoothie de afine.

— Nu ştiam că vii! îi zic.

Îmi zâmbeşte duios.

— Ba da, scumpo, ştiai! Dar e în regulă! Sunt aici!

Îmi înmânează smoothie-ul.

Bowe îmi adună echipamentul şi hainele. Când îl privesc strângându-le, îmi dau seama că nu am făcut niciun bagaj. El le-a făcut şi la Los Angeles, el le-a făcut şi aici.

Până în clipa asta a dimineții, i-a cerut lui Gwen să facă rost de smoothie, m-a trezit, a cerut migdale, a pornit duşul, m-a băgat sub şuvoiul de apă, iar atunci când pur şi simplu am rămas acolo, inertă, a intrat cu mine în cabină şi m-a spălat pe păr.

— Joci împotriva Dvořákovei? mă întreabă Gwen.

— Îhî!

Gwen îl priveşte acum pe Bowe.

— Iar tu joci împotriva lui Gustavo?

Bowe încuviințează.

— Dacă voi câştiga, o să joc probabil împotriva lui Ortega. Şi apoi poate contra lui Griffin sau Bracher. Dar, ştii, dacă pierd, s-a terminat totul pentru mine.

— Te retragi! zice Gwen.

— Da! S-a terminat! Sunt pregătit pentru asta!

Gwen încuviinţează.

— Şi tu te retragi? mă întreabă, îndreptându-şi privirea către mine. După asta?

Nu am un răspuns. Abia pot să trec de după-amiaza asta.

— Bine! face Gwen. O să ne pregătim pentru toate scenariile posibile.

Bowe se întoarce la ce făcea mai înainte, însă ridică uşor capul o clipă mai târziu şi zice:

— Oh, nu uita să iei agenda!

Mi-l înmânează, iar eu trag aer în piept. De când am găsit-o, am citit fiecare rând în parte de nenumărate ori. Noaptea trecută am adormit citind-o. Am citit pagina dedicată Dvořákovei de trei ori numai în dimineaţa asta. Mă uit la ceas. Joc împotriva ei peste doar câteva ore.

— Ce e asta? întreabă Gwen.

Deschid gura să-i explic, dar nu pot. Nu pot face cuvintele să iasă.

— A scris Jav în el, răspunde Bowe. Planul lui de antrenament. Iar acum Carrie o să-l urmeze şi o să câştige.

Gwen încuviinţează din cap.

— Îmi place chestia asta!

— Vrei să îl vezi? o întreb.

— Planul de antrenament pe care l-a făcut tatăl tău? zice Gwen. Nu trebuie să îl împărtăşeşti cu mine. Sau cu oricine altcineva, dacă nu vrei.

— Vreau să ţi-l arăt! Uită-te!

Deschid agenda şi îi arăt fiecare pagină în parte. Când ajungem la Dvořáková, eu şi Gwen citim împreună.

De când a învins-o Carrie la Melbourne, a devenit mai puternică. Stă mai bine pe linia de fund. Îşi doreşte cu multă îndârjire să lovească tare de acolo, chiar dacă e mai bună când vine vorba de serviciu şi voleu. Ţine-o pe linia de fund! O să o încânte, dar nu o să fie capabilă să ţină pasul.

Încep să simt zumzăitul în oase. Acum e mic, ca o flacără care abia se naşte. Dar ştiu că va creşte. Ştiu că în curând va fi un răget.

Gwen se uită în sus la mine.

— Te descurci cu asta! îmi spune.

— Aha! În plus, tata nu a scris chestia asta, dar Dvořáková este intimidată de mine. Până acum, am învins-o ori de câte ori am jucat împotriva ei. Aşa că, dacă nu o las să capete un oarecare avantaj la început, cred că o să se prăbuşească asemenea unui castel din cărţi de joc.

Gwen încuviinţează.

— Eşti deşteaptă!

— Mulţumesc! Am învăţat de la cei mai buni!

Gwen mă prinde de mână şi mă strânge uşor.

— Da! Aşa e! Şi ai absorbit totul ca un burete.

— Mulţumesc!

Mă ridic în timp ce Gwen continuă să frunzărească agenda.

— Sunt multe chestii legate de Chan! observă.

— Da, va trebui să studiez secţiunea aia!

— Bine! Voi fi în loja jucătorilor la absolut toate meciurile, OK?

Încuviinţez. Apoi Gwen mă sărută pe obraz, îl îmbrăţişează de rămas-bun pe Bowe şi pleacă.

Mă întorc spre Bowe. Ţine un maiou bleumarin şi o fustă albă de tenis. Mi-a pus perechea galbenă de Break Points pe pat.

— Am dat-o în bară! Am uitat de şosete! se văicăreşte. Când ți-am împachetat lucrurile.

— O să luăm unele pe drum! îl liniştesc. O să fie bine!

US OPEN

1995

Mă aflu în vestiar, înconjurată de alte jucătoare – Martin şi Carter râd în colț. Zetov şi Perez se ignoră reciproc. Intră şi Antonovici, care zâmbeşte şi salută pe toată lumea. Când mă vede, Perez mă bate uşor pe umăr. Flores spune că îi pare rău pentru pierderea mea. Îi mulțumesc.

Când Madlenka Dvořáková intră, ne uităm una la alta. Arată ca o copiliță cu rochia ei albă şi părul strâns în două cozi. Facem un semn din cap una către cealaltă în chip de salut, apoi îmi închid dulapul şi mă îndrept spre sala de pregătire.

Aici e ciudat de linişte şi nu suntem decât eu şi câțiva preparatori. Savurez delicioasa solitudine în timp ce mi se bandajează coatele şi genunchii. Apoi, în timp ce mi se masează pulpele, apare Nicki Chan.

Zâmbeşte dulce, salutându-i pe preparatorii pe care îi recunoaşte cu o lejeritate pe care o găsesc năucitoare. Ca şi cum ar fi o altă zi din viața ei, nu prima zi a unui turneu de două săptămâni în care ar putea să mai bată un record sau să piardă totul.

Când vine lângă mine, îi spun:

— Întotdeauna atât de veselă!

— Da! îmi răspunde în timp ce se aşază pe bancă lângă mine. E destul de enervant, nu? Oamenii îmi spun tot timpul chestia asta, adaugă şi râde în timp ce preparatorul începe să îi bandajeze piciorul.

Îmi propun să o alerg pe tot terenul dacă o să am şansa. Probabil că o doare glezna. Trebuie să înceteze să o mai forţeze aşa.

— Mulţumesc că m-ai sunat! îi spun aproape în şoaptă. Zilele trecute...

Nicki face un semn din cap.

— Nicio problemă!

— A fost... amabil din partea ta!

— După cum am mai spus, continuă, respingându-mi cuvintele, vreau să te jupoi de vie şi să îţi mănânc inima la micul-dejun.

Îmi zâmbeşte şi îmi face cu ochiul.

— Dar vreau să ştiu că am făcut-o când erai în cea mai bună formă posibilă!

Încuviinţez din cap.

— Înţeleg! îi spun. Şi îţi voi da această şansă, iar tu vei da greş. Apoi totul va fi la fel cum ar trebui să fie.

Îmi schimb poziţia în timp ce unul dintre preparatori începe să îmi maseze antebraţele.

Nicki îşi ţine privirea aţintită asupra celui care îi bandajează piciorul. Următoarele ei cuvinte sunt însă îndreptate fix spre mine.

— Nu cred că ai înţeles vreodată de ce sunt în stare. Ce fac.

— Ba da! o contrazic. Văd!

— Sunt mai bună decât tine.

— Mai scuteşte-mă, Nicki!

— Crezi că, dacă ar fi 1982, nu aş avea nicio şansă în faţa ta, continuă Nicki.

— *Ştiu* că, dacă ar fi 1982, nu ai avea nicio şansă în faţa mea. Pentru că suntem în 1995 şi nu ai nicio şansă în faţa mea!

Nicki icneşte.

— Pur şi simplu nu vezi.

— Cât de bună eşti? o întreb. Văd cât de bună eşti.

— Nu respecţi ce am făcut eu pentru tenis aşa cum eu respect ce ai făcut tu.

— Şi ce ai făcut tu şi n-am făcut eu?

Se întoarce să mă privească. Privirea îi e grea.

— Sunt prima femeie asiatică din istorie care câştigă Wimbledonul. Prima femeie ca mine care face *aproape toate lucrurile* pe care le-am făcut în tenis – toate recordurile alea doborâte. Pentru că ştim amândouă că tenisul nu e o treabă uşoară pentru acelea dintre noi care nu suntem blonde şi cu ochi albaştri.

— Da! îi răspund, încuviinţând cu o mişcare din cap. Categoric!

— Am crescut viteza celui mai rapid serviciu din tenis. Sportul ăsta a devenit mult mai rapid după ce am servit cu 212 kilometri pe oră. Acum aproape orice jucătoare din WTA serveşte mai rapid decât o făceam toate acum zece ani. Serviciul meu de dreapta *mediu* este de 130 de kilometri pe oră. Nu te apropii de mine nici la capitolul ăsta. Aşa că arată-mi puţin respect, Soto! Am câştigat US Open de mai multe ori decât orice femeie din istorie, inclusiv decât tine. Forehandurile şi reverele mele de pe linia de fund au mai multă rotaţie decât ale oricărei jucătoare – anul trecut am înregistrat două mii de rotaţii pe minut. În clipa de faţă, sunt sportiva cel mai bine plătită din lume. Înţelegi ce înseamnă asta pentru cineva ca mine? Şi am petrecut cele mai multe săptămâni ca numărul unu – iar în clipa de faţă asta înseamnă 317. Iar tu ai doar 300...

— Nouă, completez.

— Exact!

— Şi ce faci, te plimbi în timp ce memorezi toate statisticile astea? o întreb, deşi ştiu bine că sunt o ipocrită.

Nicki izbucneşte în râs.

— Pentru mine contează, Carrie. Să îmi pun tot sufletul în felul în care joc contează pentru mine. Turneele astea contează. Mi-am dedicat toată viaţa tenisului.

— La fel am făcut şi eu.

— Şi ai avut şansa ta să străluceşti – atunci când ţi s-a oferit ocazia.

— *Mi-am oferit-o!* o corectez. Nu mi-a fost oferită. Nimeni nu a dorit ca *eu* să fiu noua faţă a tenisului feminin. Încă nu îşi doreşte nimeni. A trebuit să mi-o iei. Aşa cum fac şi acum. Aşa că, dacă o vrei, va trebui să mi-o smulgi.

— Nu! zice Nicki. Asta nu înţelegi! *Ţi-am smuls-o* deja. *Eu* am recordul. Dacă îl vrei *tu*, va trebui să îl iei de la *mine*. Mă holbez la ea în timp ce continuă: Sunt cea mai bună jucătoare pe care a văzut-o tenisul feminin şi merit să-mi fie recunoscut această performanţă.

— Îţi este recunoscută! În mod constant.

Nicki clatină din cap.

— Nu şi de către *tine*. De persoana pe care am respectat-o toată viaţa. De femeia pe care am admirat-o.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip. N-a mai rămas nici măcar o amintire a lui. Mă uit la televizor. Se difuzează comentarii sportive, iar sunetul este oprit. Genericul anunţă că în clipa asta se vorbeşte despre mine şi Nicki.

— Înţeleg! rostesc într-un final. Faptul că urăsc asta înseamnă că o văd.

Nicki oftează.

— Bine, Soto! Bănuiesc că nu pot stoarce apă din piatră seacă.

— Ascultă, ce vrei, de fapt, de la mine?

Mă priveşte în ochi.

— Nu îți face griji pentru ceea ce *spun*! o avertizez. Fă-ți griji pentru ceea ce *fac*! M-am întors, nu-i aşa? Joc azi aici! Atât eşti de bună!

Preparatorul şi-a terminat treaba. Mă ridic. Trec pe lângă Nicki şi îmi las mâna pe umărul ei.

— Multă baftă! îi urez. O să țin cu tine până în ultima clipă a meciului.

Nicki zâmbeşte.

— Ar trebui să ai mare noroc!

Îi întind mâna ca să dăm noroc. O acceptă.

Transcriere

SportsNews Network
Wild Sports cu Bill Evans

Bill Evans: Este prima zi a turneului US Open de anul acesta, iar Nicki Chan a început-o pur şi simplu zdrobind-o pe debutanta Suze Carter în dimineața aceasta. Nataşa Antonovici, Ingrid Cortez, Carla Perez, Odette Moretti, Josie Flores, Whitney Belgrade, Erica Staunton şi altele se îndreaptă spre turul al doilea. Iar în după-amiaza aceasta, campioana de la Wimbledon şi senzația absolută Carrie Soto luptă împotriva tinerei Madlenka Dvoráková în primul tur de la Flushing Meadows. Au trecut doar două săptămâni de când tatăl şi totodată antrenorul lui Carrie, Javier Soto, a încetat din viață. Carrie a declarat că va juca în memoria lui.

Există nenumărate ipoteze legate de numele învingătoarei la finalul celor două săptămâni de turneu. Un lucru însă e sigur: poate că sunt 128 de sportive în lupta pentru trofeu, însă toți ochii sunt ațintiți doar asupra a două dintre ele.

Nicki Chan şi Carrie Soto nu au făcut niciodată un secret din rivalitatea lor. Fiecare dintre aceste femei formidabile îşi doreşte titlul şi recordul care vine odată cu acesta.

Cine va fi învingătoarea? Bestia sau S-C-O-R-P-I-A-Ştii-Ceva?

Cu siguranță va un meci palpitant. Rămâneți alături de noi în următoarele două săptămâni pentru a afla împreună cine merge în finală.

SOTO VS. DVORÁKOVÁ

US OPEN 1995

Primul tur

Sunt în tunel. Mă aplec şi îmi curăț praful de pe adidaşii galbeni Break Points. Îmi amintesc cuvintele pe care le-a notat tata: „Ține-o pe linia de fund. O să o încânte, dar nu o să fie capabilă să țină pasul.”

Inspir adânc. Şi-am pornit!

În secunda în care păşesc pe teren, mulțimea izbucneşte în urale. Oamenii ovaționează aşa de tare, încât abia îmi pot auzi gândurile.

Ştiu ce spun comentatorii sportivi. Le spun celor de acasă că tocmai l-am pierdut pe tata şi că acesta este primul meu meci fără el.

Mă aştept că mugetul mulţimii să se domolească, dar nu se întâmplă aşa. Continuă să ovaţioneze în timp ce îmi aranjez lucrurile. Este aproape straniu – felul în care vocile oamenilor răsună în aer, ecoul pe care îl fac în toată arena. Sunetul seamănă cu un huruit profund, care face fileul să tremure.

Mă uit în sus, în jurul meu – mii de oameni care tropăie şi scandează. Flutur mâna în cercuri largi către fiecare sector şi văd cum oamenii încep să se ridice.

Bowe şi Gwen se află în loja jucătorilor. Gwen aplaudă. Bowe îmi surprinde privirea şi rămânem ochi în ochi în timp ce fiecare sector se ridică, formând valuri.

Oamenii aplaudă pentru tata. În această clipă, e ca şi cum tuturor celor din arenă le e la fel de dor de Javier Soto cum îmi e mie.

O lacrimă mi se rostogoleşte pe obraz. O şterg.

Sărmana Dvořáková! Nu are nicio şansă. Totul se termină în 51 de minute.

Transcriere

SportsRadio Nation cu Grant Trumbull

Grant Trumbull: Suntem alături de editorul SportsSunday, Jimmy Wallace, pentru a discuta despre ce se întâmplă la US Open. Jimmy, spune-ne cum merg lucrurile pe aici! Hai să începem cu ce se întâmplă la masculin!

Jimmy Wallace: Ei bine, nu există poveste mai tare din turneul masculin decât cea legată de Bowe Huntley.

Trumbull: E pe val!

Wallace: Nu a existat nimeni – şi vreau să spun chiar nimeni – care să ţină cu Bowe Huntley când am venit la acest turneu.

Trumbull: Este ultimul lui turneu, nu?
Wallace: Cu toții ne spuneam: „Tipul se retrage.
E cel mai bătrân jucător de pe teren, zilele lui bune s-au dus!”
Trumbull: Şi a trebuit să se retragă de la Wimbledon din pricina unei accidentări.
Wallace: Şi-a distrus cartilajul de la coaste în luna mai, la French Open. Clar nu era un jucător pe care să parieze careva.
Trumbull: Şi totuşi...
Wallace: [râde] Şi totuşi! Huntley intră pe teren şi în primul tur îl snopeşte pe Franco Gustavo. Îl învinge în minimum seturi. Cu toate astea, am gândit cu toții: „OK, nu se va mai întâmpla...”
Trumbull: Dar ne-am înşelat cu toții.
Wallace: Ne-am înşelat cumplit. L-a învins pe Ortega în al doilea tur, din nou în minimum de seturi. Apoi pe Bracher. Şi apoi pe Mailer.
Trumbull: Iar acum este în sferturile de finală. La vârsta de 40 de ani. Şi dă-mi voie să îți spun că publicul e alături de el la aceste meciuri. N-am mai văzut de ani buni o mulțime aşa de plină de energie! Şi ştii că sunt sceptic de felul meu.
Trumbull: [râde] Tu eşti mai degrabă genul de Toma Necredinciosul.
Wallace: Dar Huntley m-a ținut în priză de la bun început. M-a făcut să îl susțin. Nu ştiu cum o să se termine totul, dar îți jur că e un spectacol pe cinste!

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Îmi şterg ochelarii ca să văd mai bine, căci nu-mi cred ochilor! Bowe Huntley tocmai l-a învins pe campionul de la Wimbledon Jadran Petrovici în sferturile de finală de la US Open?
Briggs Lakin: Eu n-aş spune doar că l-a învins. L-a demolat. A fost jenant pentru Petrovici. E numărul doi în lume, iar Huntley l-a bătut măr.
Gloria Jones: Ultimul serviciu a fost pur şi simplu uimitor!
Hadley: Hai să discutăm puţin despre serviciul lui Huntley – chiar vreau să vorbesc despre asta! Nu e oficial, dar umblă vorba că, în ultimul an, Bowe Huntley a fost antrenat de regretatul Javier Soto. A auzit vreunul dintre voi ceva legat de asta?
Jones: Eu am auzit, da! În ultimele luni, i-am văzut des împreună pe Carrie Soto şi Bowe Huntley. S-ar părea că sunt împreună. Desigur, nu ştim nimic sigur.
Lakin: Adică ştim.
Jones: Nimeni nu a confirmat ceva deocamdată.
Lakin: Eu, unul, n-am nevoie de nimeni care să îmi confirme că 2 şi cu 2 fac 4.
Jones: [râde] Sunt mulţi oameni care susţin că Bowe Huntley şi Carrie Soto au lucrat împreună înainte de French Open. Aşadar, nu e chiar aşa o năstruşnicie să crezi că e posibil că ei doi lucrau împreună când Javier Soto s-a stins din viaţă acum câteva săptămâni.
Hadley: Aşadar, e posibil ca Javier Soto să fie în spatele acestei răsturnări de situaţie în ceea ce îl priveşte pe Bowe.
Jones: Poate a fost.
Hadley: Fără îndoială, a lucrat frumos cu Carrie Soto, nu-i aşa?
Jones: Aşa este! Hai să ne gândim un pic, dacă putem! Cu toţii ne aşteptăm la o evoluţie măreaţă de la Carrie,

dar aceasta tocmai şi-a pierdut tatăl şi, totodată, antrenorul. Suntem în ajunul semifinalelor, iar ea şi-a învins cu uşurinţă toate adversarele. Iar printre ele se află şi Odette Moretti, pe care a învins-o chiar acum câteva ore în sferturi.
Lakin: A pus mult suflet în felul în care a jucat în turneul acesta.
Jones: Javier Soto a fost un antrenor grozav. Un antrenor care va rămâne în istorie. Şi cred că vedem asta în turneul de faţă. Cred că o vedem în evoluţiile lui Bowe Huntley şi Carrie Soto; Javier Soto era priceput la asta. „Frumoasele fundamente", cum le-ar fi spus el.
Lakin: Bine punctat, Gloria! Categoric!

HUNTLEY VS. MATSUDA

US Open 1995

Semifinale

Stau cu Gwen în loja jucătorilor. Mă tot uit la ceas pentru că trebuie să plec în curând pentru propriul meci. Totuşi, încă nu mă pot smulge de pe scaun.

Este al cincilea set, scor 3-5. Bowe e în dezavantaj, dar îşi poate reveni dacă va câştiga ghemul în care serveşte şi face break pe serviciul lui Matsuda.

Se uită la mine şi îmi zâmbeşte.

În dimineața asta, la micul-dejun, citeam *NowThis* într-o încercare de a-mi limpezi mintea. Pe copertă era un articol despre o divă pop care şi-a părăsit iubitul, star rock, iar eu eram curioasă să aflu dacă tipa se culca într-adevăr cu un anume actor. Când însă am deschis revista, am dat cu ochii de propria-mi față, care se holba la mine.

Era o fotografie făcută cu o săptămână în urmă cu mine şi cu Bowe, pe teren. Ne surprinseseră sărutându-ne.

Am închis revista cu un gest aproape reflex. Şi apoi am deschis-o din nou.

În fotografie, purtăm amândoi pantaloni scurți şi tricouri. El e cu şapca bleumarin. Are brațul pe şoldurile mele şi mă trage spre el, iar eu trebuie să mă uit în sus ca să îi ajung la buze.

Habar nu aveam că sunt paparazzii acolo. Altfel, nu l-aş fi sărutat. Dar în loc să mă simt îngrozită că fotografia cu pricina a fost publicată în revistă şi o poate vedea toată lumea, tot ce pot remarca este cât de grotesc de fericită arăt.

Bowe a trecut pe lângă mine şi a aruncat o privire peste umărul meu. După expresia lui, mi-am dat seama că o văzuse deja.

— Ce crezi? m-a întrebat.

M-am holbat la fotografie o vreme.

— Arătăm fericiți! i-am răspuns într-un final.

A zâmbit.

— Da, şi eu cred!

Bowe câştigă serviciul; acum scorul e 4-5. Când se schimbă terenurile, se îndreaptă spre loja jucătorilor şi îmi face cu ochiul. Îi zâmbesc şi îi fac şi eu cu ochiul. Încă o dată, sunt o toantă.

Bowe se întoarce pe linia de fund. Presiunea e acum pe el. Dacă nu câştigă acest ghem, atunci este ultimul meci profesionist din carieră. Nu ai şti însă asta dacă te uiți la el.

Salută publicul fluturând brațul, râde când oamenii îl aclamă sau ridică mâinile pentru a-i încuraja.

Noaptea trecută mi-a spus că i-ar plăcea să ajungă în finală.

— E tot ce mi-am dorit de la anul ăsta. Să fac ceva grozav. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung atât de departe, şi uite că am făcut-o, mi-a mărturisit în liniştea nopții. Aşa că de ce să nu visez mai departe?

Astăzi însă, chiar înainte să intre în vestiar, mi-a spus exact invers:

— Nu m-am gândit niciodată că o să ajung atât de departe, şi uite că am făcut-o. Restul e floare la ureche!

Matsuda serveşte rapid. Mingea aterizează la picioarele lui Bowe, care sare în spate ca să o poată returna, şi în cele din urmă este trimisă imediat dincolo de fileu. Matsuda se căzneşte să ajungă la ea, dar ratează.

0-15.

Bowe zâmbeşte. Publicul aclamă. Este evident că toate ovațiile îl enervează pe Matsuda. În concluzie, între două servicii, Bowe se uită sugestiv la spectatori, îndemnându-i că strige tot mai tare. Matsuda clatină din cap şi vine cu un alt serviciu năprasnic.

Bowe face o fandare ca să ajungă la minge, dar o trimite în fileu.

15 egal.

Mă uit la ceas din nou. Trebuie să plec.

15-30.

30 egal.

30-40.

Egalitate de puncte.

Avantaj Matsuda.

Egalitate de puncte.

Trebuie să plec!

Avantaj Bowe.

Egalitate de puncte.
Avantaj Matsuda.
Egalitate de puncte.
Am întârziat la încălzire.
Avantaj Matsuda.
Egalitate de puncte.
Avantaj Matsuda.

Bowe a obosit. Nu ştiu dacă Matsuda îşi poate da seama de chestia asta sau dacă mulțimea îşi poate da seama, dar eu pot. Nu mai are motivație la serviciu. Trimit către el putere şi un impuls de energie. Doar două puncte consecutive pot salva acest ghem şi duce în finală.

Egalitate de puncte.
Avantaj Matsuda.

Matsuda trimite un alt serviciu la picioarele lui Bowe. De data asta, Bowe aleargă înapoi cât de repede poate. Se aşază unde trebuie şi loveşte mingea cu racheta. Nimereşte fileul.

Aproape că îmi stă inima în loc. S-a terminat.

Bowe rămâne liniştit pe teren şi închide ochii. Observ cum pieptul i se ridică şi coboară. Face un semn din cap, ca şi cum ar încuviința, şi-şi deschide ochii.

Mulțimea e ciudat de tăcută pentru un final de meci. Spectatorii au vrut victoria pentru el. Dar, până la urmă, Matsuda e cel care merge în finală.

Bowe Huntley s-a retras!

Mă uit pe chipul lui după semne de supărare sau suferință, deşi sunt suficient de deşteaptă să îmi dau seama că suferința va căpăta diferite forme în următoarele luni sau poate chiar ani. Totuşi, pe chipul lui nu remarc decât un zâmbet şi ochi umezi. Nicio criză de nervi la vedere.

Ce bine era dacă se afla şi tata aici, să vadă asta! Să vadă ce a făcut Bowe aici, la US Open! Cu siguranță, l-ar fi aclamat cel mai tare!

Bowe salută mulțimea.

Dintr-odată, toți spectatorii din tribune, inclusiv eu, sunt în picioare. Îl aclamă atât de tare, încât strigătele îmi rănesc urechile. Bowe salută fiecare sector în parte, făcând câte un semn cu capul.

Matsuda dă mâna cu el, apoi se trage în spate. Îi oferă acest moment lui Bowe.

Bowe se uită la mine şi zâmbeşte. Îi zâmbesc şi eu. Se întoarce către mulțime şi îşi ridică ambii pumni deasupra capului, apoi îşi ia rămas-bun.

Vine direct către mine, iar eu mă aplec peste lojă ca să vorbesc cu el.

— Frumoasă confruntare! îi spun. Un final frumos pentru o carieră remarcabilă!

— Te iubesc! îmi răspunde.

Casc ochii de uimire.

— Îmi pare rău dacă asta te înspăimântă! adaugă, luându-mă de mână.

Mă gândeam că, dacă acest moment avea să vină vreodată, nu o să fiu în stare să mă uit la el, dar e uşor. E înspăimântător cât de uşor este.

— E în regulă! îi răspund. Ştiam deja. Mi-a spus tata.

Izbucneşte în râs.

— Aşa-i de evident?

— Nu! Sau poate. Habar n-am. E nevoie să îți spun şi eu la fel?

— Nu! Ştiu cine eşti. Şi ai întârziat la încălzire.

— Te simți bine? îl întreb, îmbrățişându-l. Eşti sigur?

— Da! Sunt sigur!

— Bine, atunci plec! Dar şi eu. Ştii tu, ce ai zis mai devreme.

— Ştiu!

— Aşa-i de evident? glumesc.

— Nu chiar, Carrie, îmi răspunde, râzând. Dar ai şi tu chestii care te dau de gol.

SOTO VS. CORTEZ

US Open 1995

Semifinale

Este al treilea set. Sunt la două ghemuri distanță de a rezolva chestia asta.

Nu sunt obosită încă, dar Cortez e furioasă. O simt când începe să smulgă smocurile de pe minge.

Vrea să ajungă în finală. E cu capsa pusă de la Londra şi s-a folosit de chestia asta ca să meargă înainte, iar eu o respect pentru tot efortul depus.

Mă tot gândesc la notițele pe care le-a făcut tata în agendă.

Cortez este iritabilă şi arogantă. Urăşte să piardă. Nu îi place să creadă că a întrecut-o cineva. Enerveaz-o, şi va începe să greşească!

Ce familiar!

Ştiam că se referă la mine. În timp ce stau vizavi de față în față cu ea de cealaltă parte a fileului, îmi dau seama că eu şi Cortez suntem mai asemănătoare decât aş fi crezut. Aspre, neobosite, însetate de sânge. Reci, dar pline de pasiune. Disperate să câştigăm pentru că nu ne permitem să pierdem.

Destabilizează-i jocul, supăr-o! Este o jucătoare cu încredere în ea; subminează-i încrederea şi o vei doborî!

Dacă tata are dreptate, iar Cortez este la fel ca mine din punct de vedere mental, atunci ştiu cum trebuie să procedez.

Trebuie să fac rost de cât mai mulți aşi posibil. Trebuie să nu îi dau nici măcar şansa de a lupta pentru punct. Dacă o blochez complet în ghemurile în care servesc, va fi cuprinsă de exasperare, dar şi de disperare. O să înceapă să facă greşeli.

Da, cred că o cunosc pe Ingrid Cortez foarte bine. Partea proastă, atunci când eşti perfecționist, este că eşti atât de obişnuit ca lucrurile să îți iasă bine, încât te prăbuşeşti atunci când îți ies prost.

Şi nu eu o să fiu cea care o să se prăbuşească astăzi.

Ca să serveşti aşi, trebuie să ai îndrăzneală. Trebuie să rişti lovirea fileului sau să trimiți prea departe. Trebuie să joci ca şi cum nu ți-ar fi frică. Pot să fac asta!

Arunc mingea şi o trimit direct în colțul îndepărtat al careului de serviciu. Cortez nu poate ajunge la ea. *15-0.*

Continui aşa. Curând o să câştig ghemul.

Umerii lui Cortez se tensionează şi mai mult, şi îşi încleştează pumnii cu fiecare punct de care o lipsesc. De fiecare dată când se îndreaptă spre linia de fund, clatină din cap mai degrabă pentru sine şi se uită la antrenor.

Am răbdare şi curând ajung la minge de meci.

Cortez bate mingea, pregătindu-se pentru aruncare.

Simt un val de afecțiune în ceea ce o priveşte. E aşa de tânără! Încă are atâta timp ca să facă toate lucrurile pe care şi le doreşte! Dar să meargă în finala de la US Open 1995 nu o să se numere printre ele.

Serveşte cu un țipăt – rapid, cu putere şi cu un drop shot scurt. Alerg în spate, pregătită. O preiau din zbor cu un forehand pe diagonala terenului. Returnează cu o lovitură de pe linia de fund pentru reverul meu.

Mingea ajunge la mine. Trag racheta în spate şi preiau din aer înainte să sară şi returnez larg pentru forehandul ei.

Aleargă să o prindă, dar mingea ţopăie tare şi apoi se roteşte departe de teren. Plonjează, atingând pământul exact în clipa în care mingea aterizează încetişor, dar prea departe.

Spectatorii aclamă. Bowe sare de la locul lui. Văd că Gwen urlă. Cad în genunchi, iar suprafaţa de joc dură îmi zgârie genunchii. Nu sunt mândră, cât sunt recunoscătoare.

Ahí vamos, papá! A la final.[115]

În seara aia, eu, Bowe şi Gwen suntem în apartamentul meu de hotel, în faţa televizorului. Mă prefac că sunt calmă, dar simt cum mi se adună tot stresul în genunchi. Încerc să îmi întind picioarele.

Bowe are dureri de spate cumplite, aşa că se uită la televizor de pe podea, cu picioarele ridicate pe perete. Gwen e singura dintre noi care e capabilă să stea cum trebuie.

Nicki joacă împotriva lui Antonovici în semifinală. Serveşte pentru meci.

— Vrem să câştige Chan, nu-i aşa? zice Gwen. Vreau o confirmare că îmi doresc ce trebuie. Nu e o treabă simplă.

Încuviinţez în timp ce mă întind către degetele de la picioare. Aproape că îmi simt tendoanele şi partea din spate a genunchilor scandând: „Da, vrem să câştige Chan!”

Serviciu cu kick de la Nicki. Antonovici returnează. Nicki loveşte de pe linia de fund, mingea sare pe cealaltă linie de

---

115 „Poftim, tată! Mergem în finală!” (în orig., în lb. sp.).

fund, apoi ajunge în tribune. Nicki poate anticipa unde are să ajungă mingea mai bine decât aproape oricine.

— La dracu', e bună! remarc.

Bowe încuviințează.

— Da, e.

— Şi nu are antrenor, adaug. Nu are magia în buzunarul din spate, cum am avut eu atâția ani la rând. Face totul de una singură.

Nicki serveşte iar, şi e o lovitură rapidă şi urâtă, ca o bombă.

— Nicki o să câştige, îmi dau cu părerea.

Nicki serveşte, sărind mult şi aterizând dur în timp ce îşi urmăreşte mişcarea. Nu sunt sigură că Antonovici poate ajunge la minge. Apoi, cumva, Antonovici reuşeşte să se înalțe suficient şi loveşte înainte de a se prăbuşi pe teren.

Bowe se ridică în fund. Gwen se apleacă spre televizor. Mă salt în picioare.

Nicki priveşte în sus în timp ce mingea se arcuieşte peste fileu. Aleargă înapoi fără să o scape din ochi. Încă la pământ, Antonovici se holbează şi ea la minge.

Aceasta zboară şi apoi o ia în jos în timp ce Nicki se grăbeşte să o ajungă. Aterizează la câțiva *centimetri* dincolo de tuşă. Out.

Natașa Antonovici loveşte cu pumnii în pământ.

Nicki sare în sus.

Şi iată, bătălia se va da între Soto şi Chan!

Când mă trezesc în dimineața următoare, soarele
străluceşte, iar aerul e răcoros. Ziua perfectă pentru a câştiga US Open.

Deşi e încă devreme, Bowe e deja în picioare. Când intru în living, îl găsesc citind ziarul. Lângă el se află un smoothie de afine şi un borcan cu migdale nesărate.

— Bună dimineața, recordmeno! mă salută.

— Ştii că nu e bine să spui prostii de genul ăsta înainte să dobor cu adevărat un record.

Bowe clatină din cap.

— Nu! Uite! îmi zice şi îmi arată ziarul pe care îl citeşte.

Titlul articolului spune: SOTO VS. CHAN. GARANTAT SE VOR DOBORÎ MAI MULTE RECORDURI.

Iau ziarul şi citesc articolul. Pe lângă alte informații despre meciul de aseară, aflu că *una* dintre noi două va deveni cea mai în vârstă tenismenă care a câştigat la US Open, în Era Openurilor. La aproape 32 de ani, Nicki o va depăşi pe Margaret Court cu nouă luni. Dacă o să câştig eu, o să o bat pe Margaret Court cu aproape şapte ani.

Sunt, în mod oficial, cea mai vârstnică sportivă care ajunge în finala de feminin simplu de la US Open. De asemenea, sunt pe punctul de a doborî recordul pentru cei mai mulți aşi dintr-un turneu şi, din câte se pare, finala Soto vs. Chan va crea un număr record de vizualizări.

Mai există însă un record, unul de care presa însă nu a aflat: Gwen m-a sunat aseară să îmi spună că AmEx s-a oferit să îmi cumpere contractul cu Elite Gold. Şi, de vreme ce acum Elite Gold vrea să îmi *păstreze* contractul, AmEx îmi oferă cel mai mare onorariu propus unui jucător de tenis – bărbat sau femeie – din istorie.

I-am spus că voi direcționa fiecare bănuț către centrul de tineret al fundației mele. Gwen m-a asigurat că va dona şi ea.

— Adică, pot să fac asta şi tot să mă retrag cu banii de pe cec! mi-a spus Gwen.

Am izbucnit în râs şi i-am spus să o facă.

— Chiar o s-o fac, Carrie! mi-a zis cu seriozitate în voce. Am de gând să le spun partenerilor mei că mă retrag la anul. În mod oficial.

— Foarte bine! i-am susținut decizia.

Acum îi înmânez articolul lui Bowe.

— Atât de multe statistici! exclam. Sfinte Dumnezeule! Se întâmplă exact aşa cum a spus tata cu atâția ani în urmă. Alegi una la întâmplare şi hotărăşti că te vei ține de ea. Dar când faci un pas în spate, cum poți spune că una are mai multă însemnătate decât alta?

Bowe ia o gură de cafea şi încuviințează din cap.

— Totuşi, cele mai multe Grand Slamuri înseamnă ceva pentru mulți dintre noi. Hai să nu ne păcălim singuri! Aperi titlul care înseamnă cel mai mult pentru tine.

Inspir adânc.

— Da! Dar pentru tata nu însemna la fel de mult. El voia doar să joc tenis frumos.

Bowe zâmbeşte.

— Şi uită-te la tine! Exact asta faci!

* * *

Mergând prin tunel, văd deja marginile terenului. Mulțimea este zgomotoasă. Nocturna e pornită şi abia puțin mai strălucitoare decât aerul serii. Când ajung la ieşire, îmi trag umerii în jos. Îmi încălzesc gâtul. Îmi şterg pantofii.

Inspir scurt. Las aerul să-mi părăsească trupul ca un balon care se dezumflă. Mă simt de parcă sfoara care mă ținea a fost eliberată. Sunt pregătită!

În spatele meu e un agent de pază. Şi dintr-odată aud paşi.

— Nicki! exclam.

Poartă un tricou alb şi o fustă bleumarin. Pantofii ei sport Nike 130 sunt albi cu dunga emblematică albastră.

— Carrie!

— Te simți bine? o întreb. Cum îți e glezna? Dar spatele? Vreo accidentare pe care aş putea să o exploatez?

Izbucneşte în râs.

— Din nefericire pentru tine, mă simt sută la sută perfect.

— Bine! Victoria va fi mai dulce în acest caz.

Nicki clatină din cap.

— Cu ani în urmă, când eram doar o copilă, am citit un interviu de-al tău unde povesteai că tatăl tău îți spunea Ahile.

— Da! îi confirm. Cel mai măreț dintre greci.

— Eram geloasă pe asta. Pe simțul destinului pe care păreai să-l ai. Îți aminteşti ce i-a spus Ahile lui Hector după ce Hector l-a ucis pe Patrocle?

A trecut mult de când am citit *Iliada*. Clatin din cap.

Îmi zâmbeşte.

— Spune: „Între oameni şi lei nu-i chip legătură să fie. [...] Tocmai aşa între mine şi tine nu-ncape-nfrățire."[116]

SOTO VS. CHAN

US Open 1995

Finala

Prea mulți oameni, poate chiar şi Nicki, cred că Nicki reprezintă noul tenis, iar Carrie reprezintă vechiul tenis.

---

[116] Homer, *Iliada*, ediție bilingvă greacă-română, traducere de George Murnu, studiu introductiv şi note de D.M. Pippidi, Editura Universitas /Teora, Bucureşti, p. 873.

Aceştia nu îşi dau seama că am învățat-o pe Carrie să joace orice tip *de tenis. Aşadar, Carrie ar trebui să înceapă în forță şi sălbatic, făcând impresie. Făcând limpede pentru toată lumea, încă de la început, că, indiferent pentru care versiune a ei a venit pregătită Nicki, pentru asta nu a venit pregătită.*

Câştig la aruncarea monedei şi aleg să servesc prima.

Forehandul lui Nicki este brutal, aşa că toată lumea îi serveşte astfel încât să îşi folosească reverul. Nu şi eu. Primul meu serviciu este jos, scurt, rapid şi clar pentru forehandul ei. Trebuie să se agite ca să ajungă la minge. Returnează imediat peste fileu. I-o trimit înapoi. Nu are timp. *15-0.*

Nicki se uită la mine şi încuviințează cu o mişcare de cap calmă.

Câştig primul ghem.

* * *

Primul ei serviciu vine spre mine mai ceva ca un glonț din puşcă – procedează exact cum ştiam că o va face. Returnez exact pentru reverul ei. Returnează în adâncime. Trimit mingea înapoi cu un voleu de dreapta, atrăgând-o mai aproape de fileu.

Nicki reuşeşte deoarece îi convinge pe oameni să joace tipul ei de tenis. Carrie îi poate face față stilului lui Nicki, dar Nicki nu îi poate face față stilului lui Carrie. În concluzie, Carrie ar trebui să o ademenească pe Nicki şi să o determine să joace în stilul Carrie – genul de tenis în care chiar şi un centimetru contează. Carrie, în cea mai bună formă, o va învinge pe Nicki aflată în cea mai bună formă. Iar asta înseamnă: ADU-O LA FILEU!

Nicki aleargă să ajungă la mine şi o face exact la timp. Returul ei însă este prea lung. Primul punct din ghem este al meu. *0-15.*

Totuşi, câştigă ghemul.

Câştigăm ghemuri amândouă, incapabile să facem vreuna break. 1-1 devine 2-2. Apoi 2-2 devine 3-3, 4-4, 5-5.

La 6-6, ajungem la tie-break.

Nicki mă nimiceşte cu serviciile. La serviciile mele, returnează cu forța unui ciocan. Tie-breakul ajunge repede 0-4 în favoarea lui Nicki. Trebuie să îmi schimb strategia.

4-4.

5-5.

6-6 în tie-break.

Mulțimea începe să murmure.

Nicki trimite o minge câştigătoare pe lângă mine, ceea ce transformă scorul în 6-7. Dar trebuie să câştige la două puncte diferență.

Este rândul meu la serviciu şi îi trimit o minge rapidă exact la călcâie. O ratează. 7-7.

Minute mai târziu, Nicki conduce cu 12-11. Urmează să servească.

Mă uit la ea cum aruncă mingea în aer, încercând să ghicesc unde o va trimite. Până acum, m-am prins că există în gesturile ei anumite indicii privind ce va face. Îşi ține umerii puțin mai jos când serveşte în cross.

O privesc şi observ că are umărul ridicat. Ştiu că va trimite mingea pe linie pentru forehandul meu.

Mingea şuieră prin aer atât de repede, că a şi trecut pe lângă mine până să o aud. Mă întind mult, dar nu pot să o ajung. *Futu-i!* Mulțimea urlă.

La 13-11 în tie-break, primul set e al ei.

În timpul schimbării terenurilor, nu m-am uitat la nimeni. Nici la Gwen, nici la Bowe, nici la Ali. Nici la mulțime. Îmi țin capul în jos. Mă concentrez să îmi beau apa, să mă şterg pe față, să-mi păstrez sfaturile tatei în minte. În momentul ăsta nu vreau decât să îi aud vocea.

Dacă Nicki câştigă primul set, Carrie are mai multe şanse să îl câştige pe al doilea. Ne putem folosi de încrederea lui Nicki – de aroganța ei –, folosind-o împotriva sa. Aşa ar trebui să procedăm. Ține-te de plan! Rămâi la el! Dacă nu luăm primul set, îl putem câştiga pe al doilea.

Începe al doilea set. O atrag către fileu. Lovesc mingile jos şi încet, astfel încât Nicki să nu capete prea multă putere de pe urma lor.

Facem schimb de ghemuri. 1-1. 2-2. 3-3.

Curând, Nicki începe să se prindă cum stă treaba, aşa că stă mai aproape de fileu şi loveşte cu mai mult control. Raliurile noastre ajung la 10, 12, uneori chiar 15 mişcări înainte şi înapoi.

Niciuna dintre noi nu câştigă pe serviciul celeilalte.

Începe să mi să pară că am găsit ritmul perfect – mingea mişcându-se înainte şi înapoi, noi două ajungând la ea. Fără greşeli neforțate, fără greşeli. Execuții perfecte. Ca într-un dans.

Sunt momente când mă uit la minge şi momente când mă uit la Nicki. Simt că şi ea mă priveşte. Ştiu, în timp ce țopăi de pe un picior pe altul, că înțelege măiestria a ceea ce fac. La rândul meu, de-abia îmi pot lua ochii de la superba brutalitate a forței ei. Se balansează cu o forță plină de concentrare, țipând în timp ce o face.

Mă concentrez asupra punctului galben care se îndreaptă spre mine din nou şi din nou. Simt uşurința cu care brațul

meu se trage în spate iar şi iar în vreme ce racheta alunecă prin aer.

Joc cel mai bine posibil, clipă de clipă, lovitură cu lovitură.

Când scorul ajunge la 5-6 şi e serviciul ei, îmi dau seama că a venit momentul să o scot din joc. Trimit un voleu către ea; Nicki aleargă la fileu. Şi, exact când pare că s-a obişnuit cu aceste voleuri rapide, trimit pe lângă ea o lovitură zdrobitoare de pe linia de fund.

Şi apoi o fac din nou şi din nou. Chiar când se duce în spate, o surprind cu o drop-shot, iar când e convinsă că o să trimit o minge scurtă, trimit una lungă. Este serviciul lui Nicki, dar ea e în alergare, cu un pas în urma mea, încercând să recupereze. 30-40.

Şi iată! Momentul în care ştiu că pot câştiga setul. Minge de break.

În cazul în care Carrie obține minge de break, o să o transforme în victorie. Este grozavă la a transforma avântul în puncte. Nicki este o bună jucătoare defensivă – rareori adversarele pot ajunge la minge de break. Şi e o admiratoare a lui Carrie, o cunoaşte pe Carrie. Ştie că trăieşte pentru mingi de break. Trebuie să o facem pe Carrie să ajungă la o minge de break în fiecare set. Apoi lucrurile o să meargă ca unse.

Nicki serveşte. Mingea trece de linie, dar aterizează în interior şi sare înalt. Sar şi o surprind cu un smeş[117].

Nicki recuperează rapid mingea din aer. Îmi dau seama că aşteaptă să returnez de pe linia de fund; mingea are prea multă energie ca să încerc o lovitură domoală. În loc să

---

[117] Execuție similară cu lovitura de serviciu executată de deasupra capului.

optez pentru o lovitură în cross, merg pe cea câştigătoare. O trimit în lungul liniei. Nicki trebuie să alerge pe tot terenul ca să ajungă la minge. O privesc cum fuge şi cum glezna i se roteşte un pic în timp ce alunecă.

Ajunge prea târziu. Mingea sare o dată, dar nu poate să o atingă. Când se ridică, îmi e clar că o doare glezna. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, deoarece amândoi genunchii, în special cel cu probleme, încep să mă supere.

— Soto câştigă setul! aud în difuzoare vocea arbitrului în timp ce spectatorii sar de la locurile lor.

Toată lumea începe să ţipe.

Zâmbesc la Nicki, aşteptându-mă să îmi răspundă în acelaşi fel. Ea însă pare supărată şi parcă pe punctul de a-şi azvârli racheta cât colo. Nu o învinuiesc. Şi eu m-am aflat într-o situaţie similară. Se gândea că, până acum, va fi câştigat meciul.

Însă eu o fac să îi scape printre degete.

E cam amuzantă treaba asta! mă gândesc. *Cum Dumnezeului am uitat că e atât de amuzantă?*

Mă aşez pe scaun şi îmi şterg faţa. Iau o gură de apă. Mă uit la Nicki, care nu mă priveşte şi are fălcile încleştate. Desface dopul unei sticle de Gatorade şi ia o înghiţitură mare. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că i s-a umflat glezna. Norii au început să se adune deasupra arenei. Se răcoreşte, lucru pentru care nu pot decât să fiu recunoscătoare.

Mă uit la Gwen. Face un semn către mine, către pieptul meu.

Bat uşor cu palma în dreptul inimii şi fac şi eu un semn către ea.

Setul decisiv. Serviciile lui Nicki sunt mai rapide şi mai în forţă. Mingea ajunge la mine cu un şuierat. E înspăimântător. Totuşi, nu îmi bat capul cu încercări de a o

depăşi. Serviciile mele au o mare acurateţe. Practic, sunt ca loviturile unui lunetist.

Nicki joacă la capacitate maximă. E rapidă şi veşnic cu ochii pe aruncările mele. Trebuie să îmi păstrez serviciile precise şi greu de prezis.

1-1, 2-2 şi apoi 3-3. Când trimit mingea jos, reuşeşte să se strecoare pe sub ea. Când o trimite în adâncime, ajung la ea. Când trimit scurt, Nicki o scoate la capăt.

Respiră greu în vreme ce eu transpir.

Mulţimea parcă îşi iese din minţi la fiecare raliu, ovaţionând fiecare lovitură câştigătoare.

4-4. 5-5.

Tata avea dreptate. În al treilea set, Nicki luptă din greu.

Când trimite o altă lovitură de pe linia de fund pe lângă mine, o returnez la timp şi observ că îmi mai pregăteşte una. Sunt uluită de puterea pe care o are în braţ. Felul în care zdrobeşte mingea atunci când ia contact cu aceasta. N-am mai văzut forţă ca asta. Şi clar cuplată cu o bună intuiţie legată de direcţia în care ajunge mingea şi ce va face aceasta.

Genunchiul stâng mă doare, iar dreptul îl urmează îndeaproape. Respir mai greu decât o făceam când alergam pe nisip cu nişte luni în urmă. Broboane de sudoare îmi curg pe faţă. Cerul se întunecă. Nu renunţ. Şi nici ea nu o face. Îmi dau seama de asta din felul în care i-a dispărut strălucirea din ochi, precum şi din încordarea umerilor. Chiar şi mersul ei pare cumva supărat, în timp ce se îndepărtează şchiopătând de fileu, după fiecare punct.

Nicki Chan e o mare tenismenă. Dar nu suficient de mare ca să mă distrugă atât de repede pe cât îşi închipuia că o va face.

* * *

La următorul ei serviciu, loveşte atât de iute, încât pare că am de-a face cu un bliț.

Îmi simt picioarele obosite. Încep să cedeze, iar coapsele îmi tremură când iau poziția de aşteptare. Genunchii îmi urlă de durere. Nicki are de gând să mă lase pe dinafară.

Abia pot să îi țin piept în timpul serviciului. Dar o fac.

Scorul e 6-6 în al treilea set. Ajungem din nou la tie-break.

Şi atunci începe să fulgere, iar cerul urlă. Mă uit în sus, la norii din care se scutură ploaia.

Gwen, Bowe şi Ali se reped în vestiar când se întrerupe jocul.

— Oameni buni, sunt OK! îi asigur. Sunt bine! Totul e sub control.

— Domini pe teren, îmi zice Gwen, iar asta e cea mai intensă reacție pe care am văzut-o vreodată la ea. Răspândeşti dracului teroare în jur!

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc!

Bowe zâmbeşte.

— Are dreptate!

Privirile ni se înlănțuie, iar eu îi zâmbesc.

— Trebuie să nu îmi pierd concentrarea ca să pot câştiga tie-breakul. Ştim cât o să dureze pauza asta?

Ali intră şi ea în vorbă:

— Furtuna a trecut deja. Organizatorii nu cred că o să dureze mai mult de 20 de minute.

— În cazul ăsta, hai, toată lumea afară! Şi apoi adaug: Vă rog!

Bowe mă prinde de umăr şi îl strânge uşurel, apoi le conduce pe cele două afară. Se întoarce către mine în ultima secundă.

— E un meci splendid! îmi spune. Un meci absolut *splendid*.

Nu îmi aşteaptă răspunsul. Pur şi simplu bate uşor în cadrul uşii şi apoi pleacă.

Dintr-odată, se lasă tăcerea în jurul şi e atât de profundă, încât pot auzi bolborositul ţevilor în perete.

Încerc să mă gândesc la ce mi-ar spune tata în clipa asta. Deschid dulăpiorul şi caut în agendă. Îi recitesc notiţele. Nu zice nimic despre tie-break în setul al treilea. Frunzăresc, căutând ceva – orice –, dar nu găsesc nimic ce să nu fi citit deja.

Ce mi-ar spune dacă ar fi aici? Ce ar fi notat în agendă dacă ar mai fi avut timp? Încă sunt lucruri pe care am nevoie să le aflu; încă am nevoie de sfaturi de la el. Încă mai avem lucruri de făcut împreună.

Recapitulez strategii – începi încet, las-o să obosească, atacă rapid, nu o lăsa să capete un punct de sprijin; optează pentru servicii ample; acum nu e timpul pentru servicii ample – şi încerc cu disperare să îmi dau seama care dintre ele seamănă mai mult cu sfatul pe care mi l-ar da el.

Dar... nu ştiu. Nu ştiu ce mi-ar spune.

Mă simt de parcă îmi fuge pământul de sub picioare. Din clipa asta înainte, nu îl mai am pe tata cu mine. Nu ştiu ce ar putea gândi. Nu mai ştiu nimic din strategia lui, din planul lui. Din logica lui. Nu-i mai ştiu sfaturile. Pentru că s-a dus. Şi nu se mai întoarce. Am ajuns la final.

Dintr-odată, mă simt de parcă durerea e suficient de mare ca să mă facă una cu pământul.

Iau agenda şi o pun în dulap. Dacă o să câştig acest tie-break o să fie pentru că ştiu cum să o înving de una singură. Iar dacă o să pierd va fi pentru că este o tenismenă mai bună. Acesta este testul pentru care m-am rugat.

Uşa se deschide, şi intră Nicki.

— Aşteptam în camera de pregătire, îmi zice. Nu voiam să mă întâlnesc cu tine.

— Oh!

— Dar pauza o să mai dureze cel puțin încă 10 minute.

— OK!

Se aşază alături de mine pe bancă şi, vreme îndelungată, nu scoate niciun cuvânt. Nici eu, de altfel. Pur şi simplu, stau lângă ea, cu ochii închişi, încercând să îmi controlez respirația şi să ignor durerea de genunchi.

— Victoria ar trebui să fie deja a mea, zice Nicki într-un final.

Deschid ochii şi mă uit la ea.

— Ei bine, nu este, rază de soare!

Nicki clatină din cap.

— Eşti cea mai bună tenismenă împotriva căreia am jucat, atunci şi acum, îmi zice. Scorpie ce eşti!

Izbucnesc în râs.

— Încerc să glumesc ca să ascund faptul că te urăsc cu fiecare atom din corpul meu, continuă.

Mă uit la ea şi văd că nu zâmbeşte.

— Nu mă urî! E o pierdere de vreme!

Scoate un pufnet.

— Joci cel mai bun tenis pe care te-am văzut jucându-l vreodată, îi spun. Datorită mie.

Îşi dă ochii peste cap.

— Bine, Soto!

— Meriți locul pe care îl pretinzi în istorie! adaug.

Mă priveşte în ochi.

— O să te învinge!

— Ba nu! Nu o s-o faci!

Nicki râde, în ciuda a tot ce simte. În încăpere intră un coordonator care ne spune că se fac pregătiri ca să ne întoarcem pe teren. Ne ridicăm amândouă, iar Nicki îşi lasă o mână pe umărul meu.

— Să joc împotriva ta anul acesta, să dobor toate aceste recorduri – cu Carrie Soto, împotriva lui Carrie Soto – e un vis devenit realitate.

Mă uit în ochii ei şi fac un semn de încuviinţare, nesigură cum să-i spun că meciul ăsta înseamnă acelaşi lucru şi pentru mine.

— Iar acum am să te lovesc cu o săgeată direct în călcâi, ca să pot spune că eu sunt cea care l-a doborât în cele din urmă pe Ahile.

Iar pentru *asta* îmi vine imediat răspunsul:

— Aş vrea să te văd încercând naibii!

Începe tie-breakul.

Un punct pentru Nicki, un punct pentru mine.

Pentru Nicki. Pentru Nicki.

Pentru mine. Pentru mine. Pentru Nicki.

Ne învârtim în cerc. Mă distrez cum nu am mai făcut-o de ani buni.

Acesta va fi ultimul turneu în care voi juca. Şi nu pot decât să mă bucur de experienţă.

Nu am pus mâna pe rachetă ca să devin încordată, epuizată şi înspăimântată de eşec. Am făcut-o ca să simt bucuria de a lovi mingea cât de tare pot. Ca să petrec mai mult timp cu tata.

Ăsta e. Ultimul moment din ce am început împreună. Meciul ăsta. Tie-breakul ăsta. Aş putea să îl trăiesc la nesfârşit.

Eu. Apoi Nicki.

Apoi eu. Apoi Nicki.

Apoi eu. Apoi Nicki. Apoi eu.

Servesc cea mai precisă şi mortală minge, încercând să obţin un as. Nicki însă returnează la fel de rapid. Iar eu nu pot să îi egalez forţa. Punctul merge la ea.

Nicki serveşte cea mai rapidă minge pe care am văzut-o în viaţa mea. Mă adun şi o returnez. Loveşte atât de sus, încât trebuie să fac un salt în aer, în ciuda problemelor pe care le am cu genunchii. Totuşi, sar mai sus decât cred că am sărit

vreodată şi reuşesc să zgârii mingea cu racheta, făcând-o să aterizeze undeva unde Nicki nu poate ajunge la ea. Durerea de genunchi mă omoară, dar punctul e al meu.

Servesc, iar ea returnează cu o lovitură de pe linia de fund. Vin cu un rever în cross şi privesc cum mingea saltă. Nicki e prea departe de ea. Nimeni nu poate ajunge la timp în partea cealaltă a terenului, şi clar nu cu necazurile pe care le are adversara mea cu glezna. Privesc cum mingea zboară peste fileu. Nicki aleargă prea repede. O să rateze. Mingea însă sare mai jos decât am crezut că o va face.

N-ar fi trebuit să sară atât de jos. E o minge nouă şi o trimit cu putere. Se întâmplă însă uneori ca mingea să sară greşit şi să nu facă ce ar trebui să facă. Şi, de regulă, în astfel de momente, jucătorul care trebuie să returneze ratează lovitura.

Dar nu şi Nicki. Nu acum. Cumva, şi-a dat seama ce urmează să se întâmple înainte să se întâmple. Loveşte mingea din afara liniei şi alunecă pe teren în timp ce se lasă jos, pe genunchi. Se apleacă în spate, întinzându-se prea mult, şi se strecoară pe sub minge în timp ce aceasta zboară pe lângă ea; pielea îi sângerează după ce a alunecat puțin mai devreme.

Se întoarce foarte puțin şi returnează o minge la care nu am cum să ajung.

Punctul e al ei. Scorul e acum 16-15.

Şi, pentru prima dată, îmi dau seama de ceva deopotrivă înspăimântător şi eliberator.

Se prea poate ca Nicki Chan să înțeleagă mingea mai bine decât o fac eu.

Serveşte din nou, iar lovitura e năprasnică precum o lovitură de bici. O trimit atât de departe, încât atinge linia de fund şi apoi sare de pe teren. Nicki sare înalt şi returnează cu un lob.

Mingea pluteşte uşor pe deasupra noastră. Trebuie să mă hotărăsc dacă să o lovesc înainte să sară sau în timp ce se înalță. Trec în revistă toate opțiunile pe care le am şi toate loviturile pentru care pot să optez. Şi, în loc să aleg, pur şi simplu îmi las brațele să zboare.

Recuperez rapid mingea din aer şi o trimit înapoi necontrolat. Nicki începe să alerge.

S-ar putea să o învinge astăzi. Dacă mingea ajunge în interiorul terenului, iar ea o ratează, pot să o învinge azi.

Asta însă nu va schimba faptul că Nicki este *incomparabilă*. Şi că va câştiga un alt Grand Slam în '96. Şi pe urmă încă unul, dacă nu-şi mai forțează glezna.

Şi eu ce o să fac? O să mă tot întorc şi o să tot încerc să îi smulg titlul? O să mă tot agăț cu îndârjire de ceva la care ar fi trebuit să renunț cu ani în urmă? Aşa vreau să fie viața mea? Încercând să neg ce este Nicki Chan?

Care e frumusețea?

Mingea face un arc către ea, peste fileu. Nicki aleargă în adâncime. Mingea trece de ea. Nu o să o prindă.

Simt că o să câştig chestia asta şi apoi o să renunț la ea. Că o să îi îngădui să câştige de acum înainte. Sunt gata. Sunt pregătită să îi cedez totul. Să o las să câştige. În sfârşit.

Dar, în timp ce privesc, mingea aterizează la un centimetru dincolo de linia de fund.

Tuşierul strigă că e out.

Nu prea îmi vine a crede ce văd. Nicki urlă către cer, cu ambele brațe întinse la maximum. Spectatorii au sărit în picioare, aclamând.

Tocmai am pierdut tie-breakul. Tocmai am pierdut meciul.

De-abia mai pot respira.

Nu-mi arunc racheta cât colo. Nu urlu. Nu îmi îngrop fața în palme. Doar mă uit la Bowe.

Nicki Chan tocmai a câştig US Open.

Am pierdut! Meciul, recordul, de două ori într-un an.

Aştept să se deschidă cerurile şi să plouă cu ruşine peste mine. Vreau ca burta să mi se spintece în jumătate. Să mă copleşească durerea. Dar... nu se întâmplă asta.

Bowe zâmbeşte. Gwen e cu brațele în aer, aşteptând să mă îmbrățişeze. Ali aplaudă sălbatic, chiar dacă am pierdut.

Un lucru nu înțeleg însă: de ce mai simt încă zumzăitul acela. Zumzăitul din oase. Sentimentul de imponderabilitate şi de netemeinicie. Sentimentul că ziua este, de fapt, a mea. Că pot face orice.

Nicki Chan mă priveşte. Îi zâmbesc.

Nu mai sunt cea mai mare jucătoare de tenis din lume.

Pentru prima oară în viață, pot fi... altceva.

Un an mai târziu

CHAN VS. CORTEZ

US Open 1996

Finala

Scorul este 5-4 în setul decisiv. Dacă Nicki va câştiga pe serviciul lui Cortez în acest ultim ghem, va stabili un nou record.

Mă aflu în loja jucătorilor. Bowe e lângă mine. Părinții lui Nicki sunt vizavi de noi. Noua ei iubită, care *nu mă poate suporta*, stă în colț şi afişează un zâmbet sobru.

Privesc cum Nicki îi răspunde forehandului în forță al lui Cortez cu o lovitură tăiată.

Soto Slice a fost primul lucru pe care l-a învățat de la mine.

— Trebuie să îți îmbunătățeşti voleurile, loviturile din apropiere de fileu. Aşa aproape că te-am învins la New York! i-am spus în prima noastră zi pe teren împreună.

— Nu am nevoie de voleuri când jocul meu de pe linia de fund este atât de bun, mi-a răspuns.

— Nu o să mai câştigi niciodată la Wimbledon bazându-te doar pe jocul de pe linia de fund, şi ştii asta. Ai de gând să renunți la un sfert din Grand Slamurile dintr-un an doar pentru că nu vrei să îți perfecționezi voleul? Acum, haide, *de nuevo*!

Nicki s-a încruntat, însă apoi a făcut ce i-am spus. La fel cum a procedat şi când am sfătuit-o să nu îşi mai forțeze glezna, astfel încât să îşi poată prelungi cariera cu câțiva ani. Se enervează şi dă din gură, dar îmi dau seama că mă ascultă întotdeauna, chiar dacă nu se comportă ca şi cum ar face-o.

Îmi vine să râd – cât de des m-a văzut tata încruntându-mă, ştiind însă că tot o să îi ascult sfaturile!

Şi acum iată-ne – antrenoare şi jucătoare – la US Open ١٩٩٦, eu stând în tribune şi neavând cu ce să o ajut decât cu speranța că poate culege roadele tuturor lucrurilor asupra cărora am lucrat.

Dumnezeule, cât de greu trebuie să îi fi fost tatei să facă treaba asta! Să stea acolo, un pachet de nervi, ştiind că eu sunt singura care poate controla cum merg lucrurile! Nu putea gândi pentru mine pe teren şi nici nu putea lovi

mingea în locul meu. Putea doar să spere că aveam să joc aşa cum mă învățase.

Ce dar minunat trebuie să fie acesta, să fii în stare să ghidezi pe cineva, iar apoi să îl laşi să termine treaba singur! Să îi oferi cuiva toate cunoştințele pe care le ai şi apoi să te rogi că le va folosi corect. E un talent pe care îl învăț, pe care sunt hotărâtă să îl perfecționez.

Nicki are acum minge de break. Ceea ce înseamnă că luptă pentru minge de meci.

Mă priveşte. Încuviințez cu un semn din cap. Încuviințează şi ea, iar un zâmbet discret i se desenează pe chip.

Dacă va câştiga următorul punct, va câştiga US Open şi va doborî un record de 23 de Grand Slamuri câştigate – o provocare care, acum câțiva ani, era ceva nemaiauzit.

Cortez aruncă mingea în aer şi, cu un urlet, o trimite dincolo de fileu. Nicki începe să se dea înapoi, pregătindu-şi poziția.

— O prinde! îmi spune Bowe încetişor.

Mă uit fix în față, bâțâindu-mi genunchii. Bowe mă ia de mână, încercând să mă calmeze.

Mă aplec în față, rugându-mă cu toată ființa, în timp ce Nicki se trage în spate şi balansează racheta...

MULÞUMIRI

Mi-a plăcut enorm să o creez pe Carrie Soto şi am reuşit să o fac doar datorită cititorilor mei. Aşadar, îi mulțumesc oricui a ținut vreodată în mâini *Malibu*, *Daisy*, *Evelyn* sau

One True Loves, sau oricare dintre cărțile care au fost publicate înainte de acestea. Vă mulțumesc că ați răspuns prezent la întâlnirea cu aceste volume! Ați fost cea mai mare surpriză a vieții mele. Mulțumiri editoarei mele, Jennifer Hershey! Ai înțeles-o pe Carrie şi m-ai împins să o aduc la viață pe deplin, cu toate defectele ei. Îți sunt nespus de recunoscătoare pentru ataşamentul pe care i l-ai arătat! Mulțumiri agentei mele, Teresa Park, pentru că a văzut bucuria şi partea distractivă din această carte şi le-a simțit alături de mine!

Recunoştința mea se îndreaptă către echipa Ballantine: Kara Welsh, Kim Hovey, Susan Corcoran, Jennifer Garza, Allyson Lord, Quinne Rogers, Taylor Noel, Maya Franson, Paolo Pepe, Elena Giavaldi, Erin Kane şi Sydney Shiffman. Nu îmi vine să cred ce noroc am avut să fiu publicată de o editură atât de talentată şi de puternică! Vă mulțumesc pentru pasiunea şi străduania pe care le depuneți pentru ca aceste cărți să ajungă în mâinile oamenilor! Dacă nu ați fi voi, lucrul acesta nu s-ar întâmpla.

Mulțumiri echipei PFLM – Emily Sweet, Andrea Mai, Abigail Koons, Anna Petkovich, Kathryn Toolan, Jen Mecum şi Charlotte Gilles. Nu aş fi reuşit să fac nimic din toate acestea fără opiniile voastre. Ajutorul vostru, al tuturor, este neprețuit şi consider că sfaturile voastre au contribuit în mod hotărâtor la succesul de care mă bucur.

Carisa Hays şi Hayley Shear, vă mulțumesc pentru că mă sprijiniți mereu! De fiecare dată.

Julian Alexander, eşti mereu atât de strălucitor pe Zoom! Îți mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine! Ailah Ahmed şi întreaga echipă de la Hutchinson: nu există cuvinte care să exprime ce înseamnă să am o echipă atât de puternică şi fenomenală în Marea Britanie care să îmi sprijine munca.

Leo Teti, m-ai salvat! Cartea asta avea nevoie de tine, şi sunt extrem de recunoscătoare că eşti în barca mea!

Stuart Rosenthal şi Sylvie Rabineau, vă mulțumesc că ați fost acolo – calmi, hotărâți şi stăpâni pe situație –, pentru fiecare minge cu efect care se aruncă în direcția voastră.

Kari Erickson, nu cred că aş fi putut trece de anul 2021 fără tine! Şi cu siguranță nu aş fi reuşit să am cartea gata la timp. Opiniile tale, solicitudinea şi conştiinciozitatea ta mi-au devenit indispensabile. Îți mulțumesc!

Am scris această carte în timpul pandemiei. Nu aş fi reuşit să o fac dacă cei mai apropiați oameni de sufletul meu nu s-ar fi implicat şi nu m-ar fi ajutat cu copilul. Am mai spus-o, dar nu cred că o voi repeta suficient vreodată: această carte nu ar fi existat fără soacra mea, Rose, şi mama ei, Sally, care au petrecut mult timp cu fiica mea. Nu aş fi putut face asta singură. Şi nici nu a fost nevoie, motiv pentru care vă mulțumesc! Îi mulțumesc fratelui meu, Jake, cu care am discutat despre orice, chiar şi despre chestiunile care nu au răspunsuri uşoare.

Şi, desigur, recunoştința mea se îndreaptă şi către bombonicile mele. Nu pot să iau nicio decizie fără voi, aşadar vă sunt recunoscătoare pentru faptul că una dintre voi este tot timpul acolo, la orice oră rezonabilă după fusul orar al Coastei de Est, ca să îmi dea o mână de ajutor.

Desigur, nu am scris niciodată o carte fără tine, Alex Jenkins Reid. Şi nu doar pentru că ai grijă de fiica noastră. Sau pentru că mă ajuți să îmi amintesc că, până la urmă, lucrurile astea sunt doar nişte cărți. Ci şi pentru că mă ajuți să îmi dau seama când ar trebui să ascult ce mă sfătuiesc alți oameni şi când ar trebui să îmi ascult instinctul. Este un talent incredibil să înțelegi când greşeşti şi când ai dreptate. M-ai ajutat să văd asta cât se poate de limpede. Şi, făcând-o, m-ai ajutat să fiu mai mult decât am fost vreodată.

Şi, în cele din urmă, mulțumesc, Lilah! M-ai auzit vorbind despre Carrie Soto de ceva vreme. M-ai ascultat cu răbdare în timp ce încercam să îmi dau seama cum să o portretizez. Şi ai avut o idee foarte bună pentru titlul cărții, idee pe care aproape că am folosit-o. Aşa că, nu ştiu, poate eşti şi tu scriitoare. Lasă-mă însă să îți spun ceva: eşti capabilă de multe lucruri grozave. Sper că, pe măsură ce vei creşte, asta o să-ți dea un sentiment de pace. În ceea ce mă priveşte, în cea mai mare parte a vieții, am avut ceva de demonstrat. Cred însă că tu ai o şansă reală de a afla că nu trebuie să demonstrezi nimic nimănui. Şi, dacă se va întâmpla să simți că trebuie să demonstrezi ceva important, să fii cea mai mare, îți voi fi alături pe parcursul acestei călătorii. O să fiu acolo, încurajându-te, pentru orice va fi nevoie să faci. Şi, doar ca să ştii, pentru mine eşti perfectă şi nu trebuie să îmi demonstrezi nimic.

GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-088-193-3